www.virtual-project.eu

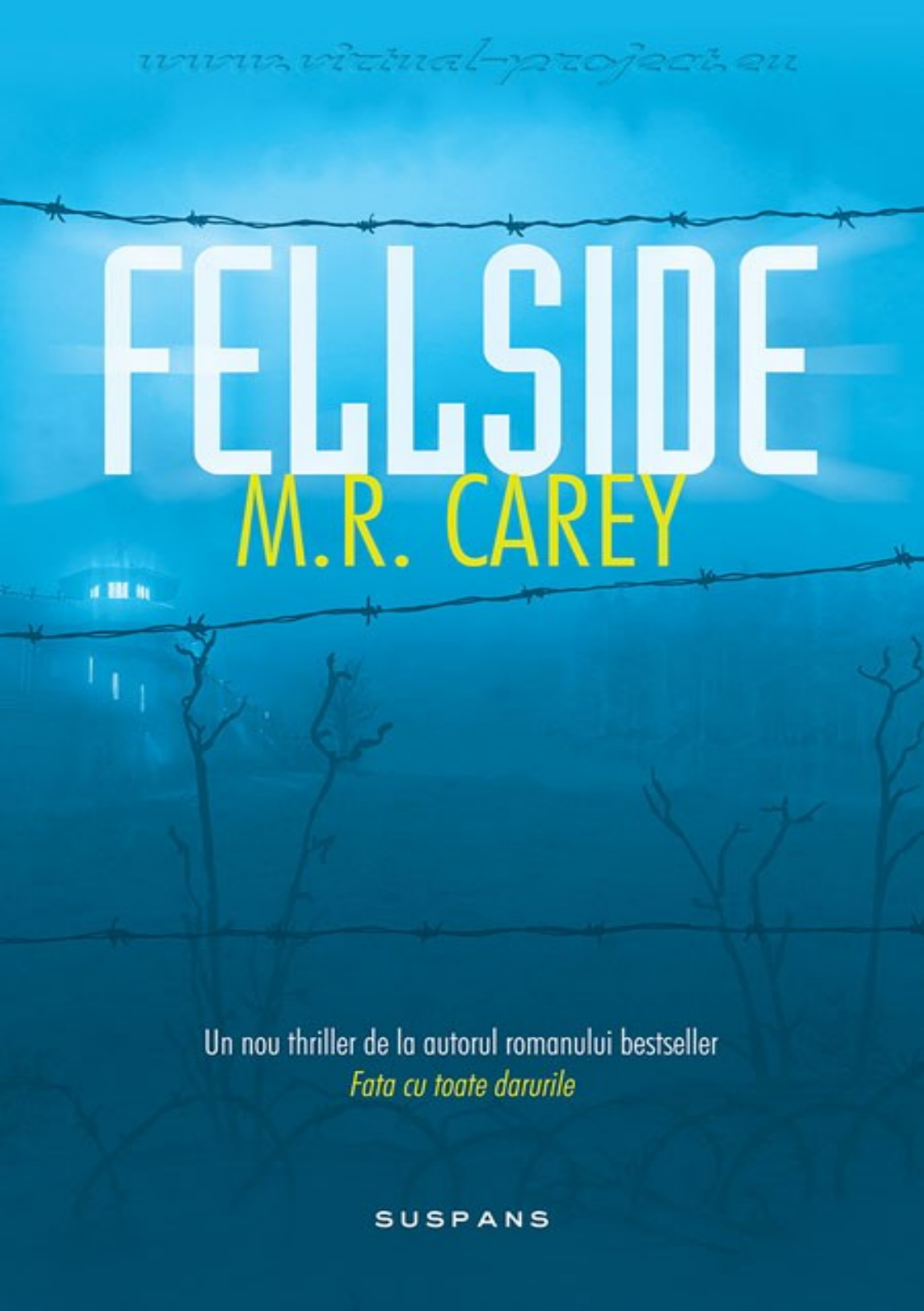

FELLSIDE

M.R. CAREY

Un nou thriller de la autorul romanului bestseller
Fata cu toate darurile

SUSPANS

M.R. CAREY este pseudonimul unui prozator din Marea Britanie. A scris pentru DC şi Marvel, contribuind la seriile *X-Men* şi *Fantastic Four,* care s-au bucurat de foarte mare succes. Cărţile sale figurează frecvent în *New York Times,* pe lista celor mai bine vândute romane grafice. A publicat şi alte tipuri de romane şi a semnat scenariul unui film produs la Hollywood.

M.R. CAREY

FELLSIDE

Traducere din limba engleză
RUXANDRA TOMA

Original: *FELLSIDE* (2016)

virtual-project.eu

Editura: NEMIRA
2017

Lui Louise. Lui David. Lui Ben.
Şi dacă aş trăi o mie de ani, tot nu aş putea să vă iubesc suficient.

PARTEA ÎNTÂI

CINE VA PIERI ÎN FOC[1]

[1] În orig.: *Who by Fire* – titlul unui cântec al lui Leonard Cohen (n.tr.).

1

E tare aiurea să te trezeşti din somn şi să nu mai ştii cine eşti.

Jess Moulson, care nu avea habar că ar purta acest nume – sau oricare altul se pomeni culcată în aşternuturi albe, într-o cameră albă, năpădită de amintiri în roşu, galben şi portocaliu. Culorile astea se contopeau şi se scindau la nesfârşit, scăpate de sub control, învăluind-o în căldura lor ca dogoarea care-ţi arde obrajii atunci când deschizi prea repede uşa de la cuptor.

Cineva tocmai îi spusese ceva pe un ton destul de insistent. Îşi amintea vocile, scăzute şi foarte aproape de faţa ei.

Faţa ei… Acum, că se gândea la ea, avea senzaţia că nu mai era a ei. Încercă s-o întrebe pe una dintre femeile în alb care intrau şi ieşeau de unde-i vine senzaţia asta, dar nu era în stare să deschidă prea mult gura şi, când o deschidea, nu putea să scoată decât câteva sunete sparte şi hârâieli foarte dureroase.

Femeia se aplecă peste ea şi îi vorbi cu foarte multă blândeţe. Era mai tânără şi mai drăguţă decât Jess, dar tot reuşea să aibă un aer autoritar. O clipă, Jess nu-şi dădu seama ce anume putea să fie femeia aia. Cel mai probabil era asistentă sau doctoriţă, dar, în acele prime minute de dezorientare totală, ar fi putut să o confunde cu un fel de măicuţă, spunându-şi că, în ciuda tuturor dovezilor, ea trecea acum printr-o criză spirituală.

— N-ai să fii în stare să vorbeşti câteva zile, îi spuse femeia. Nici măcar să nu încerci. Ţi-au fost afectaţi plămânii şi mucoasa gâtului şi nu se vor vindeca dacă forţezi prea mult.

Deci asistentă, nu măicuţă. Iar buba era la plămâni şi la gât. Înseamnă că sufletul îi era în regulă, deşi numai sănătos nu şi-l simţea.

Jess făcu un gest cu braţul fără perfuzie. Nu ca să sugereze că nu ar interesa-o informaţia, ci ca să ceară mai

multe. Dar asistenta ori nu a înţeles, ori n-a vrut s-o bage în seamă şi a plecat fără să-i mai spună nimic.

Aşa că Jess a rămas singură, simţindu-se nu numai frustrată, ci şi speriată. Expresia de pe chipul asistentei fusese una foarte bizară. Plină de compasiune, dar şi de ceva asemănător cu reticenţa sau precauţia. Oare Jess avea vreo boală transmisibilă? Şi dacă da, atunci de ce s-a apropiat atât de mult de ea?

Însă n-a apucat să-şi facă prea multe griji din cauza asta. În organismul ei era ceva ce o trăgea la somn. Aşa că cedă în faţa lui – capitulare repetată de mai multe ori în acea primă zi. Perioadele de luciditate erau scurte. Somnul era superficial şi bântuit de şoapte ale multor voci diferite. Şi aceleaşi întrebări o obsedau de fiecare dată când se trezea, de fiecare dată când ieşea cu greu din bezna aceea, aidoma unui înotător care reuşeşte să ajungă la suprafaţă chiar înainte de a-i ceda plămânii.

Unde sunt? Cum am ajuns aici? Ale cui sunt gândurile astea? Ce s-a întâmplat înainte?

Erau mai multe asistente care-şi făceau de lucru în jurul ei, nu una singură. Şi fiecare părea a avea propria-i misiune. Jess tot spera ca măcar una dintre ele să-i răspundă la întrebările pe care nu le putea pune. N-avea cum să nu fi învăţat asta la cursul de îngrijire medicală. Dacă un pacient se trezeşte din comă, trebuie să-l pui la curent cu ce s-a întâmplat. „Ai avut un accident foarte urât”, îi zici. Sau „Ai fost atacat şi jefuit şi ai fost lăsat să mori lângă o staţie de metrou.”

Parcă asta îi suna cunoscut. Şi o mie de amintiri zvâcniră la gândul ăsta. Staţiile de metrou făcuseră dintotdeauna parte din viaţa ei, deci probabil că locuia în Londra. Dar nu-şi putea aminti nimic care să susţină ipoteza unui accident sau a unui jaf. În mintea ei era un gol – la fel cum este conturul rămas într-o foaie de ziar după ce ai decupat o figurină. Şi după aia arunci ziarul sau îi dai foc. Deocamdată ea nu mai era Jess, ci o echivocă lipsă a lui Jess.

Iar atunci când a început să-şi amintească, a copleşit-o

aceeaşi senzaţie de confuzie totală, pentru că nu-şi amintea decât trezirile anterioare. Iată că prima zi nu fusese deloc prima. Era aici de mult mai mult timp, alternând stările de conştienţă şi inconştienţă, trăind un singur moment neguros, prelungit la nesfârşit.

Trezirile anterioare fuseseră diferite de cele mai recente. Atunci dezorientarea ei fusese depăşită de o foame disperată, de nestăpânit. Era dependentă de droguri, iar amintirile acelea îi provocaseră o reacţie aproape fizică, de parcă mintea ei comprimată şi-ar fi recăpătat forma obişnuită. Şi avea nevoie de o doză. Avea nevoie să se simtă bine. O dată chiar se chinuise să se dea jos din pat şi, cu toate perfuziile alea agăţate de ea, se târâse până aproape de fereastră, intenţionând să iasă pe acolo şi să se ducă la cârciuma Hay Wain, ca să facă rost de nişte heroină de la traficanţii de acolo. Pe fereastră se vedeau câteva clădiri înalte şi cerul, dar nu-şi putea da seama cât era până jos. Totuşi Jess fusese hotărâtă să încerce. Numai că au apărut femeile în uniforme albe şi au oprit-o.

Acum, amintirea asta îi stârni din nou nevoia de droguri, doar că era mai atenuată. Mai uşor de ţinut în frâu. Foamea ei de droguri nu mai era atât de puternică, nu-i mai dădea frisoane, n-o mai îmboldea să coboare din pat. Stătea cuminte, într-un ungher al minţii ei, cerând politicos să i se acorde atenţie.

Iar ăsta era un lucru înspăimântător. Întrucât, odată cu amintirile despre dependenţa ei, au venit altele, împinse spre suprafaţa minţii de o forţă interioară. O singură dată încercase să se lase de droguri, iar episodul acela nefericit o făcuse să nu-şi mai dea seama de trecerea zilelor şi a săptămânilor. Dacă acum se afla iarăşi la dezintoxicare, probabil că zăcea în patul ăsta de foarte multă vreme.

O speria şi senzaţia ciudată din obraji. Parcă nu-i mai aparţineau. Parcă îi aplicase cineva o mască din argilă parfumată şi uitase să i-o mai dea jos după ce se întărise.

În ziua a treia a încercat să se ridice în capul oaselor. Au apărut în goana mare femeile în uniforme albe şi au culcat-

o la loc.

— Vreau o oglindă, le-a spus ea, cu un fel de urlet abia murmurat, aidoma celui mai prost sufleor din lume. Vă rog, daţi-mi o oglindă!

Femeile în alb au schimbat priviri neliniştite, iar una dintre ele a luat o hotărâre. A ieşit câteva clipe şi s-a întors cu o pudrieră micuţă, probabil luată din poşeta unei colege. A ţinut-o apoi în faţa lui Jess, care şi-a văzut propriul chip holbându-se la ea. Şocul a fost unul foarte dur, pentru că nu era în stare să recunoască acel chip din oglindă.

Însă nu era vorba despre amnezie. Ştia foarte bine cum trebuie să arate. În niciun caz cum se vedea ea acum. O, da, era o copie destul de bună, care ar fi putut să păcălească un străin. Şi nici nu arăta atât de rău – cu condiţia să stea nemişcată. Ba da, arăta. Ochii îi erau umflaţi, ca după foarte mulţi pumni. Pielea îi era prea întinsă şi lucioasă pe ici, pe colo. Şi avea culoarea nesănătoasă a burţii de peşte mort, de ai fi zis că a trăit un an sau doi ca Osama Bin Laden, ascunsă într-o grotă din munţi.

Iar când încerca să vorbească, faţa ei se transforma într-o imagine de coşmar. Partea dreaptă a gurii era imobilă, fără viaţă. Aşa că partea stângă, mai însufleţită, se strâmba şi se pocea într-un şir de grimase oribile. Dispăruse orice urmă de simetrie şi ajungeai acum să-ţi dai seama că nici nu existase vreuna.

— Te simţi bine? o întrebă sora care ţinea pudriera cu oglindă.

Cu blândeţe. Ca atunci când examinezi o rană.

Jess nu era în stare să-i răspundă. Pentru că nu exista niciun răspuns care să cuprindă toate emoţiile ce o năpădiseră.

În noaptea aceea, părţi din trecutul mai recent îi reveniră în somn. Vocile care şopteau erau tot acolo, ca şi cum la căpătâiul ei se purtau mii de conversaţii. Iar odată cu ele a apărut şi un sentiment de vulnerabilitate, senzaţia că ar zăcea goală într-o piaţă publică. Însă nu era singură

acolo, ci înconjurată de o mulţime de oameni. Oameni invizibili, dar atât de mulţi, încât unii nici nu aveau loc, astfel încât stăteau claie peste grămadă deasupra ei, aşa cum curge melasa caldă dintr-o tigaie.

Jess nu mai visase din copilărie, totuşi acum vedea foarte multe imagini. Îşi ţinea faţa – o variantă miniaturală – în palme, apoi îşi răsfiră degetele şi o lăsa să cadă. Iar şi iar. Uneori foşnea atunci când cădea, alteori se auzea un zăngănit sau nu se auzea nimic.

Şi apoi a apărut focul care se înălţa înaintea ei.

Urcându-i până în gură.

Cuibărindu-se în ea.

Se trezi tremurând în camera încălzită de spital, pe care transpiraţia ei lipicioasă o răcorea. Respiraţia i se oprise în gât, ca un dumicat îndărătnic, şi trebui să o fragmenteze.

— Ce-am păţit? croncăni ea la infirmiera care venise să-i ia temperatura şi tensiunea de dimineaţă.

În aer se simţea aroma micului dejun, dar Jess nu era în stare să înghită nimic, aşa că trebuia să se mulţumească doar cu mirosul.

— A fost un incendiu, nu-i aşa că a fost un incendiu? Spune-mi! Te rog!

— Ar trebui să…

— Să mă odihnesc. Ştiu, ştiu! Dar nu pot până nu-mi spui. Te rog!

Infirmiera o privi lung, ca şi cum ar fi vrut să-i dezvăluie ceva. Însă nu zise decât:

— O să-l întreb pe domnul doctor.

Şi o înveli mai bine pe Jess, împăturind faldurile apretate ale cearşafului cu eficacitatea rece a unui maestru de origami.

— Te rog, şopti din nou Jess atunci când chipul infirmierei se apropie de al ei.

Îşi imagina că i-ar fi fost greu să o refuze de la distanţa aia. Şi se pare că avea dreptate.

— Da, a fost un incendiu, spuse cam fără voie infirmiera, în timp ce netezea încă o dată cearşafurile.

— Unde… a fost? o întrebă Jess, simţind acum doar nişte

junghiuri fierbinţi în gât.

Credea că poate duce la capăt conversaţia, câtă vreme se limita la cuvinte foarte scurte.

— În apartamentul tău. Apartamentul tău a luat foc, cu tine înăuntru. Când nu erai… în stare să te mişti.

Când eram drogată, îşi traduse Jess. Mi-am dat foc la apartament când eram drogată. Cine face aşa ceva? Numai cineva care vrea să se distrugă şi pe el, şi pe toţi cei din jur.

Amabilă, mintea îi prezentă un montaj fotografic. O statuetă din răşină, înfăţişând un dansator chinez cu un flaut. Un abajur în formă de balon cu aer cald şi cu două nimfe în nacelă. CD-urile ei cu muzică folk. Cărţile ei. Albumele ei cu fotografii. N-a mai rămas nimic?

— Cât… de rău? întrebă ea.

— Foarte! Serios, ar fi bine să nu te mai gândeşti. N-o să te ajute să-ţi revii.

Şi infirmiera se retrase repede. Lui Jess i se păru că voia să se îndepărteze suficient de mult, ca să nu mai fie nevoită să facă faţă şi altor întrebări.

În momentul acela apăru o altă imagine.

John.

Chipul lui, numele lui, semnificaţia chipului şi a numelui. Dumnezeule mare, dacă a murit John? O copleşi panica, urmată, o secundă mai târziu, de un val de speranţă dezgustătoare. Dacă John era mort…

Fără să-şi dea seama ce face, se ridică în capul oaselor. Dar nu reuşi să rămână aşa şi se prăbuşi ameţită la loc, pe perne.

Trebuia să afle. Aşa că îşi cruţă puterile, ca să poată pune mai târziu întrebările potrivite, şi încercă să-şi refacă forţele – inexistente acum – prin exerciţii. Nu reuşi să-şi sprijine greutatea în coate decât câteva clipe, dar repetă mişcarea toată dimineaţa, hotărâtă să stea aşa din ce în ce mai mult timp.

Vizitele aveau loc la ora unsprezece, însă doctorul trecea pe lângă uşa lui Jess fără măcar să încetinească paşii. Era urmat de un cârd de studenţi aferaţi, care se opreau o

fracţiune de secundă ca să se holbeze înăuntru, de parcă Jess ar fi fost vreun manechin din vitrina unui sex-shop.

Chiar atunci.

Dumnezeu îi ajută pe aceia care se ajută singuri. Jess se opinti şi îşi puse picioarele pe duşumea. Apoi îşi scoase canula din încheietura mâinii. Capătul rămas liber trasă o linie roşie, neregulată, pe cearşaful alb.

Nu-i era deloc uşor să stea în poziţie verticală, dar, odată ridicată în picioare, reuşi să-şi transforme legănarea ca de beţiv într-un fel de mers înainte, alegând cu grijă momentul potrivit în care să-şi ridice piciorul şi să-l aşeze iarăşi jos.

Se îndreptă spre uşă cu viteză de reluare a fazelor de fotbal la televizor şi izbuti să străbată distanţa de trei metri într-un minut şi jumătate. Ieşitul din rezervă se dovedi mai problematic, pentru că lovi din greşeală uşa cu cotul şi aceasta începu să se închidă, acţionată de un mecanism cu arc. Trebui să se sprijine de ea ca s-o ţină cât de cât deschisă cât să treacă prin spaţiul acela îngust. Imediat ce ieşi, uşa se închise în spatele ei şi, o clipă, îşi imagină că scăpase. Însă asta se întâmpla pentru că se uita înspre dreapta, iar umflăturile din jurul ochilor îi răpiseră vederea periferică.

Nu observă mâna care a apucat-o de braţ, puţin mai jos de umăr. Nu o strângea tare, dar a împietrit-o. Şi apoi a auzit o voce:

— Domnişoară Moulson, trebuie să vă rog să intraţi înapoi în rezervă.

Şi Jess se întoarse târşâindu-şi îndelung picioarele. Femeia din faţa ei nu era îmbrăcată în uniformă albă, ci într-una albastră-închis, peste care avea o vestă de un galben fosforescent. Era o poliţistă, cam de aceeaşi înălţime ca ea, dar mai solidă şi, posibil, nu la fel de slăbită, ca să poată fi doborâtă chiar şi de o adiere de vânt.

Făcută şah mat dintr-o singură mişcare, Jess îşi pierdu imediat şi bruma de energie pe care o avea.

Şi o năpădi din nou starea de spaimă şi confuzie. Ce căuta poliţista asta aici? O păzea pe ea? Şi dacă da, asta

însemna că era sub protecţie sau arestată?

Atât de năucitoare era ultima întrebare, încât o eclipsă, câteva momente, pe cea despre soarta lui John.

— De ce? croncăni ea.

Destul de vag, dar nu era în stare de mai mult.

Poliţista se încruntă. Tenul ei întunecat, cu pistrui, o duse pe Jess cu gândul la propria-i imagine din oglinda pudrierei – la chipul ei de o paloare nefirească, de fiinţă care a trăit în grotă.

— Pentru că eşti arestată. N-ai ştiut?

Acum ştia. Informaţia asta putea fi considerată un pas înainte. Reuşi să bâiguie din nou:

— Pentru ce?

O fracţiune de secundă, femeia îşi schimbă expresia – o umbră de îndoială, sau poate de îngrijorare, îi traversă chipul, dispărând la fel de repede cum apăruse.

— Pentru crimă, domnişoară Moulson, spuse ea. Eşti acuzată de crimă.

Şi se apropie de Jess, ca şi cum ar fi intenţionat s-o împingă înapoi în rezervă. Dar Jess nu se clinti din loc, mai mult din cauza uluirii care o cuprinsese decât din vreun spirit de frondă. Crimă? se întrebă ea. Pe cine am…

— Trebuie să te întorci imediat în rezervă, zise poliţista. Nici nu am voie să stau de vorbă cu tine. Eu trebuie să-i împiedic pe ceilalţi să discute cu tine.

— Pe cine… gâfâi Jess.

Coridorul se legăna ca o navă în furtună. Nu se putea mişca, deşi ar fi făcut o excepţie dacă s-ar fi prăbuşit chiar acolo.

Poliţista o apucă din nou de braţ. Se aplecă peste ea şi împinse uşa – fără efort, cu o singură mână, pe când Jess nu ar fi reuşit nici dacă s-ar fi împins cu toată greutatea în ea.

— Te rog, domnişoară Moulson! spuse poliţista. Intră înapoi în rezervă! Dacă-ţi văd avocatul, îl anunţ că te-ai trezit.

Dar Jess ajunsese prea departe ca să renunţe acum.

— Cine? şopti ea iarăşi. Cine… a murit? John? John… a…

— Avocatul tău îţi va da toate detaliile, o asigură poliţista.

Însă, când văzu că Jess nu voia să se mişte, oftă din greu şi ridică din umeri.

— Un băieţel, zise ea. De zece ani. Pare să fi fost un accident, dar asta-i doar părerea mea neavizată. Tu ai declanşat incendiul şi, din câte am înţeles, eşti acuzată de crimă.

Acum o ţinea cu ambele mâini de braţ – o mână deasupra şi cealaltă dedesubtul cotului – şi încerca s-o întoarcă spre rezervă. Însă părţile corpului lui Jess nu mai comunicau între ele. De la brâu în sus se putea mişca, şoldurile i se puteau răsuci, dar picioarele nu se urneau din loc.

Nu cunoştea decât un singur băiat de zece ani. Şi pe acela destul de vag. Numele lui îi răsări în minte de nicăieri şi îl rosti cu buzele, dar fără să poată scoate vreun sunet.

Alex.

Alex Beech.

Şi acum îşi dădu seama că se prăbuşea. Însă podeaua o respinse, ca şi cum i-ar fi fost silă să o atingă.

2

Alex Beech era băiatul de la etaj.

De la care etaj? În mintea lui Jess nu erau decât fragmente de amintiri năclăite, fără legătură între ele.

Primul fragment arăta cam aşa:

A ajuns acasă, în apartamentul ei de pe Muswell Hill, târziu într-o seară, venind de la librăria unde lucra. Şi l-a găsit pe băieţelul ăla slăbuţ stând pe trepte – între etajul ei şi al lui. În frigul de noiembrie era îmbrăcat doar în maiou şi chiloţi. Cu picioarele goale pe scara din piatră care era rece şi pe timp de vară. Avea părul blond, însă cu rădăcini mai închise la culoare, de ziceai că ar fi fost decolorat. Şi faţa lui părea prea mică pentru ciuful ăla zburlit, fără formă.

— Ai păţit ceva?

Băiatul a clătinat din cap, dar n-a zis nimic.

De deasupra se auzeau două voci care zbierau: una de bas şi una de soprană. Uşa era închisă, dar prin ea au răzbătut foarte clar cuvintele „ai avut mereu boala asta”. Ţipătul ascuţit aparţinea mamei. A urmat tatăl: „Nu începe acum! Nu care cumva să începi!”

Jess a şovăit, neştiind ce să facă. Doar nu puteai chema la tine acasă copilul altora? Sau puteai? Probabil doar dacă-i anunţai în prealabil părinţii. Nu ar fi fost în regulă, oricât de nevinovate ţi-ar fi fost motivele. Mai că reuşise să se convingă că ar fi fost bine să facă asta, dar a apucat-o frica şi a bătut în retragere. A intrat totuşi în casă şi i-a preparat o cacao caldă, pe care i-a dus-o pe scară. Cacao cu fulgi de ciocolată şi bezele. Cu tot ce trebuie.

Când s-a uitat afară după un timp, băieţelul nu mai era. Lăsase cana pe a şaptea treaptă, acolo unde stătuse. Cana era goală.

Acea primă întâlnire le-a prefigurat pe celelalte. Deveniseră amici, dacă se poate spune aşa, dar nu se întâlneau decât pe teren neutru. Adică pe scară. Şi nu-şi spuneau decât banalităţi.

— Ce-ai făcut azi?

— Bine.

— Vrei nişte cacao?

— Da, te rog.

În rest, urmărea de la distanţă aventurile lui Alex. Auzea cum îl drăcuiau mami şi tati atunci când făceau pauză de la înjurăturile pe care şi le adresau reciproc. Ştia că numele lui de familie era Beech, pentru că zile în şir corespondenţa părinţilor zăcea pe măsuţa din holul clădirii, aşteptând să fie ridicată. Şi aflase că îl cheamă *Alex* din miile de admonestări pe care i le strigau părinţii.

— Te-ai făcut cu un animăluţ, i-a spus John când l-a văzut pe băieţel prima dată. S-a luat după tine şi te-a urmărit până acasă?

— Nu-i de râs, John.

— Da' nu râd. Pe bune, Jess! Cred că-i drăgălaş. Ce mănâncă?

A recunoscut că habar n-avea. Însă, data următoare când băiatul s-a refugiat iarăşi în holul blocului, Jess i-a dus şi un sandvici alături de cana cu cacao.

— E cu brânză, i-a spus ea. Nu ştiu dacă-ţi place. Da', uite, ţi-l las aici, dacă vrei să-l mănânci.

Se pare că-i plăcea brânza, pentru că a mâncat tot sandviciul, mai puţin coaja de la feliile de pâine. Iar relaţia lor a intrat într-o nouă etapă. Jess o numea „etapa de consolare şi hrănire".

Însă conversaţia era tot una scurtă. Doar „Ce mai faci?" şi „Fac bine". S-a gândit să se aşeze şi ea pe scară, alături de el, ca să poată începe o conversaţie adevărată. Mergi bine cu şcoala? Ce sport îţi place? Ai vreun prieten bun? Părinţii tăi doar ţipă la tine sau te şi lovesc?

— Trebuie să te ţii la distanţă de povestea asta, a avertizat-o John. Nu-i de glumă, Jess. E o bătaie de cap de care n-ai nevoie. Ce ai să faci dacă-ţi zice că este abuzat? Ai să chemi poliţia? O să ne verifice şi pe noi şi o să afle că ne drogăm. O să intrăm la puşcărie.

Pentru John, Alex era în continuare „animăluţul" ei, numai că nu mai râdea şi chiar avea un ton maliţios când îi

spunea astfel. Parcă simţea că nu mai era de glumă.

Jess nu a renunţat şi a stat de vorbă cu Alex. John Street nu era conştiinţa ei, ci chiar opusul lui Jiminy Cricket, îndemnând-o mereu la cele mai întunecate şi nebuneşti fapte. De data asta a hotărât să-şi imagineze că are un înger păzitor.

— O singură dată, i-a spus Alex când ea l-a întrebat dacă tatăl lui l-a şi lovit când îl certa.

Jess nu a ştiut ce să înţeleagă. În mintea ei, o palmă sau un pumn ducea mereu la *n* palme sau pumni, unde *n* era un număr mare. Dar asta era doar bănuiala ei, nu o probă concludentă. Insuficientă pentru a justifica un telefon anonim dat la protecţia copilului sau o altercaţie neplăcută cu familia de la etaj. Iar bateriile ei erau prea descărcate pentru aşa ceva. Cu siguranţă că ar fi fost înfrântă într-o eventuală confruntare.

I-a dat lui Alex numărul ei, urmărind să şi-l noteze în agenda telefonului.

— Sună-mă, i-a spus ea, dacă vei avea vreodată nevoie. Sau coboară şi bate la uşă. De obicei sunt acasă.

N-a sunat-o. Şi nici în uşă nu i-a bătut. Şi, după o vreme, Jess a uitat de promisiune – a uitat şi că o făcuse. La vremea aceea, dependenţa de droguri era ca un drug de fier care-i zăvora mintea şi situaţia asta se agrava din zi în zi. Amintirile despre Alex au dispărut printre ultimele, dar s-au stins şi ele într-un final, împreună cu tot ce mai era prin lume. Şi Jess naviga pe o mare furtunoasă, către o insulă însorită, cu doar trei locuitori: ea, John Street şi heroina.

La început, doar atât şi-a putut aminti Jess. Dar a continuat să arunce căldarea în puţul acela adânc şi negru al minţii ei, scoţând la suprafaţă alte şi alte amănunte. Iar când psihiatrii desemnaţi de tribunal să-i testeze facultăţile mintale au întrebat-o ce mai ţinea minte, ea a făcut tot posibilul să spună adevărul, numai că acest adevăr se schimba de la o şedinţă la alta. Se citea în ochii lor că îşi imaginau că amnezia ei era una simulată.

Apoi avocatul ei (numit tot de tribunal, graţie magiei

programului de asistenţă juridică gratuită) a apărut ca un vulpoi în coteţul găinilor şi le-a dat papucii psihiatrilor. Îl chema Brian Pritchard. Era de aceeaşi înălţime cu Jess – adică un pic cam scund pentru un bărbat – şi cărunt, deşi nu putea să aibă mai mult de patruzeci şi cinci de ani. Însă părul acela parcă era o declaraţie – de seriozitate şi rectitudine morală.

— Clienta mea nu este pregătită să vorbească despre aceste evenimente traumatizante, le spuse el psihiatrilor, pe un ton tăios. Şi nu care cumva să folosiţi evaluările voastre în instanţă dacă nu aveţi un consimţământ scris din partea ei.

Chestia e că aveau consimţământul cu pricina. Jess semna orice i se punea în faţă, coopera la toate procedurile legale, era cât se poate de îndatoritoare. Aşa se purtau oamenii nevinovaţi şi, în adâncul inimii, ea era convinsă că nu a greşit cu nimic.

Pritchard nu era de acord cu ea.

— Ai fost arestată şi pusă sub acuzare, îi zise el cu asprime. Într-o lume ideală, poliţia încă ar mai face cercetări, ar duce ancheta până la capăt. Numai că nu trăim într-o lume ideală, domnişoară Moulson. Dă-le viaţa pe tavă şi ei ţi-o vor face bucăţi şi îşi vor şterge mâinile cu toate regulile alea în materie de probe. Fără să mai examineze şi alte piste, pentru că asta cere efort. Aşa că, te rog, fă-mi un serviciu şi, până se termină procesul, poartă-te cu toţi oamenii, *în afară* de mine, ca şi cum ţi-ar fi duşmani de moarte.

Jess aruncă o privire la bărbatul care intrase în rezerva ei împreună cu Pritchard. Un avocăţel stagiar, tinerel şi sperios, al cărui rol era acela de a-i oferi şefului diverse documente şi care abia dacă deschidea gura. Când Jess se uită la el, băieţandrul se îmbujoră şi îşi feri privirea.

— A, dar nu mă refer la domnul Levine, spuse Pritchard. Tratează-l de parcă ar face parte din decor.

La acea primă vizită, Pritchard a luat declaraţia lui Jess despre noaptea în care se produsese incendiul fără să facă vreun comentariu şi fără să-i pună vreo întrebare. La a

doua vizită – care a avut loc în ziua imediat următoare – i-a adus nişte articole din ziare şi nişte printuri ale unor postări pe diverse bloguri, pentru a-i putea oferi, zicea el, o idee mai bună despre dificila situaţie în care se afla.

> ***Infernala Jess: „Nu ştiu nimic!”***
> *Femeia care a provocat tragica moarte a lui Alex Beech, în vârstă de doar zece ani, este acum internată la Spitalul Whittington din Londra, pentru tratarea rănilor şi a pierderii memoriei. Cu toate acestea, doctorii declară că încă nu au reuşit să descopere vreo dovadă a unor eventuale leziuni cerebrale sau traume psihice.*

Pesemne că Pritchard încerca să-i provoace o oarecare reacţie, însă Jess era epuizată şi singurul ei răspuns era o disperare continuă, cu momente de uluire amorţită.

— La fel de bine ar putea să spună că sunt o criminală!

— Ar fi foarte fericiţi să o poată face, răspunse Pritchard. Dar în timpul procesului nu sunt permise declaraţiile publice. Majoritatea folosesc foarte des cuvântul „presupus”. Presupusa criminală. Presupusa crimă. Acesta este ingredientul magic în afirmaţiile nefondate. Unii au început să-ţi zică „Criminala din Infern”, cu ghilimelele de rigoare. Apropo, să ştii că au un martor-cheie. Ai face bine să-ţi aduni puterile, pentru că o să fie cam neplăcut.

— Cine? Ce martor?

Dar ştia. John. John Street. Bineînţeles. Cine altcineva?

— Nu te frământa, o sfătui Pritchard. Sincer, eu cred că el este veriga slabă. Şi mă bucur că l-au chemat să depună mărturie. Sunt convins că vom afla adevărul. Acum, haide să repetăm declaraţia şi să vedem care părţi se potrivesc cel mai bine scopului nostru.

Din păcate, nu prea multe, după cum avea să se dovedească. De nenumărate ori a certat-o avocatul pe Jess pentru că declara lucruri pe care nu le putea cunoaşte decât în mod indirect.

— Mare parte din seara aia ai fost cu minţile vraişte, corect? Atunci, te rog să nu mai faci presupuneri despre ce nu ai văzut şi nu ai auzit. Treaba ta este să expui faptele. Lasă-mă pe mine să mă ocup de adevăr.

— Dar sunt unul şi acelaşi lucru! protestă Jess.

Însă Pritchard clătină din cap.

— Faptele fac parte din lumea exterioară. Le poţi examina cu ajutorul simţurilor sau prin teste obiective. Adevărul, pe de altă parte, este ceva ce se naşte în minţile oamenilor, folosind faptele drept materie brută. Şi uneori se mai întâmplă ca faptele să fie deformate sau chiar sfărâmate pe parcursul acestei activităţi.

— N-am de gând să mint, spuse Jess.

— N-ai înţeles. Nici nu-ţi cer să minţi. Îţi cer să te rezumi doar la fapte, unde eşti pe teren sigur. Şi să nu te mai hazardezi povestind nişte evenimente neclare, despre care tu îţi imaginezi că ar reprezenta adevărul. Este un drum periculos, pe care n-ar trebui să-l faci singură.

Jess nu îl contrazise, însă doar din cauză că se simţea mult prea vlăguită. La momentul respectiv nu prea era în stare de nimic. Acolo, în secţia de reconstrucţie facială a Spitalului Whittington din cartierul londonez Archway şi înconjurată de infirmiere, asistente şi medici pe chipurile cărora nu se putea citi nimic, Jess se simţea prizonieră într-un turn construit din cuvintele altor oameni. Alex murise. Băieţelul acela care n-avusese parte de niciun pic de noroc în viaţă era acum mort. Iar toată lumea o acuza pe ea de moartea lui.

Nici măcar nu-şi putea susţine nevinovăţia. Una era să spui că n-ai făcut-o şi cu totul altceva era să zici că nu-ţi aduci aminte dacă ai făcut-o. În adâncul sufletului era convinsă că se întâmplase altceva. Orice altceva dintr-un milion de altceva-uri. Alex a căzut pe scară. Îl omorâseră părinţii şi apoi au căutat un ţap ispăşitor. S-a sinucis. Rătăci cu gândul prin labirintul acestor ipoteze fără să creadă în niciuna, pentru că în mintea ei Alex Beech încă mai trăia, încă mai stătea de veghe pe scară, aşa cum făcea întotdeauna. Nimic altceva nu avea noimă pentru ea.

Avea o fire imprevizibilă (ca toţi dependenţii de droguri), însă aproape mereu era supărată pe ea însăşi. Pentru laşitatea de care dădea dovadă, pentru pasivitate, pentru că n-avea coloană vertebrală. Pentru că îi lipsea tenacitatea, aşa cum îi spusese adesea mătuşa Brenda *(of Brenda, câtă nevoie am de tine!).* Adevărat, în ultima vreme nu mai putea să-l sufere pe John şi deseori şi-ar fi dorit să-l vadă mort. Dar exact dorinţa fără acţiune era ceea ce o caracteriza pe ea. Sigur că nu poţi deveni o criminală fără să ştii. Da, poţi uita că ai omorât pe cineva, din cauza vreunei traume sau nebunii temporare. Dar niciodată nu poţi uita intenţia. Şi dacă intenţia aia a fost în tine, în mintea sau în inima ta, atunci tot acolo trebuie să fie şi acum. Iar o examinare minuţioasă ar scoate-o la iveală.

Jess şi-a examinat de foarte multe ori şi mintea, şi inima şi nu a descoperit nimic. Aşa că a apărut la proces foarte încrezătoare în dreptatea ei.

Pe parcursul următoarelor două săptămâni, încrederea aceasta i-a fost iremediabil distrusă.

3

Acestea au fost faptele, prezentate de acuzare într-o manieră obiectivă şi expeditivă. A existat un incendiu. Incendiul a avut loc în apartamentul lui Jess, de la adresa Orchard Court nr. 16, Colney Hatch Lane, Muswell Hill. S-a întâmplat într-o seară, când în apartament se aflau două persoane – Jess şi prietenul ei, John Street.

Jess se aflase în mijlocul flăcărilor (nu trebuia decât să te uiţi la faţa ei distrusă ca să-ţi dai seama de asta). Zăcuse acolo până au apărut pompierii care au cărat-o afară. Probabil că ar fi murit intoxicată cu fum, numai că drogurile o năuciseră atât de mult, încât abia dacă mai respira.

Street fusese rănit şi avusese nevoie de grefe pe mâini. Se rănise când încercase să stingă focul.

La originea incendiului nu s-a aflat nici vreo cauză naturală şi nici vreun accident. Incendiul a fost premeditat. Anchetatorii sosiţi la locul crimei când cenuşa nu apucase să se răcească au descoperit că sursa incendiului fusese un coş metalic pentru gunoi. Unul dintre experţi a depus mărturie în instanţă. Un criminalist tânăr, chipeş, coborât parcă dintr-un serial cu poliţişti.

— Cineva a umplut coşul cu hârtii, a turnat peste hârtii gaz lichid pentru brichetă şi a aruncat un chibrit aprins deasupra lor, a spus el, descriind acţiunile cu mâinile în aer. Apoi a răsturnat coşul.

— Încercând să propage focul mai repede?

— Obiectez! a intervenit atunci Brian Pritchard. Presupuneri.

— Se acceptă, a fost de acord judecătorul.

Procurorul nu a părut alarmat.

— Competentul meu coleg, a spus el, nu neagă complet ipoteza ca focul să se fi aprins în mod accidental. În opinia dumneavoastră, există această posibilitate?

Expertul criminalist a clătinat din cap.

— Categoric nu.

— Şi de ce, mă rog?

— Pentru că am găsit reziduuri chimice, care ne-au oferit modelul stropilor de gaz lichid. Acesta a fost turnat de jur împrejurul coşului, la distanţă de până la un metru şi jumătate în toate direcţiile. Deci, persoana care l-a turnat nu încerca să aprindă focul doar în coşul de gunoi, ci a folosit coşul respectiv pentru a incendia apartamentul.

Acesta a fost momentul în care Jess a încercat prima senzaţie ameţitoare de îndoială. Şi şi-a adus aminte cum stătea pe jos, cu coşul între genunchi, văzând ca prin ceaţă deschizătura acestuia în care ea arunca… ce? Ceva rece, ceva ce încercase să rupă, dar nu fusese în stare, aşa că a trebuit să-l mototolească şi să-l răsucească şi să-l împăturească.

— Fotografii, a spus John Street, când i-a venit rândul să ia loc în boxa martorilor. Jess rupea pozele cu noi doi.

— De ce anume? l-a întrebat procurorul, pe un ton de surpriză deloc convingător.

— Ne certaserăm din cauza… în fine, din nimic. Ne luaserăm doza devreme în seara aia.

— Heroină?

— Da.

— Sunteţi amândoi dependenţi?

— Da. Şi neînţelegerea dintre noi n-a fost… n-a fost mare lucru, dar pe Jess au apucat-o pandaliile. Mi-a cerut să ies şi să mai fac rost de nişte droguri, dar niciunul dintre noi nu avea bani…

Ceva din povestea lui John a declanşat o reacţie de răspuns în mintea lui Jess. Nu cearta: fuseseră atât de multe că îi era greu să-şi amintească de fiecare în parte. Şi nici durerea provocată de doza insuficientă: şi din astea fuseseră o grămadă, pe măsură ce nevoia creştea, iar abilitatea de a o potoli se diminua. În seara aceea starea euforică provocată de droguri parcă fusese ca un ocean adânc.

Nu-şi mai amintea decât fotografiile. Visul (deşi nu era vis, pentru că ea nu visa; era doar o imagine, un gând) în care îşi ţinea obrajii în palme se cristaliză acum, devenind

o amintire concretă. La fel şi mirosul urât de gaz de brichetă şi degetele ei lipicioase. Îndoiala de mai devreme se coagulă, se transformă într-un sentiment de groază. Voia să respingă toate lucrurile care se spuneau despre ea, dar o ţineau prizonieră amintirile, închisă într-un spaţiu chiar mai mic decât banca acuzaţilor. Parcă în paralel cu procesul real se desfăşura un al doilea, în care ea era şi martor, şi inculpat, şi judecător. Se judeca ea pe sine însăşi, iar apărarea nu mergea bine deloc.

— Domnul Street a declarat că v-aţi incendiat apartamentul în noaptea respectivă. Dând foc unui coş cu hârtii. Negaţi această afirmaţie?

— Nu, eu… nu… nu.

— Are domnul Street dreptate când spune că aţi ars nişte fotografii?

— Da.

— Fotografii cu voi doi.

— Da.

Acesta era adevărul gol-goluţ. Fără echivoc. Singura metodă prin care se puteau reconstitui faptele era să se meargă pe pista asta până la capăt. Dacă minţea sau devia de la adevăr, îşi putea spori şansele de a fi *declarată* nevinovată, însă în niciun caz nu avea să fie *considerată* nevinovată. Iar una fără alta nu-i era de niciun folos.

— Înseamnă că relaţia cu iubitul dumneavoastră, domnul John Street, nu mergea bine?

— Nu. Nu mergea prea bine. Ne certam mereu. Şi ne… băteam. Ne băteam. Vreau să spun că el… că John… că obişnuia să mă lovească.

— Să vă lovească? Adică să vă agreseze fizic? Aţi reclamat aceste atacuri la vremea respectivă? Aţi spus prietenilor sau rudelor ce se întâmplă?

— Nu.

Nu aveam prieteni. Şi nu puteam s-o întristez şi mai mult pe Brenda.

— Dar v-aţi dus la doctor sau la un spital? La camera de gardă? Există vreo dovadă medicală care să ateste existenţa unor leziuni?

— Nu.

Pentru că nu m-a lăsat să mă duc. N-a vrut să mai vadă nimeni ce-mi face. Plus că ştia unde să dea ca să nu se vadă.

— Atunci, ne vom rezuma doar la altercaţiile dintre dumneavoastră şi domnul Street. Măcar în cazul lor există un oarecare consens. Vă certaţi din cauza drogurilor?

— Şi a altor lucruri.

De fapt, se certau din orice. Niciun motiv nu era prea neînsemnat şi resentimentele răbufneau când le era lumea mai dragă. Oricare cuvânt spus la întâmplare echivala cu o declaraţie de război. În cele mai multe cazuri nici nu era vorba despre droguri şi cu atât mai puţin despre amor. Scandalurile nici măcar nu începeau cu: *Dai în mine, John? Dai în mine când ar trebui să mă iubeşti?* Ci cu: *N-ai tras apa la budă; ultimul baton de Mars era al meu; ai un ton sarcastic; e rândul tău să te duci la cumpărături; casa asta e o cloacă; nici geamul nu eşti în stare să-l deschizi?* Pentru că astfel te porţi atunci când te îndrepţi cu toată viteza spre un zid din cărămidă. Te agăţi de nimicuri. Lucrurile care contează cu adevărat nu pot fi rostite şi nici nu trebuie. Sunt ca nişte pietre cufundate sub vâltoarea cuvintelor tale. Sub toate ţipetele şi urletele şi mormăielile tale.

— Şi ce simţeaţi în noaptea incendiului?

— Ce simţeam…?

— Faţă de domnul Street. Faţă de relaţia cu el. Ce anume simţeaţi?

— Greu de spus.

— Poate reuşiţi să exprimaţi sentimentele dumneavoastră de atunci în câteva cuvinte. Măcar în unul singur.

— Mă simţeam… captivă.

Nimic nou în asta. Numai că sentimentul fusese puternic în noaptea aceea. Mai puternic decât de obicei. Dorinţa nestăvilită de a ieşi dintr-o relaţie care devenise abuzivă, periculoasă şi disperată. Dorinţa de a-l alunga pe John din viaţa ei şi de a redeveni ea însăşi. Dorinţa asta o făcuse să

rupă fotografiile: fotografii unde era împreună cu John şi din care voia să rupă doar partea unde era ea, de parcă ar fi existat vreo vrajă ciudată care să poată transpune gestul ei în realitate.

Se uită la Pritchard, care stătea la masa apărării şi se uita prin dosare. L-a văzut cum clatină încet din cap. Dar apucase să rostească acel cuvânt şi nu-i părea rău. Era purul adevăr. Adevărul era refugiul ei. Dacă spunea adevărul, atunci totul avea să fie bine.

Dar n-a fost deloc bine. Ci din ce în ce mai rău.

A noua zi a procesului a fost cea mai grea. Atunci au depus mărturie părinţii lui Alex. Munceau amândoi – tatăl era şofer de autobuz, iar mama vindea gustări la cinematograful *Everyman* din Muswell Hill. Lipseau de acasă câte două sau trei nopţi pe săptămână, în funcţie de turele de lucru. Aşa că, în zilele alea, Alex era singur acasă. Îşi încălzea cina la cuptorul cu microunde şi se culca. Aşa s-a întâmplat şi în noaptea incendiului.

— Deci Alex era singur în noaptea aceea?

— Da.

Lacrimile şiroiau pe chipul congestionat şi boţit de durere al doamnei Beech.

— N-am să mi-o iert niciodată. Niciodată.

Singur. Şi cel mai probabil că dormea atunci când fumul a început să iasă prin podeaua dormitorului. Deja se sufoca atunci când s-a trezit. Poate că a încercat să iasă din apartament, dar fie n-a putut găsi drumul prin linţoliul acela asfixiant, fie nu a avut putere să ajungă până la uşă. Aşa că s-a târât în căsuţa de păpuşi din plastic, care încă se mai afla în camera lui, deşi nu o mai folosea pentru că se făcuse mare. Şi a murit ghemuit pe podea, cu carnea arsă de lacrimile fierbinţi şi albe ale plasticului topit.

Aici a încetat pledoaria procurorului. Mai mult sau mai puţin. Apărarea s-a străduit din greu, dar Jess parcă voia să-i submineze orice fel de strădanie. Amintirile ei din noaptea incendiului erau în perfectă concordanţă cu scenariul atât de elocvent expus de acuzare. Aşa că a spus adevărul şi şi-a săpat singură groapa.

La vremea respectivă fusese deja transferată de la Spitalul Whittington la Închisoarea Winstanley, în aripa destinată infractorilor aflaţi în arest preventiv. Celula de aici era cât jumătate din rezerva ei de la spital, dar lui Jess îi plăcea mult mai mult. Aici nu venea nimeni lângă ea. Aici nu o vedea nimeni. Aşa că s-a cufundat în sine, cum se afundă în nisipurile mişcătoare personajele din filmele vechi. Şi nu voia să fie întreruptă. Mă rog, cu o *singură* excepţie. Însă Brenda era bolnavă. Fusese internată cu o săptămână înaintea lui Jess, cu diagnosticul de hernie de disc multiplă, şi încă nu o externaseră. Nu se putea mişca. Aşa că nu a fost în stare să vină la proces şi nu a fost în stare să vină în vizită, dar îi trimisese vreo douăsprezece scrisori (dacă nu cumva mai multe), în care o încuraja şi o sfătuia să aibă încredere în sine. Asta era reţeta universală a mătuşii Brenda şi pentru asta o iubea Jess: îi lăsa impresia că încă exista ceva în care să aibă încredere.

Existau temeri că s-ar putea sinucide, aşa că era supravegheată încontinuu. Gardieni impasibili o urmăreau îndeaproape, atenţi la semne care ar putea prevesti depresia.

Şi, da, luase în calcul sinuciderea. Era una dintre opţiuni. Dar, pe lângă durerea pe care i-ar fi pricinuit-o Brendei, i-ar fi fost foarte greu să pună în practică un asemenea plan. Ar fi avut nevoie de o unealtă, o armă, ceva – şi unde să o găsească în celula aia goală? Ar fi trebuit să-şi înfrângă propriile instincte şi laşitate. Şi ar fi trebuit să facă totul înainte să fie observată de gardieni, care ar fi dat buzna peste ea şi ar fi oprit-o. N-avea cum. Dacă, prin absurd, ar fi existat cândva vreo posibilitate ca un deţinut să se sinucidă, atunci cu siguranţă că au înlăturat-o şi pe asta.

În a unsprezecea zi s-a certat cu Brian Pritchard şi a încercat să-l concedieze. Voia să-şi schimbe declaraţia iniţială şi să-şi recunoască vina. Atunci Pritchard i-a spus – pe un ton furios, de parcă i-ar fi păsat de ea – să-şi vină în fire şi să-şi bage minţile în cap.

— De unde ştii dacă eşti sau nu vinovată, din moment ce

nu-ţi aminteşti nimic? Acordă-ţi prezumţia de nevinovăţie şi lasă-mă să-mi fac treaba.

Pritchard îi spusese deja că, din punctul lui de vedere, mărturia lui John Street era cusută cu aţă albă. Street ascundea ceva şi trebuia constrâns să recunoască adevărul.

Jess nu şi-a modificat declaraţia iniţială, dar dorinţa lui Pritchard nu s-a îndeplinit. În a douăsprezecea zi, la ora 3 p.m., a început să-l interogheze pe John Street. În ziua a treisprezecea, Street nu a mai apărut la tribunal. Grefele de piele i se desprinseseră de ţesutul sănătos din jur şi trebuia să fie operat din nou. Pritchard a cerut suspendarea lucrărilor, însă era ca şi cum s-ar fi pus în calea unui camion de mare tonaj. Deja nimeni din sala de judecată nu mai credea în nevinovăţia lui Jess. Ea însăşi cel mai puţin dintre toţi. Judecătorul a hotărât că mărturia lui Street era completă şi că o amânare a procesului nu va folosi nimănui. Pritchard s-a uitat la Jess, aşezată în banca acuzaţilor, i-a citit încăpăţânarea din privire şi nu a mai insistat.

Cuvântul de încheiere al judecătorului pentru juraţi a fost scurt şi la obiect.

— Opţiunea procuraturii de a o judeca pe Jessica Moulson pentru crimă vă poate părea derutantă şi discutabilă, având în vedere faptul că ea nu a intenţionat niciodată să-l ucidă pe Alex Beech. S-a demonstrat că a intenţionat să *ucidă* pe cineva şi nu poate beneficia de circumstanţe atenuante doar pentru că victima ei a fost alta. Acţiunile domnişoarei Moulson, dacă sunteţi de acord că au fost cu adevărat acţiunile ei, au dus la rezultatul dorit, numai că incendiul pe care l-a provocat a mistuit o altă viaţă. Există foarte multe precedente legale care ne-ar putea conduce la concluzia că moartea lui Alex Beech a fost mai degrabă un omor prin imprudenţă decât unul deosebit de grav. Însă modificările la *Legea privind funcţionarea poliţiei şi administrarea probelor de natură penală*[2] permit instanţei să încadreze această faptă în

[2] *Police and Criminal Evidence Act* (n.tr.).

categoria omuciderilor calificate. Nu este niciun paradox. Este în conformitate cu legea în vigoare.

Juraţii au deliberat o zi întreagă şi o bună parte din ziua următoare, dar verdictul lor a fost unanim. Vinovată.

La auzul acestui cuvânt îngrozitor, primul gând al lui Jess a fost: De ce v-aţi mocăit atâta?

4

Brian Pritchard a venit în arestul preventiv ca să-şi ia rămas-bun de la Jess. Ea avea voie să-şi primească vizitatorii în celulă, deoarece leziunile suferite o încadrau în categoria deţinuţilor cu dizabilităţi. Avocatul s-a aşezat pe unicul scaun din celulă, iar Levine, asistentul său, a fost nevoit să rămână în picioare.

Jess stătea culcată pe patul îngust. Nici nu a încercat să se ridice. Avea senzaţia că orice mişcare, oricât de măruntă, ar fi reprezentat un angajament faţă de viaţă, pe care nu voia să şi-l asume. Era conştientă de faptul că Levine se holba la ea tot timpul – cu excepţia momentelor când se uita şi ea la el. Atunci, tânărul îşi ferea repede privirea şi începea să studieze interiorul celulei. În schimb, Pritchard abia dacă se uita la ea: din când în când câte o privire fugară, după care îşi pironea iarăşi ochii în podea sau pe mâinile lăsate pe genunchi.

— Vreau să ştii, îi spuse el, că eu tot cred că am fi putut să câştigăm.

— Pe bune? îl întrebă Jess, pe un ton plat.

— Da, domnişoară Moulson, pe bune. Cu alţi juraţi. Cu Street legat cu lanţuri de boxa martorilor. Cu dumneata într-o altă stare de spirit.

Jess nu putea să empatizeze cu regretele lui. Pentru că ea nu regreta nimic, cel puţin în privinţa verdictului. Ba chiar îi era greu să dea dovadă de răbdare.

— Dacă s-a făcut dreptate, care-i problema ta? vru ea să ştie.

Pritchard ţâţâi exasperat din buze.

— Dreptate? Dreptatea este şi mai îndoielnică decât adevărul. Este o trăsătură emergentă a unui sistem foarte complicat.

— Nu pricep ce vrei să spui, zise plictisită Jess.

Încerca să descurajeze orice conversaţie, dar îi era limpede că Pritchard nu avea să se lase păgubaş până nu o făcea să înţeleagă. Avocatul ridică palma întinsă şi o

înclină în stânga şi apoi în dreapta.

— Vreau să spun că nu este nici vreun ingredient al plăcintei şi nici plăcinta însăşi. Ci doar aroma care se înalţă din ea, dacă ai copt-o cum trebuie. Scopul nostru nu este dreptatea, domnişoară Moulson. Noi ne jucăm rolurile şi dreptatea se produce. Iar dumneata, dacă nu te superi că ţi-o spun, nu ţi-ai jucat prea bine rolul.

Jess credea că nu mai are strop de emoţie rămasă în ea, aşa cum nici vorbe nu mai avea. Dar un val de furie se ridică în sufletul ei şi nu reuşi să îl domolească. Avea impresia că Pritchard o învinovăţeşte pentru rezultatul procesului – de parcă tot ce făcuse şi spusese ea fusese doar ca să-l pună într-o situaţie neplăcută. Pentru avocaţi orice era cu dublu sens, sau cu mai multe. Şi n-avea niciun rost să încerce să-i explice cât de simplu i se părea ei totul. Şi totuşi deschise gura:

— Am omorât un copil!

— Nu ştii asta, zise Pritchard.

— Ba ştiu. Au demonstrat-o. Şi Alex…

Nu mai putu să continue. Simţea că se sufocă. Avocatul stagiar, Levine, făcu un pas spre ea, dar nu ştiu cum să o ajute, aşa că rămase acolo, cu o expresie îngrijorată pe chip.

Pentru că era dependentă de droguri, Jess trăise multă vreme într-un loc unde nu conta nimic, într-un loc fără speranţă. Iar dacă existase vreun sentiment adevărat în toată viaţa ei, atunci acela fusese compasiunea superficială pe care o simţise faţă de puştiul sfrijit de pe scară, care abia dacă-i adresase câteva cuvinte. Gândul că l-ar fi omorât pe John ar fi fost suportabil. De înţeles. Gândul că l-a omorât pe Alex Beech era cu totul altceva. Nu avea cum să-şi revină după asta. Nici măcar nu-şi dorea să trăiască într-o lume unde poţi să-ţi revii după aşa ceva.

— În aşteptarea apelului, domnişoară Moulson, spuse Pritchard, aş dori să porneşti de la ipoteza de lucru că deocamdată nu s-a demonstrat *nimic.*

— Nu fac apel.

Pritchard mişcă iar din mână, acum în semn de

respingere a acelor vorbe nepotrivite.

— Mă rog, eu cred că te vei răzgândi imediat ce vei depăşi această criză de ură faţă de tine însăţi. Încă n-ai aflat cum e la Fellside.

Fellside era numele uriaşului penitenciar din Yorkshire, unde urma să fie transferată, eliberând astfel celula de arest preventiv de la Winstanley pentru următorul locatar. Jess nu ştia nimic despre locul acela. Bineînţeles, în afară de nume care, spre deosebire de închisorile Wormwood Scrubs, Dartmoor sau Pentonville, nu-i spunea absolut nimic.

— E atât de groaznic la Fellside? îl întrebă ea pe Pritchard, încercând să fie ironică.

— Toate puşcăriile sunt groaznice, răspunse avocatul cu un soi de seriozitate înţepată. În general, penitenciarele de maximă securitate sunt şi mai îngrozitoare decât celelalte. Iar cele mai rele sunt închisorile private. Profitul şi administraţia publică nu merg deloc bine împreună.

Şi i-a povestit mai multe despre Fellside – explicându-i motivele pentru care, din punctul lui de vedere, închisoarea aceea era deosebit de rea. Jess abia dacă a ascultat câteva vorbe.

— O să fie bine, îl asigură ea.

Dacă Fellside era o puşcărie îngrozitoare, atunci locul ei era la Fellside.

Strâmbând din gură, Pritchard se apucă să tragă de o aţă care-i ieşea din haină.

— Oricum, este numai şi numai decizia dumitale, spuse el. Nu pot face apel împotriva voinţei dumitale. Dar, în calitate de reprezentant legal, am datoria de a te informa că ai motive întemeiate pentru depunerea unui apel şi că ar fi o mare greşeală să nu o faci.

— Cred că cea mai mare greşeală am făcut-o când te-am lăsat să mă reprezinţi, spuse Jess.

Era mojică tocmai pentru că voia să-l facă să plece de acolo. Şi pe el, şi pe asistentul ăla cu ochi de căţeluş din vitrina unui pet-shop. Numai că tonul ei nu a avut efectul scontat.

— Nu suntem obligaţi să ne simpatizăm, domnişoară Moulson, spuse avocatul. Îşi sunt reprezentant legal, nu prieten. Şi sunt perfect conştient de faptul că nu m-ai ales dumneata. Dar îmi voi face treaba aşa cum cred eu de cuviinţă până când mă vei concedia…

— Eşti concediat! îl întrerupse Jess. Mulţumesc. Pentru tot. Însă acum pleacă şi lasă-mă în pace!

5

În tot acest timp, somnul lui Jess a fost foarte agitat. Ori de câte ori închidea ochii, avea sentimentul că micuţa celulă se dizolva, lăsând-o expusă într-un spaţiu nesfârşit. O mulţime nevăzută forfotea înaintea pleoapelor ei închise: umbre într-atât de estompate, încât abia dacă le putea desluşi, dar atât de multe că se contopeau într-o beznă infinită. Iar la periferia vederii, totul era doar revoltă şi haos.

Şi vocile. Mereu vocile. Şoaptele acelea care o supăraseră la spital se auzeau acum mai tare ca oricând. Întotdeauna îşi imaginase că despre ea vorbeau, dar, când reuşi să distingă cuvintele, îşi dădu seama că nu aveau niciun fel de legătură cu ea. Erau doar fragmente de dorinţe, regrete, lamentări.

…n-ar fi trebuit să…

…dacă el…

…singura mea…

…nici n-am văzut…

Jess nu mai visa. Ultima oară când îşi amintise ce visase fusese pe la şase sau şapte ani. Însă acum somnul, şi aşa destul de agitat, îi era plin de cioburile vieţilor sfărâmate ale altor oameni.

Era pedeapsa pe care i-o alesese subconştientul şi ştia că o merită, dar tare rău îi mai făcea la nervi.

A mai avut un singur vizitator la Winstanley: mătuşa Brenda, practic singura ei rudă în viaţă. Tatăl ei, Barry, mai trăia pe undeva, dar nu o interesa. Sprijinindu-se în două bastoane, Brenda părea mult prea masivă în celula strâmtă. Scaunul a scârţâit cu tristeţe sub greutatea ei. I-a adus fructe şi bomboane de ciocolată, ca şi cum Jess s-ar fi aflat încă la spital, nu la puşcărie. Şi şi-a cerut scuze pentru că nu a putut să o viziteze mai devreme.

— Am avut reporteri în faţa casei, spuse ea. Puzderie de reporteri. N-am vrut să ies şi să le povestesc despre tine, aşa că m-am ascuns şi am aşteptat să plece.

Brenda nu a mai pomenit şi celălalt motiv – că încă mai avea dureri mari după operaţie şi se deplasa cu sprinteneala unei gâşte. Acum părea mai bătrână şi mult mai obosită decât ultima oară când o văzuse Jess. Avea şuviţe cărunte la tâmple şi era uşor adusă de umeri. O secătuise de puteri durerea de spate, iar operaţia o epuizase şi mai tare.

— Nu-i nimic, spuse Jess, îmbrăţişând-o cu mare grijă. Mă bucur că ai putut să vii acum.

Preţuia nespus prietenia Brendei, dragostea ei, mai ales pentru că sentimentele acestea nu izvorâseră din vreo apropiere dintre Brenda şi Paula, mama lui Jess. Relaţiile dintre cele două surori se răciseră cu multă vreme înainte de moartea Paulei, mai ales din cauza lui Barry. *Dă-l afară! Schimbă încuietorile! Cheamă poliţia dacă mai apare!* Brenda era nemiloasă şi nu făcea compromisuri.

Probabil că avusese nevoie şi de timp ca să-şi revină după ce a aflat că nepoata ei a ucis din greşeală un copil. Însă acum evită subiectul, aşa cum eviţi să rosteşti cuvântul „cancer” în secţia de oncologie.

— Cum te descurci? o întrebă.

— Nu prea bine, recunoscu Jess.

Şi îi povesti Brendei despre coşmaruri. Despre şoaptele din întuneric şi despre senzaţia că nu este singură.

— Ca în timpul episoadelor tale de somnambulism, spuse Brenda, cu chipul încreţit de îngrijorare.

— Ce fel de episoade?

— De somnambulism. Când erai mică. Nu mai ţii minte?

— Nu, chiar nu. Ba, stai puţin! Vorbeşti despre toate prostiile alea pe care le făceam cu Tish?

Tish fusese prietena ei imaginară. Se plimbaseră împreună prin ţinuturile fantastice ale copilăriei, inspirate din poveştile citite în *Regele tuturor sălbăticiunilor, Un monstru după altul* şi *Copacul Depărtărilor*[3]. Jess trudise din greu la aventurile astea, stabilind toate detaliile în

[3] Cărţi pentru copii: *Where the Wild Things Are* de Maurice Sendak; *One Monster After Another* de Mercer Mayer; *Faraway Tree* de Enid Blyton (n.tr.).

timp ce era trează şi încercând să le poarte cu ea în somn.

Brenda tresări puternic. Probabil că spatele îi făcea probleme mari.

— Nu, nu! spuse ea. Nu-i vorba de Tish. Mă referam la celelalte dăţi. Când ziceai că poţi intra în visele noastre.

— Nu-mi amintesc aşa ceva.

— O, dar ce hotărâtă erai! Când maică-ta ţi-a cerut amănunte, i-ai spus că ai văzut-o pe o corabie mare. Te-a întrebat ce făcea pe corabia aia şi tu ai spus că trăgea cu arcul într-o pasăre.

— Asta-i din *Balada bătrânului marinar*[4].

— Aşa este, dădu din cap Brenda. Şi tu nici nu citiseşi poezia. Că n-aveai decât şase ani. Dar o citea Paula pentru cursurile ei de la universitate. Ştii că pe vremea aia urma nişte studii la distanţă.

— Înseamnă că a citit-o cu voce tare şi am auzit-o.

— Poate că aşa s-a întâmplat. Dar a fost şi ea destul de zguduită de toată povestea, pentru că în noaptea cu pricina visase cam acelaşi lucru. Evident că a fost o simplă coincidenţă, dar toţi am avut sentimentul că ai reuşit cumva să-i deschizi capul şi să te uiţi înăuntru.

— Nu-mi mai amintesc absolut nimic.

— Aşa s-a întâmplat. Şi, după câteva săptămâni, ai rămas peste noapte la mine şi ai făcut acelaşi lucru. Mi-ai zis că m-ai văzut dansând cu Gene Kelly.

— Nu cumva văzusem *Cântând în ploaie* la televizor?

Brenda începu să râdă.

— Văzuserăm amândouă filmul cu o lună în urmă sau chiar mai mult. Aşa că nu mi s-a părut chiar atât de paranormal. Pe vremea aia veneai foarte des la mine în vizită. Dar nu ştiu de ce îl visasem şi eu pe Gene Kelly în noaptea aia. Poate unde vorbiserăm despre el şi aşa că ne-am dus amândouă la culcare gândindu-ne la el. Însă mai erau şi îngeraşii tăi.

— Îngeraşii?

— Ziceai că stau noaptea în jurul patului tău.

[4] „The Rime of the Ancient Mariner” de Samuel Coleridge (1798) (n.tr.).

— Îngeraşi care stăteau în jurul patului meu?

— Ba nu, parcă nu era chiar aşa. Tu trebuia să te duci în vizită la ei. Trăiau într-un loc pe care tu îl numiseşi Tărâmul Celălalt. Şi care era ca un fel de litoral, doar că era mereu în flăcări.

Jess simţi o vibraţie uşoară într-un ungher al minţii: o mişcare telurică de mică intensitate din cauza distanţei mari. Nu-şi aducea aminte să fi văzut lucrurile astea, dar îşi amintea că vorbise despre ele. Amintirea aceea, deşteptată de vorbele mătuşii, atârna ca plumbul.

— Mama s-a supărat, se hazardă ea.

— Mă rog, eu cred că mai degrabă s-a speriat. Ţie toate poveştile astea ţi se păreau foarte reale şi vorbeai numai despre ele. Despre îngeraşi, despre faptul că puteai să vezi ce se petrece în minţile altor oameni atunci când dorm. Şi să ştii că erai extrem de convingătoare. Mai ziceai că te rătăceai mereu şi că erai speriată ca nu cumva să te blochezi pe Tărâmul Celălalt. Iar noi nu ştiam ce să mai înţelegem. Aşa că, în cele din urmă, Paula te-a dus la un psiholog de copii. A putut s-o facă prin sistemul public de sănătate, care nu costa nimic. Ai stat secole pe lista de aşteptare până să-ţi vină rândul. La… nu, nu-mi aduc aminte cum o chema.

Dar Jess îşi aducea aminte. Necăutat şi nepoftit, numele doctoriţei ţâşnise la suprafaţa minţii ei.

— Carter. Doamna doctor Carter.

Brenda îşi atinse fruntea cu degetul, ca şi cum şi-ar fi mustrat memoria care începuse să o lase.

— Aşa o chema. Ai fost la ea de nenumărate ori. La început zicea că s-ar putea să ai… care era denumirea? Un început de psihoză. Dar după aia a schimbat placa. La sfârşit a spus doar că ai o imaginaţie foarte bogată şi că nu avem motive de îngrijorare.

Acum Jess îşi aminti şi cum arăta doctoriţa: o femeie surâzătoare, gen bunicuţă, cu părul strâns într-un coc mare şi umflat, însă punea milioane de întrebări fără să-şi piardă zâmbetul, indiferent de tonul vocii. Aşa că, la final, nici nu ştiai ce să crezi.

Îşi aminti că a minţit. Că s-a prefăcut. Că a spus ce îşi imagina ea că va fi mai uşor de crezut. Pentru că orice copil ştie când a dat de necaz doar citind expresiile de pe chipurile adulţilor din jur. Orice copil ştie instinctiv când trebuie să-şi ascundă gândurile. A spus cum o cheamă, la fel cum un prizonier de război îşi spune numele, gradul şi numărul de identificare în faţa celui care l-a capturat. A spus că se simte bine. Că a inventat toate lucrurile acelea. Cum să ia foc o mare? Asta era o prostie!

Era atentă mereu la expresia de pe chipul doamnei doctor Carter ca să vadă dacă-i înghiţea minciunile, încercând să-şi dea seama ce gândeşte după felul în care dădea din cap şi după variaţiile minuscule din intensitatea acelui zâmbet permanent. Concluzia doamnei doctor Carter a fost aceea că escapadele nocturne ale lui Jess indicau o stare de sănătate mintală, nu vreo afecţiune psihică.

— Atunci când un copil se confruntă cu o criză de orice fel, i-a spus ea cu asprime Paulei Moulson, trebuie să-şi găsească un refugiu. Şi dacă nu un refugiu, măcar o metodă prin care să evite realitatea. Nu vreau să fiu indiscretă, dar s-a întâmplat ceva în viaţa lui Jess în ultimul timp? Vreo tulburare de natură emoţională?

Paula nu reuşi decât să dea din cap. Soţul ei trăia o tulburare de natură emoţională şi tocmai venise acasă într-o vizită prelungită.

— Atunci, spuse doamna doctor Carter, ridicând sugestiv din umeri, ar trebui să fiţi recunoscătoare că Jess trăieşte aceste conflicte în minte şi nu în realitate. Lumea nocturnă pe care şi-a creat-o pare un loc plin de turbulenţe şi confuzii – o interiorizare a aceloraşi influenţe care apar şi în viaţa ei cotidiană. Imaginaţia este o forţă plastică, doamnă Moulson. O forţă *formatoare.* Noi înşine ne creăm lucrurile de care avem nevoie. Şi, mai târziu, când nu mai avem nevoie de ele, le dăm la o parte. Dumneavoastră trebuie doar să permiteţi naturii omeneşti să-şi urmeze traseul firesc.

Cu alte cuvinte, Jess scăpase basma curată. S-a dus

acasă, s-a băgat în pat şi şi-a tras pătura peste cap.

S-a educat să nu mai viseze, pentru că, la fiecare vis, se trezea cuprinsă de panică. Au fost nişte vremuri triste. În primul rând, pentru că îi era tare dor de Tish. Dar visele ar fi însemnat alte şedinţe cu doamna doctor Carter, alte interogatorii, alte zâmbete. Câteva luni s-a trezit de câte patru sau cinci ori pe noapte, încercând din răsputeri să iasă din Tărâmul Celălalt.

Şi după aceea nici n-a mai fost nevoie să facă vreun efort. Visele au încetat pur şi simplu. Toată pubertatea şi adolescenţa a dormit dusă, cu capul sub pătură. Şi s-a trezit fără să-şi mai amintească nimic. Iar îngeraşii…

Îngeraşii au plecat şi nu s-au mai întors. Nici Tish nu s-a mai întors. Poate că se săturaseră s-o aştepte pe Jess să se joace cu ei. Acum abia dacă-şi mai amintea cum erau acele călătorii nocturne. Dar ştia că la vremea respectivă i se păruseră foarte reale. Acum aproape că le uitase cu totul. Da, o mai ţinea minte pe Tish, însă doar ca pe un personaj dintr-o poveste pe care obişnuia să şi-o spună, nu ca pe o prezenţă concretă. În fond, fusese foarte mică atunci. Iar când eşti mic, ţi se vindecă aproape toate rănile şi nu-ţi lasă nicio cicatrice.

Mătuşa Brenda schimbă subiectul.

— În fiecare zi au scris despre tine în ziare. Nişte lucruri îngrozitoare. Unii dintre ăia de-şi zic reporteri…

Şi se lansă într-o disertaţie despre etica jurnalistică, vrând astfel să-şi manifeste solidaritatea faţă de nepoata ei. Elementul esenţial al întregii poveşti – Alex – nu putea fi contestat, dar o consola să ştie că Brenda era de partea ei şi voia să-i dea curaj.

În cele din urmă, Brenda puse mâna pe braţul lui Jess.

— Drogurile au fost de vină, zise ea. Nu tu. Tu nu eşti în stare să faci rău cuiva, Jess. Nu cu bună ştiinţă.

Însă Jess ştia că este în stare să facă rău. Toată lumea e în stare de asta. Face parte din trusa de supravieţuire pe care o avem în genele noastre.

— O să vin în vizită, îi promise Brenda. Acolo unde te transferă. E departe, dar o să vin.

— Ba să nu vii, spuse Jess. Nici măcar să nu încerci să te mai mişti până n-o să te simţi mai bine. Dar mi-ar plăcea foarte mult dacă mi-ai scrie.

— Bineînţeles că o să-ţi scriu. În fiecare săptămână. Şi o să vin acolo de îndată ce-mi recapăt puterile. Fără discuţii!

Se îmbrăţişară şi Brenda plecă, încercând din răsputeri să-şi ascundă lacrimile.

Am dezamăgit-o atât de tare, îşi spuse Jess. *Prea puţini oameni au avut o părere bună despre mine şi eu cum le-am răspuns? I-am scuipat între ochi.*

Avea sentimentul că doar asta făcuse toată viaţa ei.

6

Jess a adormit cu gândul la acele vechi plimbări nocturne, la acei îngeraşi morţi. Poate că din cauza asta a visat acum, pentru prima oară din vremea copilăriei. Vise adevărate, nu şoapte fără trup. Vise în care ea mergea şi vedea şi făcea tot felul de lucruri.

În cel mai coerent dintre visele acestea, stătea întinsă în celula din arestul preventiv când a început să-i sune telefonul. S-a uitat în jur după el, dar nu l-a găsit. Ştia vag, chiar şi în vis, că era în vreo casetă a poliţiei, alături de celelalte bunuri personale pe care le avusese la ea. Totuşi, i se părea logic ca telefonul să încerce să revină cumva la ea.

Însă nu l-a găsit nici în pat, nici pe masă şi nici în dulapul (fără încuietoare şi, de fapt, chiar fără uşă), unde deţinuţii erau obligaţi să-şi depoziteze cele câteva lucruri pe care le mai aveau. Aşa că a început să-l caute în altă parte. A deschis uşa de la celulă şi a ieşit –, ca să intre în holul blocului ei din Muswell Hill.

A urcat până la palierul ei, dominat de o oglindă mare şi urâtă, montată pe peretele din faţa uşii. Nu se vedea în oglindă, de unde a înţeles că era vorba doar despre o vizită temporară. Nu venise încă de tot acasă.

(Dar a ars. Nu-i aşa că a ars?)

Alex Beech stătea la locul obişnuit, pe una dintre treptele care duceau la celălalt etaj. Arăta la fel ca atunci când îl văzuse ea ultima dată. Cu un tricou cu logoul echipei Arsenal, tricou prea mare pentru el, ceea ce însemna că era căpătat de la cineva. Şi o pereche de pantaloni scurţi din denim, din care îi ieşeau picioarele fusiforme, precum cele două părţi ale unui iadeş.

Jess s-a aşezat lângă el şi au stat câteva minute aşa, într-o tăcere stânjenitoare. Stânjenitoare, dar nu completă: pentru că de undeva, de foarte aproape, se auzea ţârâitul telefonului, înăbuşit, dar de neconfundat.

— Îmi pare rău, a spus Jess în cele din urmă. Îmi pare

atât de rău, Alex.

Alex nici nu i-a răspuns, nici nu s-a uitat la ea.

— N-am vrut să-ţi fac vreun rău, a îndrăznit ea din nou.

I-a pus mâna pe braţ. Mai bine zis, a încercat să-i pună mâna pe braţ. Degetele au trecut prin el de parcă ar fi fost făcut din aer.

Şi abia atunci şi-a dat seama – cu logica pe care o ai numai în vise – că era moartă. Nu Alex fusese mistuit de foc, ci ea. Iar el continua să o aştepte acolo, pe scară. Şi o va aştepta mereu, însă ea nu va mai veni niciodată.

A înţeles că din cauza asta îi suna telefonul. Îi spusese că o poate suna oricând. Iar acum exact asta făcea. Dacă ar putea găsi telefonul, i-ar putea răspunde şi măcar ar reuşi să vorbească. Sau poate că el ar şti să-i spună cum să se întoarcă.

A plecat de lângă băiat şi a intrat în apartament. Uşa era larg deschisă, holul era pustiu. Când dormea, îşi lăsa telefonul pe noptieră; iar moartea seamănă mult cu somnul, nu-i aşa? Se vede treaba că şi visezi atunci când eşti mort. Ţârâitul se auzea tot mai tare şi atunci a ştiut că nu se înşelase.

A intrat în dormitor şi, da, uite telefonul pe noptieră! John stătea întins pe pat, cu ochii închişi. Pieptul i se ridica şi cobora încet. Nu-l trezise sunetul telefonului. Acesta nu ajungea până în somnul lui, în visele lui, deoarece îi era destinat doar lui Jess.

A întins mâna şi a simţit imediat nişte furnicături în ceafă. În spatele ei era cineva.

S-a întors încet şi i-a văzut. Erau mii. Dezbrăcaţi şi cu braţele lăsate în jos. Ca să le facă loc, camera ei nu mai era o cameră. Nu mai rămăsese din ea decât patul şi noptiera şi colţul dintre doi pereţi. Restul se afla pe o plajă largă, care se întindea cât vedeai cu ochii.

Majoritatea erau femei. Cei câţiva bărbaţi ieşeau în evidenţă. Toţi ţineau ochii închişi. Chipurile lor purtau expresii identice de indiferenţă rece, deşi erau şi unii – foarte puţini – care păreau trişti sau îngrijoraţi. Pentru că aveau ochii închişi, nu se uitau la Jess: nici măcar nu ştiau

că ea se află acolo. Mai bine spus, niciunul dintre ei nu era conştient de prezenţa celorlalţi. Fiecare avea impresia că este singur. Doar Jess îi putea vedea pe toţi.

La fel cum îi văzuse şi în copilărie. Poate că atunci crezuse că sunt îngeraşi pentru că nu aveau haine. Iar singurele trupuri goale din perioada aceea fuseseră cele ale sfinţilor creştini din tablouri.

Telefonul nu se oprise.

A făcut un efort şi s-a întors cu spatele la acea adunare mută şi a răspuns.

— Alex?

Doar paraziţi. Nicio voce pe care s-o poată distinge, cu toate că pârâiturile şi şuierăturile se ridicau şi coborau, aducând cu inflexiunile unui glas de om.

A mai încercat o dată:

— Alex?

Şi, da, era o voce la celălalt capăt. Însă atât de departe, încât abia dacă reuşi să înţeleagă ce spunea. A închis ochii. Periculoasă alegere, având în vedere faptul că totul putea izbucni în flăcări dintr-o clipă în alta. Dar i se părea extrem de important să vorbească cu cine o sunase.

— Cine-i acolo? a întrebat ea.

— Cine-i acolo? a întrebat altcineva de la celălalt capăt.

Nu era niciun ecou. Şi avea impresia că vocea îi este foarte cunoscută.

— Sunt Jess, a răspuns ea. Ce vrei?

A primit un răspuns, însă distorsionat de paraziţi. Aşa că a reuşit să desluşească doar cuvintele *foc* şi *pierdut* şi încă unul, care ar fi putut să fie *mică*, dar probabil că era *frică.*

— Nu trebuie să-ţi fie frică, a spus Jess.

Încă mai credea că vorbeşte cu Alex, deşi vocea nu semăna deloc cu a lui.

— Sunt aici, dacă ai nevoie de mine. Mereu voi fi aici.

— Cum?

Dispăruseră paraziţii, dar se micşorase şi volumul, aşa că abia dacă mai auzea ceva.

— Cum? a repetat Jess. Ce vrei să spui?

— Cum…?

Tăcere.

Apoi:

— Cum am…?

O rafală de pârâituri, venită din senin, de parcă cineva ar fi vrut să împiedice cuvintele să răzbată până la ea.

Dar le-a înţeles.

— Cum am ajuns aici?

A ei era vocea aceea. Vorbea singură. Ceea ce nu însemna că avea şi un răspuns.

7

Cum am ajuns aici?

Imposibil de răspuns.

Doar dacă nu cumva, atunci când urăşti ceva din tot sufletul, ajungi să te transformi pe loc în obiectul urii tale. Ca şi cum ura ar fi un fel de câmp magnetic care te învârteşte ca pe un ac de busolă, dându-ţi o nouă formă.

Tatăl lui Jess dădu năvală în labirintul amintirilor ei din copilărie, aidoma unui minotaur inconsecvent.

— Unde mi-ai pus haina? Mi-ai furat bani din buzunar? Mi-ai ascuns pantofii? La ce se zgâieşte copilu' ăla tembel? Îi împui capul cu minciuni despre mine?

Dependenţa. Dependenţa era adevăratul monstru. Uitându-se la părinţii ei, micuţa Jess a aflat că puteai deveni dependent de orice. Barry Moulson era dependent de alcool. Iar Paula Moulson – născută Ketterbridge – era dependentă de prezenţa lui. Nu avea nicio importanţă de câte ori revenea Baz în viaţa lor, de câte ori îşi însuşea leafa Paulei, de câte ori le prăda economiile amărâte, amaneta televizorul şi îşi lua din nou tălpăşiţa. Data următoare când îşi făcea iar apariţia, Paula avea să-l aştepte cu braţele larg deschise.

La şcoală şi apoi la facultate (licenţă în matematică şi fizică), Jess a avut mare grijă să evite o asemenea porcărie.

— Vrei să fumezi nişte iarbă?

Nu.

— Vrei o pastilă de ecstasy înainte să mergem la club?

Sincer? Nu.

— Sexul ţi se va părea mult mai bun dacă tragi ceva pe nas.

Mersi, dar nu mă interesează.

Prima înghiţitură, prima inhalare, prima pilulă… poate că nici nu-i nevoie de mai mult. Mai bine să nu începi deloc decât să începi şi să nu te mai poţi opri.

— Nu-ţi face probleme, i-a spus amica ei, Kit, la sfârşitul primului an la Universitatea Durham. Toţi cred că eşti o

mironosiţă frigidă, numai că le e mult prea teamă să ţi-o zică în faţă, aşa că se compensează, nu crezi?

Dar nimic nu s-a mai compensat în anul doi. Atunci s-a îmbolnăvit mama ei. Dar nu de o boală de care s-ar fi putut vindeca. A avut cancer – mai întâi la ficat, apoi generalizat. Serios? Toate organele lui Barry sunt mâncate de alcool în proporţie de peste şaizeci la sută şi ficatul Paulei este cel bolnav? Evident că nu exista nici Dumnezeu, nici dreptate şi la pupitrul de comandă nu se afla nimeni. Universul nu era decât o telenovelă proastă, unde fiecare răsturnare de situaţie nu făcea decât să împingă şi mai mult în absurd limitele credibilităţii.

Jess s-a dus la consilierul facultăţii, i-a explicat situaţia şi a renunţat la studii.

— Nu trebuie să faci asta, a protestat mama ei. Nu-s invalidă!

Dar vei fi, i-a răspuns Jess în gând. Plus că nu mai aveau prea mult timp de petrecut împreună. Şi fiecare zi conta acum. Însă nu i-a zis nimic din toate astea, ci:

— Durham e la distanţă de şase ore de aici, mamă, iar biletul de tren costă nouăzeci de lire chiar cu abonament. Şi îmi pot relua cursurile când vreau. Dar deocamdată vreau să stau cu tine până când ai să te simţi bine din nou.

Minciuna colosală a împiedicat-o pe Paula să respingă minciuna mai mică. Aşa că s-au îmbrăţişat şi au plâns şi nu au mai vorbit niciodată despre asta.

Paula a murit abia după trei ani, patru şedinţe de chimioterapie, trei operaţii, un şir nesfârşit de veşti proaste, urmate de veşti şi mai proaste, urmate de catastrofe indiscutabile. Jess nu şi-a regretat niciodată decizia. A rămas alături de mama sa până în ultima clipă şi prezenţa ei a contat foarte mult. Tot ce făcea Paula – fie că se mişca, vorbea, clipea, respira – era însoţit de efort şi durere, dar măcar nu a murit singură şi nu a murit înfricoşată. Jess a ţinut-o de mână atunci când a plecat spre întunericul veşnic. Atât de strâns a ţinut-o, încât şi după câteva ore încă mai avea impresia că mâinile lor se atingeau. Că încă mai erau împreună.

Deci nu a regretat că se lăsase de şcoală. Din păcate nu a mai putut-o relua din acelaşi punct. Pentru că acum era la a doua înscriere, nu a mai avut dreptul la creditul pentru studii. Aşa că a fost obligată să strângă bani pentru taxele de şcolarizare şi pentru traiul ei de fiecare zi – lucru greu de făcut într-o economie aflată pe o pantă descendentă. S-a angajat la „Jumătate de cer”, o librărie feministo (liniuţă) ecologică de pe Caledonian Road şi a început să pună bani deoparte.

Apoi şi-a fracturat clavicula în magazin, când a căzut de pe o scară mobilă.

Şi şi-a făcut un nou prieten.

— Este vorba despre ţinerea durerii sub control, i-a spus doctorul. Oxicodona este un analgezic extrem de puternic, aşa că nu trebuie să faci abuz. Sunt comprimate cu eliberare prelungită. Iei câte una de două ori pe zi şi substanţa activă va rămâne în organismul tău pe perioada următoarelor douăsprezece ore. Să vii la control peste o săptămână.

Unde te-ai ascuns până acum, draga mea oxicodonă?

Jess era în extaz. Pe de-o parte pentru că nu mai simţea durerea provocată de fractură. Dar mai ales pentru că nu mai simţea nimic altceva. Vechea rană din suflet uita să o mai doară atunci când lua oxicodona.

Aşa că s-a hrănit cu oxicodonă şi aer proaspăt. Dar, după trei luni, reţeta a expirat şi ea s-a prăbuşit. Îi era imposibil să-şi ascundă starea, la fel cum nu poţi ascunde o boală care te-a desfigurat. La fel cum nu poţi ascunde o pierdere cumplit de grea.

— Vreau să fii şi cu capul aici, nu numai cu trupul, Jess, a avertizat-o Susan, şefa ei. N-are rost să mai vii la lucru dacă ai de gând să stai cu mâinile în poală.

— Vrei să-ţi fac rost de ceva? a întrebat-o Nicola, colega ei. Pe bune, ce-ţi trebuie? Pot să-ţi procur orice.

Nicola Saunders lucra la librărie doar o zi pe săptămână. În restul timpului era angajată la farmacia unui spital particular.

— Dacă vrei oxi, nu trebuie decât să-mi ceri, i-a spus ea

lui Jess. Nu trebuie să suferi atât.

Nu trebuia să sufere. Îşi putea cumpăra fericirea perfectă.

— Să ştii că n-o fac pentru bani, a asigurat-o Nicola. Pentru tine o fac.

Dar a luat oricum banii şi preţul ei a crescut periodic.

— Nu vrei să încerci ceva mai puternic? Când oxicodona începe să-şi facă efectul, ia şi o pastilă din astea – nici nu-ţi închipui cât de bine ai să te simţi.

Jess a preferat să rămână fidelă răului pe care-l cunoştea.

— Nu mă interesează cine ştie ce stare de euforie, i-a zis ea Nicolei. Trec printr-o perioadă proastă şi asta mă ajută.

— Da, înţeleg. Sigur, ai nevoie să te calmezi pe o perioadă relativ scurtă, nu să-ţi faci un mod de viaţă din asta. Te poţi opri oricând.

Şi Jess ştia că se putea opri. Oricând. Dar s-a întâmplat că, atunci când a venit momentul deciziei, şi-a mai vârât o pastilă în gură. Iar asemenea momente ale deciziei aveau loc tot mai des. După ce-şi lua doza, o cuprindea o stare de minunată euforie. Câteva ore mai târziu, o apuca anxietatea. Apoi nervii. Iar nervii erau doar vârful aisbergului care înainta repede spre o furie urată, direcţionată către orice s-ar fi aflat între ea şi următoarea doză.

Îşi amintea uneori de Barry. Îi auzea vocea:

— Hai să mai deschidem o sticlă! Petrecerea abia a început. Zău, Paula, spune-mi tu un singur lucru care pare mai bun atunci când eşti trează!

Şi asta i-a dat în cele din urmă puterea necesară ca să renunţe la droguri. Cunoştea prea bine dansul acesta. Făcuse parte din viaţa ei de când se ştia – sigur, nu în mod constant, dar îl redescoperea la fiecare vizită a lui tati.

Şi s-a străduit să iasă din cloacă. Dar fără să se ducă la dezintoxicare sau să ia legătura cu vreun specialist. Pur şi simplu a lăsat-o treptat mai moale în următoarele două luni, cumpărând însă aceeaşi cantitate săptămânală de la Nicola şi măsurându-şi progresul după numărul de blistere

din coşul de gunoi.

Şi s-a lăsat de droguri. A fost cel mai greu lucru pe care l-a făcut vreodată.

După aceea, la unul dintre chefurile date de Nicola, l-a cunoscut pe John Street.

Şi astfel a dat piept cu dezastrul pentru care viaţa o pregătise deja.

8

Jess se trezi stând în fund, cu inima bătându-i nebuneşte în piept. Dispăruse visul şi revenise la realitate. Dar numai până la un punct.

Ştia că tot un vis era şi lumea normală. Un vis din care te poţi trezi oricând ai chef.

Îi luaseră cureaua şi şireturile. Acoperiseră cu o folie groasă lampa, ca nu cumva să o spargă şi să umble la cabluri. Montaseră în tavanul celulei o cameră de supraveghere, ca să o poată monitoriza spre binele ei de câte ori li se părea necesar.

Însă exista o uşă pe care nu o puteau zăvorî. Jurisdicţia lor se termina acolo unde începea pielea ei. Atâta vreme cât se putea sinucide fără să aibă nevoie de vreun obiect de recuzită, unealtă sau ajutor din afară, ei nu aveau cum s-o împiedice.

Şi bineînţeles că putea să o facă.

Folosind în acest scop tocmai trusa de supravieţuire a fiecărui om.

PARTEA A DOUA
VREMURI FOARTE GRELE

9

Penitenciarul Fellside era o instituţie privată, deţinută în întregime de o companie de securitate, care se numea *N*-fold şi care intrase de curând în grupul instituţiilor corecţionale. Prin urmare, comitetul de conducere era foarte atent la consecinţele pe care le-ar fi putut avea această ultimă deţinută asupra imaginii firmei. În timp ce încă se mai lucra la documentele de transfer, a avut loc o întâlnire secretă a asociaţilor cu un grup de avocaţi aleşi pe sprânceană şi cu tarife extrem de ridicate, specializaţi în drepturile omului. În arestul preventiv de la Winstanley, Moulson intrase deja de două săptămâni în greva foamei, adică imediat după ce fusese condamnată. Media prinsese de veste de vreo două sau trei zile şi făcea un mare tărăboi pe tema asta, condimentându-şi reportajele cu bârfe picante, a căror sursă precis că erau gardienii din aripa pentru arest preventiv sau ceilalţi deţinuţi, cei care se bucurau de anumite privilegii datorită comportamentului lor mai bun.

În dimineaţa transferului lui Moulson de la Winstanley, conducătorii firmei *N*-fold şi-au urcat experta în trenul expres, cu plecare de la King’s Cross, şi au trimis-o să-l informeze pe directorul închisorii, Scratchwell, zis şi *Salvatorul,* în privinţa opţiunilor sale. Care erau extrem de limitate.

— Am analizat situaţia dintr-o sumedenie de perspective, i-a explicat ea. Şi ne-am consultat cu avocaţii cei mai renumiţi din domeniu. Am hotărât să o lăsăm pe domnişoara Moulson să moară. Este cea mai simplă soluţie şi, din punct de vedere legal, cea mai sustenabilă.

Directorul îşi dobândise porecla datorită zelului său evanghelic. Era un om credincios, dar şi un om în slujba unei companii şi acum se simţea sfâşiat din cauza acestei situaţii. Iar jurista trimisă de firmă nu reuşise să-l impresioneze deloc – unde mai pui că era îmbrăcată ca la o prezentare de modă şi părea că abia ieşise de pe băncile

Facultăţii de Drept.

— S-o lăsăm să moară? repetă el. Serios? Dar astăzi există metode de intervenţie. Regimuri…

— Metodele de intervenţie sunt aceleaşi dintotdeauna, îi spuse jurista. Poate că s-au mai rafinat combinaţiile nutritive şi sistemele de administrare, dar, dacă vrei să hrăneşti forţat pe cineva, tot trebuie să-i vâri un tub în stomac – fie printr-o nară sau direct prin trunchi. Şi tot ilegal este.

— Dar ar fi un gest justificat dacă salvează o viaţă, nu credeţi? Parcă am citit un articol despre Guantanamo Bay, în care scria că acolo există o politică de…

— Există şi este la fel de ilegală. La nivel internaţional există un acord care stipulează că gestul despre care vorbiţi ar fi o formă de tortură. Din 1975, suntem obligaţi să-i lăsăm în pace pe aceia care se înfometează, dacă se dovedeşte că sunt în toate facultăţile lor mintale. Ai dreptul să-i hrăneşti forţat doar dacă poţi dovedi că nu mai au discernământ.

Scratchwell analiză situaţia şi îi găsi o hibă.

— Ceea ce nu se va întâmpla, i-o luă jurista înainte. Dacă vreţi să-i faceţi acum o evaluare psihiatrică lui Jess Moulson şi dacă aţi obţine fie şi cel mai mic indiciu care să ateste că ar fi suferit tulburări psihopatologice la momentul respectiv, atunci vinovăţia i-ar fi pusă la îndoială. Şi avocatul ei ar invoca o eroare de judecată, iar Parchetul Coroanei s-ar supăra foarte tare. Domnule director, v-o spun cu toată sinceritatea: asta ar fi o mare ruşine pentru noi. Iar momentul ar fi extrem de neprielnic. Pentru că acum suntem în toiul negocierilor pentru obţinerea unui pachet foarte mare de contracte guvernamentale, care depind întru totul de felul în care rezolvăm această situaţie.

Scratchwell era din ce în ce mai nemulţumit. Situaţia îi părea fără ieşire.

— Dar dacă Moulson moare aici, la Fellside – sub supravegherea mea, dacă pot spune astfel –, cu siguranţă că se va considera că mi-am încălcat responsabilităţile de

serviciu. Mai ales dacă nu voi întreprinde nimic ca să mă asigur că este în toate minţile. Dacă vom fi daţi în judecată? Dacă voi fi acuzat de omor prin imprudenţă?

— Extrem de improbabil. Oricum, aţi câştiga procesul.

— Dacă un spărgător îl poate acţiona în instanţă pe proprietarul unei case atunci când cade prin luminator…

— Bodine versus Enterprise High School. Iar spărgătorul nu a avut câştig de cauză: conducerea şcolii a ajuns la un acord. Şi asta s-a întâmplat în America.

— Dar aţi spus că există un acord internaţional… începu Scratchwell.

— Care se referă doar la hrănirea prin folosirea forţei, domnule director. Nu acoperă toate chichiţele răspunderii civile delictuale. Credeţi-mă când vă spun că nu aveţi cum să fiţi dat în judecată pentru că nu aţi făcut ceva ce ar fi contravenit oricum legii.

Şi jurista ridică mâinile, descriind talerele unei balanţe.

— Pe de altă parte, dacă respectaţi dorinţa lui Moulson şi-i permiteţi să moară, îi veţi putea face cât mai confortabilă perioada pe care o mai are de trăit şi veţi putea povesti reporterilor despre măsurile pe care le luaţi pentru a-i alina suferinţele. Poate vi se pare că sunt cinică, dar vă sugerez să vă gândiţi că acesta este răul cel mai mic. Vă puteţi împotrivi lui Moulson sau puteţi colabora cu ea. Şi dacă veţi colabora, atunci puteţi face un bine evident pentru toată lumea. Însă desigur că moartea ei va fi totuşi un moment critic pentru dumneavoastră şi s-ar putea să apară probleme.

— Adică revolte.

— Nu le putem exclude. Toată lumea ştie că moartea reprezintă oportunitatea perfectă pentru aşa ceva. Dar noi am cuantificat riscurile şi am stabilit că sunt mici. Am luat în considerare trei elemente. Unu: Moulson a omorât un copil. Prin urmare, este puţin probabil ca moartea ei să declanşeze un val prea mare de indignare. Cu atât mai mult cu cât – acesta este al doilea element – este vorba despre o sinucidere. Ea a ales să moară.

— Şi al treilea element?

Jurista ridică din umeri.

— Nimeni nu trebuie să intre în contact cu ea. Nu îi permiteţi accesul în spaţiul comun al deţinuţilor. Oricum o să moară în vreo două luni.

Directorul ezită când auzi această ultimă – şi foarte neplăcută – condiţie. Izolarea preventivă a unui deţinut se făcea doar în caz de risc imediat de securitate, care prevala asupra drepturilor la un tratament omenos. Jurista îl îndemna să încalce o mulţime de instrucţiuni şi reglementări legale.

— Vorbiţi despre un regim de carceră?! exclamă el.

— Credeam că nu se mai foloseşte cuvântul acesta. Şi nu, vorbesc despre o izolare medicală, nu punitivă. Infirmeria dumneavoastră deţine o secţie de carantină, corect? O puneţi pe Moulson acolo. Dacă vrea cu adevărat să moară, va avea curând nevoie de supraveghere medicală continuă. Dumneavoastră doar i-o veţi lua înainte. Singurul lucru pe care trebuie să-l faceţi este să nu atrageţi atenţia. Nu vrem să stârnim comentarii mai mult decât este necesar.

Pe chipul lui Scratchwell încă se mai citea şovăiala.

— Nu ar trebui să despicaţi firul în patru, îl sfătui jurista. Cel mai bine îi puteţi satisface nevoile lui Moulson dacă acceptaţi alegerea pe care a făcut-o şi îi înlesniţi demersul.

— Adică să-i înlesnesc moartea?

— Absolut!

10

Jess a fost transferată de la Winstanley la Fellside cu o ambulanţă privată. Interiorul acesteia era luxos, dându-i impresia că se află la bordul unui avion, aşteptând să vizioneze un film bun.

Normal că nu a mâncat, deşi era mâncare acolo. Dar mai erau şi o sticlă cu apă lângă targa ei şi alte câteva pe un soi de plasă deasupra capului. A doua sticlă era prevăzută cu o tetină din cauciuc, aşa că putea să bea doar înclinând capul, în caz că ar fi fost prea slăbită să întindă mâna. Dar nu era slăbită – nu încă. Deşi se afla de două săptămâni în greva foamei, încă mai putea să se ridice în şezut şi să facă neajutată câţiva paşi.

În jurul ei se aflau nenumărate dispozitive medicale care-i măsurau semnele vitale, o telecomandă pentru targa mobilă, care îi permitea să se ridice în capul oaselor prin simpla apăsare a unui buton. Şi mai erau şi trei infirmiere, a căror misiune era să-i asigure tot confortul. Două dintre ele proveneau de la acelaşi spital particular care pusese la dispoziţie ambulanţa. A treia, Patience DiMarta, făcea parte din personalul de la Fellside.

Patience era jumătate portugheză şi jumătate vest-africană, dar vorbea cu accent pronunţat de Yorkshire. Cu un cap mai înaltă decât celelalte două infirmiere, le dădea acestora ordine cu o autoritate degajată. Era sprintenă şi veselă, deloc deranjată de caracterul mai ciudat al acestei misiuni. Îi spuse lui Jess că metoda ei favorită de lucru se baza pe respectul reciproc. Iar învoiala aceasta avea să dureze câtă vreme Jess era cuminte; şi devenea nulă în cazul în care se apuca să-i facă probleme.

— N-am mai mâncat nimic solid de paisprezece zile, precizează Jess, cu o voce slabă şi puţin neclară. N-am să-ţi fac nicio problemă. Nici nu mai ţin minte reţeta pentru probleme.

Patience dădu mulţumită din cap.

— Atunci, totul o să fie bine, răspunse ea cu blândeţe.

Probabil ai observat că suntem însoţite şi de o doamnă gardian. Numele ei este Andrea Corcoran şi, indiferent cât de slăbită şi de bolnavă ai fi, tot te va bate ca pe un covor dacă te porţi urât.

Femeia-gardian stătea pe o strapontină în spatele ambulanţei, îndesată şi cu părul roşu, semăna cu un paznic de club de noapte. Doar că avea pe genunchi un roman de Jilly Cooper[5] şi îşi ridică ochii de pe paginile lui doar atunci când îşi auzi numele.

— Madam Baton DiMars vorbeşte prostii! comentă ea scurt şi la obiect.

Apoi îşi reluă lectura.

Patience se asigură că Jess era bine legată de targă şi după aceea îl anunţă pe şofer că totul este în regulă şi pot pleca.

— Vrei să-ţi dau ceva care să te ajute să dormi? o întrebă pe Jess, de îndată ce ambulanţa se puse în mişcare. Ne aşteaptă un drum lung şi unele dintre drumurile din ţinutul mlăştinos nu sunt prea bine întreţinute, cum se zice acum. Adică sunt doar gropi şi bolovani.

— Nu, mulţumesc! se grăbi să-i răspundă Jess.

Nu o încânta perspectiva unui drum cu maşina prin hârtoape, dar deja ajunsese să doarmă câte douăsprezece ore pe zi, iar asta era mai mult decât suficient. Coşmarurile nu mai constituiau o noutate şi îi deveniseră tovarăşi statornici. De fiecare dată când închidea ochii, se pomenea înapoi, în apartamentul cuprins de flăcări, unde-l căuta pe Alex pentru că ştia că, dacă nu îl va găsi în timp util, băieţelul urma să moară. Pentru că ştia că, dacă s-ar întoarce cu spatele, le-ar vedea pe toate femeile alea cu ochii închişi şi chipurile lipsite de expresie. Nu! Fără somn, mulţumesc foarte frumos!

Dacă făcea abstracţie de vise, avea impresia că se simte tot mai bine, nu invers. Sigur, primele câteva zile fuseseră îngrozitoare. Stomacul ei protestase fără încetare, cerând cu vehemenţă ce i se refuza. Iar acel disconfort fizic se

[5] Jilly Cooper – scriitoare britanică, autoare a numeroase romane de dragoste (n.tr.).

transformase cumva într-un sentiment de panică. Parcă o sufocau pereţii celulei. Iar inima îi dădea rateuri ca o maşină cu motorul calat.

Însă simptomele acestea nu s-au intensificat. Dimpotrivă: au început să se atenueze. Nici foame parcă nu-i mai era decât într-un sens foarte abstract. Îşi amintea mâncarea la fel cum îţi aminteşti o vacanţă minunată de acum câţiva ani. Însă avea dureri înfiorătoare de cap. Şi era slăbită ca un copil de doi ani, răsuflarea îi mirosea a hoit de capră şi o dureau muşchii. Dar totul la limita suportabilului.

Doar coşmarurile îi puneau capac. Dacă le-ar putea alunga cumva, atunci moartea n-ar fi un deranj prea mare.

O lungă parte din drumul cu ambulanţa a fost mult mai lin decât pretinsese Patience. Iar când au ajuns în zona cu gropi, infirmierele trimise de agenţie au deblocat nişte buloane ale tărgii, ridicând-o pe un dispozitiv de amortizare a şocurilor. Aşa că şi restul drumului a fost destul de lin.

— Păcat că nu poţi să te ridici ca să te uiţi pe geam! spuse Patience la un moment dat. Văzut de la distanţă, de peste mlaştină, penitenciarul Fellside oferă o privelişte impresionantă. Este aproape frumos.

Corcoran, femeia-gardian care stătuse cu nasul în cartea lui Jilly Cooper de când ieşiseră din Londra, ridică acum ochii pentru a doua oară. Judecând după privirea ei, parcă nu era de acord cu descrierea făcută de Patience.

— Cum arată de aproape? întrebă Jess.

O glumă, chiar dacă una nu prea bună. Însă Patience o luă în serios. Ridică uşor dintr-o sprânceană, în timp ce se gândea cum să răspundă. Şi nu spuse decât:

— Diferit.

11

Diferit era un cuvânt bun, ales cu grijă. Cu siguranţă că Fellside, aşa cum l-a văzut Jess pentru prima oară atunci când s-au deschis uşile ambulanţei, nu prea avea legătură cu frumuseţea. Primul lucru pe care l-a observat când au scos targa a fost zidul care împrejmuia curtea închisorii. Foarte înalt şi prevăzut cu sârmă ghimpată în partea superioară. Atât de multe erau sârmele astea şi atât de încurcate, că semănau pe alocuri cu nişte cuiburi de păsări. Mai bine zis, cu nişte cuiburi pentru păsări din oţel, care îşi hrănesc puii cu şuruburi.

Se aflau într-un fel de parcare. Ziua era una călduroasă, însă zidul înalt acoperea soarele, aducând o înserare timpurie peste locul acela. Îşi aminti că Pritchard îi spusese că acolo erau închise mii de femei, însă, cel puţin în acest colţ al penitenciarului, liniştea era deplină. La fel de bine s-ar fi putut să fi rămas doar ele cinci în viaţă după ce o catastrofă inexplicabilă distrusese tot restul rasei omeneşti.

— Aici o preluăm noi, le spuse Corcoran celor două infirmiere din afară. Acum mergeţi pe lângă poarta de acces pentru vizitatori, ajungeţi la barieră şi prezentaţi permisele. Nu puteţi să ieşiţi pe aici.

Ambulanţa se îndepărtă şi femeia-gardian se întoarse spre Jess.

— Ei bine, de vreme ce am ajuns pe Tărâmul Lucrurilor Rele… spuse ea.

Îşi scoase cătuşele de la curea şi prinse mâna dreaptă a lui Jess de bara laterală a tărgii. Jess nu mai fusese încătuşată de la proces. Simţi cum i se ridică în gât fierea – fierea şi senzaţia de claustrofobie –, dar reuşi să-şi păstreze chipul impasibil.

— Scuze, zise Corcoran.

Dar nu lui Jess, ci lui DiMarta, ale cărei nări se dilataseră puţin la intrarea în scenă a cătuşelor.

— Ai terminat? se interesă Patience cu politeţe glacială.

— Am terminat, răspunse Corcoran.

Infirmiera cea solidă împinse targa mobilă de-a lungul parcării până într-un loc de unde Jess reuşi să vadă pentru prima oară aripa deţinutelor. Şi descoperi că infirmiera DiMarta nu se înşela prea tare. Clădirile principale ale închisorii erau înalte şi graţioase, fiecare zugrăvită în câte o altă culoare a curcubeului. Dar, pentru că ştia ce anume reprezentau cu adevărat blocurile acelea din beton şi sticlă, Jess avu o senzaţie stranie de ireal. Frumuseţea aia părea o minciună premeditată. Aşa cum este şi zâmbetul de pe chipul unui tigru.

DiMarta împinse targa printre nişte uşi duble şi intrară într-un coridor vopsit în aceleaşi culori vesele pe care Jess le văzuse la clădirile mari de afară. Corcoran mergea pe lângă targă. Îşi ascunsese romanul deochiat în unul dintre numeroasele buzunare ale uniformei.

— Vrei să mai împing şi eu? o întrebă pe infirmieră – probabil încercând să-şi spele păcatele pentru faza cu cătuşele, care se pare că o iritase foarte tare pe DiMarta.

— Şi uite că a apucat-o din nou! exclamă Patience. Dă-mi voie să împing căruciorul. Dă-mi voie să pansez eu rana aia. Dă-mi voie să fac eu operaţia asta. Limite, păpuşă! Mă bagi în belea cu sindicatul.

Nu zâmbea, dar tonul îi era ironic. Chiar dacă încă nu-i trecuse cu vederea povestea cu cătuşele, nu avea de gând să rămână supărată pe ea.

O transportară pe Jess printr-o mulţime de locuri, pe care nu a apucat să le vadă prea bine pentru că stătea culcată pe spate, cu ochii în tavan.

Întocmirea actelor părea să dureze la nesfârşit. Hainele civile şi celelalte bunuri, care îi fuseseră luate atunci când o băgaseră în arestul preventiv de la Winstanley, au fost acum trecute în grija autorităţilor de la Fellside. Erau hainele pe care le purtase în noaptea incendiului, prin urmare, chiar dacă aveau să i le înapoieze vreodată, ea le-ar fi aruncat la gunoi sau şi-ar fi dus treaba până la capăt şi le-ar fi ars de tot. Ce mai era în sacul ăla? Telefonul mobil, pe care acum ajunsese să-l asocieze cu coşmarurile

şi nu voia să mai pună vreodată mâna pe el. Cheile de la ce mai rămăsese din apartamentul ars. Un portofel plin cu carduri cu limita de credit depăşită. Un ceas Fossil, cu geamul crăpat din cauza focului sau a vreunui impact pe care ea nu şi-l mai aducea aminte.

Toate bunurile mele lumeşti, îşi spuse ea. Păcat că nu m-am învrednicit să-mi fac testamentul!

Procesul de instalare la Fellside nu se adapta în funcţie de situaţia specială a fiecărei noi deţinute. În ciuda faptului că nu purta decât o cămaşă de noapte primită de la spital, Jess a fost percheziţionată în amănunt. După aceea a fost transportată într-o încăpere mai mică, unde altă femeie gardian, cu o pereche de mănuşi din latex în mâini şi înarmată cu un specul din plastic, a căutat-o şi pe dinăuntru. La Winstanley nu simţiseră nevoia să o scotocească şi prin faţă şi prin dos – poate o făcuseră deja la Spitalul Whittington, când era inconştientă. Gardiana s-a purtat cât a putut ea de blând, dar umilinţa a fost completă. Cu mâna dreaptă încătuşată de targă, Jess a trebuit să se întindă pe o parte, să-şi ridice pelvisul şi să-şi crăcăneze picioarele, ca un bebeluş căruia i se schimbă scutecul. Cu deosebirea că schimbarea de scutece este un proces noninvaziv. În tot acest timp, DiMarta a stat lângă ea, cu braţele-i musculoase încrucişate la piept şi cu o expresie de dezaprobare pe chip.

— Ştii că vine din altă închisoare? o întrebă ea pe femeia gardian.

— Asta este procedura standard, Patience.

— O procedură tâmpită, asta este!

Şi au mai ţinut-o pe Jess în cămăruţa aia o vreme. După câteva minute, au adus un televizor pe un suport mobil şi l-au băgat în priză. Era un filmuleţ pe care trebuiau să-l urmărească toate deţinutele noi, aşa că şi Jess a fost obligată să se uite la el, după ce i-au ridicat capătul tărgii la patruzeci şi cinci de grade. A văzut acolo ce nu reuşise să vadă la venire – penitenciarul din cealaltă parte a mlaştinii, cocoţat pe marginea dealului Sharne, ai cărui versanţi coborau de sub zidurile lui, aidoma faldurilor unei

rochii de bal. Turnurile în culori vesele ale corpurilor de clădire unde se aflau celulele deţinutelor se ridicau deasupra ţinutului mlăştinos ca o suburbie a Disneylandului.

O voce gravă, totuşi prietenoasă, preamărea virtuţile corporaţiei *N*-fold şi îi lăuda contribuţia generoasă la fericirea umanităţii.

— Penitenciarul pentru femei Fellside se află situat la marginea Parcului Naţional North York Moors, pe valea râului Leven – zonă de o frumuseţe pitorească. În acest decor idilic, trei mii de femei îşi dedică viaţa reabilitării.

— Nu pot să sufăr vocea individului, spuse posomorâtă Corcoran. Dacă am să dau vreodată cu ochii de lingăul ăsta, am să ajung la răcoare. Probabil chiar aici.

Cuvintele treceau pe lângă Jess, dar imaginile o făceau să se minuneze de dezacordul dintre formă şi fond. Filmuleţul ăsta semăna cu cele pe care le văzuse atunci când îşi căuta o locuinţă la comun – multe secvenţe regizate, care emanau doar minciună. Deţinute surâzătoare care citeau cărţi sau trebăluiau în grădina de zarzavat. Fragmente de viaţă bucolică, petrecută în spatele unor ziduri de fortăreaţă. *Unde trebuie să mă înscriu?*

— Corpurile penitenciarului nostru elogiază realizările femeilor într-o varietate de domenii – de la ştiinţă şi până la politică. Proiectată de multipremiatul arhitect Roger Lawley, închisoarea noastră dă mai degrabă senzaţia de spaţiu şi libertate decât de detenţie. Punctul de atracţie al fiecărei clădiri îl constituie spaţiul comun, „salonul”, de câte patru mii de metri cubi, care este folosit atât ca loc de relaxare, cât şi ca punct de adunare.

— Nu se cheamă aşa, mormăi Corcoran, evident încă supărată pentru că trebuia să urmărească filmul de prezentare.

— Ce anume? întrebă Jess.

— Nu se cheamă „salon”. Nici pomeneală. Fiecare corp de celule are propria denumire pentru spaţiul comun. La Franklin i se zice „ograda”. La Elion, „căldarea”. Iar la Goodall, unde ai să stai tu, se cheamă „sala de bal”.

— De ce tocmai „sala de bal”? nu înţelese Jess.

Îşi dădea seama că femeia gardian abia aştepta să-i răspundă.

— La inaugurare, cineva a smuls două pompoane roz de pe o pălărie şi le-a aruncat de pe pasarela de la etajul patru. S-au înfipt în plasele antisuicid şi cineva a zis că arată ca două testicule. De aici i-a venit numele.[6]

Acum filmul prezenta fiecare bloc de celule în parte, într-un montaj fluid, suprapunând mai multe chipuri serioase, dar profund mulţumite.

— Aripa Blackwell…

— „Campingul.”[7]

— Curie…

— „Casa de curve.”

— Dietrich…

— „Daffy Duck.”[8] Acolo-i secţia de psihiatrie.

— Elion…

— „Văgăuna.”

— Franklin…

— Wanklin.

— …şi aripa de maximă securitate a penitenciarului nostru, Goodall.

— „Starea de graţie.”[9]

— Asta sună bine, murmură Jess.

Femeia gardian clătină încet din cap şi se aplecă să micşoreze volumul televizorului, pe al cărui ecran se derula genericul de final.

— N-ai cunoscut-o încă.

— Pe cine n-am cunoscut?

— Nu contează, spuse Corcoran. Ai s-o vezi curând.

Apoi a venit directorul. În mod normal, Jess ar fi trebuit

---

[6] Joc de cuvinte intraductibil: *ballroom* –„sala de bal”; *ball* – „testicul” (n.red.).

[7] În orig. „Butlins” – numele mai multor campinguri înfiinţate la începutul secolului XX în Marea Britanie de Billy Butlin (n.tr.).

[8] Răţoiul Daffy – personaj de desene animate (n.tr.).

[9] Joc de cuvinte în lb. engl.: *State of Grace,* putând însemna deopotrivă „starea de graţie” şi „domeniul lui Grace” (n.tr.).

să fie dusă în biroul lui – aşa i-a zis Corcoran –, dar targa aia mobilă prezenta anumite probleme de logistică, aşa că s-a deplasat el la ea. A intrat în cameră chiar la finalul filmului de prezentare, de parcă ar fi fost următorul număr al spectacolului. A rămas în picioare, ţâfnos şi mut, până Corcoran a priceput ce anume voia şi i-a dat scaunul ei.

Directorul Scratchwell era un bărbat înalt, uscăţiv, cu pomeţi ieşiţi în relief – o adevărată personificare a închisorii însăşi: cocoţată pe o stâncă greu accesibilă, departe de restul lumii. Cu toate acestea, în discursul prin care i-a urat bun venit lui Jess a fost vorba doar despre angajamente. Despre reînarmare morală[10]. Despre importanţa credinţei într-un sens larg, superficial, aproape absurd, fără menţionarea reperelor. Jess îşi dădea seama că directorul nu se simţea tocmai în largul lui pentru că era obligat să se afle în aceeaşi încăpere cu ea. Şi parcă folosea dinadins cuvintele alea seci şi abstracte ca să o ţină la distanţă.

— Uşa mea îţi va fi mereu deschisă, o asigură el. Vreau să înţelegi că cele mai importante bariere care există aici sunt cele pe care le ridici în tine însăţi, iar noi te vom ajuta să le dărâmi.

Jess habar nu avea ce voia să spună, dar îi era limpede că Scratchwell nu ar fi apreciat niciun fel de întrebare. Pur şi simplu a venit, şi-a rostit discursul şi a plecat.

Se părea că formalităţile erau încheiate. Iar Jess era cum nu se poate mai recunoscătoare. După ce fusese percheziţionată în toate găurile, acum se temea ca nu cumva să urmeze un duş rece şi o despăduchere.

Dar nu. A fost urcată în liftul de serviciu şi dusă la infirmerie. Liftul acesta era mare cât o cameră obişnuită. Imediat ce uşile se închiseră, Corcoran îi scoase cătuşele.

— Am rămas doar noi, fetele, spuse ea.

Infirmeria era la etajul patru al clădirii administraţiei şi ocupa mai mult de jumătate din el. Arăta ca un spital. Şi îţi dădea impresia că te afli într-un spital. Un spital de

[10] Mişcare morală şi spirituală din prima jumătate a secolului XX (n.tr.).

urgenţă. Lumina albă din tavan cădea peste faianţa albă şi linoleumul bej. Singurele culori primare le puteai găsi în afişele de pe pereţi: CÂND CITEŞTI ASTA, SPALĂ-TE PE MÂINI. CU INIMA NU-I DE GLUMĂ. NU TE FEREŞTI DE GONOREE DACĂ ÎŢI SCUIPI ÎN SÂN.

Recepţia era totodată şi cabinet de consultaţii. Lângă unul dintre pereţi se afla un cărucior cu medicamente, iar lângă alte două erau nişte dulapuri metalice. Pe ele erau lipite etichete cu articolele dinăuntru, doar că scrisul de mână era prea mic şi Jess nu-l putea descifra.

Acolo nu se afla nimeni. DiMarta privi nedumerită în jur, de parcă nu se aştepta la asta, şi se încruntă.

— Te ocupi tu? o întrebă Corcoran.

— Tu te-ai uitat la acte? îi răspunse DiMarta cu o altă întrebare. Deţinuta aceasta prezintă un grad sporit de risc.

Şi adăugă, privind spre Jess:

— Scuze, păpuşă, dar aşa este. Trebuia să ne aştepte Sylvie, dar probabil că a fost chemată în altă parte. Tura mea se termină în zece minute şi nu pot să rămân peste program fără o dispoziţie scrisă. O să rămâneţi voi aici ca s-o aşteptaţi.

Mai devreme infirmiera nu păruse să dea prea mare atenţie regulilor, dar probabil aceasta era una importantă.

Corcoran ridică din umeri.

— Am cartea la mine, spuse ea. N-am să mor. Dar dacă află Dennis, ai face bine să mă susţii.

DiMarta împinse targa în salonul principal (nu în cel de carantină, cum ceruse directorul – adresa se pierduse undeva pe drum) şi, cu mişcări rapide şi pricepute, o mută pe Jess pe un pat. Notă ceva în fişa ei, îi oferi din nou un analgezic, doar ca să fie refuzată încă o dată. Apoi plecă.

În tot acest timp, Corcoran rămase în prag. Acum se retrase în zona recepţiei, după ce îi spuse lui Jess să o cheme dacă are nevoie de ceva.

— Nu că ţi-aş putea da ceva. Dar pot să stau lângă tine şi să te compătimesc.

Închise uşa şi se făcu tăcere. Majoritatea camerelor au câte un sunet al lor – un vâjâit de aer condiţionat sau un

gâlgâit de ţevi – pe care nu-l auzi decât atunci când liniştea este deplină. Aşa cum era acum infirmeria. La început, atmosfera părea odihnitoare, aşa că Jess închise ochii şi încercă să adoarmă.

Dar îi redeschise aproape imediat, pentru că avea senzaţia ciudată că nu mai era singură. Tăcerea era diferită acum: parcă cineva stătea nemişcat într-un colţ şi îşi ţinea respiraţia.

— E cineva aici? murmură Jess.

Probabil că venise Corcoran să vadă ce mai face, dar dacă nu era ea, dacă era doar o halucinaţie, atunci nu dorea s-o deranjeze de la lectură dintr-o prostie. Nu-i răspunse nimeni.

Însă nu se mai putu linişti. Nu reuşea nicicum să scape de senzaţia că era urmărită. Semăna oarecum cu senzaţia din vise – numai că acum era vorba despre o singură prezenţă. Şi era convinsă că, spre deosebire de femeile din vis, prezenţa de acum o fixa cu privirea. Iar sentimentul ăsta era tulburător, aproape claustrofob. Şi se intensifica pe măsură ce se scurgeau minutele. Jess nu ştia cât mai poate suporta. Va trebui să se scoale în capul oaselor, deşi nu era prea sigură că o ţineau puterile. Dar avea de gând să facă orice eforturi ar fi fost necesare doar ca să se încredinţeze că era singură.

Însă nălucirea asta se risipi pe neaşteptate. De la recepţie se auziră zgomote. Voci ridicate. Plânsetele unei femei, ţipetele alteia, care-i spunea să nu se mişte. Vocea lui Corcoran: „Sfinte Sisoe!” şi suspinele se transformară în hohote şi apoi în gemete înfundate.

Un timp nu se mai auzi nimic. Apoi Corcoran deschise uşa şi în salon intră o femeie sprijinindu-se de o infirmieră care nu era DiMarta.

— Ai musafiri, o anunţă gardiana pe Jess.

Tonul era lejer, dar buzele îi erau făcute pungă.

Femeia care se mişca ajutată de infirmieră a fost prima deţinută de la Fellside pe care a cunoscut-o Jess. O apariţie ciudată în multe privinţe. Purta un trening galben, strâns în talie cu un cordon lat şi negru, cusut în material de jur

împrejur. Era palidă, dar obrajii îi erau acoperiţi cu pete roşii. Părul blond, scurt şi transpirat, i se lipise de faţă. Mergea uşor gârbovită, cu bărbia în piept. Părea puţin mai tânără decât Jess, însă pe chipul ei îşi puseseră amprenta vechi traume şi tragedii. Mâinile, pe care le ţinea ţepene în faţă, erau îmbrăcate în mănuşi masive de box.

Ba nu, nu erau mănuşi de box, ci nişte bandaje groase, înfăşurate de multe ori în jurul unor obiecte rigide – probabil atele – care-i ţineau mâinile drepte.

Femeia era scundă, dar infirmiera era şi mai scundă şi slabă ca un schelet. Chipul ei supt şi încruntat dovedea că deţinuta se lăsa cu toată greutatea pe ea. O conduse pe femeie la patul de lângă Jess şi o depuse acolo. Trase păturile şi scoase dintr-un dulap o cămaşă de spital din bumbac.

— Vrei să te ajut să te dezbraci? o întrebă ea gâfâind.

Până în momentul acesta nu se uitase la Jess, dar acum îi aruncă o privire uşor ofensată, de parcă ar fi vrut să-i spună: „Vezi că sunt oameni care o duc mult mai rău decât tine?”

— Tot mă doare, scânci deţinuta blondă.

— Încă nu şi-au făcut efectul analgezicele, McBride. O să-ţi fie mai bine. Spune, vrei să te ajut să te dezbraci?

— Cred… cred că mai bine mă întind puţin.

Blonda se întinse pe o parte şi se ghemui cu genunchii la piept. Dar încă mai ţinea mâinile întinse, ca să nu şi le lovească de trup.

— Bine, zise infirmiera.

Făcu apoi o pauză, ca şi cum ar fi vrut să-şi revină puţin.

— Şi tu? o întrebă ea pe Jess. Vreo problemă?

Jess clătină din cap, încet şi cu multă grijă, pentru că mişcările bruşte îi provocau dureri cumplite.

— Bravo! spuse infirmiera, flexându-şi încheieturile de la mâini ca una care tocmai ce a terminat o luptă corp la corp şi se pregăteşte să înceapă o alta. Haide să rămână aşa!

Şi ieşi pe uşile duble, care se închiseră în urma ei.

— Somn uşor, doamnelor! le ură Corcoran, ieşind şi ea.

Blonda scoase un geamăt gutural.

12

Cea mai mare greşeală pe care a făcut-o Shannon McBride a fost atunci când a spart Caseta.

Nu pentru că ar fi fost ceva valoros înăuntru. Pentru că nu era. Acolo adunau toate fleacurile aduse de vizitatori deţinutelor, dar care rămăseseră cumva în custodia închisorii, fie pentru că deţinuta în cauză fusese pusă în libertate, fie pentru că numele vizitatorului nu se regăsise pe lista aprobată.

Oricum, nu conta nimic din toate astea. Conta doar că tradiţia şi practica spuneau că toate lucrurile din cutia aia îi erau destinate lui Harriet Grace.

Deţinuta Harriet Grace se afla în vârful lanţului trofic din aripa Goodall şi îşi apăra moşia cu un fanatism într-o oarecare măsură destul de raţional. Prin urmare, nimeni nu avea voie să se atingă de Casetă, chiar dacă aceasta stătea la vedere, în camera de vizite, la îndemâna multor oameni. Pe Grace o lăsau rece nimicurile alea din cutie – nişte agrafe ieftine, batoane de ciocolată, flacoane cu şampon, reviste vechi şi checuri făcute în casă. Creditul ei la cantină era nelimitat, iar celula ei era o adevărată peşteră a minunilor. Însă era vorba despre principiu şi, atunci când domnul Devlin, supraveghetorul de tură, i-a spus că respectiva casetă fusese prădată, Grace a luat-o personal.

— Spune-mi un nume, Dennis, i-a cerut ea. N-am de gând să trec cu vederea aşa ceva.

Grace îl învârtea pe degete pe domnul Devlin, zis şi „Diavolul”, aşa că acesta s-a pus pe treabă. Şi-a pus informatorii să se intereseze, dar nu despre lucrurile furate, ci despre lucruri dăruite. Pe care dintre deţinute o apucase brusc generozitatea? Cine s-a simţit ofensată că nu a primit nimic?

Iar numele lui Shannon McBride a răsărit ca felia de pâine din toaster. O percheziţie spontană în celula ei a scos la iveală cam două treimi dintre lucrurile furate: în

dulap, sub saltea, în saltea, în spatele unei plăci de faianţă desfăcute. Peste tot.

Devlin a consemnat furtul în registrul penitenciarului şi i-a spus lui McBride că trebuie să se aştepte la o perioadă de izolare punitivă. Expresia aceasta, sinonimă cu carcera, era un eufemism introdus de directorul Scratchwell ca parte a efortului de ameliorare a moralului deţinutelor, prin punerea unor nume inofensive lucrurilor mai puţin plăcute. Dar carcera era cea mai mică dintre problemele la care trebuia să se aştepte acum McBride.

Grace nu a pierdut vremea. Nu era genul ei. La ora şase, în aceeaşi seară, coridorul de la parter a fost închis la ambele capete, iar Diavolul l-a trimis pe ofiţerul de serviciu la etajul patru, ca să verifice toate sistemele de siguranţă şi de iluminare a carcerelor, sub pretextul unei avarii.

Şi Grace a ţinut şedinţa de judecată chiar acolo, în faţa tuturor, în sala aceea vastă de la parter. Sala de bal.

Multe dintre deţinutele prezente erau de părere că McBride îşi merita pedeapsa. Chiar şi aşa stând lucrurile, ele tot neliniştite se simţeau. Pentru că puteau intui starea de spirit a lui Grace, extrem de schimbătoare. Nu era deloc bine să îi fii prin preajmă în momente ca acesta şi, dacă n-ar fi fost convocate de urgenţă acolo de Carol „Malaca” Loomis împreună cu încă şi mai înfricoşătoarea Liz Earnshaw, cu siguranţă că s-ar fi aflat într-un cu totul alt loc.

A fost adusă McBride şi pusă să stea în faţa lui Grace, care se instalase în faţa televizorului, al cărui program evident că fusese sistat pe durata judecăţii.

— Ştii ce-ai făcut, spuse Grace, pe un ton marţial. La fel cum ştie şi toată lumea de aici, dar e bine să recunoşti cu voce tare.

Spre deosebire de felul în care arătau cele două adjuncte preferate ale sale, înfăţişarea lui Grace nu era câtuşi de puţin înspăimântătoare sau intimidantă. De fapt, arăta ca o soră puţin mai slăbuţă a lui Moş Crăciun, se îmbujora uşor şi avea obiceiul să ofteze după fiecare mişcare, ca şi cum ar fi glumit pe seama „oaselor bătrâne”.

Însă înfricoşătoare era reputaţia ei de a nu uita niciodată vreun afront – fie el cât de mic – şi de a nu face deloc diferenţa între lucrurile cu adevărat importante şi nimicuri. Dacă o călcai pe bătături, nu o călcai doar puţin pe un singur degeţel – o călcai pe toată laba piciorului. Pentru Grace nu existau jumătăţi de măsură.

McBride făcea pe ea de frică. Îi era clar că dăduse de un mare necaz şi că nu avea scăpare. Era înconjurată de martore – refractare, ce-i drept, dar care ar fi împiedicat-o să fugă din faţa acuzatoarei ei.

— N-am luat eu chestiile alea, Grace, spuse ea cu o voce tremurătoare. Eu doar le-am găsit.

Grace chibzui o clipă asupra acestei apărări patetice, dându-i ceva speranţe lui McBride, deoarece aceasta începu să bâiguie o poveste dezlânată despre cum văzuse un pachet cu biscuiţi aruncat în troaca animalelor, aflată în fundul curţii de la ferma închisorii. Şi cum a mers pe o urmă până la cocina porcilor, unde, în spatele unui balot de paie a găsit… la fel cum l-au găsit Magii de la Răsărit pe pruncul Iisus… McBride avea o gură foarte mare, dar cam atâta. Aşa că a adăugat tot felul de detalii acestui basm haotic, încercând să-l facă cât mai veridic. Aşa era ea: se agăţa de poveştile inventate aşa cum alţi oameni se agaţă de dependenţele lor, mai palpabile. În cele din urmă, Grace îşi duse degetul la buze, oprindu-i şuvoiul de vorbe fără şir. *Ssst!*

McBride izbucni în plâns şi spuse, da, bine, cum ziceţi voi, ea a furat din Casetă.

— Da’ n-am vrut, se smiorcăi ea. Am fost slabă, Grace, am greşit. M-am gândit că pot să le vând şi să mă pricopsesc. Şi după aia mi-am dat seama că nu pot, pen’ că o să mă descoperiţi, aşa că m-am gândit să le pun pe toate la locul lor, da’ n-am putut să mă întorc în…

— Pune-i jos! zise Grace.

Nu vorbea cu McBride, ci cu Carol Malaca şi cu Jilly Meduza, care tocmai ce intrase în sala de bal cu doi saci plini. Aşezară sacii chiar în centrul mesei mari, formată prin alipirea tuturor măsuţelor de acolo.

Un fior trecu printre deţinutele cuprinse de curiozitate, ca un oftat desprins de pe buzele lor. Era clar ce se afla acolo: obiectele furate din Casetă, obiecte pe care le recuperase domnul Devlin, dar pe care i le dăduse apoi lui Grace.

Aceasta se ridică de pe scaun. Trecu pe lângă McBride, care făcu un pas în lateral ca să o lase să treacă, şi ajunse la sacii pe care îi răsturnă. Masa se umplu de mărunţişuri: gablonţuri, snackuri, cărţi cu benzi desenate, CD-uri contrafăcute, figurine micuţe, poze înrămate şi o sută de alte asemenea nimicuri, majoritatea având încă ataşate cu benzi elastice etichetele din gestiunea penitenciarului.

— Şezi aici! îi porunci Grace lui McBride, împingând un scaun în faţa mesei.

Şi McBride, încă smiorcăindu-se, făcu ce i se ordonase. Ea se aşeză şi Liz Earnshaw se ridică.

Liz era o femeie masivă. La fel de înaltă cum era Carol Malaca, dar nu chiar atât de voinică: descărnată şi la trup şi la chip, cu coatele ascuţite la vedere (îşi tăia mânecile de la toate uniformele de puşcărie imediat ce le primea). Însă nu era nevoie decât de o privire ca să înţelegi că nu trebuie să te pui cu ea, că nu trebuie nici să te apropii de ea mai mult decât ar fi cazul. Earnshaw nu se putea controla, nu avea limite, nu avea buton de oprire. Era pe jumătate nebună, plină de furie şi violenţă tot timpul şi nu era nevoie decât de un cuvânt nelalocul lui ca să explodeze. Însă îi atrăsese atenţia lui Grace, care îi oferise o funcţie oficială în economia politică a penitenciarului Fellside. Rolul ei era să aplice pedepse corporale deţinutelor pe care i le indica Grace.

Prin urmare acum, văzând-o pe Earnshaw cum se apropie agale de masă, McBride scoase un sunet slab, ceva între suspin şi geamăt. Ştia că e de rău.

Earnshaw se aşeză pe vine lângă masă, iar o altă asistentă a lui Grace îi întinse un ciocan. Dar nu un baros, nici măcar unul de dulgherie, cu „gheară”, pe care l-ar fi folosit un tâmplar sau un zidar. Era un simplu ciocan cu capul rotund şi coadă subţire. Tipul acesta de unealtă se

folosea uneori în olărit, pentru sfărâmarea vechilor piese din lut în scopul reciclării lor. În niciun caz nu avea ce căuta în spaţiul comun al deţinutelor, unde multitudinea măsurilor de precauţie făcea imposibil acest lucru. Însă, atunci când îl ai pe gardianul-şef vârât în elasticul de la chiloţi, nu te verifică nimeni.

— Uite cum facem, îi spuse Grace lui McBride. Tu încerci să înhaţi trei obiecte de pe masă. Care ţi se par că ţi-ar fi mai la îndemână. Lizzy o să stea lângă tine şi o să te lovească cu ciocanul peste mână ca să te împiedice.

Sala se umplu de rumoare. Tensiunea atinsese cote noi. Grace era perfect conştientă de faptul că toată povestea asta – spectacolul ăsta de umilire şi torturare publică – putea fi considerată o exagerare. Dar de multă vreme stabilise în sinea ei că o atitudine exagerată este o atitudine potrivită.

— Ai înţeles? o întrebă ea pe McBride, pe un ton mai blând.

McBride bâţâi din cap ca să-i arate că a înţeles. Şi spectacolul a început.

Ai fi zis că o femeie atât de înaltă ca Earnshaw ar fi trebuit să se mişte mai lent. Dar asta ar fi fost doar opinia acelora care nu o văzuseră niciodată în acţiune.

McBride reuşi să o păcălească la început. Îşi mişcă uşor mâna dreaptă, apoi şi-o retrase, în timp ce cu stânga înşfăcă o eşarfă din apropiere. Liz lovi cu ciocanul, iar masa din plastic laminat răsună ca un foc de armă. Pe suprafaţa galbenă apăru o urmă perfect rotundă. Pe mâna lui McBride nu apăru nimic, aşa că scorul era unu la zero pentru ea. Şoapte de încurajare străbătură sala ca la un meci.

Însă fusese vorba doar despre norocul începătorului, care se pare că avea treabă altundeva acum. Pentru că Liz era cu ochii în patru.

Nu au mai fost urale, ci doar câteva icnete şi gemete la prima lovitură. Şi doar o tăcere încordată la a doua. Tăcerea s-a prelungit, întreruptă doar de zgomotele făcute de ciocan – nu bubuituri, ci doar nişte pocnete pline,

înăbuşite – şi de scâncetele de şoc şi durere ale lui McBride.

O vreme a părut că McBride nu va mai putea marca din nou. Dar uite că a avut iar noroc şi a reuşit să agaţe o cană cu degetul mare (celelalte fiind deja rupte). Era o cană inscripţionată pentru Ziua Mamei, din care nu se alese decât cu toarta. Pentru că restul obiectului a fost sfărâmat de ciocan. Însă Grace – autonumită arbitru suprem – spuse că se va ţine socoteală şi de izbânda aia, oricât era ea de mică.

McBride n-a mai avut noroc după aceea. Zece minute mai târziu, devenise clar pentru toată lumea că nici nu va mai avea, pentru simplul motiv că-ţi trebuie mâini funcţionale ca să apuci diferite obiecte.

Dar din punctul de vedere al lui Grace, totul mergea ca pe roate. Nu voia decât să dea o lecţie şi celorlalte deţinute, în caz că le veneau ceva idei. Nu observă de la bun început că atmosfera din jur se schimbase – că tăcerea aceea devenise mult mai rece şi căpătase noi valenţe. Însă după o vreme nu a mai avut cum să nu-şi dea seama de ce se întâmplă în jur. Chipurile acelea încremenite în expresii de nepăsare. Mâinile imobile pe genunchi. Ochii fugind mereu de îngrozitorul moment al impactului.

Spectatorilor nu le mai plăcea show-ul. Indiferent dacă credeau sau nu că McBride îşi merita pedeapsa, nu apreciau – aşa cum era normal să o facă – faptul că greşeala îi era sancţionată. Grace simţi că i se urcă sângele la cap, dar reuşi să-şi stăpânească furia. Femeile alea erau dure, unele la fel de dure ca ea. Pricepeau că e nevoie să foloseşti forţa şi, orice ar crede ele în momentele astea, până la urmă vor fi de acord că pedeapsa a fost una corectă. Dacă nu, la dracu’ cu ele!

A fost un interval de timp – unul destul de lung – când ar fi putut să intervină. Să tempereze aplicarea dreptăţii printr-o atitudine îndurătoare. Să dea o altă întorsătură reprezentaţiei din această seară. Şi, sincer, chiar a fost niţeluş tentată să o facă. Dar unde poţi ajunge dacă gândeşti aşa? Cel mai adesea în cealaltă parte a

ciocanului.

Ba chiar a existat un moment când Liz Earnshaw, ale cărei mâini nu tremuraseră niciodată până atunci, indiferent cât de odioasă ar fi fost treaba pe care o făceau, i-a aruncat o privire întrebătoare lui Grace, ca şi cum ar fi aşteptat ordinul să se oprească. Dar Grace nu i l-a dat. I-a făcut semn să continue şi Liz – după o ezitare aproape subliminală – a ridicat iarăşi ciocanul. Şi a lovit.

Oricum, nu mai avea cum să dureze prea mult. După un minut, cel mult două, McBride a vomitat, s-a prăbuşit şi şi-a pierdut cunoştinţa din cauza durerii. Meciul s-a încheiat, lecţia a fost predată, predica a fost ţinută. Grace s-a sculat de pe scaun şi a plecat, fără să privească în urmă sau să adreseze cuiva vreun cuvânt. Spusese deja tot ce era de spus.

Fleacurile din casetă au rămas împrăştiate pe masă. Însă nimeni nu s-a atins de ele. Şi asta făcea parte din lecţie.

De îndată ce Grace a plecat, urmată de Carol Malaca şi Earnshaw, femeile din Goodall s-au pus în mişcare. Lorraine Buller a luat iniţiativa (deloc de mirare) şi a trimis două deţinute după prosoape şi apă şi pe alte două după o sticlă de dezinfectant.

— Să raportăm incidentul? întrebă Pauline Royal.

Po fusese funcţionar public şi căpătase trei ani de puşcărie pentru că-şi scrisese cecuri generoase din fondurile departamentului unde lucra. Iar acum, în închisoare, devenise tipicară în privinţa respectării regulilor, de parcă ar fi vrut să-şi răscumpere greşelile din trecut.

— Nu fi proastă, Po! Trebuie s-o curăţăm mai întâi. Şi s-o trezim. Cine ştie ce o să dea pe gură dacă o ducem chiar acum la postul de pază.

— Bine, bine, mormăi Po. Nu te enerva.

Dar nervii lui Buller erau îndreptaţi mai ales împotriva ei înşişi. Îşi dorea să nu se afle aici. Se gândise să pună la cale un boicot împotriva acestei parodii de proces, dar, aşa cum se întâmpla întotdeauna, se temuse să-şi manifeste

deschis opoziţia faţă de tirania lui Grace. Buller era o femeie dură şi curajoasă – în viaţa ei de dinainte de Fellside făcuse parte dintr-o bandă de motociclişti şi avea mai multe păcate pe conştiinţă decât jumătate dintre deţinutele de aici. Însă avea copii şi nepoţi în lumea de afară şi ţinea nespus de mult la ei. Iar Grace nu cunoştea nicio limită şi nu respecta nicio regulă. Dacă i te împotriveai, trebuia să te aştepţi la ce e mai rău.

În aceeaşi logică, nu o puteau lăsa pe McBride să vorbească cu un gardian până când nu-şi punea povestea la punct. Ar fi aşteptat-o necazuri şi mai mari dacă ar fi pomenit numele lui Grace. Adică nu s-ar mai fi trezit într-o bună dimineaţă, pentru că ar fi avut gâtul tăiat cu un cutter. Astea ar fi fost necazurile.

Celelalte deţinute formaseră un fel de gardă de onoare în jurul femeii leşinate. Nu că ar mai fi avut acum de cine s-o apere pe McBride. Judecata se încheiase şi Grace nu avea să se mai întoarcă. Însă toate cele care gândeau la fel ca Buller – adică marea majoritate – voiau să dovedească în vreun fel, deşi tardiv, că erau sufletiste, chiar dacă lăsau mult de dorit la capitolul curaj.

— În ce hal e, sărăcuţa! murmură Kaleesha Campbell. Şi-ar putea pierde toate degetele. Cum să-i faci aşa ceva unui om?

— Întreab-o pe Mireasa lui Frankestein, îi sugeră cineva.

— Haide, măi, Lizzie Earnshaw nu-i chiar atât de rea!

Nu, îşi zise Buller. Doar suficient. Suficient de rea cât să fie o armă în mâna cu unghii îngrijite a lui Grace. Două sau trei femei cu temperamentul potrivit ar fi putut s-o anihileze foarte uşor pe Lizzie. Dar atunci Grace şi-ar alege o altă armă şi ar continua să le terorizeze.

Cele patru deţinute se întoarseră cu obiectele cerute. Cu un burete înmuiat în apă rece au readus-o în simţiri pe McBride. I-au curăţat cât au putut de bine rănile. Po a ţinut-o strâns şi nu a plecat urechea la scâncetele ei când au dat-o cu dezinfectant. I-au arătat câteva degete ridicate şi s-au asigurat că le numără corect. S-au mai asigurat şi că ştie ce poveste să spună ca să explice halul în care era.

Şi apoi Kaleesha s-a dus la postul de pază şi a informat ofiţerul de serviciu – în ziua aia era doamna Lessing – că avusese loc un accident. Unul foarte rău.

Lessing s-a uitat la mâinile lui McBride şi a sunat la infirmerie. Sora Stock a apărut în goana mare şi a constatat că rănile lui Shannon aveau nevoie de un tratament mai specializat decât putea oferi infirmeria penitenciarului. Probabil că erau atât de grave, încât să justifice telefonul dat acasă la domnul doctor Salazar, cerându-i să autorizeze transferul imediat al deţinutei la Spitalul Leeds General. Însă Stock era genul de femeie căreia îi plăcea confortul oferit de rutină şi nu-i plăcea deloc să iasă din ea. Aşa că a internat-o în salonul principal pe perioada nopţii. Salazar urma să vină la serviciu la 6 a.m. şi nu mai era mult până atunci. Plus că avea leafa mult mai bună decât a ei, tocmai pentru că fişa postului lui îi cerea să ia asemenea decizii grele.

Stock o preluă pe McBride şi, cu ajutorul a două gardiene, o duse în infirmerie. Acolo descoperi că, în absenţa ei, fusese internată o altă pacientă. Aceasta se numea Jessica Moulson, despre a cărei venire se vorbea deja de câteva săptămâni.

Criminala din Infern. Nici nu primise bine sentinţa că şi începuse să-şi pregătească evadarea.

13

McBride era uşor rătutită – pe de-o parte din cauza analgezicelor foarte puternice primite, iar pe de altă parte din cauza durerii cumplite pe care calmantele alea nu reuşiseră s-o liniştească. Credea că Jess este doar o halucinaţie, mai cu seamă pentru că faţa ei reconstruită lucea ca o mască din porţelan în lumina neoanelor din tavan şi pentru că, după atât de multe zile de înfometare, avea privirea aia de strigoi, specifică drogatului după doza care ar fi trebuit să-l ucidă.

Nici hainele purtate de Jess nu se potriveau cu locul în care se afla. Fusese transferată de la Winstanley în uniforma de la arestul preventiv – bluză din bumbac cenuşiu, purtată peste cămaşa de spital. Iar culoarea aia nu avea nicio semnificaţie la Fellside, unde culoarea hainelor era fixată în funcţie de statut. Asemenea tuturor celorlalte deţinute din blocul G, McBride purta o uniformă de culoare galbenă (simbolizând maxima securitate), cu betelie neagră. Poate că ideea era tocmai ca deţinutele din Goodall să arate ca nişte viespi şi să evoce tuturor lucruri toxice, de care trebuie să te fereşti.

Aşa că i-a fost cam greu să proceseze această apariţie stranie.

— Eşti bolnavă sau ce? mormăi ea, închipuindu-şi că vorbeşte de una singură.

Avea sentimentul că-şi inventase un fel de prietenă imaginară şi nu înţelegea în ruptul capului de ce o făcuse atât de slabă şi cu o faţă atât de suptă şi de distrusă.

Jess nu ştiu ce să-i răspundă, aşa că preferă să-i pună şi ea o întrebare:

— Ce-ai păţit la mâini?

Acum a fost rândul lui McBride să nu răspundă. Se întoarse cu faţa la perete şi-şi acoperi ochii cu degetele bandajate. Şi nu mai spuse nimic. Doar continuă să respire sacadat.

Oboseala drumului lung o copleşi pe Jess pe neaşteptate,

închise ochii şi avu impresia că în mintea ei se închisese o uşă foarte grea. Căzu imediat într-un somn adânc.

În timpul nopţii, McBride a început să ţipe. Efectul analgezicelor trecuse şi ştia că nu va mai căpăta niciunul până dimineaţă. Toată lumea ştia că era dependentă de droguri şi nimeni n-ar fi crezut-o dacă spunea că o doare şi că are nevoie de calmante. Însă nu doar despre durere era vorba acum, ci şi despre teamă şi despre amintirea propriei neputinţe. Ba chiar şi despre ruşinea de a fi furat toate lucrurile alea de la femei pe care le cunoştea şi care se purtaseră frumos cu ea la un moment dat.

Hohotele ei de plâns o treziră pe Jess. Însă doar parţial: bâjbâia printr-un fum gros de irealitate, căutând în jur sursa acelor sunete. Poate că visa din nou. Avea impresia, la fel cum i se întâmplase în rezerva de la spital şi în celula din arestul preventiv de la Winstanley, că această încăpere era mult mai mare decât ar fi trebuit să fie.

Plângea cineva. Şi reuşi să se convingă că era o voce de băieţel, înseamnă că era în patul ei de acasă şi Alex era iar pe scară, pe jumătate dezbrăcat în frigul de acolo. O aştepta şi ea nu venise.

Dar imediat ce făcu o mişcare, mintea ei începu să se reorienteze. Se ridică pe picioarele-i slăbite şi îşi dădu seama că nu se afla în apartamentul din Muswell Hill, ci altundeva. Însă nu putea scăpa de sentimentul că plânsul lui Alex îl auzea ea acum şi că băiatul încă mai avea nevoie de ea, cu toate că-l dezamăgise atât de tare.

Din doi paşi – grei şi obositori – ajunse la patul de alături. Cea mai anevoioasă parte abia acum urma: trebuia să se aplece fără să-şi piardă echilibrul. În lumina slabă care pătrundea în salon din zona recepţiei, reuşi să vadă conturul unui trup. Mângâie părul lui Alex şi-i şopti câteva vorbe de alint. Mai mult nişte fragmente de vorbe, ca să-l asigure că se află lângă el. Dar, pentru că nu se oprea din plâns, îl luă în braţe şi îl strânse la piept. Ba chiar îi şi fredonă ceva: un amestec de frânturi din cântecele de leagăn ale copilăriei, imnuri religioase şi hituri pop.

Foarte greu reuşi să-şi dea seama că ţinea în braţe o

femeie. Şi poate că s-ar fi retras, însă hohotele de plâns ale lui Shannon începuseră deja să se mai domolească şi acum icnea la intervale din ce în ce mai lungi. Se părea că îmbrăţişarea ei o mângâia cât de cât.

Aşa că – învăluită de aceeaşi senzaţie de ireal – Jess o ţinu în braţe pe cealaltă femeie până când aceasta adormi. Apoi o întinse la loc pe pat cu cât mai multă blândeţe. Îi tremurau mâinile, nedeprinse cu acest fel de efort, şi abia capabile să susţină trupul firav al lui Shannon.

Se văzu nevoită să se aşeze un minut pe marginea patului ca să-şi recapete puterile. Apoi se întoarse în patul ei şi-şi trase din nou pătura peste cap. Încăperea tot i se părea prea mare şi prea expusă. Şi era străbătută de o briză inodoră, dar încărcată cu importanţa traseului ei. Vedea pereţii, dar îi păreau subţiri ca nişte perdele.

Shannon fusese conştientă de tot ce se petrecuse – cântatul, căldura acelui trup lipit de al ei, mâinile blânde care-i mângâiau părul. Habar nu avea cui aparţineau ele, dar acceptase totul pentru că ştia că era un vis. O voce dulce, care pătrunsese prin ceaţa produsă de fentanil şi se înfăşurase în jurul durerii ei, ca să n-o mai chinuiască atât de rău.

Fusese o voce de femeie? Sau de băieţel?

Sylvie Stock a pierdut acest spectacol pentru că niciuna dintre privirile pe care le-a aruncat pe furiş în salon nu a coincis cu el. Şi au fost multe priviri din acestea. Văzuse deja cum arată Jess Moulson atunci când a dus-o pe McBride înăuntru, dar, împinsă de o curiozitate indecentă, voia să o vadă încă o dată.

Urmărise cazul lui Moulson în revistele de scandal, la ştirile de la televizor şi pe site-ul *Daily Mail,* pe al cărui forum întâmplarea stârnise o sumedenie de comentarii. Opinia predominantă, exprimată şi de Stock şi apreciată cu un „like” atunci când venea din partea altora, era că faţa arsă a lui Moulson era dovada faptului că lui Dumnezeu îi păsa de soarta copiilor şi că făcea întotdeauna dreptate.

Însă ea nu vorbea serios. I se părea doar că aşa este

corect să vorbeşti despre ceva atât de rău. Căci Stock era o persoană raţională şi adeptă a ateismului. Pentru ea, lumea era o maşinărie uriaşă, unde lucrurile se întâmplau pur şi simplu. Forţe anonime, puteri impersonale, acţiune şi reacţiune, cauză şi efect. Sigur, ar fi mult mai bine să trăieşti într-o lume guvernată de ordine şi motivaţie. Poate că tocmai din cauza asta atât de mulţi oameni refuzau să vadă adevărul şi se prefăceau că lumea lor este una ideală.

La drept vorbind, suferinţa acelui băieţel dovedise că nimeni nu veghea asupra noastră şi nimănui nu-i păsa câtuşi de puţin de noi. Un Dumnezeu iubitor n-ar fi permis ca un copil să pătească aşa ceva. Ron, soţul lui Stock, era catolic şi obişnuia să spună că am fost trimişi pe lumea asta ca să ne făurim singuri sufletele, iar acesta era motivul pentru care Iisus a fost tâmplar. Numai că sufletele noastre nu sunt făcute din lemn şi cuie, ci din fapte bune sau rele. Stock îşi dorea să înţeleagă cum moartea prin foc a unui copil putea explica teoria asta, înainte ca el să fi avut ocazia de a face fapte bune sau rele.

Nu, erau doar vorbe goale. Trăieşti. Mori. Tu singur alegi dacă eşti dumnezeu sau diavol pentru oamenii din jurul tău. Stock făcuse această alegere atunci când se dedicase meseriei de infirmieră. La fel şi deţinutele pe care le îngrijea ea aici, la Fellside. Numai că ele făcuseră alegerea greşită.

În cele din urmă, cedă impulsului şi intră în salonul întunecat, luminându-şi drumul cu lanterna de buzunar şi având grijă să nu facă zgomot. Nu îndreptă raza lanternei chiar spre ochii lui Moulson, ci spre perna pe care îşi odihnea capul. Deţinuta dormea adânc, iar expresia de pe chipul ei era una de vagă concentrare, de parcă ar fi încercat să-şi amintească ceva.

Văzută de aproape, faţa ei avea ceva tulburător. Nu se putea spune că vreuna dintre trăsături ar fi fost urâtă sau nelalocul ei, însă ansamblul nu era deloc cum trebuie. Stock citise că Moulson suferise şapte intervenţii chirurgicale ca să ajungă în stadiul acesta, aşa că făcu un efort ca să-şi imagineze cum arătase înainte. Mai observă

şi luciul acela ca de lac, atât de diferit de aspectul de piele sănătoasă. Vru să o atingă şi să-i simtă textura.

Cu greu reuşi să-şi înfrâneze dorinţa aceasta. Pentru că, dacă ar fi atins faţa lui Moulson, următorul lucru pe care l-ar fi făcut ar fi fost să o lovească.

Aşa că se întoarse la biroul ei şi la veghea lipsită de evenimente, însă nu şi-o putu scoate din minte pe Criminala din Infern dormind un somn liniştit şi fără dureri.

Nu-i drept, îşi spuse ea. Nu-i deloc drept. Cineva ar trebui să facă ceva în privinţa asta.

14

Liz Earnshaw nu visa.

De fapt, nici nu ştia ce sunt visele. I se păreau aiureli relatările celorlalţi oameni despre filmele ce se derulează în capul lor în timpul somnului. Însă, ori de câte ori era mai necăjită, chipul lui Naseem Suresh îi apărea în spatele pleoapelor închise. Dar nu era niciun fel de vis, pentru că Naz nu zicea şi nu făcea nimic. Era doar acolo şi atâta tot. Şi parcă rămânea acolo şi după ce Liz se trezea.

În noaptea de după pedeapsa aplicată lui Shannon McBride, chestia asta s-a întâmplat de trei ori. Şi, de fiecare dată, Earnshaw s-a trezit şi s-a ridicat în capul oaselor în bezna fierbinte din celulă şi s-a uitat fix la peretele din faţa ei până când imaginea a dispărut. Şi de fiecare dată a murmurat „Scuze, Naz”. Şi după aia s-a întins la loc şi a închis ochii, încercând să-şi găsească drumul înapoi în vidul acela fără imagini, unde se ducea în fiecare noapte. Evident că nu lui McBride îi cerea ea scuze. Şi nici nu-şi făcea iluzii că Naz ar putea s-o audă.

În orice caz, atunci când sună deşteptarea, ochii lui Earnshaw erau deja larg deschişi.

Îi plăcea nespus violenţa, dar în mod normal folosea metode rapide şi odioase pentru a produce durere. Torturarea lui McBride fusese un eveniment de durată, care i se păruse neobişnuit şi tulburător, pe care acum îi era greu să şi-l scoată din minte. Muşchii de la mâna ei dreaptă îşi aminteau totul, retrăind senzaţiile: impactul dur, vibrant, al ciocanului cu carnea şi oasele lui McBride, iar şi iar, schimbându-şi calitatea pe măsură ce oasele se sfărâmau şi carnea se frăgezea.

La masa de dimineaţă a stat cu urechile ciulite, încercând să afle veşti despre starea lui McBride. Una sau două vorbe i-ar fi fost suficiente. Că urma să se întoarcă în celulă. Că domnul doctor Salazar o reparase şi o declarase sănătoasă. Că mâinile terciuite îi fuseseră refăcute şi erau acum ca noi.

Dar nimeni nu a spus nimic despre McBride la masa de dimineaţă. Cel puţin, nu în vecinătatea lui Earnshaw. Iar de câte ori se apropia de o altă masă, toată lumea amuţea, de parcă ea ar fi fost un buton ambulant pentru reglarea volumului.

A avut mai mult noroc în curte, unde raza auditivă era mai lungă decât cea vizuală. Aşa că, strecurându-se prin mulţimea de deţinute, a reuşit să surprindă fragmente disparate de conversaţii. Din păcate însă, grupurile acelea spontane de dezbateri aveau cu totul alte subiecte pe ordinea de zi. Până la urmă, culegând câte un cuvânt de ici, de colo, Earnshaw a putut să pună cap la cap povestea – dacă-i putem spune aşa.

În infirmerie se afla o femeie cu faţa ciudată, ca de păpuşă din porţelan. Rowena Salisbury, deţinuta de la cantină, care ducea mâncare femeilor internate acolo, zicea că era Jess Moulson. Criminala din Infern.

Auzind acest nume, câteva deţinute au scuipat sau au înjurat. Majoritatea nu şi-au dat în vileag părerile. În lumea de afară, vinovăţia şi nevinovăţia erau două chestiuni complet separate, aidoma poziţiilor de pornit şi de oprit ale unui comutator. Earnshaw nu ştia prea multe şi nu se gândea la lucrurile pe care nu le putea vedea sau atinge, dar, la fel ca toată lumea care a fost vreodată într-o sală de judecată şi a trebuit să răspundă la întrebarea *Cum pledezi în faţa acestor acuzaţii?,* ea ştia instinctiv că forul interior al oamenilor are o geografie al naibii de complicată şi de înşelătoare. Ca un canal vechi, în care s-au aruncat atât de multe lucruri de-a lungul anilor, încât nu-i mai vezi fundul. Evident că nu mai este curat, dar cine poate spune de unde vin gunoaiele alea?

Aşa că ea n-a spus nimic despre Moulson, pentru că oricum nu avea nicio părere. La un moment dat, auzi numele lui McBride, se întoarse în direcţia respectivă şi se alătură unui grup de femei deloc bucuroase să o vadă.

— Deci cum se simte? vru ea să ştie. McBride? S-a întors în celulă?

Toate deţinutele amuţiră câteva clipe. Ca şi cum, din

punctul lor de vedere, Earnshaw nu avea niciun drept să pună întrebarea asta. În cele din urmă îi răspunse Luanne Kingston.

— Salazar a vorbit prin skype cu Spitalul Leeds General. Crede că va trebui s-o transfere acolo. N-am auzit nimic altceva.

Privind la chipul serios şi îngrijorat al lui Luanne, n-ai fi zis în vecii vecilor că-i făcuse soţului o operaţie estetică la ouă folosindu-se de o sticlă spartă. Ba chiar ai fi crezut că Luanne era o sfântă.

— N-aţi auzit? repetă Earnshaw. Atunci de ce vorbiţi despre ea?

Altă tăcere glacială şi tot Luanne cedă prima.

— Jess Moulson i-a cântat un cântec de leagăn. Aşa zice Shannon. I-a povestit Rowenei când i-a dus micul dejun.

— Moulson? Criminala?

Greu de crezut, plus că McBride era cunoscută pentru poveştile ei fantasmagorice. Probabil că despre asta era vorba.

— I-a cântat Moulson?

— Aşa se pare, da.

— Mi se rupe!

Expresia de pe chipul lui Luanne spunea că abia se abţine să nu-i zică vreo câteva.

— Şi nouă, răspunse ea.

— Bravo! le lăudă Liz şi trecu mai departe.

Nu se putea hotărî cu ce să-şi omoare timpul. Nu era „de serviciu” în ziua asta, dar se duse totuşi la Grace s-o întrebe dacă nu cumva are nevoie de ea. Nu avea. Deja Dima Juke şi Roz Jacobs sprijineau uşa de la celula ei şi, în fond, Grace nu rămânea niciodată fără ajutoare. Dar Earnshaw tot intră şi îi puse întrebarea. Bineînţeles că primi răspunsul aşteptat.

— Ne descurcăm, Lizzie, îi spuse Grace. Azi eşti liberă, aşa că relaxează-te.

Îndemnul acesta suna excelent, dar nu şi pentru Earnshaw. Nu citea. Nu consuma droguri. Nu era credincioasă, ca să-şi poată petrece timpul cufundată în

rugăciuni. Nu era pasionată de clubul de film, nici de întrunirile Alcoolicelor Anonime şi nici de munca în grădina de legume. Nu mai avea nicio prietenă de când murise Naz. Singura ei metodă de relaxare era să-şi aducă aminte, iar astăzi chiar nu avea niciun chef de asta.

— Aş putea să fac puţină curăţenie, propuse ea.

Grace nu s-ar fi uitat altfel la ea nici dacă s-ar fi oferit să-i danseze din buric. Dar se pare că observă ceva pe chipul lui Earnshaw pentru că dădu din cap.

— Bine, fă curat dacă aşa vrei. Dar în linişte, că vreau să meditez.

Grace meditând arăta exact ca Grace răstignită pe un scaun, cu picioarele crăcănate şi ochii închişi. Liz se mişca în vârful picioarelor pe lângă ea, mutând fără entuziasm lucrurile dintr-un capăt al mesei sau al raftului în capătul celălalt, pentru ca apoi să le pună la loc. N-avea ce curat să facă aici. Grace îşi ţinea celula într-o ordine desăvârşită.

Şi se pomeni că se întoarce în trecut. Nu voia, dar nici nu ştia cum să se oprească. Văzu roşu în faţa ochilor. Bucăţi de hârtie igienică, îmbibate cu sânge şi călcate în picioare. O inimă din hârtie creponată. Încheieturile propriilor degete, julite şi îndurerate, după ce lovise de o sută de ori cu pumnul în peretele celulei.

— Ce-ai zis? o întrebă Grace.

Gândurile lui Earnshaw se împrăştiară care încotro.

— Nimic.

— Parcă ai zis că-ţi pare rău.

— Ba nu.

Grace oftă.

— Gata, Lizzie, încetează! Nu eşti camerista mea. Am o treabă mai bună să-ţi dau.

— Ce anume, Grace?

Aceasta se duse la dulapul cu cărţi, de unde luă un carnet. Unul cu coperte elegante, din moleschin, care semăna cu o carte nouă-nouţă.

— Ultima pagină, spuse ea, întinzându-i-l lui Liz. Rău platnice. Vezi ce poţi să rezolvi.

Un val uriaş de uşurare şi recunoştinţă se revărsă peste

Liz.

— O să le scutur niţel, promise ea.

— Sunt convinsă că aşa vei face.

— Grace?

— Da?

— McBride o să mai poată să-şi folosească mâinile?

— Sigur că da. McBride e pe jumătate irlandeză, Lizzie. E obişnuită cu aşa ceva.

Tonul lui Grace şi zâmbetul larg care i-au însoţit cuvintele i-au dat a înţelege că era o glumă, aşa că a râs. Iar râsul ăsta i-a alungat o parte din remuşcări. Aşa că Liz Earnshaw a plecat să îndeplinească ordinul lui Grace cu inima mult mai uşoară decât o avusese mai devreme.

15

Dimineaţa următoare, infirmeria era în fierbere. Venise domnul doctor Salazar pentru programul de consultaţii, iar infirmiera Patience DiMarta – „haide să ne respectăm reciproc şi totul va fi bine” – era de serviciu.

Prioritatea lui Salazar a fost să completeze documentele de transfer al lui McBride la Leeds. Mâinile deţinutei erau într-o stare absolut îngrozitoare şi probabil că avea să piardă un deget, poate chiar două. Sally (aşa îi ziceau deţinutele doctorului Salazar) nu se pricepea prea bine să pună atele atâtor oase şi oscioare rupte şi zdrobite. Şi era clar că o asemenea problemă depăşea şi competenţele lui Sylvie Stock – cu o seară înainte, aceasta pusese destul de prost pansamentele pe care le desfăcea acum Sally ca să le schimbe şi să înlocuiască atelele. Însă nu era decât o soluţie de moment. McBride trebuia să fie transferată. Cât mai repede.

— Şi zici că a fost un accident? o întrebă doctorul Salazar.

Tonul lui era bănuitor. Nu şi-l putea ascunde.

— A căzut o masă peste mine, bâigui McBride.

Cu foarte mare grijă, Salazar îi întoarse mâna dreaptă – cea mai afectată – ca să-şi vadă şi ea articulaţiile de la degete.

— Semnele astea, zise el, arătându-i unde să se uite, par a proveni din lovituri separate. Nici măcar nu au fost făcute din acelaşi unghi. Dacă o masă…

— A fost un simplu accident, Sally, spuse McBride. A fost vina mea, că-s proastă. M-au văzut o grămadă de fete.

Salazar nu mai insistă. Pe vremuri ar fi făcut-o. Ar fi cerut numele tuturor deţinutelor care, chipurile, ar fi fost martore la accident şi le-ar fi interogat pe câteva ca să vadă dacă relatările lor coincideau. Poate că ar fi raportat accidentul. Ba chiar s-ar fi dus la director şi i-ar fi cerut să demareze o anchetă.

Dar acum nu mai făcea lucruri dintr-astea. Îndelungata

experienţă ca doctor de penitenciar îl dezvăţase de asemenea iniţiative. Însă tot se mai gândea la ele, ca şi cum ar fi vrut să nu uite marea diferenţă între ce era el acum şi ce ar fi trebuit să fie.

După ce McBride a plecat sub escortă, Salazar i-a cerut lui DiMarta să pregătească salonul de carantină cât timp el o chestiona pe Moulson (într-una dintre scurtele ei perioade de luciditate). Urma să-i pună întrebări de rutină de genul „în ce zi suntem” sau „când şi unde te-ai născut”. Trebuia să stabilească dacă era întreagă la minte, pentru că, dacă nu era, atunci – printr-o logică bizară care avea de-a face cu legile, nu cu medicina – decizia ei de a se sinucide prin înfometare nu ar fi fost respectată.

Moulson i-a răspuns corect la toate întrebările. Şi Salazar era oarecum mulţumit de sine, datorită faptului că dăduse dovadă de profesionalism şi empatie pe toată durata dialogului. Nu mai văzuse niciodată un chip ca al lui Moulson. La fel cum făcuse şi Sylvie Stock, cu o noapte înainte, încercă şi el să-şi imagineze cum arăta înainte de operaţiile de reconstrucţie. Probabil că rănile fuseseră unele îngrozitoare, deoarece chirurgia plastică şi reparatorie se dezvoltase foarte mult în ultimul deceniu, ajungând să semene cu un soi de magie. Acum puteai să creezi piele nouă din celule stem şi să redai funcţiile muşchilor prin transferul liber microvascular. Dacă Moulson avusese parte de toate aceste intervenţii şi tot arăta cum arăta, înseamnă că faţa îi fusese arsă până la os.

Totuşi, indiferent de felul cum arăta, Salazar nu a descoperit nimic în neregulă cu aparatul ei cognitiv, deci nimic care să justifice vreo intervenţie în sinuciderea ei lentă. Până la ora unsprezece, ajutat de DiMarta, a mutat-o pe Moulson din salonul principal în camera de carantină (conform instrucţiunilor primite de la director). Apoi a întrebat-o pe deţinută dacă acceptă să fie vizitată de Sarah Afanasy, pastorul ecumenic al penitenciarului Fellside. Moulson a refuzat pe un ton politicos, dar ferm.

Salonul de carantină era el însuşi un spaţiu securizat, aidoma unei carcere în mijlocul infirmeriei. Aşa că doamna

pastor ar fi trebuit să se deplaseze ea până acolo, deoarece Moulson era netransportabilă, chiar dacă s-ar fi răzgândit în privinţa sinuciderii.

Ceea ce nu s-a întâmplat. Când se trezea, era foarte lucidă şi refuza – cu multă politeţe – orice fel de substanţe nutritive, cu excepţia apei. DiMarta îi puse o carafă plină şi două pahare din plastic pe măsuţa de lângă pat.

Sally se miră la vederea paharelor.

— De ce două? Doar n-o să primească musafiri? întrebă el în glumă.

O fracţiune de secundă, trupeşa infirmieră păru cumva jenată.

— Nici nu mi-am dat seama, spuse ea. A fost un automatism „Umple carafa, pune două pahare”. Nu ţi se pare că tot ce faci… faci fără să te gândeşti?

— Puterea rutinei, încuviinţă Sally.

Şi el era extrem de familiarizat cu fenomenul acesta – cu drumurile care se înfundau, cu uşile atât de ruginite că nu mai voiau să se deschidă. Câteodată avea impresia că fiecare decizie de acum era condiţionată de altele, luate cu ani în urmă.

— Adevărul e că suntem nişte roboţi. Dar nu unii sofisticaţi, ci doar nişte jucării pentru copii, care se mişcă în şănţuleţe deja făcute.

DiMarta era de-a dreptul şocată.

— Nici nu m-am gândit la ceva atât de deprimant! Am vrut doar să spun că-i foarte uşor să intri pe pilot automat fără să-ţi dai seama.

Salazar încercă să se apere, spunând că exact asta voise şi el să sublinieze, dar deja discuţia alunecase pe o pantă neplăcută. Plus că era jalnic în materie de glume.

Aşa că se uită la Moulson, care adormise din nou. Neştiind ce ar putea să spună ca să destindă atmosfera, doctorul apelă la pantomimă. Umplu cele două pahare cu apă şi mimă o scenă în care Moulson primea un musafir.

DiMarta izbucni în râs, dar îşi acoperi imediat gura cu palma.

— Nu-i frumos! spuse ea printre degete.

— Ce? Ce nu-i frumos?

Infirmiera îi arătă cele două pahare din plastic.

— Aşa îl chemi pe *Coco.* Turnând apă sau vin într-un pahar în faţa unui scaun gol.

— Cine-i *Coco?*

— Un monstru care îi mănâncă pe cei mici şi după aia le ia înfăţişarea.

— Superb! E o legendă portugheză, nu-i aşa? Nu ştiam că eşti superstiţioasă, Patience.

DiMarta ridică din umerii ei laţi.

— E tot o chestie de pilot automat. Am crescut ascultând povestea asta. Noapte de noapte mama mă trimitea la culcare spunându-mi să nu protestez, dacă nu vreau să vină *Coco* şi să mă mănânce.

— Dar uite că ai scăpat.

— Am scăpat. Pentru că nu am protestat. Şi nici nu l-am aşteptat cu masa întinsă.

Salazar a tot trecut pe la Moulson întreaga zi. Acum era conştientă, acum nu mai era. Însă, în general, nu mai avea putere să vorbească nici atunci când era trează. Însă el oricum a încercat să facă puţină conversaţie, doar ca să-i arate că era acolo şi să-i amintească de faptul că nici ea nu plecase de pe lumea asta. Cel mai mare cusur al morţii este că te face să fii singur chiar atunci când te înconjoară o mulţime de oameni. Iar moartea din acest caz aducea mai multă singurătate decât altele.

În înţelegerea pur teoretică a lui Sally, înfometarea era o chestiune complicată. Nu îţi aducea sfârşitul într-o manieră lină, ci te purta într-acolo aşa cum te duce o căruţă pe un drum plin de hârtoape. A discutat despre asta cu Patience, care probabil că va avea să poarte aceeaşi povară a responsabilităţii ca şi el.

— Când te înfometezi, nu te privezi de un singur lucru, ci de o mulţime. Majoritatea oamenilor se gândesc numai la lucrurile evidente.

— La calorii.

— Da. Fără aportul de calorii îţi pierzi energia şi nu te mai poţi mişca. La fel, nu mai ai proteinele necesare

refacerii celulelor. Dar trupul tău are nevoie de mult mai multe. Pentru că noi suntem nişte maşinării foarte complicate, Patience. Avem nevoie de cloruri pentru stomac. De iod pentru glanda tiroidă. De electroliţi pentru sistemul nervos.

— Nu-mi place să mă gândesc că oamenii ar fi nişte maşini, ţâţâi DiMarta. Aş prefera să foloseşti o altă metaforă.

Sally îi înţelese obiecţia, însă era singura metaforă pe care o avea la îndemână.

— Toate organele tale au propriile urgenţe, care apar când apar. Şi, în cele din urmă, ajungi la catabolism[11]. Şi începi să te hrăneşti cu propria-ţi grăsime, apoi cu muşchii şi ţesuturile: trupul tău va încerca să se dezmembreze ca să aibă ce mânca.

— Îmi închipui că durerea încetează la un moment dat, spuse DiMarta neîncrezătoare.

Sally avea de gând să facă tot ce-i stătea în putere ca să nu doară deloc. Moulson refuzase orice tratament, dar nu şi calmantele. Şi, din moment ce oricum era pe moarte, îi putea da oricât de multe. Chiar aşa stând lucrurile, situaţia nu-i făcea câtuşi de puţin plăcere.

Însă asta era meseria lui şi avea de gând să şi-o facă atât cât putea el de bine. Cel puţin, spera că aşa va fi. Îşi cunoştea defectele, iar unul dintre ele era laşitatea. Şi putea veni o clipă în care să fie tentat să privească în altă parte.

[11] Proces de dezasimilare care are loc în organismele vii (n.tr.).

16

— Ai primit o scrisoare, spuse infirmiera Stock.

Puse pe noptieră plicul alb-gălbui, apoi se îndreptă de şale şi se uită lung la el, cumva neliniştită de prezenţa lui acolo.

Majoritatea infirmierelor afişau un fel de detaşare plictisită faţă de Jess. Nu însă şi Stock, al cărei interes pentru această pacientă era foarte puternic. Intra destul de des în rezerva de carantină, chiar şi atunci când nu avea nicio treabă acolo. Dar rareori rostea vreun cuvânt.

— Mulţumesc! murmură Jess.

O aşteptă să plece şi abia atunci deschise scrisoarea.

Evident că era de la Brenda. Şi îi frânse inima – deja amorţită şi nesimţitoare la momentul acela. Îi scrisese mătuşii ca să-i explice motivele care o determinaseră să intre în greva foamei. A fost unul dintre cele mai grele lucruri pe care le făcuse ea vreodată, dar nu putea suporta gândul că Brenda va afla de la televizor ce se întâmplă cu ea. Nu Brenda, care fusese ca o mamă pentru ea, atât înainte, cât şi după moartea mamei sale adevărate. Care-i spusese *bombonica mea* şi apoi *drăguţa mea Jess.* Care o iubise întotdeauna, indiferent cât de puţin i-a meritat ea dragostea.

Scrisoarea aceasta era răspunsul Brendei.

Nu stinge lumina, Jess! Nu-ţi pune capăt zilelor, orice ar zice ei că ai făcut! Nu renunţa la viaţă pentru că alţii spun că ai fi o criminală ori o păcătoasă! Tu singură ştii ce ai făcut şi ce nu ai făcut şi doar ţie trebuie să-ţi dai socoteală, nu lor.

Exact asta era problema.

Jess apăsă butoanele patului ca să se ridice puţin. Avea un carneţel şi un pix, pe care i le comandase infirmiera DiMarta de la magazie. Iar acum îşi scrise răspunsul cu litere tremurate, nesigure.

Să nu vii la mine! Nu vreau să te mai rănesc. Te iubesc nespus de mult, dar aşa e cel mai bine pentru mine. Să nu plângi!

Scrise adresa pe plic, îl lipi şi îl puse pe noptieră. Timbrul va fi cumpărat din creditul pe care îl avea la magazie şi care deja se apropia cu paşi repezi de zero. La fel ca viaţa ei.

Deşi lumina din rezervă era puternică şi neîndurătoare, Jess adormi din nou şi nu visă nimic. Aşa aveau să fie următoarea staţie şi destinaţia finală a călătoriei sale.

Sylvie Stock luă scrisoarea şi o duse la parter ca să o pună în cutia de lângă birourile administraţiei.

Aceasta era procedura în cazul corespondenţei tuturor pacientelor de la infirmerie. Deci nu se putea spune că Jess ar fi beneficiat de vreun tratament special. Însă o irita la culme că era obligată să facă acum comisioane pentru o ucigaşă de copii.

Aşa că rupse scrisoarea în bucăţi pe care le aruncă într-unul dintre WC-urile personalului. Gest mărunt, dar care o făcu să se simtă vinovată întreaga zi.

— Puteţi să stingeţi lumina, vă rog? îi ceru Jess doctorului Salazar în ziua următoare – sau poate după două zile. Mă dor ochii.

— Trebuie să fie aprinsă ca să te pot consulta, îi răspunse Salazar.

— Ştiu, dar… după aia. Când rămân singură.

Doctorul îi îndeplini rugămintea. Şi după aceea, pentru Jess nu au mai existat nici zile şi nici nopţi. Ci doar bezna în care trăia ea acum şi semnalele luminoase care o orbeau de câte ori intrau doctorul sau infirmierele şi se stingeau odată cu plecarea lor.

Doctorul Salazar începuse să-i administreze tramadol, pentru că simţea dureri mari când se mişca sau încerca să înghită puţină apă. Tramadolul îi amorţea durerea, dar o şi

ameţea şi-i dădea o senzaţie de greaţă când încerca să-şi mişte capul. De asemenea, îi altera şi percepţia asupra timpului. Sau poate că nu. Poate că ăsta era doar un efect secundar al faptului că nu mai vedea cerul.

Sunt la închisoare, îşi zise ea aiurea. De parcă închisoarea ar fi fost un fel de drog.

Şi dacă era, atunci ar fi trebuit să ia o doză mai mică.

17

— Ce se întâmplă cu bucăţica aia pe care ai băgat-o în infirmerie? îl întrebă Grace pe Devlin-Diavolul. Moulson. Care-i treaba cu ea?

Nu trecuseră nici cinci secunde de când îl făcuse să ejaculeze şi gardianul-şef încă mai gâfâia, dar se obişnuise cu trecerea abruptă a lui Grace de la sex la afaceri, aşa că se rostogoli pe spate, îşi puse mâinile sub cap şi o privi cum îşi aprinde o ţigară. Îşi putea permite să se relaxeze. Uşa le era păzită de Liz Earnshaw şi Carol Malaca Loomis, aşa că era sigur că nu-i va întrerupe nimeni. Chiar dacă l-ar fi căutat un alt gardian, nu ar fi avut îndrăzneala să se uite pe sub fustele lui Grace.

— Se sinucide, îi răspunse el cu silă infinită. În singura manieră sută la sută sigură. Greva foamei. Se pare că obligaţia noastră este să ne uităm neputincioşi la ea cum moare.

— E o formă de protest? vru să ştie Grace, ignorând, ca de obicei, văicărelile lui Devlin.

Individul avea o grămadă de supărări. Trăia într-o lume unde toţi oamenii voiau cu tot dinadinsul să-l înşele sau să-l insulte sau să-l desconsidere sau să-l ignore. Sau să scape basma curată. După mintea lui, el era bastionul ordinii şi disciplinei, un bastion care nu accepta niciun rahat din partea celorlalţi. Atâta timp cât nu se simţea provocat, Devlin era maleabil ca plastilina în mâinile lui Grace.

Iar asta îi plăcea ei cel mai mult – sau, cel puţin, îi încuviinţa atitudinea. Devlin era un ins pe care-l puteai citi din prima. *Brută* era cuvântul care-ţi venea în minte atunci când îl vedeai şi n-aveai nicio şansă să-ţi schimbi părerea după ce-l cunoşteai ceva mai bine. Era un bărbat mătăhălos, lat în umeri, cu ţeasta rasă cu multă meticulozitate. Mai presus de orice altceva, Devlin era un om dur. Sau lăsa impresia asta – ca şi cum, dacă l-ai fi despicat, ai fi găsit doar straturi din aceeaşi substanţă tare şi compactă.

Însă într-o singură privinţă aparenţele erau într-adevăr înşelătoare. Da, Devlin era un tip crud şi violent. După părerea lui Grace, îi plăcea nespus să bruscheze oamenii. Însă avea şi o latură sentimentală. Îi plăcea să creadă că restul gardienilor, subordonaţii lui, îi erau loiali. Că deţinutele îl respectau. Că reprezenta un pivot emoţional pentru oamenii pe care el îi trata cu dispreţ şi vorbe urâte de cele mai multe ori. Îşi crease o viaţă imaginară în care era iubit şi înţeles. Şi poate că asta explica într-un anume fel relaţia pe care reuşise să o aibă cu Grace: pentru el era vorba despre intimitate, în timp ce pentru ea era vorba despre o alianţă.

Se gândi puţin la întrebarea care i se pusese şi ridică din umeri – dar nu cu iritare, pentru că încă se mai bucura de tihna perioadei postcoitale –, ci cu nepăsare.

— Nu. Nu crede că i s-ar fi făcut vreo nedreptate. Avocatul ei a făcut cerere să o viziteze ca să discute un eventual apel, dar ea a zis că nu vrea să-l vadă.

— Atunci de ce o face?

— Habar n-am. Probabil că o mustră conştiinţa. A pledat nevinovată, dar a luat-o razna în timpul procesului şi aproape a recunoscut că ea l-a omorât pe puştiul ăla.

Grace nu avu ce să comenteze cu voce tare, dar în sinea ei îşi spuse că îşi merită moartea oricine se lasă distrus de sentimentul de vină. Şi oricum nu merită compasiunea celorlalţi. Sentimentul de vină era unul dintre lucrurile pe care nu le putea înţelege. I se părea la fel de util ca dinţii pentru o găină. Dacă un rău era făcut, atunci era bun făcut. Dacă n-ai vrut să-l faci, atunci nu erai tu de vină; dar dacă ai vrut, atunci trebuie să te împaci cu alegerea făcută.

Aşa că, pentru ea, Moulson era doar o ciudăţenie care îi făcea scârbă. Atâta tot. Prin urmare, începu să vorbească despre altceva. Grace avea trei fete noi pe care trebuia să le înveţe cum să aducă droguri în penitenciar, deoarece toate trei aveau să compară în instanţă în următoarele două săptămâni. Voia să-l convingă pe Devlin să le pună la dispoziţie nişte mijloace de transport. Asta însemna multă

muncă şi atrăgea după sine multe discuţii în contradictoriu despre oameni, date, adrese şi sume. Păcat că făcuseră deja sex! Pentru că toată povestea asta îi binedispusese şi îi excitase din nou. Însă Devlin trebuia să facă schimbul de tură şi oricum era deja de patruzeci de minute în celula lui Grace. Cu multă vreme în urmă conveniseră asupra limitei de patruzeci şi cinci de minute şi încercau să nu o depăşească.

Devlin îşi îmbrăcă uniforma, nu înainte ca deţinuta să-l mai strângă o dată de cocoşel. Amestecând iarăşi afacerile cu plăcerea, ea îi împărtăşi un gând pe care îl avea de mai multă vreme.

— Cred că acum ne putem permite să ne extindem.

Devlin nu a fost câtuşi de puţin entuziasmat de idee. Grace îi anticipase reacţia şi din cauza asta deschisese subiectul chiar înainte de plecarea lui. Diavolul prefera viaţa tihnită, în care banii şi plăcerile să-i vină de la sine, fără să fie nevoit să facă vreun efort.

— Unde? o întrebă el. Deja suntem stăpâni pe tot blocul de celule. Nu avem nicio concurenţă, Grace.

— Nu vorbesc despre Goodall, ci despre Curie. Dizzy iese în două săptămâni. Asta-i şansa noastră.

Îl aşteptă pe Devlin să caute noduri în papură. Îi cunoştea obiecţiile şi avea câte un răspuns pentru fiecare.

Iar el începu cu contraargumentul cel mai evident.

— Cum rămâne cu Hassan şi Weeks?

Cele două deţinute erau protejatele lui Dizzy Disraeli şi cu siguranţă că se aşteptau să preia reţeaua de distribuţie după eliberarea ei.

— Tocmai de asta discutăm acum, spuse Grace. Mă gândesc că Hassan şi Weeks ar putea să aibă un necaz. Unul atât de mare, că va trebui să le bagi la carceră o săptămână sau două…

Devlin analiză planul în minte, în vreme ce-şi netezea cămaşa.

— O să fie nevoie de multe aranjamente. Nu mă înţelege greşit, pot s-o fac. Dar ne va costa. Şi pe cine vei pune să vândă? Dacă închid robinetul lui Dizzy, înseamnă că

robinetul tău trebuie să fie deja instalat şi să funcţioneze. Altminteri ne pomenim cu sânge pe pereţi.

— Am nişte fete în minte.

Şi Grace îi înşiră numele la care se gândise – Ellen Heinz, Sue Calvie, Jasmin Sullivan şi încă vreo două. Dar citea pe chipul lui Devlin că el nu putea să vadă imaginea de ansamblu.

— O să ai nevoie de cineva care să bage marfa înăuntru. Nu pot să intru una-două în blocul Curie. Mai ales cu juma' de kil de heroină neagră ascuns sub cămaşă.

— Asta este, într-adevăr, o problemă, recunoscu Grace. Nu cunoşti nişte gabori de la Curie cu care să discutăm?

Devlin clătină vehement din cap. Cele şase blocuri de celule din cadrul penitenciarului Fellside erau ca nişte republici independente, fiecare cu propriile activităţi de contrabandă. Grace înţelegea de ce ezită să-şi recruteze colegii: o asemenea discuţie ar fi presupus ca el să-şi arate primul atuurile. Iar asta ar fi fost un risc considerabil.

Şi, dacă tot ajunseseră la riscuri, Devlin se referi acum la altul:

— Şi ce facem cu Kenny Treacher?

Treacher era furnizorul lui Dizzy – individ cu o reputaţie îngrozitoare. Grace îl văzuse de câteva ori când acesta venise în vizită la Dizzy. I se părea genul de om care te-ar ucide fără să-şi schimbe fizionomia care, chiar şi în stare de repaus, aducea cu un măr pădureţ care încercase să se mănânce singur.

Treacher şi Dizzy se cunoşteau de dinainte de condamnarea ei la închisoare, însă furnizorul avea o relaţie mult mai profundă cu Dominica Weeks, protejata lui Dizzy, pe care el o cunoscuse într-una dintre vizitele făcute la puşcărie şi cu care se spunea că avea de gând să se însoare de îndată ce va fi eliberată. Nu putea fi cumpărat şi nici cooptat în grupul lor. Probabil că deja îşi făcuse planuri pentru a asigura o tranziţie lină în momentul în care Dizzy va preda ştafeta. Sigur, cu Hassan şi Weeks scoase din ecuaţie, Treacher ar fi rămas temporar fără oameni în interior, aşa că nu ar fi avut cum să-l oprească

pe cel care i-ar fi furat clienţii. Bineînţeles că s-ar înfuria şi ar încerca să le pună beţe în roate, să le facă probleme şi să încerce să le distrugă afacerea.

— Mă ocup eu de el, spuse Grace pe un ton nepăsător.

Adevărul era că orice represalii ar fi pus la cale Treacher, acestea ar fi afectat numai persoanele de la baza scării ierarhice. Şi pe ea n-o deranjau deloc eventualele victime colaterale.

— Tu gândeşte-te ce curier să folosim. Întreabă în dreapta şi-n stânga. E musai să fie o gardiană. Una cu destulă vechime dacă se poate.

— Cu ce culoare de păr? mormăi Devlin.

— Blondă, Dennis. Cu ochi mari. Femeile cu aspect de îngeri se descurcă mai uşor.

Fix la încheierea perioadei de patruzeci şi cinci de minute, Devlin ieşi din celula lui Grace şi trecu printre Earnshaw şi Loomis, care stăteau în poziţie de drepţi, aidoma soldaţilor de gardă la Turnul Londrei. Îşi îndreptă cravata şi îşi aranjă pantalonii ca să le demonstreze că el ştia că ele ştiu ce se petrecuse înăuntru şi că îl durea exact undeva de asta. Apoi se îndepărtă cu paşi ţanţoşi.

Carol Malaca mimă actul felaţiei până când surprinse privirea goală a lui Earnshaw şi se opri, descumpănită.

18

Veştile despre criminala care voia să moară s-au răspândit foarte repede prin Fellside.

Cel mai repede în blocul G, unde Shannon McBride (revenită de la Spitalul Leeds General cu doar nouă degete, atele şi şuruburi la mâinile-i reparate cu multe chinuri şi cu scutire de la muncă pe cel puţin o lună), s-a dovedit un excelent vector de transmisie. Avea impresia că Moulson era proprietatea ei – măcar la nivel narativ – şi o deranja că altele voiau să pună stăpânire pe ea. Aşa că s-a apucat să spună oricui avea chef s-o asculte cum îi cântase Moulson un cântec de leagăn şi ce putere hipnotică avea vocea ei. Povestea asta se cam învechise deja, dar încă mai avea ceva valoare, mai cu seamă când o auzeai chiar de la sursă.

Shannon şi-a spus povestea la cantină, încercând să condimenteze puţin carnea tocată fără gust din farfurie. Publicul ei era alcătuit din deţinutele de la etajul al doilea, colegele ei de celulă şi alte fete cu care se avea bine. Erau acolo Po Royal şi prietena ei, Kaleesha, bibliotecara din blocul G. Mai era şi Hannah Passmore, singura condamnată pe viaţă de la etajul al doilea. Hannah nu făcea tocmai parte din acest grup paşnic şi mai şcolit, dar fusese la un moment dat colegă de celulă cu Po şi de atunci aveau grijă una de alta.

— Poate că aşa l-a omorât pe puştiu' ăla, spuse Po. I-a cântat un cântec de leagăn şi micuţu' nu s-a mai deşteptat.

Lui McBride ideea aceasta i se păru extraordinară şi, în mod normal, ar fi fost fericită s-o strecoare în poveste. Numai că ar transforma-o pe Moulson într-un monstru. Când se gândea la noaptea aceea îngrozitoare, cel mai bine îşi amintea cum îi trecuse imediat durerea aia insuportabilă atunci când o luase Moulson în braţe.

Dar mai avea încă un motiv. Şi anume că la început o confundase cu un băieţel sau îşi închipuise că în salonul infirmeriei era şi un băieţel. Sau cam aşa ceva. Însă partea

asta era neclară şi nu părea să ducă nicăieri, aşa că nu a pomenit nimic despre băiat în relatările ei.

Shannon se gândea la femeile înspăimântătoare din poveştile copilăriei, femei care cântau şi ale căror puteri stăteau tocmai în cântece şi cel mai bine era să nu le asculţi. Sirene şi iele şi alte creaturi asemănătoare. Nu voia s-o bage pe Moulson în grupul lor. Dar poate că Moulson avea şi ea un fel de putere, fără să aibă suflet rău.

— Are o voce foarte ciudată, recunoscu ea. Parcă-ţi intră în oase şi vibrează de acolo.

— Dacă are un vibrator, poate că o să mi-l împrumute şi mie, spuse Kaleesha.

Comentariul acesta îi aduse o lovitură de cot în coaste din partea iubitei sale, totodată şi actuală colegă de celulă.

— Să nu care cumva să te prind că te apropii de ea, curvă neruşinată ce eşti! o admonestă Po.

Hannah Passmore clătină indispusă din cap.

— Cântă, spuse ea cu dispreţ. De ce cântă?

— Poate că nu se poate abţine, sugeră McBride, apucându-se din nou să înflorească povestea. Avea ochii niţel cam sticloşi. Ca şi cum ar fi fost în transă. Ca şi cum cântecul ăla i-ar fi ieşit din gură, oricât de mult s-ar fi împotrivit ea.

— Ce ţi-a cântat? o întrebă Po.

Multe cântece, dar singurul pe care şi-l mai amintea Shannon era „Time After Time”, din repertoriul lui Cyndi Lauper. Amănuntul acesta siropos căzu pe urechi surde, aşa că îşi propuse să pomenească alt titlu data următoare când i se va mai pune întrebarea asta. La urma urmei, cântecul nu era aşa de important. Importantă era povestea ori, mai bine zis, reacţia pe care o declanşa povestea. Aşa că era dispusă să adapteze detaliile la nevoile şi preferinţele publicului său.

Lui Shannon îi plăcea nespus atenţia de care beneficia în urma poveştilor. Şi îi mai plăcea şi cum poveştile ei se răspândeau după aceea. Aşa avea sentimentul că ea este centrul vieţii din blocul de celule Goodall – ca o frumoasă a balului. În alte privinţe, abia dacă era băgată în seamă. Şi

era conştientă de asta. La fel fusese şi înainte să ajungă la Fellside. Familia a dezmoştenit-o imediat ce a fost arestată – imediat ce s-a aflat că era acuzată de trafic de droguri. Iar logodnicul a lepădat-o ca pe o măsea stricată. La Fellside nu a vizitat-o nimeni şi nu a primit nici măcar o singură scrisoare. Golul lăsat de ea în lumea de afară se închisese la loc, fără a o mai include şi pe ea. Aşa că a început să spună poveşti şi, cât timp avea ascultători, reuşea să se convingă singură că avea şi prietene.

Iată că, după noaptea procesului cu Caseta, chiar s-a pomenit înconjurată de prietene. Femei care niciodată până atunci n-o învredniciseră nici măcar cu o privire se opreau acum lângă celula ei doar ca să stea de vorbă sau ca să o invite la un joc de Connect 4 sau de remi în „sala de bal”. Aşa că ea le dădea la schimb poveştile – întrucât altă conversaţie nu ştia să facă. Şi, exact ca o pisică, torcea de bucurie că o asculta şi pe ea cineva.

Moulson era o poveste bună, aşa că Shannon a cizelat-o şi i-a dat lustru. Însă niciodată nu era sigură de reacţia pe care avea s-o stârnească. Foarte puţine dintre deţinutele de la Goodall dădeau crezare părerilor exprimate în presă despre Criminala din Infern, însă ştiau că murise un copil, iar asta nu le plăcea deloc. Aşa că li se părea echitabil ca Moulson să moară la rândul ei.

Evident că erau şi unele mult mai pragmatice. De exemplu, Harriet Grace. Se zvonea că intermedia pariuri pe cât timp mai avea de trăit Moulson. Pentru orice perioadă mai lungă de şase săptămâni, cota era de o sută la unu. Însă nicio deţinută din Fellside nu voia să accepte un asemenea pariu.

Shannon spera din inimă că Moulson se va răzgândi şi va renunţa la sinucidere. Avea mai multe motive ca să-şi dorească asta. În primul rând ar avea şansa de a-i putea mulţumi pentru că o ajutase să treacă cu bine de noaptea aceea cumplită.

Plus că o poveste cu un final neaşteptat este o poveste foarte bună.

19

A mai trecut o săptămână şi Jess tot nu s-a răzgândit.

Murea încet – centimetru după centimetru, gram după gram. În săptămâna a treia depăşise bariera durerii, iar acum era amorţită şi aproape că nu mai simţea nimic. Cu excepţia momentelor când încerca să înghită puţină apă sau să vorbească – adevărată agonie din cauza infecţiei fungice de sub limbă.

— Pot să te tratez, îi spusese domnul doctor Salazar când i-a ridicat capătul limbii cu o spatulă şi a dat de carnea umflată şi lividă. Nu văd de ce ar trebui să suferi în halul ăsta.

De fapt, s-a oferit de mai multe ori să o ajute. Ultima dată, aproape că o implorase să-i dea voie. Jess înţelegea cât de mult îl doare faptul că trebuia să stea cu mâinile în sân şi să se uite la ea cum se chinuieşte din cauza unei afecţiuni pe care el o putea vindeca. Însă nu era sigură de voinţa ei. Curând aveau să se întâmple lucruri mult mai rele. Şi dacă acum accepta tratamentul, cum ar putea să fie convinsă că mai încolo îl va refuza? Nu cumva ar crea acum un precedent, pe care l-ar putea invoca doctorul dacă ea nu va mai fi în stare să vorbească?

Mai bine să îndure durerea până când nu va mai conta nimic.

Tramadolul o ajuta cât de cât – nu-i calma prea mult chinurile, dar măcar nu-şi mai dădea seama de trecerea timpului. Efectele medicamentului se accentuaseră pe măsură ce Jess scădea în greutate şi organismul ei devenea tot mai slăbit. Acum, ori de câte ori Salazar sau una dintre infirmiere îi făcea injecţia, avea senzaţia că se transforma într-o plută de undiţă, aruncată în ape adânci şi negre. Încet, foarte încet, ieşea din nou la suprafaţă şi se pomenea că o altă infirmieră era de serviciu şi că trecuse deja o jumătate de zi.

Odată, când şi-a revenit după una dintre aceste stări de pierdere a lucidităţii, a fost convinsă că nu este singură în

cameră. La fel ca în prima noapte, petrecută în salonul principal al infirmeriei. Însă convingerea ei de acum era mult mai fermă. Cineva se mişca la căpătâiul patului ei. A aşteptat ca persoana respectivă să-i intre în raza vizuală, dar a aşteptat în zadar. Se mişca într-o parte şi în alta în spatele ei – şi îi auzea paşii, uşori şi neregulaţi. Îi era greu să-şi imagineze ce făcea acolo. Sărea? Dansa? Împingea ceva de-a lungul podelei fără să-şi folosească mâinile?

Poate că ar fi îndrăznit să îi vorbească, dar ştia cât de tare ar fi durut-o dacă şi-ar fi mişcat limba plină de ulceraţii. Aşa că i-a făcut cu mâna – o umbră de gest şovăielnic, abia ridicându-şi degetele de pe aşternuturi.

Paşii s-au oprit chiar lângă umărul ei şi rama patului a scârţâit ca sub o apăsare. Musafirul nevăzut şi-a tras nasul – ca şi cum i-ar fi fost plin şi trebuia să şi-l sufle – şi apoi s-a auzit un foşnet stins. Jess şi-a imaginat că îşi freca obrazul. Sau poate se scărpina.

Cu cât se prelungea tăcerea, cu atât părea mai puţin probabil să fie întreruptă de străinul din rezerva ei. Iar acum liniştea era deplină, făcând-o să se întrebe dacă nu cumva îşi imaginase toate sunetele acelea. Poate că aceste senzaţii nu fuseseră decât nişte rămăşiţe ale binecuvântatei uitări de sine pe care i-o ofereau calmantele.

Însă imediat a simţit şi altceva: un curent de aer lângă obrazul ei. Musafirul încă mai era acolo, atât de aproape, că-i simţea răsuflarea.

A întors capul, dar foarte încet, ca să reducă pe cât posibil scrâşnetul dureros al muşchilor nefolosiţi.

Nu era nimeni acolo. Nu era nimic în spatele patului. Nici nu s-ar fi putut, pentru că patul era lipit de perete. Nu exista acel spaţiul în care s-ar fi mişcat musafirul ei nevăzut.

20

— Zici că nu mai are mult?

Devlin se săturase până peste cap de divagările lui Salazar. Se săturase până peste cap şi de infirmeria aia. Şi de faptul că-i transpirau la greu ouţele în nădragi din cauză că blocul administraţiei nu era prevăzut cu aparate de aer condiţionat şi valul de căldură se făcea din ce în ce mai fierbinte. Nu voia decât un răspuns direct. Dar afurisitul ăsta de felcer, care nu se pricepea decât să prescrie calmante, se ferea să i-l ofere.

— Nu spun decât că a atins un punct critic, repetă a zecea oară Salazar, ridicând din umerii gârboviţi. Următoarele patruzeci şi opt de ore sunt cruciale.

— Cruciale?

— Decisive.

— La naiba, omule! Foloseşti zece cuvinte diferite ca să-mi zici aceeaşi tâmpenie! O să moară sau nu?

Doctorul tresări, dar îi evită privirea lui Devlin. Gardianul-şef ştia că Sally e un căcăcios. Genul acela de laş incapabil de atitudini categorice în orice privinţă, incapabil să-şi exprime opiniile. Defect ironic, pus în evidenţă de ţeasta mare şi în formă de cartof, dându-i un aer impunător şi ferm. Odată ca niciodată, chiar dăduse dovadă de ceva perseverenţă. Însă timpul îl transformase într-un individ care se ferea cu iuţeală din drumul tău, exact aşa cum făcea şi acum.

— Nu vreau să discut despre asta, îi răspunse el lui Devlin.

— Ba ai să discuţi, Sally! Dacă nu cumva vrei să avem o altă discuţie. Discuţia aia despre cum ţi-ai vârât tu labele în borcanul cu miere. L-am putea informa şi pe director.

O scurtă perioadă, Sally luase medicamente din rezerva penitenciarului. Asta fusese pe vremea când pe soţia lui, Leah, o ucidea cancerul şi el îi administrase calmantele pentru a-i uşura drumul spre tărâmul de dincolo. Devlin descoperise o factură pe care doctorul o aruncase după ce

o falsificase cu ajutorul unui tuş corector şi al unui fotocopiator. Acum Devlin avea atât factura originală, cât şi copia contrafăcută într-un dosar pus bine în biroul său. Păstrase secretul lui Salazar, dar îi cerea acestuia tot felul de contraservicii în mod regulat. Deocamdată totul mergea bine. Şi el era convins că aşa va merge şi în continuare pentru că asta era doar jumătate din atuul lui. Cealaltă jumătate era Naseem Suresh, la care Devlin nu se referea niciodată, deoarece ştia că nu trebuia să o facă.

— Şi dacă tot vorbim despre automedicaţie, adăugă el, continuându-şi argumentaţia, în caz că mai era nevoie, ce ai pentru mine?

Salazar se duse la dulapul cu medicamente, îl descuie şi scoase de acolo trei cutii alb cu roz, cu mialgin. Fără vreun alt cuvânt, Devlin le vârî repede în buzunar. Lua ocazional mialgin încă de când venise la Fellside – sau, mai degrabă, încă de când se înhăitase cu Grace –, dar era mult prea isteţ ca să treacă pe diamorfină. Câte o jumătate de tabletă de mialgin îi dădea senzaţia unui futai lent şi îndelungat, aşa că se înţelegea de minune cu medicamentul acesta. Din observaţiile sale zilnice, ajunsese la concluzia că heroina nu avea asemenea maniere alese.

— În regulă, zise el, bucuros că fusese restabilită ierarhia firească. Acum, lasă gluma la o parte şi spune-mi când o să dea colţul curva aia.

Dar nici acum Salazar nu vru să-şi ia vreun angajament.

— Moulson e din ce în ce mai slăbită, sună răspunsul lui. Probabil că o să-i cedeze un organ important cândva, în zilele următoare. Iar eu nu voi interveni decât la cererea ei. Şi dacă ea mi-o va cere…

Devlin nu mai înţelegea nimic.

— Am crezut că nu mai e în stare să vorbească.

— Nu mai e, îi dădu dreptate doctorul. I-ar fi foarte greu. E o tragedie ce se întâmplă în gura ei. Dar încă îşi dă seama unde se află. Cel puţin o parte din timp. Şi nu-i imposibil să spună… unul sau două cuvinte sau să facă vreun gest pe care eu să-l pot interpreta drept cerere.

— Un gest pe care tu să-l poţi *interpreta*? spuse rar şi

apăsat Devlin.

— Da.

— Ei, uite ce sfat îţi dau, Sally. Nu interpreta nimic!

— Să nu…

— Interpretezi. Lasă natura să-şi urmeze cursul.

Doctorul avea pretenţia să-i fie respectate părerile, dar se pare că nu prea avea sorţi de izbândă în cazul acesta.

— Îmi cunosc responsabilităţile, Dennis. Sunt angajatul penitenciarului, însă lucrez pentru binele pacienţilor mei, la fel ca oricare alt doctor.

— Păi, exact asta îţi cer să faci, cretinule! Asta e ce vrea ea, corect? Iar directorul ţi-a zis să nu te bagi. Şi eu îţi spun acum acelaşi lucru.

— Dar dacă se răzgândeşte…

Devlin îi puse mâna pe umăr – ca un tată, deşi Salazar era cu zece ani mai în vârstă.

— Ajut-o să nu-şi piardă curajul, spuse el.

Sally nu mai zise nimic. Dar era ceva pe chipul lui care aducea a sfidare. Devlin nu se lăsă păgubaş. Strângându-l tare de umăr, îşi apropie faţa de a lui.

— Mai ţii minte ce s-a întâmplat ultima oară când ai mai vrut să-ţi impui părerile? mârâi el.

— Da, răspunse Sally. Normal că ţin minte.

— Nu vrem să se mai repete situaţia aia, nu-i aşa?

Doctorul bătu foarte repede din pleoape.

— Păi, nici nu ar fi posibil, spuse. Nu… nici nu există comparaţie între cele două cazuri.

Şi atunci a intrat infirmiera Stock, păşind atât de încet, că niciunul nu o auzi.

— Să nu uiţi, Sally! spuse Devlin. Femeia aia a omorât un copil. L-a prăjit. Într-o lume perfectă, acelaşi lucru ar trebui să i se întâmple şi ei. Să ajungă ca o friptură de duminică uitată prea mult timp pe grătar. Oamenilor ca tine nu le pasă decât de bunele lor intenţii. Vezi undeva o bubă şi îi dai cu alifie. Vezi undeva o boală şi faci o injecţie.

— Nu pricep unde baţi, Dennis, şopti Sally.

Pleoapele îi fâlfâiau în continuare ca semnalele

luminoase de la trecerea peste calea ferată.

— Îţi spun eu unde bat: există unii oameni care *sunt* ca nişte boli. Nu faci deloc bine dacă încerci să-i ţii în viaţă. Doar îngroşi căcatul prin care mergem cu toţii.

— Nimeni nu este ca o boală. E urât să spui una ca asta.

Devlin clătină din cap cu un fel de dispreţ trist.

— Mă rog, nu are nicio importanţă. Dacă o mai duce mult, poate că am să iau o pungă de plastic şi am să închid eu casa de pariuri.

Se întoarse şi dădu cu ochii de Stock. Însă nu păru câtuşi de puţin îngrijorat că fusese auzit. La Fellside nu erau prea mulţi oameni de care Dennis Devlin să se teamă, iar Stock nu făcea parte dintre aceştia.

— Bună, Sylvie! o salută el. Bagă-i minţile în cap idiotului ăstuia, te rog!

Şi ieşi, lăsându-l pe Salazar să-şi panseze demnitatea rănită, înainte de a închide uşa în urma lui, îl auzi pe Sally:

— Individul ăsta e pur şi simplu o brută! Nu-l lua în seamă, Sylvie.

Nu mai auzi şi răspunsul infirmierei. Dar ştia cam ce-i trece prin cap. I se părea că seamănă cu el, că este o femeie care nu tolerează cretinii şi care îşi dă seama imediat când are de-a face cu unul dintre ei.

21

Stock era de serviciu. Urma să aibă grijă de pacientele din infirmerie până la opt dimineaţa, când avea să o schimbe domnul doctor Salazar. Iar vorbele lui Devlin nu i-au dat pace nici măcar în orele târzii din noapte.

Stock era o femeie cu convingeri ferme, cele mai multe, conservatoare. Nu putea să-i sufere pe homosexuali, pe imigranţi şi pe oamenii care, după părerea ei, aveau pretenţia să primească mai mult decât meritau. În pofida ateismului său, îi plăceau nespus seriozitatea morală a religiilor şi persoanele religioase. I se părea că aceştia aveau opiniile cele mai corecte asupra majorităţii chestiunilor de natură socială.

Iar dintre chestiunile acestea, cel mai mult o deranja abuzul împotriva copiilor. Jimmy Savile[12] i se părea un om mult mai îngrozitor decât Hitler, pentru că mare parte dintre victimele Führerului măcar fuseseră în stare să-i riposteze. Dar un copil? Ce poate să facă un copil atunci când îl molestează un adult? Nimic.

Se gândi la deţinutele condamnate pentru abuzuri de natură sexuală şi care acum erau închise în blocul Dietrich. Nu le văzuse niciodată pentru că Dietrich era un fel de stat în stat. Cu propriul personal medical, pregătit să facă faţă nevoilor speciale ale nebunelor şi bestiilor. Probabil că aşa era mai bine: pentru că Stock nu era convinsă că ar fi putut să îngrijească vreo pedofilă bătută măr de colegele ei de puşcărie.

Într-o bună zi o să aibă loc o revoltă şi la Fellside. Sylvie ştia bine că atunci se plătesc toate poliţele. Iar protecţia – asigurată, evident, din banii contribuabililor – de care se bucurau ucigaşele şi violatoarele de copii nu mai înseamnă nimic în astfel de momente.

Dar aceasta era o perspectivă foarte îndepărtată. Aici şi

[12] Sir James Wilson Vincent Savile (1926-2011) – vedetă de televiziune şi radio din Marea Britanie, acuzat, după moartea sa, de abuzarea a peste o mie de copii (n.tr.).

acum, în grija ei pe perioada nopţii, se afla Jessica Moulson, Criminala din Infern. Cu mâinile mânjite de sângele unui copil. Acesta era motivul pentru care Stock nu se putea gândi decât la monologul lui Devlin, rostit în faţa doctorului Salazar.

Dorea doar să încline foarte uşor balanţa justiţiei. Nimic mai mult. Şi refuza să recunoască asta chiar şi faţă de sine însăşi. Păcatul primordial de care se făcea vinovată era acela al omisiunii. Ar fi trebuit să-i ungă cu vaselină buzele lui Moulson din două în două ore, ca să nu se usuce şi să crape şi mai rău decât crăpaseră deja. Dar nu s-a deranjat s-o facă. Iar atunci când s-a golit sticla cu apă a lui Moulson – aceea prevăzută cu o tetină pentru ca deţinuta să poată bea fără să-şi mişte capul –, nici nu s-a gândit să o umple la loc.

Însă lucrurile astea mărunte au declanşat ceva mai puternic în sufletul ei – şi, oricât de tare o speria gestul ei, l-a făcut oricum. Atunci când i-a luat temperatura lui Moulson, i-a înfipt termometrul sub limbă cu o forţă deloc necesară. Iar când a venit vremea să-i administreze calmantele, s-a purtat mult mai brutal cu ea decât ar fi fost cazul.

I-a ridicat piciorul, numai piele şi os, şi l-a răsucit, căutând o venă potrivită. I l-a îndoit cu putere, aşa cum îndoi un copan de pui atunci când vrei să-l desprinzi din articulaţie. L-a strâns prea tare de genunchi şi de gleznă. Şi-a dat seama cât de uşor i-ar fi fost să-i scoată tibia de la locul ei. Pentru că şi aţa era acum mai groasă decât muşchii nenorocitei ăleia.

Dar a alungat iute gândul acesta cumplit, prefăcându-se că nu o excitase absolut deloc. Avea o treabă de făcut şi intenţiona să o facă. Doar era o profesionistă!

În cele din urmă găsi o venă chiar în zona inghinală. Se vede treaba că acolo Moulson nu mai apucase să-şi injecteze droguri. Stock văzuse narcomane cu semne pe toată suprafaţa corpului. Ba odată chiar tratase o deţinută care se orbise singură atunci când îşi făcuse injecţia fix în

sclerotică[13]. Şi mai cunoscuse o alta, care obişnuia să-şi injecteze drogurile în limbă, pe care şi-o lega cu aţă dentară. Aşa că nu o mai mira nimic. Se făcuse infirmieră ca să aline durerile oamenilor, iar la Fellside nu văzuse decât femei care comiteau atrocităţi împotriva propriilor trupuri. Şi nu putea suporta aşa ceva.

Frecă cu antiseptic partea interioară a coapsei lui Moulson şi pregăti seringa hipodermică. Folosea un flacon de tramadol cu mai multe doze, aşa că vârî acul prin dopul din cauciuc şi trase cantitatea necesară de medicament.

Apoi înfipse vârful acului în zona inghinală a lui Moulson şi îi injectă calmantul. La fel ca atunci când îi luase temperatura, şi acum se purtă cu mult prea multă brutalitate, însă fără să vrea s-o rănească. Îşi imagina doar că prin vârful acului îi va putea transmite toată ura pe care o simţea faţă de ea. Şi apăsă pistonul seringii de parcă ar fi detonat o bombă.

Nu-şi dădu seama de greşeala făcută decât atunci când trase acul şi sângele începu să ţâşnească din înţepătura lui. Violet-închis şi mult roşu, mai strălucitor şi mai bogat. Plus că era mult prea mult şi curgea în voie pe coapsa lui Moulson şi pe cearşaful de pe pat.

Nu era bine. Nu era bine deloc. Probabil că îi făcuse tramadolul în arteră.

Stock îşi muşcă tare buza inferioară, neputând însă să-şi împiedice geamătul involuntar. O clipă, rămase literalmente paralizată de spaimă. Ce lucru oribil făcuse – genul de greşeală care-ţi poate distruge cariera! Ba mai mult de atât: care poate distruge o viaţă!

Orice injecţie făcută în arteră este deosebit de periculoasă din cauză că duce la o concentraţie foarte mare a medicamentului folosit în plan local, adică în ţesutul străbătut de artera respectivă. Ţesutul coapsei lui Moulson urma să se umfle, iar fluxul sangvin avea să fie grav perturbat. Probabil că durerea nu va dura prea mult – doar câteva minute –, însă va fi incredibil de intensă. Pe termen lung, va apărea riscul de cangrenă, deoarece va

[13] Albul ochiului (n.tr.).

muri o parte din ţesutul acela mult prea umflat şi privat de irigarea cu sânge. Iar dacă murea suficient de mult din el, piciorul trebuia să fie amputat.

Însă desigur că în cazul acesta nu exista niciun fel de termen lung. Moulson ar putea foarte bine să moară în următoarele câteva minute din cauza unui infarct miocardic provocat de un cheag de sânge.

Stock se îndepărtă de pat, apucându-şi cu mâna stângă încheietura celei drepte, de parcă seringa goală ar fi devenit brusc prea grea şi avea nevoie de ambele mâini ca să o ţină. În cap îi răsunau puternic sute de alarme, iar impulsul de a fugi de acolo era copleşitor. Dar nu putea s-o facă. Acum sângele se prelingea pe pielea cenuşie, marmorată a pulpei lui Moulson. Pata aproape perfect rotundă de pe cearşaf se făcea tot mai mare. Din senin şi absolut fără nicio legătură cu această criză, Stock îşi aduse aminte cum îi citea soţul ei, Ron, din Vechiul Testament. Moise a despicat stânca şi din ea au curs şuvoaie de apă peste pământ.

Încercă să se adune. Se repezi la cel mai apropiat dulăpior de prim-ajutor şi luă de acolo un pacheţel sigilat cu feşe sterile. Se întoarse cu el la Moulson, dar cumva avea sentimentul că nu ea făcea toate mişcările acelea, ci o străină. Apăsă cu degetul înţepătura din piciorul deţinutei, în timp ce desfăcu pachetul cu dinţii. Faşa era îmbibată cu acid tranexamic, care ar fi trebuit să oprească sângerarea.

Cincisprezece minute ţinu pansamentul apăsat pe rană, până când începu să o doară degetul. Moulson se mişca şi scâncea în somn. Trupul împutinat îi era străbătut de trepidaţii uşoare. Chiar dacă simţea durerea, calmantul nu-i dădea voie să se trezească din narcoză.

Trebuie să plec de aici. Trebuie să plec chiar acum. Nu mai pot să rămân în camera asta.

O parte din ea ştia prea bine că fuga nu-i va fi de niciun folos – că orice va face, greşeala asta se va repercuta asupra ei. Însă o cuprinsese o panică animalică. Aşa că se apucă şi curăţă locul cât putu ea mai bine. Cu mâini aproape paralizate, schimbă cămaşa lui Moulson şi

cearşafurile. Luă feşele îmbibate cu sânge şi ambalajul lor, le băgă într-o pungă şi le ascunse bine în geanta ei din sala de recepţie. Din păcate, nu putea să ia şi aşternuturile. Acestea vor ajunge a doua zi la spălătorie, la fundul unui sac unde poate nu le va observa nimeni.

Puse mâna pe clanţă.

Şi atunci se trezi la realitate. Rămase, în faţa uşii, ca legată de priponul invizibil al conştiinţei, al spaimei şi al pragmatismului. Nu avea de ales: trebuia să rămână acolo până la final.

Şi să spere că Moulson nu va muri, deşi merita să moară.

22

O amintire, scoasă din context.

Sau poate contextul *a fost* acul înfipt în coapsa ei. Amintindu-i de alte injecţii – consensuale, însă – din nişte vremuri care ar fi putut fi considerate mai fericite, în ciuda tuturor lucrurilor petrecute atunci.

— Nu ştiu, a zis Jess.

— Ce nu ştii?

Gura lui John era schimonosită într-un rânjet ciudat. De parcă el ar fi ştiut deja ce urma ea să spună şi abia aştepta s-o audă, pentru că era de-a dreptul comic.

— M-am lăsat, i-a spus Jess.

Prescurtare pentru multe altele.

Şedeau pe duşumea, cu picioarele încrucişate. Luminile erau stinse. Televizorul era pornit, dar cu volumul dat la zero. O muzică suavă se auzea de la iPod. „The Trouble I'm In", cântat de Gavin Rossdale – semn deloc bun. Însă ei tocmai ce mâncaseră un curry, băuseră câte o sticlă de bere King Cobra şi se desfătaseră cu o îngheţată Cherry Garcia. Acum John voia să mai împartă şi altceva cu Jess şi părea că nu mai are răbdare.

— Dacă te-ai lăsat, a început el să o convingă, înseamnă că la un moment dat te-ai drogat. Altminteri, de ce anume să te fi lăsat? Ai mai făcut asta şi înainte.

— Nici nu vreau să mă ating de chestia asta! a protestat Jess.

Chestia asta era o pungă mică, plină cu China White[14]. *Chestia asta* era infinit mai tare decât orice drog pe care-l folosise ea vreodată. Aşa că a încercat să-i explice.

— O vreme am luat oxicodonă. Şi am avut nevoie de mult timp ca să mi-o scot din organism. Iar tu îmi dai acum heroină… Zău, John, nu-i deloc genul meu.

Dar el zâmbea în continuare.

— Ştii care-i substanţa activă din oxicodonă?

— Nu.

[14] China White – heroină pură (n.tr.).

— Este diacetilmorfina. Exact ceea ce se găseşte şi în heroină, înţelegi? Deja ai luat opiacee. Asta e cam acelaşi lucru. Iar aşa cum o iau eu, nici nu-mi bag prea multă în organism. Doar îmi produce starea euforică foarte rapid. Uite, am să-ţi arăt cum se face.

Fără garou, fără lingură, fără seringă.

— N-avem nevoie de prostiile alea. E o treabă cerebrală!

Lui John îi plăcea să încingă capătul unui tub din acelea din sticlă, în care pun vânzătorii de flori tijele trandafirilor. Şi i-a demonstrat, înfierbântând praful alb cu flacăra unei brichete Bic, până când tubul s-a umplut cu un fum alb şi cremos, arătând ca un piure de cartofi.

A tras o dată, apoi i-a întins lui Jess tubul, transformat într-un caleidoscop alb.

— Haide, iubito! i-a şoptit el. Nu mă lăsa singur!

Atunci au trădat-o amintirile senzaţiilor acelora de bine. Şi dorinţa a trădat-o. Aşa că l-a lăsat să-i lipească tubul de buze. A inhalat. Foarte puţin la început. A doua inhalare a fost mai profundă. De aici a pornit totul – puţin câte puţin, dar inexorabil spre deznodământul de acum:

acul
prima dată când John a lovit-o şi şi-a cerut scuze
prima dată când John a lovit-o şi i-a spus că era vina ei
pierderea prietenilor
pierderea slujbei
incendierea apartamentului
uciderea lui Alex Beech.

Jess simţise înţepătura acului, dar îşi imaginase că era doar un vis. Durerea aceea scurtă şi ascuţită care-i promitea atât de multă plăcere – rămăşiţă a trecutului ei care ar fi trebuit să dispară pentru totdeauna. De zile bune alterna între perioadele de luciditate şi cele de inconştienţă, aşa că nu-şi mai putea da seama unde i se terminau visele şi începea lumea reală. Totul era doar un

lung pelerinaj printr-o mlaştină de stări sinestezice[15].

Iar singurele lucruri pe care se putea bizui în acel univers înceţoşat erau mareele provocate de fiecare doză de tramadol – cufundarea în bezna aceea profundă, unde totul era încântător şi aproape inexistent; urmată de revenirea treptată într-un loc mai cunoscut, plin de durerea surdă şi electricitatea statică a sistemului nervos.

Când doza de tramadol îşi făcea efectul, senzaţia era una de cufundare în neant, iar Jess i se abandona cu totul, la fel cum se abandonase înainte dulcii arsuri a heroinei. Însă acum era altfel. Drumul era unul cu multe izbituri şi ciocniri, la fel ca atunci când vrei să răzbaţi printr-o mulţime agitată, iar după aceea, deşi continua să se scufunde, parcă se mai scufunda şi altceva împreună cu ea. Mai multe *altceva*-uri. Incandescente şi tăioase.

Durerea se tot înteţea, îndreptându-se spre un maxim groaznic, de-a dreptul imposibil. Iar ea tot continua să se rostogolească spre acele adâncuri. Cum de poate să doară ceva atât de tare?

Ar fi vrut să plângă, dar nici măcar de asta nu mai era în stare. Se afla într-un loc lăuntric, unde nu existau sunete, ci doar un unic sentiment, care umplea toate colţurile acelui univers. Ea era un bulgăre de zăpadă în iad, rostogolindu-se iar şi iar, înfăşurându-se din ce în ce mai mult în durere.

Însă locul acesta nu semăna cu iadul, aşa cum şi-l imagina ea. Cădea printr-un haos clocotitor de forme care explodau unele din altele, doar ca să se contopească din nou, într-un ciclu nesfârşit. Chipuri, dealuri şi coridoare lungi şi întortocheate. Labirinturi instabile făcute din ceva şi din nimic şi apoi iar din ceva. Gravitaţia şi distanţa se modificau în fiecare clipă, umplând-o cu un soi de greaţă imaterială.

Era un loc de proporţii infinite. Fără margini sau hotare. Dar după multă, foarte multă vreme – ore sau ere – altceva îi apăru în faţă. Sau poate dedesubt. Un cerc neregulat, la

[15] Sinestezie – stare cognitiv-asociativ complexă, îmbinând senzaţii vizuale, auditive, olfactive (n.tr.).

fel de negru ca luna atunci când acoperă soarele. Nu conta ce era, conta doar că avea să cadă în el. Chiar dacă ştia că se află într-o lume himerică, tot o îngrozea hăul acela căscat înaintea ei. Probabil că aşa arăta moartea.

Jess încercă să întindă mâna ca să se apuce de ceva şi să-şi poată încetini căderea sau chiar să se oprească. Dar descoperi că nu mai avea mâini. Şi nici trup nu mai avea. Fusese redusă la o senzaţie care zbura precum o cometă printr-o imensitate mută.

Însă o senzaţie presupunea existenţa unor simţuri. Iar simţurile presupuneau existenţa unui trup. Toată povestea asta nu era decât un vis, corect? În vis poţi avea orice, poţi fi orice. Dă-mi nişte mâini! strigă disperat gândul ei. Şi atunci simţi o vagă mâncărime acolo unde ar fi trebuit să-i fie mâinile sau unde aveau să-i crească.

Prea târziu să continue experimentul! Ajunsese la acelaşi nivel cu cercul acela negru, mai mare şi mai aproape de ea decât i se păruse la început. Şi trecu prin el ca o săgeată, intrând într-un puţ învăluit într-o beznă monotonă. Oceanul dispăruse. De jur împrejurul ei nu mai era decât neantul. Neantul şi durerea.

Şi acceleraţia. Abisul acela avea propria-i gravitaţie. Şi o revendica pe ea, pe Jess. O strângea la piept cu mâini invizibile şi ea nu i se putea împotrivi.

Ba eu pot, spuse o voce. *Ţine-te bine!*

O prinse ceva venit de deasupra şi o trase. La început, atingerea aceea a fost uşoară ca un fulg, dar ineficientă. Hăul refuza să-i dea drumul.

Totuşi forţa aceea nouă nu se dădu bătută. Se întoarse şi o agăţă din nou pe Jess, ca pe un peşte în undiţă. Şi o învârti. Puţin câte puţin, dar cu îndârjire, repetând mişcările iar şi iar. Jess era trasă în lateral. Plesnită de forţe contrare. Avântul pe care-l acumulase se topea acum în unde convulsive, care dansau şi treceau drept prin ea.

O clipă forţele acelea se echilibrară şi căderea îi fu frânată. Dar imediat porni iar în jos… cel puţin aşa i se părea ei.

Şi ateriză pe ceva dur.

Din reflex, vru să se arunce pe burtă, numai că în jur nu era nimic pe care să-şi poată pune în practică acest reflex, aşa că rămase nemişcată.

Dar unde se afla? N-avea cum să-şi dea seama. N-avea cum să afle dacă tocmai fusese salvată ori căzuse pradă monstrului din abisul acela.

Ştia doar că nu era singură. Simţea aceeaşi prezenţă şi se simţea la fel de atent examinată ca în prima seară petrecută în infirmeria de la Fellside şi încă de multe ori de atunci încoace.

Creatura aceea care o răpise se uita ţintă la ea, aşa cum o făcea de foarte multă vreme. Era lipsită de apărare. Iar spaima din suflet îi dădu pe dinafară când Jess înţelese că nu mai avea substanţă. Că nu mai putea ţine nimic în ea, nici măcar o emoţie.

Jess văzuse odată un film în care personajul principal şi-a demontat pistolul ca să-l cureţe şi chiar atunci a auzit în apropiere paşii asasinilor. Acompaniat de un răpăit de tobe, a reuşit să facă la loc arma ca să se poată apăra. Însă aici nu se auzea nicio coloană sonoră cu ropot de tobe, aici nu se auzea nimic, totuşi ea încerca să se comporte la fel ca eroul din film.

Încerca să-şi construiască un trup. Putea fi atacată din clipă în clipă, dar porni metodic – din interior către exterior –, pentru că aşa i se părea cel mai bine. Îşi făcu mai întâi o inimă. Dar nu una care să bată, pentru că îşi imagina că murise, ci una care să reprezinte centrul de greutate.

Apoi puse un cap deasupra ei, aşa cum pui o pălărie într-un cuier. Ochi şi urechi pentru capul acela – şi spaţiul acela abstract se transformă în întuneric, iar pauza încordată, în linişte de mormânt.

Atârnă şi două picioare şi le tot lungi până când atinseră solul – despre care încă nu-şi putea da seama dacă era cald sau rece, neted sau denivelat. Însă îşi sprijinea tălpile pe el, deci era o suprafaţă solidă.

Mişcându-şi puţin câte puţin picioarele imaginare, reuşi să se învârtească în cerc.

Îşi întinse mâinile închipuite. Întâmpină rezistenţă în partea dreaptă, dar nu şi în stânga. Înseamnă că locul unde se afla ea era un fel de grindă îngustă, susţinută într-o singură parte.

Bine. Acum era pregătită. Pregătită să se apere.

N-o să-ţi fac niciun rău.

Vocea aceea nu era deloc o voce. Îi răsună în minte fără să fi străbătut aerul. Chiar şi aşa, avea volum şi tonalitate. Era ascuţită şi delicată, ca o voce de copil sau de femeie foarte tânără.

Ce – ce – ce? încercă să spună Jess. Uitase să-şi pună şi o gură pe chipul imaginar, aşa că nu reuşi să vorbească. Dar creatura o auzi oricum. Şi îi răspunse:

Nimic.

Pentru că întrebarea pe care încercase Jess să o formuleze era: *Ce vrei?*

Gura trebuie să aibă limbă. Şi dinţi. Şi buze. Plus o boltă palatină. Ai nevoie de toate astea ca să poţi scoate sunete. Jess încercă să le creeze în ordinea corectă, ştiind că, indiferent cât de bună ar fi fost treaba făcută, tot i-ar fi lipsit ingredientul magic: respiraţia.

Dar până când va fi gata şi de vreme ce creatura era în stare să-i citească gândurile, Jess o întrebă:

De ce?

De ce ce?

Creatura nu-i înţelese întrebarea.

De ce m-ai ajutat?

Tăcere lungă. Jess ştia că acea creatură nevăzută îi dă târcoale, deoarece apăsarea privirii ei îşi schimbase locul. Pe grindă nu prea era loc pentru asemenea mişcări, dar poate că interlocutoarea ei putea merge pe aer, putea trece prin piatră. Aici se aplicau alte reguli. Se întoarse şi Jess, speriată ca nu cumva să fie atacată de la spate.

Ai vorbit cu mine.

Gura falsă a lui Jess se mişcă, limba imaginară învârti fărâme fluide de sunete. Dar nu reuşi să spună nimic inteligibil.

Ce-am făcut?

Când te-am văzut, în locul ăla alb. La spital. Ai vorbit cu mine. Majoritatea oamenilor mă văd doar în somn. Tu m-ai văzut când erai trează. Şi mi-a plăcut. Mi-a plăcut să mă vadă cineva.

Mi-a plăcut. Aşa ar vorbi un copil. Dar ce să caute un copil aici, în abisul acesta de neînţeles? Şi ce anume spunea despre starea psihică a lui Jess faptul că voia să împartă coşmarul ăsta cu un copil?

Arată-te! îi ceru ea în gând. *Vreau să te văd.*

Nu! Răspuns rapid. Categoric. Chiar dacă o salvase, celălalt era la fel de prudent ca şi ea. La fel de neîncrezător. Şi, în fond, din ce cauză o salvase? Şi de cine anume?

Groapa asta nu se termină niciodată. Cei care cad în ea nu mai ies.

— Dar eu… atunci cum să…

Acum vorbea cu gura ei. Cuvintele rămaseră suspendate în aer, brute şi diforme.

Trebuie să urci.

Jess habar nu avea cum să facă asta. Trupul ei cel nou era mult prea fragil, deloc potrivit pentru orice fel de efort. Trupul ei adevărat se afla departe, în lumea reală, într-o direcţie pe care ea nu o cunoştea. Şi chiar dacă ar reuşi să iasă din hăul acesta, ce va urma? O aştepta o călătorie lungă şi anevoioasă. Nu ar fi mai bine să aştepte frumuşel aici până se va trezi?

Plus că voia să afle cine era salvatorul ei. Foarte mult voia asta. O cuprinsese un presentiment straniu, doar umbra unui gând pe care îi era aproape teamă să-l formuleze.

Încercă să pună la cale o ambuscadă. Îşi imagină o lumină care să respingă întunericul. Îşi încordă inima nefolosită, umplând-o cu dorinţa aceasta. Iar bezna cea neagră se făcu treptat cenuşie.

Creatura dispăru într-o fracţiune de secundă. Jess îşi dădu seama de asta pentru că nu se mai simţea privită. Balonul de săpun al interesului manifestat de misterioasa prezenţă se spărsese de pielea ei cea nouă.

Prea târziu apăru lumina, ca un soare diluat în noaptea aceasta fără capăt. În licărirea aceea debilă, Jess nu avea umbră (ea însăşi era ca o umbră). Lumină grinda pe care stătea. Şi un perete din piatră de alături, de culoarea sângelui uscat.

Celălalt dispăruse. Jess era acum singură în visul ei.

23

Jess aşteptă multă vreme să se întâmple ceva. Să se întoarcă vocea sau să o ia dimineaţa în cârcă şi să o ducă înapoi, în lumea reală. Însă, în cele din urmă, când deveni evident că niciunul dintre lucrurile astea nu se va petrece, Jess începu să urce.

I se păru destul de uşor. Cel puţin la început. Peretele din piatră era aspru şi avea un milion de spărturi de care se putea agăţa. Plus că, înainte de a începe, a făcut efortul de a-şi îmbunătăţi şi perfecţiona trupul imaginar. Nu poţi să te mişti dacă n-ai muşchi şi tendoane. Nu poţi să te agăţi de crăpături dacă n-ai degete la mâini. Şi nici nu poţi să te caţeri dacă n-ai călcâie şi degete la picioare. Se utilă cu toate astea, simţindu-se deosebit de încântată de felul în care corpul ei din vis reacţiona la porunca gândurilor ei.

Însă inconvenientul unui trup mai aproape de realitate era că şi uzura lui era una mai reală. Cu toate că se mai domolise durerea care o adusese aici, Jess se simţi foarte curând obosită şi chinuită din cauza urcuşului.

Ore întregi a urcat. O veşnicie. Peretele din piatră nu s-a modificat. Şi nici abisul. Nimic nu tulbura coloana aceea infinită de aer. Nimic nu se mişca acolo, cu excepţia ei.

Ştia că visează, dar nu reuşea să se trezească. Se gândi să cadă din nou – ca să testeze limitele acelei logici absurde a visului, permiţându-i hăului să o înhaţe. Dar îşi dădu seama că îi era teamă. Teamă îi era şi ca nu cumva să se rătăcească atunci când va ajunge sus. Ca nu cumva să pribegească de-a pururi, fără să-şi poată găsi trupul concret. Evident că era o idee ridicolă. „De-a pururi” însemna doar până dimineaţă, când avea să primească următoarea doză de medicamente.

Dar parcă nu mai era aşa de sigură. Avea impresia că trezirea ar putea fi ceva foarte dificil. Poate că nici nu dormea acum. Poate că era în comă.

Sau nebună.

Sau moartă.

Aşa gândea când ajunse la capătul zidului. Şi degetele ei răşchirate nu mai atinseră decât aerul de deasupra. Ieşi pe un platou din piatră neagră şi neted precum sticla. Însă lat de doar câţiva paşi. Dincolo nu era decât haos: valuri năvalnice de culori şi forme şi lumini, ca o explozie permanentă. Simţi cum o trage curentul în clocotul acelei spume senzoriale. Încercă să nu se mai uite la ea, dar era pretutindeni.

Iar el o aştepta. Cu toate că fugise atunci când ea încercase să-l dibuiască, se oprise totuşi aici, pe margine, ca să o vadă ieşind. Jess nu desluşi decât o siluetă vagă şi parcă ghemuită, o pată de întuneric pe fundalul acelui nesfârşit strident.

— Dă-mi voie să te văd, şopti ea, dar cu ochii în jos.

Nu-i răspunse, nici de mişcat nu se mişcă. Jess făcu un pas către el; apoi un altul. Concentrându-se numai asupra lui şi ignorând monstruoasa furtună de imagini.

Atunci el se ridică în picioare şi, preţ de o secundă, ea se gândi că va fugi din nou. Dar nu o făcu. Nici nu se mişcă din loc în timp ce ea se îndreptă către el. Îşi ţinea mâinile pe lângă corp, capul în piept, ochii în pământ.

Acum ajunse mai aproape. Foarte încet se mişca! Voia să amâne cât mai mult momentul în care îşi va ridica privirea şi o va vedea.

El nu o aşteptă să ajungă până lângă el. Când Jess era la zece paşi distanţă, el ridică fruntea şi se uită la ea. Însă avea faţa acoperită de umbrele mişcătoare, iar trăsăturile lui se unduiau ca algele într-un curent leneş.

Oricum nu mai conta. Pentru că ea ştia, ştiuse în tot acest timp ce chip va vedea. De aceea încercase din vreme să se înarmeze cu curaj, dar eforturile îi fuseseră în van.

Căzu în genunchi. Fie că era vis sau moarte sau delir, ea nu îi putea face faţă. Îl aşteptă să spună ceva, să o acuze sau, poate, să o condamne. Dar el nu spuse nimic. Purta aceiaşi maiou şi pantaloni scurţi cu care fusese îmbrăcat când îl văzuse prima oară pe treptele din faţa apartamentului ei. Însă avea o expresie serioasă şi încruntată, care-l făcea să pară mai mare decât era în

realitate.

Jess simţi un nod în gât, ca un hohot de plâns care nu ştia pe unde să iasă.

— Îmi pare rău, spuse, la fel ca în visul de dinainte. Îmi pare atât de rău, Alex.

Dar până şi ei propria-i voce îi suna nesinceră şi fără vlagă.

Pentru ce? o întrebă puştiul.

— Pentru că… ţi-am făcut rău.

Adică *pentru că te-am ucis.* Numai că nu reuşi să rostească aceste cuvinte.

Nu mai ţin minte. A fost de mult?

Jess stătuse opt luni în spital. Procesul durase trei săptămâni şi după aceea a mai stat încă şapte în aripa de arest preventiv de la Winstanley. Aproape un an. O veşnicie pentru un copil de zece ani.

— Foarte de mult.

Nu cred că te ştiu. Dar nu trebuie să te simţi nasol, dacă îţi pare rău.

Jess ştia prea bine că stă în genunchi într-un vis, că vorbeşte unui vis, dar cuvintele astea tot au copleşit-o. Nu ştiu ce să răspundă.

Aşa că mai aruncă o privire în direcţia lui. Alex se uita la ea cu aviditate. Şi îi adresă un surâs de o clipă. Părea încântat că depăşiseră situaţia aia stânjenitoare, ca şi cum agonia şi moartea lui ar fi fost nişte lucruri uşor de ignorat, atâta vreme cât erau respectate practicile sociale.

Aici locuiesc, îi zise el. *Tu unde stai? Probabil că ar fi bine să te întorci acasă. Gaura aia mare nu-i deloc sigură şi eu nu vin aici de obicei.*

— Eu stau…

Şi Jess făcu un gest vag spre o parte a orizontului, apoi spre cealaltă.

— Eu sunt în închisoare din cauza… a ce s-a întâmplat. Nu mai am casă.

Dar ar fi bine să te întorci unde ai fost înainte.

— Nu ştiu drumul.

Te duc eu unde ne-am văzut prima oară. E uşor să te

rătăceşti dacă nu eşti obişnuită cu locul ăsta.

Îi întinse mâna. Jess i-o întinse pe a ei – doar o bucăţică de materie, lipsită de graţie şi improvizată în grabă. Degetele lui le cuprinseră pe ale ei.

Durerea şi ruşinea o copleşiră şi se revărsară din ea. Începu să verse lacrimi amare pe piatra neagră. Alex o urmări cu tristeţe şi în tăcere, de parcă văzuse toate suferinţele lumii şi nu mai avea cuvinte prin care să le aline.

— Îmi pare rău, repetă ea.

Mi-ai spus. Haide! Acum trebuie să plecăm.

Ea se ridică în picioare. El o tot trăgea de mână, către universul violent care înconjura genunea. Însă gândul că va merge acolo o umplu de spaimă – ca şi cum ar fi ştiut că o aşteaptă ceva mult mai rău decât îndurase deja. Ceva ce o va face fărâme chiar atunci când va da cu ochii de el.

Poţi să închizi ochii, îi spuse Alex. *Ştiu drumul.*

Îi ascultă sfatul. Şi, cu ochii strânşi, îl lăsă să o conducă dincolo de abis, spre fulgerele orbitoare ale lumii lui. Câteodată îi atingea cotul cu cealaltă mână ca să o facă să se întoarcă sau să se oprească. Iar când o simţea că şovăie, îi şoptea cuvinte de îmbărbătare.

Poate că au mers cincisprezece kilometri. Sau o mie cinci sute. În locul acesta, timpul şi spaţiul nu aveau niciun înţeles. Aici nu exista nimic în afară de solul amorf de sub tălpile ei şi atingerea delicată a mâinii lui Alex. Singură, blândeţea lui o ajuta să meargă mai departe.

Aproape am ajuns. Încă un pas.

Pas pe care ea nu voia să-l facă acum. Cu toate că visul acesta începuse cu multă durere, o îngrozea faptul că se va trezi înapoi, în penitenciarul Fellside, în această nouă şi cumplită viaţă a ei. Dar mai presus de orice altceva, nu voia să se despartă de Alex.

Şi eu mă bucur că te-am cunoscut, îi zise el, cu politeţe precaută.

— Poate ai să te întorci, îndrăzni ea, simţind bătăile ca de ciocan ale inimii ei artizanale. Mi-aş dori… mi-aş dori să te mai văd, Alex.

Nu cred. E prea mult zgomot aici. Şi prea multă lumină. Prefer să stau unde-i întuneric şi linişte.

Iar când ea nu-i răspunse, el o îndemnă din nou:

Pe acolo trebuie să te duci. Nu-i departe. Încearcă!

Jess se întoarse cu spatele şi făcu un pas, cu ochii închişi, ca să nu vadă strălucirea aceea orbitoare şi mişcările care-i provocau greaţă. Încă un pas, îi spusese Alex. Atâta tot. Reintră în trupul ei cel adevărat – deschis şi pregătit să o primească.

Se trezi plângând şi plânsul îi zgârie membranele şi aşa mult prea uscate ale gâtului.

Mai târziu, când îşi amintea de noaptea aceasta, plânsul îi venea mereu primul în minte. Gustul propriului sânge, adunându-se în gură şi curgându-i pe bărbie.

A fost doar un vis, însă i s-a părut mai real şi mai concret decât orice întâmplare de la proces încoace. Sângele ăla avea un sens. Era ca şi cum ar fi renunţat la greva foamei şi s-ar fi îndopat cu lame de ras.

24

Suspinele doar pe jumătate înăbuşite ale lui Jess o panicară întru câtva pe infirmiera Stock şi o aduseră într-o fugă în rezervă. Lovi comutatorul cu podul palmei ca să aprindă luminile şi strălucirea lor bruscă o pironi pe Jess pe pernă, ca pe un gândac pe o scândură.

Stock se purta neobişnuit de amabil. Îi dădu lui Jess să bea apă dintr-un pahar, îi examină gâtul şi o puse să înghită o pastă antiseptică puţin concentrată cu altă gură de apă.

— Probabil că rănile astea se vor vindeca singure, spuse ea. Aşa cred. De fapt, sunt convinsă. Însă voi anunţa echipa din tura de zi să le mai verifice. Domnul doctor Salazar va şti ce să facă. Să-mi spui dacă ai nevoie de vreun analgezic de uz sistemic.

Jess se uită la ceasul de la mâna infirmierei. Era ora două. Două noaptea, fără doar şi poate. Avusese impresia că trecuse o zi întreagă, dar tot infirmiera Stock fusese de serviciu atunci când ea adormise. De unde trase concluzia că era vorba de aceeaşi noapte. Îşi culcă pe pernă capul istovit şi aproape amorţit. Încă o mai înţepau ochii de la lumină, dar epuizarea o ajuta să suporte mai uşor durerea.

— Vreau să schimb faţa asta de pernă, spuse Stock, bâlbâindu-se parcă. E îmbibată de transpiraţie. Cred că… ai făcut febră pe timpul nopţii, sau…

Când Jess se trezi din nou, era singură în cameră.

Şi aţipi iarăşi. Şi uite-o încă o dată pe infirmiera Stock, care o dezvelea ca să o examineze.

Singură.

Infirmiera Stock îi lua temperatura cu un termometru digital de ureche.

Singură.

Singură.

Singură.

Şi a trecut ceva timp. Poate o zi. Şi încă o noapte.

Şi era din nou întuneric, cu excepţia unei fâşii de lumină

solară care intra prin uşa întredeschisă. Patience DiMarta trecu prin raza vizuală a lui Jess, ieşi din cameră şi închise uşa în urma ei.

Alex se întrupă din bezna aceea absolută, ca laptele care iese la suprafaţa cafelei dintr-o ceaşcă.

O secundă sau două, Jess nu reuşi să scoată decât nişte sunete guturale şi nedesluşite, ca o cioară speriată. Avea gura deschisă, dar gâtul rănit nu putea să facă mai mult. Lovi spasmodic din picioare, încercând să se ridice în capul oaselor. Inima îi bubui o singură dată în piept, cu forţa unui ciocan. Şi apoi parcă se opri, ca şi cum s-ar fi împlântat între coaste şi nu mai putea să iasă de acolo.

Ridică mâinile ca să-şi acopere ochii şi să nu-l mai vadă, dar era mult prea slăbită ca să le poată ţine aşa prea mult timp. Gravitaţia i le trase în jos şi iată-l pe băiat la piciorul patului, serios, uitându-se ţintă la ea, prea puţin interesat de spaima ei.

Trebuie să-ţi spun ceva.

25

Reveni în fiecare noapte şi în fiecare zi.

Epuiză imperceptibil ce mai rămăsese neepuizat din ea.

Jess ştia că nu era real, că nu putea fi real, dar Alex refuza să se împiedice de acest amănunt. Era alături de ea în fiecare clipă. Palid la lumina zilei. Lucios în întuneric, aidoma unui tatuaj proaspăt.

Şi, de fiecare dată când ea capitula în faţa slăbiciunii propriului trup, în faţa deteriorării propriilor organe, el o aducea înapoi. În starea de veghe. În viaţă.

Nu avea unde să se refugieze.

— Nu eşti aici, croncăni la el Jess.

Sunetele scoase erau hârâite, incomplete. Sunete pe care doar o respiraţie întretăiată le poate produce. Cu toate acestea, el o înţelese.

Atunci, unde sunt?

— În mintea mea. În amintirile mele.

— Aţi auzit? îl întrebă infirmiera DiMarta pe doctorul Salazar. E cu minţile rătăcite. Chiar ea a spus aşa.

Jess uitase de prezenţa celor doi. Pentru că acum veneau şi plecau ca nişte umbre. Doar cealaltă umbră era adevărată. Doar Alex.

— Poate că-i o binecuvântare pentru ea. Nu cred că o mai duce mult.

— Atunci, de ce ritmul cardiac îi este atât de regulat? murmură Salazar.

Se foiau pe lângă ea, verificându-i funcţiile vitale, examinând-o, acoperindu-l şi descoperindu-l pe Alex iar şi iar. Băiatul nu se mişcă din loc. Rămase în umbrele din colţul îndepărtat al camerei, dar vizibil de parcă s-ar fi aflat la lumina soarelui. Sau poate la lumina unui foc pe care ea nu-l putea vedea. O răbdare infinită se ghicea în poziţia lui, cu capul plecat, în buzele ţuguiate.

Adormi şi se trezi din nou. Alex nu se mişcase de acolo.

— Bine, şopti Jess, dându-se bătută. Ce vrei?

M-am răzgândit.

— Cu privire la…

Ai zis că mi-ai făcut rău şi eu ţi-am spus că nu contează.

Se aplecă peste ea. Jess încercă să se tragă înapoi, dar nu avea unde. N-ai unde să fugi de nebunie şi, evident, ea era nebună.

Of, Dumnezeule mare, era nebună! Şi vorbea cu stafia băiatului pe care îl omorâse!

Nu cred că tu m-ai omorât. Asta am vrut să-ţi spun. Ăsta-i motivul pentru care m-am întors.

Acum se afla chiar lângă ea, foarte aproape. Şi o privea în ochi. Jess întoarse capul.

— Te-am ars… încercă să spună, chiar dacă vorbele ei nu erau tocmai vorbe. Într-un… incendiu.

Însă în visul acesta sau în halucinaţia aceasta sau în ce o fi fost, Alex reuşise să-i citească gândurile. Aşa că vizualiză din nou totul. Coşul de hârtii. Dormitorul. Fumul. Groaza.

N-am murit în incendiu!

— Dar…

Nu aşa am murit. Ascultă-mă! Probabil că a fost un incendiu, dacă tu ţi-l aduci aminte. Dar eu murisem înainte de el.

Alex ridică mâna stângă, cu degetele desfăcute. Apoi o duse la obrazul şi ochiul drept.

O *femeie. Care m-a lovit aici şi aici. M-a rănit cu un obiect ascuţit. Şi după aia m-a omorât.*

Acum băiatul cel mort se încruntă – pe chip i se aşternu aceeaşi expresie gravă pe care ea i-o mai văzuse în vis.

M-am înşelat, îi zise el. *Contează. Am fost mult timp singur şi am uitat. N-am avut cu cine să stau de vorbă, aşa că am uitat. N-am mai ştiut cine sunt sau ce am păţit. Dar după aia ai vorbit tu cu mine şi am început să-mi amintesc. Acum vreau să aflu şi restul. O femeie mi-a făcut rău. Dar femeia aia nu ai fost tu. Aş şti dacă erai tu. Şi s-a mai întâmplat ceva înainte de asta. Vreau să ştiu ce. E groaznic să nu ştii. E ca şi cum nu ai exista. Trebuie să mă ajuţi, dacă îţi pare rău pentru ce ai făcut.*

Dar tu nu eşti real, gândi Jess. *N-ai cum să fii real.*

Sunt la fel de real ca tine! Şi te-am adus înapoi. Eu m-am

purtat frumos.

Se îndepărtă de pat, uitându-se la ea cu indignare.

N-am cui altcuiva să-i cer ajutorul. Nimeni altcineva nu mă poate vedea atunci când este treaz. Aşa că n-am să aflu niciodată ce mi s-a întâmplat dacă tu nu mă ajuţi acum. N-o să ştiu niciodată.

Nu pot, se împotrivi Jess.

N-avea niciun rost să-i mai spună că el nu era decât o halucinaţie, produsă de un scurtcircuit al neuronilor ei. N-ar fi crezut-o. Aşa că-i spuse:

Alex, dacă aş putea să te ajut, crede-mă că aş face-o. Dar tu eşti mort. Şi eu sunt moartă. Nu pot să fac nimic.

Ba poţi!

Băiatul avea pumnii strânşi şi trăsăturile schimonosite de furie şi frustrare.

Poţi să mă vezi şi poţi să vorbeşti cu mine. Şi poţi să vorbeşti şi cu ceilalţi oameni. Cineva trebuie să ştie ce mi s-a întâmplat!

Acum îşi schimbă expresia, care deveni mai calmă, dar degajând o hotărâre înfricoşătoare.

Ştiu că vrei să mori, Jess. Te-am simţit gândindu-te la asta de foarte multe ori. Dar nu te las să mori până când nu mă ajuţi.

Se întoarse cu spatele la ea şi se îndepărtă. Ea îl văzu cum se face mic, tot mai mic, de parcă încăperea aceea micuţă a infirmeriei era un coridor care se întindea până aproape de capătul lumii.

Jess. A fost prima dată când îi spusese pe nume – nu-i zisese aşa nici pe vremea când era viu şi nici acum, când îi apărea, mort, în halucinaţii. Iar felul în care-i rostise numele o ardea în spatele ochilor, aşa cum îţi poate arde pielea un fier înroşit în foc.

26

Când Moulson şi-a revenit, Grace a pierdut o sumă foarte mare de bani.

Dar nu un pic aici şi un pic acolo, ci a fost o singură plată uriaşă făcută acelora care merseseră la risc şi pariaseră că Moulson va depăşi limita impusă a celor şase săptămâni, cu inima în regulă, pulsul aşijderea şi toate semnele vitale aşa cum trebuie. În seara aceea Grace şi-a onorat datoria în sala de bal. A dat banii fără să comenteze, aşa cum trebuie să facă un agent de pariuri, dar fălcile i se încleştau din ce în ce mai tare, până când Carol Malaca Loomis s-a speriat de-a binelea şi a schimbat subiectul, încercând să devieze tornada iminentă.

— Ia te uită! exclamă ea, arătând afişul de pe perete. Clubul de film dă *Îngeri cu feţe murdare.* „Sunt în al nouălea cer, mami!” Vrei să-l vedem, Grace?

Grace se întoarse şi-i aruncă o privire cruntă.

— *Graniţa Californiei*[16]*,* spuse ea.

— Ce?

— „Sunt în al nouălea cer, mami!” e ultima replică din *Graniţa Californiei.* În *Îngeri cu feţe murdare,* Cagney e pus să moară ca un laş, ca nu cumva tinerii impresionabili să-i urmeze exemplul. Nu, Carol, nu vreau să-l văd. Dar tu poţi să te duci. Şi după ce-l vezi, să-mi scrii o recenzie.

Loomis consideră mai multe răspunsuri posibile, dar, în cele din urmă, se mulţumi doar să dea din cap. Şi avu mare grijă să nu lase să i se citească nimic pe chip atunci când Grace trecu pe lângă ea, cu caseta goală atârnându-i în mână.

Doctorul Salazar a urmărit întoarcerea lui Moulson din morţi, asaltat de sentimente contradictorii. A fost uluit şi extrem de încântat când a văzut-o că-şi revine – reacţie instinctivă, rezultată din convingerea cam neclară, dar fermă, că viaţa era oricum mai bună decât lipsa ei şi că

[16] „Îngeri cu feţe murdare” – *Angels with Dirty Faces,* film din 1938; „Graniţa Californiei” – *White Heat,* 1949 (n.tr.).

treaba lui era să se străduiască din răsputeri pentru a împinge lucrurile pe calea cea bună. Dar, ca profesionist, se simţea absolut derutat şi aproape jignit. Cum de s-a putut întâmpla aşa ceva? Şi cum de putea să continue a se întâmpla chiar în faţa ochilor lui?

De fapt, prima persoană care a observat schimbarea stării lui Moulson a fost infirmiera Stock, care a avut şi o reacţie mai directă şi mai primitivă. Când l-a informat pe Sally despre creşterea valorilor din monitorizările lor, era palidă la faţă şi înfricoşată, în pragul unei crize de nervi. Tot timpul cât Salazar a consultat-o pe Moulson, a tot bâiguit ceva despre cum greşise doza de medicamente. Ar fi trebuit să raporteze, dar era târziu şi era întuneric şi ea nu şi-a dat seama… şi tot aşa…

Sally a văzut din prima greşeala pe care o făcuse infirmiera: vânătaia urâtă de pe coapsa lui Moulson îi spuse cum nu se poate mai clar că Stock îi injectase ultima doză de tramadol în arteră în loc de venă. Moulson ar fi trebuit să moară sau măcar să intre într-o criză cardiovasculară.

Greşeala asta era puţin obişnuită. Artera femurală se vedea uşor, fie că încercai s-o găseşti, fie că încercai s-o eviţi (mult mai probabil). Stock aproape că omorâse pacienta făcând o greşeală la care te-ai putea aştepta din partea unui student în primul an la medicină. Un boboc cu minţile duse şi cu o atitudine nepăsătoare. Greşeala iniţială a fost întregită de faptul că nu reacţionase aşa cum trebuie atunci când ţâşnise sângele – probabil de îndată ce retrăsese acul seringii. În loc să îşi dea seama că asta era dovada clară a faptului că perforase o arteră, Stock nu făcuse nimic altceva decât să oprească hemoragia lui Mouson şi apoi să-şi vadă de celelalte treburi.

Iar acum, încordată şi speriată, se uita la el cum examina răul pe care ea îl făcuse. Şi încerca să se pregătească pentru lovitura fatală care i-ar fi sfârşit cariera. Dar Salazar avea o problemă cu judecarea semenilor săi. Fără îndoială că răul trebuia găsit şi extirpat. Totuşi el evitase să adopte o atitudine fermă şi

înainte, când răul fusese mult mai mare. Evident că Stock făcuse o greşeală, dar cine era el să condamne păcatele altui om când el însuşi era ca vai de el?

Infirmiera îi aştepta sentinţa.

— Ar fi bine să-i punem alt pansament, mormăi doctorul. Ăsta e îmbibat cu sânge.

Stock scoase un sunet stins, imposibil de identificat, şi se retrase. Când reveni cu pansamentele, Salazar se dădu la o parte şi o lăsă pe ea să-i schimbe bandajul lui Moulson. Presupunea că ar fi trebuit să spună ceva, dar nu-i venea nimic în minte.

— De acum încolo am să-i dau eu tramadolul, zise el în cele din urmă. Vom modifica programul în aşa fel încât să-i administrez doza chiar înainte de plecare.

Stock bâigui ceva neinteligibil. Probabil că spusese doar „Da”.

— Şi toate medicamentele ei, continuă el, să mi le laşi mie.

Când Moulson a cerut să fie hrănită, tot Salazar s-a ocupat de asta. Mai întâi perfuzia cu soluţie hipertonică, apoi mâncarea solidă. Pe drumul spre serviciu, a cumpărat hrană pentru bebeluşi de la o farmacie din Fletchertown şi i-a dat-o rece, direct din borcan. Cantina penitenciarului nu era corespunzător echipată ca să poată pregăti mese nutritive pentru deţinutele cu guri ulcerate.

Moulson a mai fost ţinută încă şase zile şi nopţi în secţia de carantină. Acum infirmierele erau mai atente la dozarea medicaţiei, mai cu seamă Sylvie Stock. Drept urmare, a petrecut mare parte din timpul acesta în somnul indus de tramadol. Somn mult prea profund pentru a mai lăsa loc viselor.

Iar când se trezea, avea minţile încleiate din cauza stării de sevraj. Nu cine ştie ce calvar pentru cineva care încercase să se lase de heroină, dar suficient cât să o ţină într-o stare de amorţeală. Nu ştia unde se află, dar avea senzaţia că se topea treptat şi că nu va mai rămâne nimic din ea.

În tot acest timp însă, îi creştea indicele de masă

corporală, de parcă s-ar fi îndopat cu steroizi. Patience DiMarta o cântărea de trei ori pe zi, exclamând de fiecare dată cu admiraţie şi încântare. Şi avea grijă să înregistreze impecabila reînviere a lui Moulson pe un grafic pe care îl pusese pe perete, chiar lângă pat. Când doctorul Salazar a întrebat-o dacă foaia aia de hârtie era o unealtă medicală ori una motivaţională, infirmiera i-a răspuns simplu:

— Recunosc un miracol atunci când îl văd cu ochii mei.

Infirmiera Stock avea cam aceleaşi sentimente şi continua să o evite pe Moulson ori de câte ori îi era cu putinţă. Simţea că Moulson fusese salvată de pe marginea prăpastiei tocmai ca să o acuze pe ea şi aştepta să primească lovitura inevitabilă. Dacă toată povestea asta era un miracol, atunci era un miracol menit a-i face ei rău.

Până una-alta, în aripa cu celulele deţinutelor, radio-şanţ zbârnâia la cote maxime, încă încercând să priceapă atât minunea însănătoşirii lui Moulson, cât şi cealaltă minune, care a decurs din prima – anume că Grace fusese obligată să achite pariul pierdut. Moulson era un subiect încă foarte dezbătut, iar povestea lui Shannon McBride despre întâlnirea lor din infirmerie era din nou foarte solicitată.

Normal că Shannon răspundea acestor cereri cu foarte mare plăcere şi şi-a dezvoltat istorioara, transformând-o într-o piesă de teatru într-un act. Dar tot mai încerca să găsească o morală, astfel încât amănuntele se schimbau foarte mult de la o reprezentaţie la alta. Uneori o punea pe Moulson să-i cânte un cântec cunoscut, dar cel mai adesea, cuvintele cântecului erau într-o limbă străină şi foarte ciudată, pe care Shannon nu reuşea s-o identifice („Cyndi Lauper? Nici vorbă? De unde ai mai auzit şi asta?”). Alteori Moulson o mângâia pe păr sau pe frunte – şi îi dădea putere lui Shannon prin atingerea ei. Iar câteodată – aceasta fiind cea mai bună versiune pe care o putuse realiza, după o mulţime de reamenajări ale decorului: cât de întuneric era şi cum nu-şi dăduse ea seama dacă visa sau nu –, Moulson era prinsă cu cătuşele de pat, dar cătuşele alea se desfăcuseră singure atunci când ea s-a ridicat şi a venit să aline plânsul amar al lui Shannon. *Nu*

te teme, i-a spus ea atunci şi a început să-i cânte…

La momentul acesta, majoritatea femeilor din Goodall încă aveau cazul proaspăt în minte. În fond, era vorba despre o ucigaşă de copii. Nu despre vreo pedofilă, ceea ce ar fi fost de neconceput, însă tot despre o faptă josnică şi reprobabilă era vorba. Da, sigur, le plăceau poveştile bune – cui nu-i plac? –, dar nu credeau deloc că Dumnezeu ar fi ales-o pe Jess Moulson să-l slujească, oricât de strâmtorat ar fi fost.

Însă se pare că Moulson îl alesese ea pe Dumnezeu. Sau, cel puţin, a avut parte de o consultaţie iniţială de specialitate. Când a fost în stare să vorbească din nou, i-a spus lui Sally că s-a răzgândit. Şi că voia să stea de vorbă cu doamna pastor.

Spre marea ei surprindere, Jess descoperi că o place foarte mult pe Sarah Afanasy.

Doamna pastor nu prea avea înfăţişare de duhovnic. După părerea lui Jess, un preot trebuia să fie slab şi palid, pe jumătate materie şi pe jumătate spirit. Şi la aşa ceva se aşteptase ea. Însă doamna pastor Afanasy avea o constituţie cam plinuţă, care nu părea să o deranjeze deloc. În locul hainelor preoţeşti, purta o pereche de jeanşi negri, espadrile roşii şi (cu toate că trecuse de cincizeci de ani) un tricou cu personaje din desenele animate japoneze.

— Aoleu, da’ cald mai e aici! exclamă ea, cu un uşor accent american, în timp ce se tolănea, deloc protocolar, pe scaunul de lângă pat. Cum vrei să-ţi zic? Jessica e bine?

— Jess.

— Jess. Îmi place. Iar tu îmi poţi spune „Sfinţia Ta”. Cu ce te pot ajuta, Jess?

Jess zâmbi politicos la gluma doamnei pastor, însă nu ştiu ce să-i răspundă. Ce fel de ajutor căuta? Şi cum să descrie ce nici ea nu era în stare să înţeleagă? Încercă să treacă de impasul acesta, spunând ce se ştia deja:

— Am făcut un lucru îngrozitor.

Doamna pastor dădu din cap. Gata cu glumele. Devenise pe loc foarte serioasă.

— Şi asta îţi împovărează sufletul?

— Da.

— Am auzit că ai făcut greva foamei. Aşa ai vrut tu să arăţi cât de rău îţi pare?

— Aşa a început.

— Şi chiar ai vrut să mori?

— Sigur că da.

Era adevărul gol-goluţ, iar Jess îl enunţă fără pic de jenă. Era tot ce-şi dorise.

— Dar când am ajuns foarte aproape de moarte, mi s-a părut… am văzut…

— Te-ai gândit că poate există un motiv pentru care să trăieşti.

Jess căzu pe gânduri. *Asta* îi oferise Alex. Iar răspunsul ar fi fost precis acelaşi, chiar dacă era vorba despre o simplă halucinaţie. Chiar dacă nu era decât o nălucire a minţii ei, care încerca să descopere o cale de scăpare înainte de a fi prea târziu.

Răspunsul era acelaşi, dar nu şi verdictul. Fie găsise un motiv pentru care să trăiască, fie se minţea singură că-şi pierduse minţile. Iar a doua variantă părea cea mai probabilă. Exact această fantezie şi-ar fi ales-o. Exact asta îşi dorea din tot sufletul să creadă: că Alex nu murise. Sau, dacă totuşi era mort, că încă mai avea cumva nevoie de ea… oricât de ilogic ar fi părut asta…

Însă o contrazicea chiar graficul pus pe perete de DiMarta, cu inexplicabila ei creştere în greutate. *Recunosc un miracol atunci când îl văd cu ochii mei.*

Doamna pastor Afanasy nu dădea semne că ar fi aşteptat ca Jess să confirme sau să infirme spusele ei. Şi, după o pauză destul de lungă, continuă, de parcă tăcerea lui Jess ar fi fost singurul răspuns de care avea nevoie.

— Trebuie să-ţi zic ceva, spuse ea, indiferent dacă vrei sau nu să mă asculţi. Nu ai deloc dreptate când crezi că, dacă îţi iei viaţa, ai să repari un rău pe care l-ai făcut. Nu ai reuşi decât să-i faci nefericiţi pe oamenii care ţin la tine.

Jess se gândi la Brenda şi avu un moment de greaţă cumplită, de dezgust faţă de sine însăşi, care o aduse

iarăşi în pragul disperării.

— Dacă regreţi cu adevărat, dacă te căieşti cu adevărat, atunci trebuie să încerci să faci numai fapte bune de acum înainte. Singurul lucru care are sens este ce crezi tu că vrea Dumnezeu de la tine. Pricepi ce-ţi spun, Jess?

Jess scoase un sunet indecis, pe jumătate hohot de râs, pe jumătate oftat. Nu pricepea. Nu pricepea câtuşi de puţin.

— El nu ţi-a cerut niciodată să mori, insistă Afanasy, pe un ton mai tăios. Nimeni nu ţi-a cerut asta. Tu singură ai ales să tragi obloanele, pentru că n-ai mai putut să înduri loviturile dure ale vieţii. N-ai reuşit decât să-ţi agravezi greşeala şi aşa cumplit de mare. Nu ai fi făcut niciun bine nimănui.

La asta erau foarte multe răspunsuri. Că încă nu reuşise să facă vreun bine cuiva şi că probabil era prea târziu ca să mai încerce. Că părinţii lui Alex poate ar avea parte de o fărâmă de consolare de pe urma ecuaţiei cu ochi pentru ochi şi dinte pentru dinte. Că măcar aşa se asigura că nu va mai face niciodată vreun alt rău.

Dar toate acestea erau irelevante. Nu conta decât ce va urma.

— Dacă *ar fi* vreun bine pe care l-aş putea face! spuse ea. Dacă aş putea să ajut pe cineva…

Dar nici fraza nu reuşi s-o ducă până la capăt, darămite să explice ce voia să spună.

— Atunci, ce? nu o lăsă în pace Afanasy.

— Nimic, spuse Jess. Nu ştiu. Nu ştiu nimic.

— Atunci, acordă-ţi prezumţia de nevinovăţie, îi sugeră doamna pastor.

La fel o sfătuise şi Brian Pritchard, numai că el se referise la trecut, în vreme ce Sarah Afanasy vorbea despre viitor.

Făcând-o pe Jess să se întrebe pentru prima oară dacă ea sau Alex – în pofida caracterului aparent final al morţii – aveau aşa ceva.

27

Altă noapte, alt vis. Acum unul banal, cu nimic ieşit din comun. Jess juca şotron pe terenul de joacă al şcolii în care făcuse primele patru clase. Avea iarăşi nouă ani şi era îngrozitor de conştientă de aparatul dentar pe care-l purta şi de faptul că era încălţată cu pantofii cei noi, pe care nu ar fi trebuit să-i strice.

Când s-a trezit, l-a văzut pe Alex, care şedea turceşte la picioarele patului. De fapt, nici nu atingea patul, ci levita la doi centimetri deasupra lui şi nu arunca nicio umbră pe aşternuturile albe şi apretate.

Un gând întunecat şi confuz a apărut în mintea lui Jess, acolo unde îndoiala se contopea cu teama şi refuzau amândouă să se dizolve. Dacă Alex era o plăsmuire, dacă sentimentul ei de culpabilitate purta chipul unui copil mort, atunci clar era nebună, fără speranţă de recuperare. Dar dacă era real, atunci ea era închisă undeva alături de un monstru, lucru cu totul imposibil şi greşit.

Nu, monstrul sunt eu, îşi spuse ea. Nu Alex. Oricine răneşte un copil este un monstru, indiferent dacă a făcut-o intenţionat sau nu. Păstrează gândul acesta! Dacă exista în camera asta cineva rău, psihopat, anormal, atunci acel cineva era ea. Nu conta dacă Alex era real sau nu, pentru că aceasta era penitenţa ei. Ori o alegea, ori intra în pământ, aşa cum intenţionase de la bun început, fără să facă nimic. Fără să schimbe nimic, fără să se căiască pentru nimic.

Îmi place uniforma ta, spuse Alex. Cu voce tare, chiar dacă buzele nu i se mişcaseră. Iar ei i se păru că încerca să schimbe subiectul. *Şi eu am avut un blazer negru, cu ecuson roşu. Avea o capră şi un steag şi dedesubt scria* Dum spiro spero[17].

În visul ei, Jess purtase blazerul şi fusta albastre care erau uniforma elevelor de la şcoala elementară publică de

[17] *Dum spiro spero* (lb. lat.) – „Cât timp mai respir înseamnă că sper”, cugetare atribuită lui Cicero (n.tr.).

pe Heathcote Road.

— Vreau să te ajut, îi spuse ea, cu vocea-i ruginită, care avea mare nevoie de reparaţii capitale. Nu ştiu dacă am să pot, dar vreau să încerc.

Ignora, în mod voit, să vorbească despre o mulţime de lucruri, printre care: *N-am nici cea mai mică idee dacă tu eşti cu adevărat aici sau dacă toată povestea asta are vreo noimă, dar, dacă există Dumnezeu, atunci poate că El mă vede că încerc şi asta ar putea să conteze cumva.* Ar fi putut spune toate astea, dar i se păru mai uşor să le treacă sub tăcere pentru moment.

Băiatul cel mort îi surâse.

Îţi mulţumesc, Jess!

— Vrei să ştii… ce s-a întâmplat înainte de incendiul care ne-a distrus apartamentele? Femeia asta care ţi-a făcut rău – vrei să ştii cine era?

Un semn hotărât din cap. *Şi de ce nu putea să mă sufere. Şi unde s-a dus prietena mea.*

— Prietena ta? N-ai pomenit niciodată de…

Tocmai ce mi-am adus aminte. Era o fată care îmi era prietenă şi o altă fată care nu mă plăcea deloc.

— O fată sau o femeie?

Alex se încruntă în timp ce întorcea întrebarea pe toate părţile în minte.

Nu ştiu, mărturisi el în cele din urmă. *Amintirile mele sunt cam vraişte. Cred că am visat mult înainte să uit tot ce s-a întâmplat, iar aici, unde locuiesc eu acum, visele sunt cele mai reale lucruri. Uneori e femeie şi alteori e fată.*

— De vârsta ta? îl întrebă Jess la întâmplare.

Câţi ani am?

— Aveai zece când ai murit.

Formularea tragediei în cuvinte îi făcu mintea să se revolte din nou împotriva acestei nebunii. Cădea prin vizuina de iepure cu ochii larg deschişi. Şi s-ar fi putut să fie o vizuină fără fund.

Probabil că sunt mai mari decât mine. Dar nu-s sigur.

Deloc de mirare, îşi zise Jess cu tristeţe. Dacă Alex era

copil – sau ce mai rămăsese dintr-un copil – înseamnă că perspectiva lui era limitată de modul în care percepea lumea. Iar dacă era doar o nălucire a minţii ei bolnave, atunci tot ce spunea era aberant. Oricum ar fi luat-o, tot pe cont propriu era.

Sau poate nu. Nu cu desăvârşire. Dacă relua legătura cu avocaţii ei şi le spunea că s-a răzgândit în privinţa apelului, atunci poate ar reuşi să-i convingă să cerceteze mai amănunţit evenimentele care o aduseseră aici: incendiul şi moartea lui Alex.

Şi, brusc, îşi dădu seama că era mult mai bine să creadă. Pentru că, dacă ar crede, atunci Alex ar fi alături de ea – cel puţin o perioadă. Ar avea parte de această mângâiere şi, poate, de încă o şansă ca să-i demonstreze că îi este prietenă. În cel mai rău caz, nu şi-ar pierde decât judecata. Dar, în fond, la ce altceva să o mai folosească?

Îşi aduse aminte de vorbele doamnei pastor Afanasy şi acum se simţi în stare să-şi deschidă sufletul şi să le primească în el: drumul acesta era mult mai bun decât moartea.

Şi Jess se hotărî să-l urmeze, indiferent unde avea să o ducă.

28

Dennis Devlin era tare supărat din cauza pariului pierdut în legătură cu moartea Jessicăi Moulson. Grace îl însărcinase ca, prin intermediul doctorului Salazar, să urmărească îndeaproape etapele declinului lui Moulson, astfel încât ea să-şi poată regla mizele. Diavolul făcuse tot posibilul să se conformeze şi fusese nevoit să facă mari eforturi în acest sens, din cauza reticenţei lui Salazar de a spune lucrurilor pe nume. Iar când s-a dovedit că Moulson avea să trăiască, lui Grace i s-a părut că apăruse o problemă cu informatorii ei.

De aceeaşi părere era şi Devlin, numai că, în timp ce Grace pe el îl scotea vinovat, el dădea vina pe doctor. Şi, la momentul potrivit, i-a făcut acestuia o vizită. L-a găsit în infirmerie, împreună cu Sylvie Stock. Sally completa formularele de comandă pentru farmacie, iar infirmiera schimba aşternuturile. În general, Devlin nu ştia deloc să aprecieze atmosfera locului în care intra, dar acum era aproape sigur că nu întrerupsese o scenă de amor.

— Eşti chemată în blocul Franklin, o anunţă el pe Stock. Şi vezi să rămâi acolo până am să te chem eu.

Infirmiera plecă fără să se uite înapoi. Imediat ce rămaseră singuri, Devlin îi spuse lui Sally că era extrem de nemulţumit de rezultatul poveştii cu Moulson.

Tonul lui Sally sună corect şi apologetic, dar şi sfidător.

— A fost un miracol, zise el. Mi-a depăşit oarecum competenţele, Dennis.

— Nimeni nu-i poate sluji în acelaşi timp şi pe Dumnezeu, şi pe Mamona[18]. Ai grijă cum vorbeşti, Sally!

— Atunci, tu cum i-ai zice? îl chestionă doctorul, uşor înfuriat. Era pe marginea prăpastiei. Ajunsese să cântărească treizeci şi două de kilograme. Pulsul îi era neregulat şi glicemia îi scăzuse la o treime din nivelul normal. Ba chiar mai mult. Aş fi zis că mai are cel mult o zi

[18] Mamona – denumire biblică a diavolului, care simbolizează lăcomia de bani (n.tr.).

până când fie îi cedează diagrama, fie intră în şoc cardiogen sever. Şi atunci…

— Să nu-mi zici că s-a întâmplat un miracol, îl avertiză Devlin.

— Ceva tot s-a întâmplat. Ceva ce eu nu pot explica. Şi-a revenit. Semnele ei vitale de acum… parcă nici n-ar fi vorba despre una şi aceeaşi persoană.

În mintea lui Devlin, *ceva ce eu nu pot explica* echivala cu *ceva ce nu s-a întâmplat din vina mea.* Şi nu era deloc de acord cu asta.

— Te-am crezut pe cuvânt, Sally, zise el, înşfăcându-l pe doctor de reverele halatului şi îmbrâncindu-l în dulapul cu medicamente.

Salazar încercă să se desprindă din strânsoarea lui, dar nu reuşi decât să răstoarne o mulţime de flacoane cu tablete şi tuburi cu unguent.

— Şi i-am spus şi lui Grace. Şi acum uite ce s-a întâmplat. Am ieşit toţi în pierdere din cauza incompetenţei tale.

— Dar ţi-am zis, protestă Salazar. Ţi-am zis că nu-ţi pot da un răspuns clar.

— Mi-ai zis că s-ar putea să te înşeli cu o zi sau două. Nu mi-ai zis că s-ar putea să trăiască până la pensie!

Doctorul vru să mai spună ceva – poate că Moulson încă nu era cu totul în afara primejdiei –, dar Devlin nu-l lăsă. Şi îşi înfipse pumnul în burta lui Salazar.

Cu un fel de sughiţ provocat de şoc şi durere, acesta se prăbuşi în genunchi.

Însă şi Devlin era şocat. Până atunci nici măcar nu-i trecuse prin cap să-l pocnească pe Sally. Dar se vede treaba că nu-l deranja deloc şi ar fi repetat această experienţă cu cea mai mare plăcere dacă doctorul i-ar fi dat motive.

Aşa că Devlin îl apucă de păr şi-i trase capul pe spate până când reuşi să-l privească în ochi.

— M-ai dezamăgit, spuse el pe un ton calm, în pofida emoţiilor tulburi, ca de om beat, care-l cuprinseseră. Ţi-am cerut să-mi faci un simplu serviciu, Sally, şi tu ai dat-o în

bară. Îţi spun acum ca să nu-ţi faci iluzii: nu mai eşti prietenul meu.

Salazar bolborosea frenetic, încercând să mai explice o dată, să protesteze, să explice din nou. Dar nu se prea înţelegea nimic din vorbele lui şi, oricum, Devlin nu-l mai asculta. Pentru că îi venise o altă idee, tot din senin, din iarbă verde, la fel cum îi venise şi gândul cu pumnul ăla de mai devreme. Şi îl absorbi complet preţ de câteva secunde.

Îl cuprinse un sentiment de frustrare şi, într-o clipă de slăbiciune, îi dădu drumul lui Salazar. Poate că sentimentul acela era mai profund decât îşi imagina el. Poate că încerca să-şi dovedească sieşi că era la fel de temut în lumea lui cum era Harriet Grace în a ei.

Dar gândul acesta îi aduse aminte de micuţa problemă a lui Grace în legătură cu aripa Curie. În tot acest timp, Sally fusese sursa lui proprie şi personală, pe care o ţinuse dinadins departe de Grace. Indiferent cât de bună ar fi fost relaţia dintre el şi doamna respectivă, prefera ca ea să nu afle despre dependenţa lui de mialgin şi despre furnizorul lui. Se va umple cerul cu porci zburători în ziua când îşi va pune coaiele în palma cuiva, invitându-l să strângă pumnul.

Însă ideea că l-ar putea folosi pe Sally drept cărăuş de droguri avea un farmec aproape irezistibil. Doctorul se putea duce oriunde voiau muşchii lui, oricând avea el chef. Desigur că prefera să nu o facă şi le lăsa pe infirmiere să conducă clinicile-satelit din blocurile cu celule, în vreme ce el stătea aici, în micuţa lui cameră de gardă imaginară şi număra ploştile.

Dar, dacă te gândeai bine, oare cine era mai indicat să livreze droguri dacă nu un doctor? Genială idee! Soluţia la problema pe termen scurt ridicată de Grace şi, pe termen lung, planul pe care se poate construi un imperiu. Normal că Sally se va opune, numai că nu era genul care să se opună până la capăt. Şi, mai ales, nu acum.

Devlin luă mâna din părul lui Salazar şi se îndreptă de mijloc. Doctorul se ridică cu greu în picioare.

— Aranjează-te! îi spuse Devlin cu bruscheţe. Haide!

Arăţi ca dracu’. La cât ieşi din tură?

Salazar îşi şterse lacrimile cu podul palmei, care-i tremura cam tare. Devlin îl urmări din priviri cum încerca să decidă ce atitudine ar fi trebuit să adopte – răspunsul corect fiind „niciuna”. Nu putea depune plângere pentru corecţia pe care tocmai ce i-o aplicase Devlin, pentru că îl împiedica factura aia pe care o falsificase. Şi nu putea recurge la ameninţări, pentru că acestea s-ar fi întors împotriva lui şi l-ar fi distrus.

— La cât termini treaba? îl întrebă iarăşi Devlin. Ai surzit?

— L-la şase, se bâlbâi Sally.

— Vino în celula lui Grace după aia! Ba nu, stai! Vino imediat după prânz. Scrie în registru că-i o vizită medicală. Spune că deţinuta se vaită de crampe menstruale sau ceva de genul ăsta.

Salazar nu păru deloc încântat de idee. Căută cu disperare o scuză şi evident că spuse exact una dintre prostiile alea penibile care-l caracterizau:

— Tocmai ce a fost la consult pentru dismenoree.

Devlin pufni printre dinţi – un fel de hohot de râs, încărcat cu o doză mare de dispreţ.

— Atunci, gândeşte-te la altceva! Alegerea îţi aparţine. Doar ai grijă să vii.

— Pentru ce?

— Un loc de muncă.

— Dar am loc de muncă!

— Mda, îi dădu dreptate Devlin. Deocamdată ai unul. Şi, dacă vrei să ţi-l păstrezi, trebuie să faci ce ţi se spune şi să fii fericit. Să nu mă faci să vin personal după tine, că o să mă apuce toţi dracii!

Cu aceste cuvinte, Devlin porni spre uşă, oprindu-se doar cât să arunce o privire în secţia de carantină, unde dormea profund Moulson, respirând rar şi regulat. Pometii încă îi mai erau proeminenţi ca ţăruşii unui cort ofilit. Dar pielea din jurul lor avea ceva culoare.

— Proasto! mormăi gardianul-şef. Nici să te omori nu eşti în stare!

După plecarea lui Devlin, domnul doctor Salazar şi-a vârât cămaşa înapoi în pantaloni, încercând să ascundă cât mai bine nasturele smuls în timpul agresiunii căreia îi fusese victimă.

Tot mai plângea. Nu reuşea să se oprească, cu toate că ştia că Stock putea să intre pe uşă dintr-o clipă în alta. De fiecare dată când se ştergea pe faţă şi încerca să-şi vină în fire, îl apuca iarăşi plânsul.

Mai mult din cauza umilinţei îndurate decât din cauza durerii. Şi din cauza fricii, care evident că era cea mai umilitoare dintre toate emoţiile care îl răvăşeau.

Ştia că nu are de ales. Există bătălii pe care le pierzi încă dinainte de a intra în ele. Devlin şi Grace. Doar pe unul dintre ei dacă îl ofuscai, te alegeai imediat cu amândoi pe capul tău. Se susţineau unul pe celălalt, de parcă ar fi avut de protejat o taină îngrozitoare.

Salazar încă îşi mai amintea de vremea când nu se temuse de ei, când nu se temuse de nimic. Dar apoi a avut parte de două tragedii, care îl luaseră pe neaşteptate. Două morţi. Prima fusese moartea unei deţinute, dar şi acum evita să se gândească la asta, aşa cum o făcea întotdeauna. A doua fusese moartea soţiei sale, Leah. Ea fusese curajul şi mintea şi puterea lui. Ea avusese toate aceste calităţi, iar în fiecare seară când Sally pleca de la Fellside şi se ducea acasă, la îmbrăţişarea ei, le absorbea şi-şi făcea noi provizii.

Sally îşi idolatrizase soţia, dar se purtase cu mare atenţie în preajma ei. Ştia că, în ultimii ani, Leah avusese o relaţie şi, chiar dacă îl îndurerase profund, reuşise cumva să treacă peste asta. Nu era deloc un amant perfect şi nici măcar un soţ perfect nu era. Indiferent ce dăruia (sau primea) soţia lui în altă parte, adevărul era că avusese întotdeauna grijă ca lui să nu-i lipsească nimic. Iar unul dintre cele mai mari regrete era că nu se întrebase niciodată de ce anume avusese ea nevoie decât atunci când fusese prea târziu.

29

Directorul Scratchwell nu era genul de om care să-şi supraevalueze autoritatea. Înţelegea foarte bine că revenirea lui Moulson printre cei vii era un eveniment care schimba mult datele problemei şi nu trebuia tratat cu lejeritate.

A căutat cartea de vizită pe care i-o dăduse jurista şi a sunat-o. Însă a fost preluat de un alt expert juridic, cu un comportament mult mai dur. Când Scratchwell i-a spus juristului numărul doi că Moulson se trezise, acesta i-a răspuns că a aflat deja. Iar tonul lui insinua că fusese oarecum vina lui Scratchwell, chiar dacă vorbele i-au fost mai ambigue.

— Aţi făcut tot posibilul ca să-i asiguraţi lui Moulson o moarte demnă şi fără dureri. Acum ea s-a răzgândit şi trebuie să-i respectaţi hotărârea. Mutaţi-o împreună cu celelalte deţinute!

— Credeţi că… este bine? îndrăzni Scratchwell. A atras deja atenţia tuturor. Iar specificul infracţiunii ei…

— Crima.

— Asasinarea unui copil.

— Dar fără agresiune sexuală. Nu o mai considerăm un risc major pentru instituţia dumneavoastră, domnule Scratchwell.

Pentru că nu pe voi vă afectează, îşi spuse Scratchwell cu amărăciune. Nu putea să povestească despre pariurile puse pe şansele de supravieţuire ale lui Moulson. Oficial, nici nu trebuia să ştie de ele, pentru că altminteri ar fi trebuit să le interzică – să ia atitudine împotriva unui aspect al ecosistemului din Fellside de care reuşise să se ţină la distanţă până acum. Însă avea cunoştinţă de cele întâmplate şi mai ştia că aşa ajunsese Jessica Moulson să fie unul dintre cele mai discutate subiecte din penitenciar de-a lungul celor şase săptămâni cât fusese pe patul de moarte. S-o mute acum împreună cu celelalte – mai ales când toate erau cu ochii pe ea şi bursa de zvonuri era mai

activă ca niciodată – ar fi însemnat să-şi forţeze norocul.

Dar superiorii lui nu-i prea dădeau de ales. Trebuia să o scoată pe Moulson din infirmerie şi să suporte consecinţele.

Singurul lucru pe care îl putea face Scratchwell era să discute cu supraveghetorul cel mai experimentat de la Goodall. Să-i ceară să stea cu ochii pe Moulson, pentru ca nu cumva aceasta să se apuce să creeze probleme sau să *i* se creeze ei probleme.

Jumătate dintre gardienii bărbaţi de la Fellside erau ori perverşi, ori incompetenţi; iar orice diagramă Venn[19] arăta o mare suprapunere a celor două situaţii. Însă pe Dennis Devlin te puteai bizui.

Iar Jessica Moulson avea să fie în siguranţă în grija lui, exact aşa cum ar fi fost în buzunarul lui Dumnezeu.

[19] Diagrama Venn – modalitate de verificare a validităţii inferenţelor prin reprezentări grafice (n.tr.).

PARTEA A TREIA
STAREA DE GRAŢIE

30

Fiecare avea propria-i versiune a biografiei lui Harriet Grace. La fel ca tunetele sau cutremurele, viaţa acestei deţinute părea a avea nevoie de un mit etiologic[20]. Cea mai informată era, din nou, Shannon McBride. O preluase angro de la domnul Devlin, a cărui conversaţie cu doi gardieni din blocul G o auzise din întâmplare şi o relata păstrându-i toate expresiile şi intonaţiile. Era indiscutabil cea mai bună poveste din repertoriul ei, dar avea mare grijă când şi unde o spunea. Dacă vestea despre recitalurile ei ar fi ajuns vreodată la urechile lui Grace şi Devlin, probabil că Diavolul ar fi pedepsit-o cu mult mai rău decât ar fi fost în stare să o facă Grace, tocmai pentru că şi pe el l-ar fi aşteptat o pedeapsă cumplită că nu fusese în stare să-şi ţină gura.

— De două ori a făcut-o, spunea Shannon. Asta trebuie să ştiţi despre ea. De două ori a luat-o de la început. Şi când zic „de la început” vreau să spun că a luat-o de la zero la propriu. N-a avut parte de părinţi înstăriţi şi nici de educaţie aleasă sau altă chestie de genul ăsta. Nu a avut decât încrederea în propriile-i puteri. Credinţa că poate reuşi. A crescut în Churchbeck. Şi aflaţi de la mine, în caz că nu ştiaţi deja, Churchbeck nu-i Manchester. Nici măcar vreun Bury nu-i. E doar unul din orăşelele alea cu muncitori din cărţile lui Dickens. Iar Dickens nu mai face angajări.

Comentariul acesta stârnea mereu hohote de râs şi, cu toate că Shannon nu prea pricepea ce era atât de amuzant la vorbele ei – de fapt, nici cine era Dickens nu prea ştia –, primea cu mare bucurie toate ovaţiile. Iar după ce termina de descris cadrul acţiunii, obişnuia să se aplece spre ascultătoarele ei, de parcă ar fi urmat să le destăinuie un mare secret.

— Grace a învăţat la una din şcolile alea mari, de stat, făcute prin comasarea mai multor şcoli mici. Desigur că nu

[20] Etiologie – studiu asupra cauzelor lucrurilor (n.tr.).

i-a plăcut deloc acolo. A fost bătută şi hărţuită şi aşa s-a înrăit. Ştiu că acum nu puteţi să credeţi, dar pe vremea aia ea era victima. Poate unde arăta mai ciudat. Avea o chestie.

Dacă nu se grăbea nimeni să-i pună întrebarea evidentă, Shannon se apuca să-şi fluture mâna în dreptul feţei, ca şi cum ar fi încercat să mimeze ceva prea greu de descris prin cuvinte. Or fi fost cuvintele lui Devlin cele pe care le rostea ea, dar regia îi aparţinea în totalitate. Mai devreme sau mai târziu, cineva tot urma să joace rolul tembelului şi s-o întrebe:

— Ce chestie?

— Cred că i se zice „malformaţie facială”. Dar sunt multe feluri de malformaţii dintr-astea şi aia pe care o avea ea era foarte nasoală. Aiurea rău. Ziceai că avea buza şi nasul îndesate în obraz, ca într-o pensă. Nici să vorbească normal nu putea. Ceilalţi elevi au poreclit-o Faţă-de-Broscoi. Şi se fereau toţi s-o atingă sau să se apropie prea tare de ea, ca nu care cumva să cadă asupra lor Blestemul Broscoiului. Dar ea era foarte deşteaptă, chiar şi pe vremea aia, tot foarte deşteaptă era. Şi i-a învins prin notele luate la învăţătură pe toţi copiii ăia care se luau de ea. A absolvit cu zece, cu toate că nu luase parte decât la jumătate dintre cursuri, pentru că s-a operat la faţă. Doctorii nu au putut să-i repare malformaţia aia din prima, aşa că a fost nevoită să treacă prin mai multe intervenţii, căci oasele feţei nu se dezvoltă la fel de repede. Aşa că au operat-o pe bucăţele. Şi, până la urmă, au făcut-o frumoasă. Încă mai are cicatricele alea micuţe – sub păr şi de-a lungul maxilarului –, dar nu le vezi decât dacă te apropii foarte mult de ea şi dacă te uiţi foarte bine. Şi cine ar avea curajul să o facă?

Shannon căuta să treacă destul de repede peste această parte a poveştii pentru ca nu cumva să fie întrebată cum de aflase despre cicatricele lui Grace sau despre operaţiile suferite de aceasta. Erau întrebări la care ea nu putea să răspundă. În schimb, dacă voia cineva să ştie de unde cunoştea amănuntele despre notele luate de Grace la

examene, spunea în treacăt că asemenea lucruri le poţi găsi pe internet.

— Aşa că acum avea o faţă nouă şi o slujbă bună şi se simţea în al nouălea cer. Lucra la centrul de plasare a forţei de muncă din Bury. Aranja interviuri pentru toţi mucoşii ăia care îi făcuseră zile fripte în şcoală. Am auzit că îi făcea să danseze aşa cum le cânta ea. O, da! În orice caz, chestia e că aşa a intrat în beleaua aia cu traficul de persoane. Îşi făcea treaba obişnuită, însă cu imigranţii ilegali. Îi angaja în construcţii sau agricultură sau în alte părţi şi îşi băga în buzunar două treimi din leafa lor. Aşa a făcut mulţi bani rapid şi uşor.

Aici era momentul pentru o pauză dramatică. Publicul cunoştea morala, pentru că Grace ajunsese să fie condamnată la doisprezece ani de închisoare într-un loc uitat de lume. Iată cum decad cei mari şi tari. Doar ca să se ridice din propria lor cenuşă. Dar deţinutele nu ştiau exact cum de aşa ceva fusese posibil, drept care aceasta era cea mai bună parte a poveştii, aşa că Shannon le explica.

— Operaţiunea Gary a nenorocit-o. Cum, n-aţi auzit de ea? S-a întâmplat după ce s-au înecat în Golful Morecambe toţi imigranţii ăia cu ochii oblici care culegeau moluşte acolo. Atunci autorităţile au înfiinţat un grup operativ care să pună capăt activităţilor de genul celor întreprinse de Grace. Dar poate că ea ar fi scăpat dacă nu şi-ar fi luat un partener. Nu se pricepuse niciodată la calculatoare şi asta o încetinea. Avea nevoie de cineva care să pună anunţuri pe site-urile cu locuri de muncă şi alte chestii de genul ăsta. Să armonizeze oferta cu – cum se zice? – da, cu cererea, pentru că avea doişpe imigranţi clandestini ascunşi într-un camion şi care nu produceau nimic. Aşa că s-a asociat cu un tânăr simpatic, Stephen Menzies. Iar el s-a ocupat de toate treburile astea. Ba chiar şi de altele, dacă înţelegeţi unde bat. Îi scărpina mâncărimile, o ungea prin găurile uscate. Numai că Menzies era informator al poliţiei. Făcea parte din Operaţiunea Gary şi i-a aflat toate secretele murdare şi a depus mărturie împotriva ei după

ce au arestat-o. A primit doişpe ani, cu prelungirea intervalului până ar fi avut dreptul să ceară eliberarea condiţionată. Plus că i-au confiscat toate conturile şi casa şi tot ce mai avea. Pe motiv că a condus o afacere ilegală sau cam aşa ceva. Au lăsat-o doar cu hainele de pe ea. Şi au închis-o aici.

Ştiu la ce vă gândiţi. Că e nevoie de timp ca să-ţi revii din aşa ceva. Şi aveţi dreptate. Grace şi-a revenit cam după o lună. Cum a pus piciorul în închisoarea asta, s-a uitat în jur şi a înţeles care sunt oportunităţile de afaceri. Pe vremea aia aici erau vreo trei sau patru traficante importante de droguri, dar astea nici n-au băgat-o în seamă. Era doar o novice, la prima condamnare. Aşa că n-au băgat-o în seamă. Până când le-a suflat afacerea de sub nas. Contează foarte mult în ce crezi, iar Grace crede doar în ea însăşi, în nimeni altcineva – s-a lecuit de asta. Nu uită niciodată şi nu iartă. După ce şi-a pus în ordine afacerea de aici, a vrut să plătească şi nişte poliţe din trecut.

Aceasta era partea preferată a lui Shannon şi o păstra mereu pentru final.

— A angajat doi malaci. Unul era Johnny Satchell, care fusese bodyguard la clubul de noapte „Electric”; şi încă unul, fost răcan, Peter nu mai ştiu cum. Mare figură era ăsta! Cel mai înfiorător ins din câţi există. Şi Grace i-a angajat doar pentru douăşpe ore. I-a plătit al naibii de bine, dar le-a cerut o treabă a-ntâia. Cele douăşpe ore au început să se scurgă din momentul în care ăştia doi au bătut la uşa lui Stephen Menzies. Într-o dimineaţă de sâmbătă, la unşpe. Grace ştia că-l vor găsi acasă şi chiar aşa a fost. Şi era singur. Ce să vă mai povestesc… alea douăşpe ore au făcut toţi banii.

31

Doctorul Salazar a susţinut interviul cu Grace în intimitatea celulei ei şi aşezat pe unul dintre scaunele comode de acolo. Această celulă de închisoare era mult mai luxoasă decât cabinetul lui de consultaţii.

Devlin îi pusese în vedere să nu sufle nicio vorbă despre aranjamentul lor secret în legătură cu mialginul. Şi Sally şi-a ţinut gura. De fapt, abia dacă a deschis-o: cuprins deopotrivă de teamă şi ruşine, doctorul s-a comportat fix ca un copil care suferă de mutism electiv[21].

Dar Grace nu păru deranjată. Sally avea impresia că ea voia mai mult să fie ascultată, nu să asculte.

— Afacerea asta comportă riscuri şi este nouă pentru noi, spuse ea, fără să specifice cine anume făcea parte din pronumele *noi.* Deţinem controlul complet asupra pieţei din Goodall şi, dacă vrem să ne extindem, trebuie să ne orientăm către blocurile de securitate medie. Pricepi?

Sally dădu din cap.

— Acum, domnul Devlin este de părere că ai putea să joci un rol în povestea asta, doctore, iar eu pun mare preţ pe părerile domnului Devlin. Însă n-ai fost mereu de partea mea. Acum doi ani mi-ai făcut probleme serioase şi eu m-am văzut nevoită să-ţi răspund cu aceeaşi monedă. Sunt convinsă că-ţi aduci aminte. Chestia e următoarea: e în regulă să încerci o ghiduşie din aia o dată, atunci când nu ştii cu cine te pui. Dar n-aş vrea să recidivezi. Vreau să-mi dai asigurări. Nu-ţi voi cere să-mi promiţi nimic, pentru că promisiunile sunt apă de ploaie. Nu vreau decât să-mi spui că ţi-ai învăţat lecţia şi că n-o să faci vreo prostie.

— Da, spuse Sally. Da, mi-am învăţat lecţia.

— Şi…

— Şi n-am să fac nicio prostie.

Rosti destul de uşor cuvintele, fără să simtă vreo intensificare a disconfortului psihic. Pentru Salazar, simplul fapt că se afla în această situaţie reprezenta limita

[21] Incapacitatea copiilor de a vorbi în anumite situaţii (n.tr.).

înjosirii. Ajunsese aici cu viteza luminii. Iar atunci când atingi viteza luminii, poţi să accelerezi cât vrei, că tot n-ai să mergi mai repede.

Plus că orice i-ar fi ieşit pe gură, orice promisiune ar fi făcut era, automat, o minciună. Pentru că diseară, de îndată ce va ieşi din tură, avea de gând să-şi dea demisia. Să plece de la Fellside şi să nu se mai întoarcă niciodată. Grace nu va putea să-l urmărească. Iar Devlin nu-l va denunţa, deoarece nu ar avea nimic de câştigat şi i-ar fi teamă ca nu cumva şi el să spună tot ce ştia.

Grace studie chipul doctorului un timp, înainte de a-i explica ce anume voia de la el.

— În prezent nu avem prea mulţi prieteni în Curie. Niciunul dintre gardienii de acolo nu sunt pe statul meu de plată. Vreau să schimbăm situaţia asta, dar, în primul şi în primul rând, ne trebuie cineva care poate intra şi ieşi oricând de acolo şi care să ducă marfa oamenilor mei. Este doar un început, de unde putem să ne dezvoltăm mai departe. Ai vreo întrebare?

Sally clătină din cap.

Buna dispoziţie a lui Grace se ofili puţin.

— Normal ar fi să ai o groază de întrebări. Unde? Când? Ce? Cine? Nu ţi-am dat încă niciun detaliu. Ai ascultat ce ţi-am spus, doctore?

— Da, o asigură el.

— Atunci…

— Aş dori… câteva detalii.

N-am s-o fac, i se adresă Salazar de la adăpostul minţii sale. *Poţi să vorbeşti până ţi se usucă gura, oricum nu contează.*

Însă această sfidare discretă din gândurile lui a fost acoperită de o imagine efemeră. Apă. Sânge. Hârtie igienică. Un ochi dat peste cap, cu albul mai alb decât bumbacul decolorat, fixându-l cu o privire încărcată cu reproş sau avertismente. Nodul din propriul lui gât. Tresări şi închise ochii, încercând să alunge amintirea aceea oribilă. Grace şi Devlin nu păreau să fi observat ceva.

Acum vorbea Devlin. Îi spunea că marfa va fi adusă săptămânal la unul dintre dispensarele din Curie.

— Asta îmi convine de minune, zise Grace. Dar n-ar trebui să fie un transfer direct.

— De ce nu? o întrebă Devlin. De ce să complicăm lucrurile?

Nu mă puteţi obliga s-o fac, îşi spuse Salazar.

— Dacă furnizorii noştri se prezintă săptămânal la clinică, numele lor apar pe o listă. Şi li s-ar putea da de urmă. O complicaţie în plus ar fi şi că Sally – cu tot respectul, doctore – va ajunge să îi cunoască pe cei cărora le livrează marfa. Mult mai bine ar fi să lase coletul undeva şi ei să-l ridice mai târziu. O asemenea livrare pe neve nu ar expune pe nimeni. Şi, chiar dacă ar fi cineva prins, respectivul nu ar putea să dea în gât pe nimeni.

N-am s-o fac.

— Ce zici de sala de meditaţie?

— Bună idee! Cred că o să ne iasă.

O vreme, cei doi îl ignorară complet pe doctor, discutând despre cantităţi şi date şi logistică – lucruri pe care el nu le înţelegea. Aştepta să i se spună că poate pleca, ceea ce se şi întâmplă la un moment dat.

— Încă ceva, doctore, îi spuse Grace, când el mai avea doar un pas până la uşă.

Acesta era momentul din filmele cu Columbo. Dar Salazar voia să scape mai repede de acolo, să demareze complicatul proces de a-şi lua picioarele la spinare. Însă trebui să se oprească şi să se întoarcă spre ea.

— Da?

— Data trecută ai încercat să-mi faci probleme. Mai ţii minte cum s-a terminat?

— Bineînţeles.

— Ai rămas în viaţă. Nu toţi au avut norocul tău.

— Am zis că îmi aduc aminte.

Un zvâcnet minuscul şi jalnic de iritare, dispărut la fel de repede cum apăruse.

— Nu mint, Grace. Îmi aduc aminte.

Netulburată, deţinuta dădu din cap.

— Ei bine, acelaşi lucru se va întâmpla şi acum. Dacă mă dezamăgeşti din nou. Exact acelaşi lucru.

La început, Salazar nu înţelese ce anume voia să spună.

— Dar, nu mai e nimeni…

— Nu. Nu mai e nimeni implicat direct în viaţa ta. Dar am aflat că între tine şi infirmiera DiMarta s-a înfiripat o prietenie platonică. Aşa că probabil că am să încep cu ea.

Salazar se întoarse în infirmerie. Era pustie acum: Moulson fusese externată de dimineaţă. Se aşeză la birou, cu mâinile pe genunchi, tăcut şi nemişcat, de parcă mintea lui încerca deja să se acomodeze cu clauzele acestui nou contract de muncă.

Într-un fel, era chiar nostim. Dacă viaţa lui ar fi fost o comedie, scena în care el ajunge cărăuş de droguri ar fi reprezentat o răsturnare de situaţie la care nu se aştepta nimeni.

Aşijderea şi în cazul în care ar fi fost o tragedie.

32

Jess a fost mutată în celulă cu cea mai mare discreţie posibilă. O femeie gardian a luat-o din infirmerie şi a condus-o prin curte până în blocul Goodall. Gardiana era Corcoran, aceeaşi care o însoţise în ambulanţa cu care venise de la Winstanley. Acum o felicită – cam fără chef, ce-i drept – pentru că nu murise încă.

— Nu ţi-a ieşit planul, ei? Vezi tu, sunt lucruri pe care nu le poţi planifica. Se întâmplă de la sine. Sau nu. Pricepi ce zic?

Merseră în tăcere câteva clipe, apoi Corcoran continuă:

— Adevărul e că locul ăsta poate fi al naibii de rău dacă îţi faci duşmani. Şi, după umila mea părere, cel mai rău duşman pe care ţi-l poţi face eşti tu însăţi.

Jess era în plin proces de eliminare a tramadolului din organism. La fel de nesigură pe picioare ca un copilaş de doi ani. Aşa că abia reuşi să răspundă acestei cugetări de doi bani cu un gest slăbit din cap. Pricepuse. Însă probabil că acum era prea târziu.

În blocul Goodall se intra în mod obişnuit prin sala de bal, dar Corcoran fusese instruită să o strecoare pe Moulson în celula ei fără să facă valuri. Aşa că acum ea descuie o uşă din spatele clădirii şi intrară împreună într-un coridor de serviciu care ducea direct la scara de est. Pe uşă era un anunţ: A SE FOLOSI DOAR ÎN CAZ DE INCENDIU.

Aripa Goodall a penitenciarului avea un parfum care, după puritatea antiseptică a infirmeriei, o zăpăcea pe Jess prin bogăţia şi complexitatea lui. Încercă să-i distingă ingredientele. Dezodorizant de cameră. Mâncare de cantină. Izul coclit al transpiraţiei înainte de a se face acră şi împuţită. Cearşafuri vechi, lăsate ani buni împăturite în fundul unui uscător. Oameni. Cel mai puternic dintre toate era mirosul de oameni închişi la un loc, frecându-se unii de alţii an după an, aidoma pietrelor într-o desagă.

Corcoran deschise o uşă şi-i arătă lui Jess scara metalică

pe care trebuia să urce. Mijlocul fiecărei trepte era tocit şi uşor scobit de multe mii de paşi. Pritchard spusese că închisoarea Fellside fusese construită de curând. Însă oamenii sunt aidoma oceanelor. Iar când oceanele se pun pe treabă, dărâmă munţii şi-i transformă în plaje. ’!

Pe măsură ce urca, Jess auzea tot mai tare o larmă imposibil de descris, însă Corcoran îşi făcuse bine planul şi ştia cum să o ducă neobservată în celulă. Chiar dacă în preajmă, sala de bal era invizibilă. Şi numai gălăgia o anunţa pe Jess că era foarte aproape de un univers cu totul şi cu totul nou pentru ea.

Corcoran o duse la etajul al doilea şi apoi pe un coridor circular deschis. Sala de bal se afla la stânga, dar ele mergeau pe partea dreaptă. Se opriră în faţa unei uşi pe care scria 239. Celula lui Lorraine Buller. Fosta colegă a lui Buller, Cyndi Souk, fusese trecută de la nivelul de securitate maximă la cel mediu şi transferată în aripa Curie.

— Asta ţi s-ar putea întâmpla şi ţie într-o bună zi, îi spuse Corcoran lui Jess. Dacă te fereşti de belele. În Curie se trăieşte bine. Acolo beneficiezi de vizite nelimitate. Ai acces la fermă şi la pepinieră. Ba chiar ai şi drept la vizite conjugale.

Şi, după ce-i zugrăvi acest tablou idilic în larma din jur, gardiana îi ură noroc, îşi luă rămas-bun şi o lăsă să se prezinte singură. Neştiind dacă trebuia să bată la uşă sau nu, Jess intră în celulă. Pe patul de sus stătea întinsă o femeie de vârstă mijlocie, cu părul blond tuns periuţă. În mâini ţinea un exemplar al romanului *Middlemarch*[22], din colecţia Penguin Classics. Purta acelaşi trening galben cu negru pe care îl îmbrăcase acum şi Jess. Chipul foarte ridat părea o schiţă de portret, supraîncărcată de pictor, unde fiecare centimetru pătrat era umbrit sau haşurat. La încheieturile mâinilor i se vedeau liniile decolorate de timp ale unor tatuaje albastre.

Îşi ridică ochii din carte şi o salută pe Jess cu un semn al capului. Gest politicos, dar distant.

[22] Roman de George Eliot (n.tr.).

— Moulson? Eu sunt Buller. Ai să dormi pe patul de jos. Eu folosesc prima chiuveta dimineaţa. Sunt cu trei ani mai veche aici decât tine şi aşa stă treaba. Nu-mi place să te aud cântând atunci când încerc să citesc şi nu-mi plac deloc băşinile trase fără avertisment. Dacă sunt chestii care să nu-ţi placă, ai face bine să mi le spui acum.

Jess clătină din cap.

— Adică cum, nu-i nimic care să-ţi displacă? Nimica-nimicuţa? Te-am întrebat serios, scumpete.

— Nu-mi plac oamenii care râd la propriile bancuri, îndrăzni Jess.

De fapt, asta era fixaţia lui John Street, dar trebuia să spună ceva şi i se părea că merge. Buller se strâmbă, ca şi cum ar fi vrut să zică *fiecare cu gusturile ei.* Apoi se apucă din nou să citească. Jess se aşează pe singurul scaun din celulă, foarte încet şi cu foarte multă grijă, ca să diminueze impactul cu plasticul marmorat al acestuia.

— Acum e perioada de socializare, o anunţă Buller. Ca să ştii şi tu. Singura perioadă din zi când nu eşti obligată să stai în celulă. Ai voie să ieşi în curte sau să te duci în sala de bal.

— Mi-e bine aici, murmură Jess.

— Te înţeleg. Aici e linişte şi e plăcut. Nu ţipă nimeni la tine. Dar sfatul meu este să te arăţi la faţă. Oricum o să ţipe la tine mai devreme sau mai târziu. Şi după aia au să-şi piardă interesul şi au să se apuce să ţipe la altcineva. Ascunde-te şi probabil n-ai să faci decât să pui paie pe foc.

Îi aruncă o privire scurtă, apoi se întoarse la George Eliot.

— Mă rog, asta-i doar părerea mea, mai spuse Buller.

Jess rămase o vreme pe scaun, gândindu-se ce anume ar fi trebuit să facă şi încercând să-şi adune puterile. În cele din urmă, se ridică şi se îndreptă spre uşă.

— Baftă! mormăi Buller.

Jess se opri la balustrada din faţa celulei. Îşi propti coatele pe ea şi se uită în jos, la sala de bal. Treptat, o observară toate femeile şi-şi ridicară ochii spre ea. Toate deţinutele din Goodall ştiau cine era şi aflaseră că astăzi

era ziua când urma să ajungă acolo. Curiozitatea din privirile lor era un amestec de ostilitate şi detaşare. Ba chiar câteva femei se uitau la ea cu un aer oarecum îngăduitor – datorat cumva talentului narativ al lui Shannon McBride.

Jess nu ştia nimic din toate astea, însă toate instinctele îi spuneau să plece din faţa acestei examinări minuţioase, pe care nu putea şi nici nu voia să o descifreze. Bineînţeles că nu avea nici cea mai mică intenţie să coboare şi să socializeze cu ele. Era blocată aici, pe pasarelă, aidoma unui soldat rătăcit între liniile inamice.

Dar deodată simţi cum o altă mână se strecoară într-a sa. Se uită în jos şi-l văzu pe Alex Beech alături de ea, cu nasul atingând a treia bară a balustradei. Băiatul nu-i spuse nimic, dar parcă toată puterea lui se descărcă în Jess, prelingându-se prin mâinile lor îngemănate, aşa cum îţi curge apa rece pe gâtlej într-o zi caniculară.

Când venise la ea prima oară, la infirmerie, teama îi blocase toate celelalte emoţii. Dar aici, unde nu cunoştea pe nimeni, chipul lui Alex era singurul pe care îl ştia şi simţi un val de uşurare şi recunoştinţă la vederea lui.

N-am vrut să mă uiţi. Înainte ai crezut că sunt doar un vis. Dar nu sunt. Nu sunt vis şi tu trebuie să-ţi ţii promisiunea.

— Ştiu.

Jess încercă să rostească cuvântul fără să-şi mişte buzele prea mult. Vorbea cu o fantomă pe care nu o mai putea vedea nimeni altcineva. Instinctul îi spunea asta, dar căpătă dovada certă atunci când o altă deţinută trecu pe lângă ei, drept prin trupul băiatului.

Alex se crispă când femeia pătrunse în spaţiul lui. Iar apoi se cutremură uşor şi se strâmbă. Nu-i plăceau deloc asemenea contacte ocazionale – şi tocmai de aceea strângerea lui de mână era şi mai miraculoasă.

— N-am uitat ce ţi-am promis, îi spuse Jess. Nu voi uita niciodată.

O *să afli ce mi s-a întâmplat.*

— Da.

O *s-o găseşti pe prietena mea. Şi pe cea care mi-a făcut rău.*

— Da. O să mă ocup de asta cât mai repede posibil.

Ca să fie cu el şi ca să capete iertarea lui. Jess ştia că ar face orice pentru asta. Renunţase să-şi ia viaţa, aşa că promisiunea aceasta i se părea una uşoară şi o făcuse cu toată seriozitatea. Experienţa anterioară o întărise şi acum se simţea pregătită să facă tot ce era nevoie pentru asta.

— Uită-te la ea! îi spuse Hannah Passmore lui Pauline Royal, care stătea în faţa ei, la una dintre mesele de jocuri.

Po urmări privirea lui Hannah şi o văzu pe Moulson la etajul al doilea, cu capul atârnându-i peste braţele încrucişate.

— Zici că a făcut-o cineva şefă aici.

Po era o persoană extrem de îngăduitoare, însă acum se văzu nevoită să fie de acord cu colega ei. Într-adevăr, atitudinea nou-venitei părea cam arogantă. Moulson parcă îşi lăsase garda jos. Şi, într-un loc precum Goodall, o asemenea relaxare reprezenta cea mai mare demonstraţie de forţă.

— Uite şi ce rânjet superior are, idioata! continuă Passmore. N-am de gând să înghit aşa ceva.

— Gardienele sunt cu ochii pe noi, Hannah, îi atrase atenţia Po. Ştiu că o să iasă cu scandal. Pune-ţi mintea la contribuţie şi lasă pe altcineva să înceapă tărăboiul.

Passmore ştia prea bine că Po are dreptate, dar chiar că nu-i plăcea rânjetul ăla.

Alte două deţinute condamnate la închisoare pe viaţă, Doll Paley şi Sam Kupperberg, jucau dame la masa de alături – de fapt, o variantă mai ciudată a jocului, inventată chiar de ele, în care fiecare muta alternativ piesele albe şi negre. Doll ridică ochii.

— De ce n-o laşi în pace? sugeră ea. Din câte am auzit, nici măcar n-a vrut să-l omoare pe băiat. Nu şi-a dat seama ce face.

— Numai Dumnezeu ne poate judeca, o aprobă Kupperberg. Nimeni altcineva n-are dreptul ăsta.

Passmore n-avusese niciodată o părere prea bună despre fiinţa supremă, aşa că nu luă în seamă pălăvrăgeala pioasă a colegelor ei.

— Ştiţi ce ne-ar trebui aici? strigă ea suficient de tare ca să o audă toată lumea. Un grătar!

Câteva dintre deţinute se uitară la ea, apoi îi urmăriră privirea şi înţeleseră gluma. Deloc convingătoare, cele câteva hohote de râs o încurajară totuşi pe Passmore să încerce o altă vorbă de duh:

— Miroase a friptură!

O altă femeie ţipă şi ea:

— Te lingi pe degete de bună ce-i!

Gardienele interveniră imediat, nu doar în sala de bal, ci şi pe coridoarele circulare. Reacţionară toate în acelaşi timp, ceea ce dovedea fără putinţă de tăgadă că se aşteptau la ceva agitaţie. Şefa de tură, doamna Carlisle, le anunţă pe cele două deţinute turbulente că, dacă mai au chef de glume, o să le facă în carceră.

Agitatoarele se potoliră imediat, dar începură să bombăne. Furioase. Deţinutelor din Goodall li se închisese gura.

Nimănui nu-i convine asta.

33

Acea primă zi a prefigurat evenimentele ulterioare. Jess s-a izbit de o mulţime de probleme în încercările ei de a se integra în viaţa de zi cu zi din aripa Goodall.

În ziua a doua a luat bătaie de la câteva dintre femeile de la etajul ei. Incidentul acesta nu a fost plănuit dinainte şi nici pus la cale în mod special. S-a întâmplat pur şi simplu atunci când a trecut pe lângă ele într-un fel care le-a scos din sărite. Una i-a dat un pumn, iar celelalte i s-au alăturat imediat, pentru că nu este frumos să-ţi laşi prietena singură la ananghie. Jess s-a ales cu o mulţime de vânătăi în locuri nevizibile, dar bătaia aceasta a fost una uşoară – în limbajul din Goodall „bătaie uşoară” însemnând una în urma căreia încă mai poţi sta pe picioarele tale.

În ziua următoare a fost mult mai rău. Hannah Passmore a intrat în celula ei în fruntea unui grup de comando şi a bătut la ea mai bine de cinci minute, după ce alte două femei, Chandler şi Williams, o imobilizaseră. Buller nu a intervenit, dar a avut totuşi grijă să le anunţe când întrecuseră măsura.

— Eu hotărăsc când ajunge, mârâi Passmore, lovind-o încă o dată cu piciorul pe Jess.

— Ba ai să te opreşti chiar acum, zise Buller, dacă nu vrei să chem gardiana.

Şi atunci Passmore se opri o clipă, însă doar ca să arunce o privire ş veninoasă spre Buller.

— Ai fi în stare să ne dai în gât pentru jegul ăsta? întrebă Shamone Williams.

— Prefer să fac asta decât să mă uit cum o omorâţi.

Cele trei femei îşi cântăriră opţiunile. Sarah Chandler se apucă să-şi dea jos pantalonii şi chiloţii.

— Pişă-te tu pe ea, Sachi, şi tot tu ai să speli pe jos! ameninţă Buller. Cu stânga, că pe dreapta am să ţi-o rup eu.

— Las-o baltă! se hotărî Passmore. Am terminat. Pentru moment.

— Mulţumesc! bâigui Jess când cele trei ieşiseră din celulă.

— Pentru puţin, îi răspunse Buller. Aş fi putut să intervin mai devreme, dar este vorba despre acelaşi principiu. Se va întâmpla când va fi să se întâmple şi cu cât se întâmplă mai curând, cu atât mai repede se termină. Vrei să te ajut să te ridici de acolo?

— Cred că am să mai stau puţin aici.

— Cum vrei. Să-ţi citesc un capitol din George Eliot?

Dar, pentru că Jess nu voia, Buller se întoarse la lectura ei.

Nu au existat alte evenimente mai grave. Nu a fost nicio vendetă de durată împotriva lui Jess – exact lucrul de care se temuse directorul Scratchwell. Căci el ştia că ar fi fost normal ca un grup de oameni, înghesuiţi într-un spaţiu inadecvat şi ţinuţi sub observaţie ani în şir, să aibă aceeaşi idee şi să o pună în aplicare în acelaşi timp. Aşa începeau revoltele. Cineva clachează şi celelalte persoane aşteaptă exact acest moment, aflându-se la locul potrivit, pregătite.

Însă, în ceea ce o privea pe Moulson, era mai degrabă vorba despre o antipatie colectivă, nu despre o ură unanimă. Altfel ar fi stat, lucrurile dacă l-ar fi abuzat pe Alex Beech ca să se amuze sau ca să scoată vreun profit. Însă nu era cazul. Îl incendiase atunci când îşi incendiase propria viaţă, iar asta era cu totul altceva. Multe dintre deţinutele din Goodall credeau că Moulson era un jeg de om. Dar mult mai multe erau cele care ziceau că era o fiinţă jalnică, dusă cu capul; şi mai erau şi opinii conform cărora faptul că îşi distrusese faţa şi ispăşirea pedepsei la Fellside compensau într-un fel crima ei. Dar nimănui nu-i era dragă şi nimănui nu-i păsa de ea.

Mă rog, aproape nimănui. Hannah Passmore tot nu renunţase să se ia de ea ori de câte ori avea ocazia şi atunci îi mai dădea câte o palmă sau câte un ghiont. Erau şi câteva femei care-i urmau exemplul, deşi cu mai puţină ură. Şi mai erau altele care o huiduiau pe Moulson atunci când dădeau cu ochii de ea în magazie sau în sala de bal.

Şi, într-o zi, pe când urca una dintre scări, Jess s-a

întâlnit cu o femeie care cobora şi care i-a blocat complet trecerea. S-au oprit faţă în faţă, fără să spună vreun cuvânt.

Femeia era foarte înaltă, cu braţe şi picioare lungi şi musculoase şi pielea foarte pătată. Mai în vârstă decât Jess, dar nu cu mult. Iar ridurile de pe chipul ei veştejit erau semne ale temperamentului, nu ale trecerii anilor. Îşi tăiase mânecile de la uniforma de închisoare – fapt ce constituia o încălcare a regulamentului şi care ar fi adus repercusiuni de natură disciplinară împotriva majorităţii deţinutelor. Îşi încleşta şi descleşta mâinile, trimiţând valuri de-a lungul muşchilor de pe braţe.

Jess se dădu la o parte ca să o lase să treacă. Cu niciun chip nu avea de gând să urce pe lângă ea. Însă femeia nici nu se clinti.

— Coboară tu prima, o invită Jess în cele din urmă.

Nu primi nici acum vreun răspuns, aşa că făcu un gest care voia să spună „după tine”. Nici măcar nu-şi putea da seama dacă femeia se uita la ea, pentru că ochii acesteia aveau o privire stranie, nefocalizată.

— Al dracu’ de urâtă mai eşti! spuse femeia printre dinţii încleştaţi.

— Mi-am ars… faţa, bâigui Jess. Într-un incendiu.

— Incendiu?

— Da.

Urmă o tăcere lungă. Într-un final, femeia spuse:

— Îmi plăcea să stau lângă foc. Vara.

— Ba iarna, o corectă din reflex Jess.

Privirea femeii reveni din depărtări şi se fixă asupra ei.

— Ba vara. Vara. La grătar. Ai fost şi tu acolo?

— N-nu, se bâlbâi Jess. Nici măcar nu ştiu cum te…

Deodată, chipul femeii s-a aflat la doi centimetri de al ei, sfredelind-o cu privirea aia ciudată, suflându-i un iz cam acru în nas.

— Să nu-mi zici tu când a fost, mârâi ea. Bine?

— Bine.

— Habar n-ai cât noroc pe capul tău. Habar n-ai să te stingi când ai luat foc. Cât de proastă eşti?

Jess nu spuse nimic. Furia femeii se iscase de nicăieri. Şi nu părea a avea vreun obiect clar; şi-o îndreptase împotriva ei doar pentru că ea se întâmplase să fie acolo. Dacă nu se mişca deloc, atunci poate că furia se va rostogoli pe lângă ea şi se va izbi de altceva.

Femeia răsuflă pe gură: un oftat de viaţă grea. Apoi trecu pe lângă Jess, o lovi cu umărul ciolănos în piept şi coborî mai departe.

Jess urcă până la etajul ei şi intră în celulă. Buller stătea întinsă pe patul ei de sus. Dar acum nu mai citea, ci scria o scrisoare. Din cauza concentrării îşi scosese vârful limbii printre buze.

— Pot să-ţi pun o întrebare?

Buller mârâi:

— Poţi, dacă-i una scurtă.

— O femeie foarte înaltă care… care dă impresia că-i lipseşte o doagă. Păr negru, piele urâtă, braţe dezgolite…

— Liz Earnshaw.

— Îi lipseşte?

— Ce să-i lipsească, scumpo?

— O doagă.

Buller puse jos carneţelul.

— Vai, nu! exclamă Jess. Nu vreau să te deranjez.

— Dar dacă tot ai făcut-o, zise Buller, ar fi bine să taci şi să mă asculţi. Fereşte-te de Lizzie! Este o fiinţă chinuită, dar şi foarte periculoasă. Mă întrebi dacă-i lipseşte o doagă. Răspunsul meu este da, îi lipseşte. Dar probabil nu aşa cum ţi-ai închipui tu.

— Care-i povestea ei? vru să afle Jess. Dacă poţi să mi-o spui, fireşte.

Nici măcar nu ştia de ce o interesează. Însă nu şi-o putea scoate din minte pe femeia aceea înaltă. Avea ceva ce o fascina şi o înspăimânta în acelaşi timp.

— Eu nu spun poveşti.

— Cunoşti pe cineva care spune?

Buller scoase un hohot scurt de râs.

— O, da!

Jess o vizită pe Shannon McBride în celula acesteia, pentru că nu obţinuse decât numărul ei. (Se vede treaba că Buller nu se pricepea nici la descrieri şi nici prezentări nu voia să facă.) Dar, de îndată ce intră, îşi dădu seama că o mai văzuse pe tânăra aceea cu trăsături spălăcite şi încordate.

Evident că şi McBride o cunoştea pe Jess şi se bucură nespus de vizita ei.

— Am fost prima din Fellside care te-a văzut, îi spuse, după ce se aşezară amândouă – Shannon pe pat, iar Jess, în locul de onoare, pe scaun. Dintre deţinute, vreau să zic. Normal că te-au văzut câteva gardiene înaintea mea. Şi câteva infirmiere. Dar nimeni altcineva. Mai ţii minte că mi-ai cântat?

Jess nu mai ţinea minte nimic. Şi cântecul despre care vorbea Shannon şi toate celelalte evenimente ale primelor ei zile la Fellside se pierduseră în ceaţa groasă a medicamentelor şi în semicoma ce urmase. Dar Shannon nu păru deranjată. Ba din contră: era foarte bucuroasă să umple golul acela. Aşa că-i spuse lui Jess întreaga poveste, repetând unele părţi din sincera convingere că relatarea lor o singură dată nu era de ajuns.

— Ţi-am auzit vocea străbătând toată durerea mea, spuse ea. Atât de dulce, atât de blândă. Ca şi cum ai fi avut o putere magică.

— Nu am, se grăbi s-o contrazică Jess. Nici vorbă. Dar mă bucur că te-am putut ajuta.

— Şi acum vrei să ştii care-i treaba cu Lizzie Earnshaw. Aşa că ai venit la mine.

Shannon îşi strângea genunchii cu mâinile. Parcă voia să se ia în braţe.

— Fireşte! Fireşte că o să-ţi spun! Dar nu-ţi pot spune povestea lui Liz dacă nu ţi-o spun şi pe a lui Naseem Suresh. Nu o poţi înţelege pe una fără cealaltă.

Naz fusese cea mai tânără deţinută din aripa lor, a spus Shannon. Şi, în multe privinţe, cea care a făcut cele mai multe probleme. A fost închisă acolo doar pentru că Fellside încheiase un contract prin care se angaja să se

ocupe de deţinutele care aveau să fie deportate după ispăşirea sentinţei – în marea lor majoritate victime ale traficului de persoane, dar, în câteva cazuri, şi solicitante de azil care călcaseră strâmb înainte de rezolvarea statutului lor. Naz nu intra în niciuna dintre aceste două categorii, însă părinţii ei erau imigranţi ilegali, iar mama ei o născuse în timpul unei odisee de doi ani, care i-a adus din Uttar Pradesh[23] până în centrul Angliei. Drept urmare, cu toate că Naz îşi petrecuse întreaga-i viaţă aici, din punct de vedere legal ea nu avea nicio cetăţenie. Când a fost prinsă în timpul unei razii într-un bordel din estul Londrei, a făcut o mare greşeală: a lovit un ofiţer de poliţie şi apoi a încercat să spele putina. A primit o sentinţă de doar optsprezece luni, dar a fost automat trimisă la un penitenciar de securitate maximă pentru că s-a considerat că ar fi încercat să evadeze.

— Era obraznică, spuse Shannon. Cu toată lumea. Poate ţie ţi se pare un lucru mărunt, dar aici respectul este deosebit de important. Însă Naz nu-şi bătea capul cu politeţuri. Plus că nu-i era teamă de nimeni. Dacă vedea ceva ce nu-i era pe plac, nu ezita s-o spună. Iar asta i-a atras antipatia multora. Mai ales a celor condamnate pe viaţă.

Acum se simţea o oarecare invidie în tonul lui McBride. Jess presupuse că firea ei era mai înclinată spre compromis şi că şi-ar fi dorit să fie altfel.

— Zici că Earnshaw a fost una dintre persoanele pe care le-a supărat Naseem? întrebă ea.

Părea concluzia cea mai logică.

— O, nu! Lizzie era picată în extaz în faţa stilului lui Naz de a scăpa basma curată. Pur şi simplu s-a înamorat de ea. Totul s-a petrecut foarte repede, dar celelalte deţinute au avut nevoie de mai mult timp ca să înţeleagă. Lizzie fusese măritată. Avea copii. Fusese hetero toată viaţa ei. A văzut-o pe Naz şi a uitat pe loc de toate astea. Era mai în vârstă şi era închisă de mai multă vreme, plus că fusese condamnată pe viaţă – aşa că a început să o protejeze pe

[23] Stat din estul Indiei (n.tr.).

Naz. Dar nu aşa cum… ştii tu…

Shannon flutură din mână şi continuă:

— Nu aşa cum vedem în filme, când un deţinut mai tânăr devine jucăria sau sclavul sexual al unuia mai bătrân, care îl protejează din cauza asta. Nu a fost deloc aşa. Pentru că Naz era şefa. Atât de mult o iubea Lizzie, că făcea absolut tot ce-i cerea. Ştii tu… ca la prima dragoste. Prima dragoste te schimbă cu totul şi cu totul.

— Dar ai zis că Earnshaw fusese căsătorită, îi aminti Jess.

— Da, sigur că a fost, spuse Shannon, dând cu putere din cap, pentru că ei i se părea important să fie de acord cu toată lumea. Dar eu cred că prima dragoste adevărată nu ţine seama de vârstă. Şi poate că omul are mai multe prime iubiri în viaţa lui, deşi parcă asta nu prea are sens. Lizzie se purta ca o adolescentă care smulge petalele de margarete şi repetă „mă iubeşte, nu mă iubeşte”. Ai văzut şi tu cât de repede se înfurie. Dar era numai lapte şi miere cu Naz.

Lui Jess îi era greu să-şi imagineze că posaca, monolitica Earnshaw ar putea avea sentimente de felul acesta. Şi probabil că neîncrederea i se citi pe chip, pentru că Shannon se grăbi să-i explice.

— Nici vorbă că n-a mai fost furioasă. E mereu furioasă. Orice o înfurie. Ştii pentru ce e închisă? Vătămare corporală deosebit de gravă. S-a bătut cu trei femei într-un bar. Cumnatele ei. Nu ştie nimeni de ce s-au luat de Lizzie, dar una dintre ele a rămas tetraplegică după toată povestea asta. Iar la proces n-a contat deloc că Lizzie are un IQ foarte scăzut şi nici că taică-său obişnuia s-o bată cu coada de la mătură. Tot au condamnat-o pe viaţă, cu posibilitate de eliberare condiţionată abia după optsprezece ani. Dar când era în preajma lui Naz, reuşea să-şi ascundă cu totul latura asta. Se cunoştea foarte bine şi ştia când e pe punctul de a-şi pierde controlul şi mai ştia şi ce măsuri trebuie să ia. O singură dată a lovit-o pe Naz, în timpul unei certe despre nu mai ştiu ce. Şi Naz a plâns şi atunci Lizzie s-a jurat că o să se omoare dacă îşi mai

pierde vreodată cumpătul şi o loveşte din nou. Iar dacă altă deţinută i-ar fi pricinuit vreun rău lui Naz, ar fi făcut-o bucăţi-bucăţele.

— Iisuse! murmură Jess.

— Toate deţinutele de aici erau la curent cu asta. Doar să fi îndrăznit s-o atingi pe Naseem şi ai fi avut de-a face cu Lizzie. Odată i-a tras un pumn în nas unui gardian doar pentru că a împins-o pe Naz ca să stea la locul ei la coada de la cantină. Un gardian! Aşa că-ţi poţi imagina ce i-ar fi făcut deţinutei care se apropia de iubita ei. Dar uite că cineva tot a făcut-o. Naz avea gura mare… zicea că ştia nişte secrete murdare şi că o prietenă ar fi urmat s-o ducă să stea de vorbă cu directorul. Poate că a crezut că nu i se poate întâmpla nimic dacă o are pe Liz de partea ei. Dar s-a înşelat. Şi într-o zi a fost găsită la duşuri. Moartă. Înjunghiată cu un cuţit improvizat. Înfăşurată toată în hârtie igienică ca într-un giulgiu. Asta păţesc turnătorii la Fellside – ca să se arate că sunt nişte căcaţi.

Îţi dai seama că Liz şi-a pierdut minţile. Patru din următoarele cinci luni şi le-a petrecut în carceră, pentru că ataca pe toată lumea. Te lua la pumni şi dacă îi ziceai „bună dimineaţa”. Iubita ei murise şi n-o mai putea aduce înapoi. Dacă lumea ar fi avut gât, sunt convinsă că i l-ar fi spintecat fără să stea pe gânduri.

Povestea părea să fi ajuns la final, dar Shannon se aplecă spre Jess cu un fel de înflăcărare conspirativă şi-i puse mâna pe braţ. Ca şi cum ar fi crezut că Jess voia să plece şi să piardă astfel partea cea mai bună a întregii istorii.

— Toată lumea credea că Lizzie se va sinucide. Sau că va înnebuni şi va fi transferată în Dietrich. Dar a luat-o Grace pe lângă ea şi asta a salvat-o.

— Cine-i Grace? o întrebă Jess.

McBride făcu ochii mari.

— Harriet Grace, spuse, de parcă numele singur era în sine o explicaţie. Ea conduce totul în blocul nostru. Iar acum Lizzie lucrează pentru Grace şi îi execută ordinele. Şi stă cuminte, în banca ei, pentru că aşa vrea Grace. Dacă

Lizzie nu-i încă de pus în cămaşa de forţă, asta i-o datorează lui Grace. Şi e cam aiurea, dacă stai să te gândeşti că nu poate înnebuni şi mai tare pentru că nu i se dă voie.

— Ba mie mi s-a părut destul de nebună când am văzut-o pe scară, spuse Jess şi îi relată despre scurta întâlnire cu Earnshaw, în urma căreia şi-a dorit să-i afle povestea.

Shannon izbucni în hohote de râs.

— Ba n-a fost nebună deloc, spuse ea. Deloc, Jess. Uită-te la tine!

— De ce?

— Ai toate oasele întregi. Şi toţi dinţii în gură. Şi amândoi ochii. Nu, tu te-ai întâlnit cu Lizzie cea supusă.

34

Jess i-a scris o scrisoare lui Brian Pritchard, în care i-a spus că, în cele din urmă, s-a hotărât să conteste sentinţa primită. Nu putea să găsească răspunsuri la întrebările lui Alex până când Pritchard nu o anunţa că a declanşat procedurile. Până atunci, trebuia să reziste.

Supravieţuirea în Fellside era o chestiune complicată, care-ţi acapara tot timpul. Iar pentru cineva care tocmai ce încercase să renunţe la viaţă era ceva neobişnuit. În primele săptămâni după transferul din apele puţin adânci ale infirmeriei în reciful din Goodall, Jess a avut sentimentul că încercările de a se descurca în această nouă situaţie îi ocupau cea mai mare parte a zilelor.

În vreme ce nopţile se îndeletnicea cu altceva. Atunci venea Alex în vizită.

Stingerea era perioada cea mai dificilă din întreaga zi. Şi cea mai strictă. Regulile erau clare şi respectate întocmai. La 21:50 suna sirena care anunţa deţinutele că s-a încheiat timpul destinat socializării. Adică mai aveau doar zece minute ca să se întoarcă în celule. Dacă erai prinsă afară după ora zece, ajungeai la carceră.

Gardienele verificau simultan fiecare etaj. Treceau prin faţa fiecărei celule şi înregistrau prezenţa ocupantelor lor pe un dispozitiv digital. Datele acestea se încărcau în panoul principal din capătul sălii de bal, în spatele uşii principale, unde se afla şefa de tură. Aceasta trebuia să se asigure că numărul deţinutelor din fiecare celulă, coridor şi etaj era cel care trebuia să fie. Cifrele erau deja în computer, aşa că treaba şefei de tură se rezuma de obicei la bifarea mai multor casete.

După asta, gardienele strigau că totul este în regulă, iar şefa apăsa butonul care încuia toate celulele în acelaşi timp. Bineînţeles că existau şi dispozitive secundare, care permiteau deschiderea sau închiderea unei celule sau coridor sau etaj, prin tastarea unui anumit cod. Dar acestea nu erau folosite aproape niciodată. Conform

regulamentului de la Fellside, celulele se închideau la ora 22 şi se deschideau din nou la 8 dimineaţa. Şi când se auzea zgomotul metalic care încuia uşile, deţinutele ştiau că aveau să-şi petreacă următoarele zece ore din viaţă într-o cutie din care nu puteau să iasă. Iar nouă din aceste zece ore aveau să stea pe întuneric, pentru că lumina se stingea la 23.

De obicei, Alex apărea când se stingeau luminile. Nici zidurile din piatră, nici uşa închisă, nici podeaua sau tavanul nu constituiau obstacole pentru că el mergea pe o axă situată în unghi drept cu toate astea. Venea dintr-o altă dimensiune, pe care Jess abia dacă o întrezărea, deoarece încă mai stătea agăţată de el câteva momente după ce se apropia de ea: urme ale nopţii din lumea prin care o întovărăşise el odată.

Însă clipa în care Alex îşi făcea apariţia o umplea mereu pe Jess de o teamă iraţională. Atunci avea sentimentul că se deschisese capacul unei cutii care ar fi fost mai bine să rămână închisă. Şi în clipa aceea, băiatul cel mort părea un ambasador venit dintr-un alt univers.

Dar numai până când îi surâdea şi îi rostea numele. Numai până când începea să-i vorbească.

— Ai avut o jucărie preferată? l-a întrebat ea odată.

Street Dance Move Mat! i-a răspuns el atunci, fără să şovăie.

— Ce-i asta?

E o chestie la care pui muzică şi covoraşul se luminează şi tu trebuie să-ţi pui picioarele şi mâinile şi popoul acolo unde sunt luminile. Se cheamă că dansezi. Dar luminile încep să se schimbe tot mai repede şi e tot mai greu.

— Cred că mi-ar fi plăcut şi mie să mă joc aşa, a spus Jess. Dar n-aş fi reuşit niciodată să-i conving pe băieţii pe care îi cunoşteam să se joace cu mine. Se credeau prea macho ca să danseze.

Eu aş fi dansat cu tine.

— Mda, şi probabil că ai fi fost mai bun. Dansam ca un hipopotam beat.

Conversaţiile acestea se purtau pe fundalul sonor al

sforăitului intermitent al lui Lorraine Buller, care nu s-a trezit nici măcar o dată. Însă trebuie ţinut cont şi de faptul că Jess nu vorbea cu glas tare, ci doar forma cuvintele cu buzele. Şi Alex o auzea.

Odată risipită teama aia inexplicabilă de la început, Jess se bucura de prezenţa băiatului. Ea încă nu-şi recăpătase complet greutatea normală. Şi o durea tot corpul dacă stătea culcată într-o singură poziţie prea mult timp, plus că n-o ajuta deloc salteaua patului de închisoare, extrem de subţire. Aşa că somnul îi era superficial şi intermitent. În unele nopţi, o dureau atât de tare oasele bazinului, încât avea senzaţia că-i fuseseră îndesate în trunchi. Iar umerii parcă-i erau un fel de cuier de care fusese legată. Şi nevoia de a consuma droguri o cuprinsese din nou, imediat ce se retrăsese de la uşa morţii. Vocea lui Alex era singura ei călăuză prin întunericul nopţii până la sirena de deşteptare.

Însă o vizita uneori şi pe timpul zilei – chiar dacă spunea că îl dor ochii de la lumină şi nu vede prea bine. Nici Jess nu-l vedea bine, dar îi simţea mânuţa firavă strecurată în a ei atunci când stătea sprijinită de gard sau pe un scaun din sala de bal. Şi îi auzea şoaptele în ureche – întrebări despre ce mai face, ce se mai întâmplă în jurul ei, indiferent cât de banale ar fi fost. Iar vorbele ei puteau umple golurile din percepţiile lui.

Aceste goluri erau enorme şi surprinzătoare. Alex nu era deloc orb, însă vederea lui era selectivă într-un mod absolut straniu. Erau lucruri pe care le vedea cu o remarcabilă acurateţe, poate mai detaliat chiar decât le vedea Jess. Odată a urmărit-o pe Shamone Williams care cioplea un cal dintr-o bucată de lemn de cedru. Deţinuta şlefuia lemnul cu fâşii de glaspapir de diferite asperităţi, pentru că nu avea voie în atelier decât trei ore pe săptămână, când putea să folosească alte unelte. Prin urmare lucrul la statueta aia progresa mai greu decât mersul unei persoane cu artrită. Însă pe Alex îl fascina. Vorbea mai mereu despre coada calului – şi despre cum semăna ea cu una adevărată şi înfoiată, cu fiecare fir de

păr clar şi separat de celelalte. Altă dată a observat un obiect ieşind din buzunarul lui Carol Malaca Loomis şi a întrebat-o pe Jess despre ce anume era vorba. *E ca un băţ ascuţit la un capăt şi înfăşurat în bandaje...* Iar Jess s-a holbat la Carol Malaca cu o secundă prea mult şi era să se aleagă cu o altă bătaie. Normal că n-a văzut obiectul, dar, din descrierea lui Alex, şi-a dat seama ce era. Şi nu se îndoia deloc că băiatul chiar putea să-l vadă.

Însă erau alte lucruri pe care nu le desluşea deloc. În primul rând, nu-şi prea putea da seama de configuraţia unei încăperi sau de poziţia pereţilor şi a mobilierului din ea. Uneori stătea şi vorbea cu ea, având trupul fantomatic secţionat de o masă sau de o uşă deschisă – deloc conştient de ce se întâmplă în jur. Însă părea mai ancorat în realitate acolo unde erau mai mulţi oameni, pe care încerca să-i ocolească, nu să treacă drept prin ei. Iar când cei din jur se deplasau prin el, se încorda şi se cutremura, de ziceai că tocmai a călcat într-o băltoacă cu apă rece.

Memoria îi funcţiona perfect – asta era sigur. Dovedea un interes nesfârşit pentru amănuntele vieţii în închisoare şi stoca toate fărâmele de informaţii pe care le găsea. În doar o săptămână, vorbea despre toate deţinutele din Goodall – unele dintre ele fiindu-i lui Jess încă total necunoscute – folosind numele lor de botez sau poreclele.

Normal că lui îi era mai uşor. Jess avea un motiv întemeiat pentru care prefera să stea mai retrasă: dacă ar fi încercat să înceapă o conversaţie, nu ar fi făcut decât să rişte să capete alţi pumni în gură. Prin urmare, strategia ei de bază era să stea cuminte şi să-şi vadă de treburile ei. Buller se purta destul de bine cu ea şi n-o deranja deloc să discute despre teme necontroversate. Femeile de pe acelaşi coridor o salutau câteodată. Ba chiar una dintre ele o invitase la întrunirile grupului ei de autoajutorare care se numea „Viaţa merge înainte”, întruniri care aveau loc marţea, din două în două săptămâni, în sala de bal. Jess s-a dus, dar şi acolo a stat cu ochii în pământ şi cu umerii gârboviţi.

Invizibil şi invulnerabil, Alex îşi hrănea curiozitatea fără

nicio inhibiţie. Jess era epicentrul lui, stâlpul de care era priponit, dar alerga în jurul ei în cercuri largi, absorbind cât mai multe informaţii din jur.

Dar nu. Nu-i corect să spunem aşa. Alex nu alerga. De fapt, Jess abia dacă-l vedea mişcându-se. Stătea lângă ea, sporovăind neîncetat, pe un ton scăzut, conspirativ. Iar dacă ea se ridica să plece, el rămânea pe loc şi o urmărea cu privirea. Dar întotdeauna ajungea la locul cu pricina înaintea ei, o aştepta acolo şi relua conversaţia chiar de unde o întrerupsese.

Aşa că Jess nu prea înţelegea cum şi când reuşea el să cunoască celelalte femei şi să le vadă ce făceau. Trebuia să accepte că aşa stăteau lucrurile – şi că îi spunea adevărul despre toate deţinutele acelea ale căror nume însemnau mai mult sau mai puţin pentru ea. Yolanda Woods plângea în celula ei. Kath Nickell avea o poză cu doi bărbaţi care se sărutau. Popoul lui Amit Liu a trecut prin plasa patului şi acum îi atârna până aproape de podea.

Bine. În regulă.

Şi după aia Alex se sătura de atâta adevăr şi începea să-i spună altfel de poveşti. Jess pierdea mereu începutul. Probabil că fusese în timpul conversaţiilor de după stingere, când Buller dormea dusă în patul de sus, iar ea moţăia.

Distribuţia era mereu aceeaşi – deţinutele din aripa Goodall. Însă, în loc să insiste asupra fleacurilor cotidiene, Alex le transforma în locuitoare ale unei alte lumi – o lume secretă, care se schimba după bunul lui plac. Aici Woods era pădurar, cu cizme cu toc înalt (cât de neverosimil!) şi vestă din piele albă şi construia căsuţe în copacii unei jungle nesfârşite. Poate că lui Alex îi plăcea doar să facă jocul ăsta de cuvinte cu numele ei[24], pentru că orice altă legătură a lui Woods cu pădurea era cu totul de neînţeles. Nickell era pasionată de ferestre şi voia multe, cât mai multe; dar, de câte ori punea o fereastră nouă, aceasta se spărgea. Liu avea pisici, de care nu se putea apropia pentru că, dacă o făcea, începea să se transforme şi ea

[24] *Woods,* în lb. engl. – „pădure” (n.tr.).

într-o pisică şi se speria foarte tare.

De unde scotea băiatul cel mort toate aiurelile astea? Jess nu ştia şi nici nu-i păsa. Credea că Alex are un talent în sensul acesta. I-ar fi citit cărţile în vremea când lucra la librăria „Jumătate de cer”; i le-ar fi pus pe rafturi în aşa fel încât oamenii să le poată vedea copertele, nu doar cotoarele. Şi sub ele ar fi lipit etichete pe care ar fi scris „Încercaţi cartea asta, dacă vă plac subiectele cutare şi cutare…”

Pe Alex îl încânta nespus interesul ei şi inventa poveşti din ce în ce mai complexe. Jess îşi dădea seama că până şi băiatul era captivat de propriile lui scorneli. Pentru că atunci în voce i se ghicea o surescitare neaşteptată. Şi îşi folosea mâinile, exact ca o persoană vie, ca să deseneze în aer lucrurile pe care le descria. În momentele acestea îi amintea lui Jess de Shannon McBride, cealaltă candidată la premiul de cel mai bun povestitor din Goodall.

Însă plăsmuirile lui erau prea întunecate, mai ales dacă te gândeai că nu era decât un copil. Un copil mort, sigur că da, dar tot copil.

Hannah se întâlneşte cu bărbatul ăsta. Crede că-l cunoaşte, dar nu-i adevărat. Sau nu e aşa cum îşi închipuie ea. Ba nu. Este. Este cum îşi închipuie ea, dar începe să se schimbe şi se face tot mai mare.

Şi o înhaţă şi-i pune mâna pe faţă. Trage de ea. Ca şi cum faţa ei ar fi un fel de mască şi masca asta n-a fost fixată bine pe margini, aşa că uriaşul ăsta poate să-şi bage degetele pe sub ea.

Începe să i-o scoată. Şi aici vine partea de groază. Hannah vrea să ţipe. Ştie că, dacă ţipă, va veni cineva s-o ajute. Dar nu poate, pentru că i s-a desfăcut aproape toată faţa şi acolo fusese şi gura ei, aşa că nu mai are cum să şi-o folosească. Ai crede că poate mai are ceva acolo unde i-a fost gura – o gaură sau ceva de genul ăsta – şi ar trebui să reuşească să ţipe. Dar nu mai are nimic. Totul este neted şi fără crăpături sub masca aia. Şi dacă bărbatul ăla i-o scoate de tot, atunci n-o să mai vorbească, n-o să mai audă, n-o să mai vadă şi o să moară pentru că n-o să mai

fie în stare să respire.

Aşa că se luptă cu el. Dar el e mai puternic şi ea îşi aduce aminte că a mai învins-o şi înainte şi asta o face să-şi piardă puterile. Nu mai are nicio şansă.

Încearcă să plângă, dar nici asta nu mai poate să facă. Pentru că nu mai are ochi. Şi după aia bărbatul îi aruncă faţa pe jos şi vine un câine şi o mănâncă.

Jess se ridică în capul oaselor pe întuneric. Numai că întunericul nu era deplin: la un capăt al tubului fluorescent din tavan era o lumină de veghe, care colora într-un portocaliu stins patul, masa şi vasul de toaletă fără colac, transformându-le pe toate în nişte forme vagi, fluide, din care atârnau umbrele negre, ca nişte tumori. Dar pe Alex îl vedea foarte bine. Şi noaptea, şi ziua băiatul era perfect clar. Şi nu făcea umbră.

— Despre Passmore ce poveste ştii? îl întrebă Jess, complet trează acum. Ea este acea Hannah despre care vorbeşti? Aia care m-a bătut?

Vorbea mereu numai în şoaptă, deşi niciodată Buller nu se trezise înainte de sunetul sirenei.

Da, răspunse băiatul. *Ea este.*

— Dar… Alex, ăsta-i un lucru îngrozitor.

Da.

— Nu trebuie să… se bâlbâi Jess, căutându-şi cuvintele. Nu trebuie să fii supărat pe ea pentru că m-a bătut. Nu trebuie s-o urăşti.

În fond, îşi zise ea, dacă stai să te gândeşti bine, ţi-a dat votul ei. Cu bombeul ghetei. A luat partea victimei împotriva incendiatoarei.

N-o urăsc.

— Atunci, încetează!

Ce să încetez?

— Cu poveştile astea. Sau… sau dă-le finaluri fericite!

Nu pot.

— Ba poţi, Alex.

Jess îşi auzi tremurul din voce şi îşi dădu seama că avea frisoane. Normal că nu de la frig, că doar se aflau în miezul verii. Ci din cauza faptului că simţea foarte acut că băiatul

acesta venea dintr-o altă lume. Ridicol, sigur că da. Stătea la poveşti cu o fantomă, fără să-i pună la îndoială existenţa; şi acum o şoca faptul că îi spunea poveşti de groază.

Însă îşi dorea să-l protejeze. Voia ca Alex să-şi păstreze inocenţa, chiar dacă era închis aici, printre criminale. O salvase din abis, o adusese înapoi din mormânt. Îi datora totul, în vreme ce el nu-i era dator cu nimic, decât, poate, cu moartea.

Aşa că încercă din nou.

— De ce nu inventezi o poveste despre ce se va întâmpla cu Passmore după ce iese de aici? Unde se va duce?

Nu ştiu. Şi nu se duce nicăieri. E condamnată pe viaţă.

— Dar poţi să-ţi imaginezi.

Alex păstră o tăcere solemnă câtă vreme se gândi la această variantă.

Nu am o imaginaţie prea bogată, spuse el în cele din urmă.

Jess era de părere că băiatul se judeca prea aspru.

— Poveştile sunt ca nişte dorinţe, Alex, spuse ea, conştientă de faptul că încerca să redea prin cuvinte banale un adevăr uriaş. Ar trebui să-ţi doreşti doar lucruri care îţi fac plăcere.

Alex dădu din cap ca să-i arate că a înţeles, dar pe chip îi apăruse o expresie de neîncredere – şi de nefericire – de parcă, criticându-i fanteziile, ea îl ataca de fapt pe el. Aşa că Jess se grăbi să-l liniştească.

— Toţi avem momente dintr-astea, când ne dorim ca oamenii care nu ne plac să păţească nişte lucruri rele. Şi presupun că, de vreme ce nu-i decât o poveste, nu face nimănui niciun rău. Dar e mai bine să te gândeşti la cei pe care îi iubeşti, nu crezi? Şi să-ţi doreşti să aibă parte de o viaţă fericită, plină de lucruri bune.

Probabil. Da.

Tot mai avea sentimentul că-l rănise. Deschise gura să mai spună ceva. Dar tocmai atunci sirena începu să sune deşteptarea. La primul ei zbieret, Buller sări jos din pat, fix între ei doi. Se îndreptă spre chiuvetă, horcăind ca să-şi

adune flegma din gât. Şi, ca printr-un efect cinematografic prost dintr-un film vechi, îl şterse pe Alex Beech din celulă.

35

— Eu zic că merge destul de bine, îi spuse Grace lui Devlin, cam la o săptămână după prima discuţie cu Sally.

Se aflau în celula lui Grace, unde mai era şi Earnshaw, care îşi coafa şefa. Lizzie era uimitor de îndemânatică şi mânuia cu deosebită grijă diferitele soluţii şi placa de întins părul. Însă doar pe Grace o coafa. Bineînţeles, Grace era şi singura persoană care îndrăznea să i-o ceară.

— Foarte bine, a fost de acord Devlin. Sally se descurcă de minune, nu?

Însă Grace se mulţumi să mârâie. Deja îi recunoscuse meritele, spunându-i că ideea de a-l implica pe doctor fusese una excelentă. Plus că-i dăduse şi un comision pe lângă partea lui din profit. Nu avea niciun chef să-şi petreacă tot restul vieţii gâdilând ego-ul umflat al lui Devlin. Dar nu-şi pierdu buna dispoziţie. Ostilităţile de preluare a blocului C decurgeau foarte bine. Şi spera că se vor încheia fără vărsare de sânge, cu excepţia celor câteva picături întâmplătoare de până acum.

Dizzy – Ruth Disraeli pe certificatul de naştere – fusese pusă în libertate la 13 mai, după ce-şi ispăşise şase din cei zece ani de închisoare primiţi pentru trafic de droguri. Fix cu o săptămână înainte de această dată, în curte avusese loc un incident, o încăierare scăpată de sub control. Nu a fost rănit nimeni, dar, la percheziţie, asupra a două dintre deţinutele implicate – Ajique Hassan şi Dominica Weeks – au fost găsite arme. Hassan avea un cuţit clasic – ba chiar banal –, confecţionat dintr-o jumătate de lamă de ras Wilkinson Sword, înfiptă în coada unei periuţe de dinţi. Minnie Weeks dăduse dovadă de mai multă imaginaţie şi era înarmată cu un nunceag, făcut din două picioare de scaune, legate între ele cu o bucată de cearşaf. Ambele femei au primit câte o lună de carceră, cu posibilitatea amânării termenului de eliberare condiţionată.

Aripa Goodall avea propria-i curte. Celelalte, inclusiv Curie, împărţeau un spaţiu mai mare, într-o altă parte a

închisorii, lângă unul dintre zidurile exterioare. Lui Devlin nu-i fusese deloc uşor să pună la cale nici bătaia şi nici percheziţia care i-a urmat într-o zonă neutră. Aşa că a trebuit să mituiască doi gardieni şi o deţinută din aripa C şi a confecţionat el singur armele, deoarece ar fi fost absolut imposibil să le descopere în interiorul penitenciarului. Nu pentru că deţinutele n-ar fi avut arme – numai că niciuna n-ar fi recunoscut asta şi nici nu ar fi predat-o vreunui gardian, fie şi unuia corupt ca Devlin, indiferent ce i-ar fi promis el. Consecinţele ar fi putut fi mult prea grave.

Însă iată că planul a funcţionat. Hassan şi Weeks au fost scoase din peisaj, Dizzy plecase de acolo, iar soarta stocului de amorţeală recreaţională atârna de un fir de aţă. Acum intră în scenă domnul doctor Salazar.

Simplu. Şi elegant. Grace a fost încântată. Nu numai că Salazar era cărăuşul perfect, dar era şi o mărime cunoscută. A existat un moment când a avut curajul să se opună pe motive de conştiinţă, însă momentul acela fusese de mult şi avusese drept rezultat revenirea – completă şi necondiţionată – a bunului doctor în pluton.

Drept urmare acum era extrem de uşor de manevrat.

Prima livrare a decurs ca la carte. Telefonul lui Salazar a sunat la ora zece. O voce pe care nu o cunoştea i-a spus ce să facă.

— Aşteaptă zece minute. După aia deschide uşa. Să nu ieşi înainte. Cronometrează alea zece minute cu ceasul.

Sally locuia într-o fundătură de la periferia sărăcăcioasă a Fletchertown. Nu s-a putut hotărî să se ducă la fereastră şi să se uite afară, dar a fost atent la un eventual zgomot de maşină. În noaptea aceea tăcută şi inertă, s-ar fi auzit orice sunet, chiar dacă mai îndepărtat.

Nimic. Însă când a deschis uşa la finalul celor zece minute, pachetul se afla pe preşul de afară. O cutie din carton, deschisă, cu un exemplar vechi din *Tumul de*

veghe[25] pus deasupra, probabil pentru a descuraja o examinare mai atentă. Sally a dus cutia înăuntru, mirându-se de cât de uşoară era.

S-a tot aşteptat să se întâmple ceva urât la un moment dat – ceva destul de grav, de care să se folosească şi să spună că nu mai vrea să facă asta. Să o spună şi aşa să rămână. Însă totul nu a fost decât un şir nesfârşit de capitulări facile. Oricât de mare îi era ruşinea şi oricât de multă silă îi era de sine însuşi pentru că acceptase să facă ce-i cereau Grace şi Devlin, până acum nu avusese nicio problemă. Ba chiar şi ameninţarea cu dezvăluirea relaţiei lui cu Patience DiMarta îi uşurase situaţia, pentru că îşi putea spune că făcea toate astea pentru binele ei. Pentru soţul ei, care lucra la firma de colectare a gunoaielor din subordinea consiliului municipal. Şi pentru cei trei copii ai lor, care erau lumina ochilor lui Patience, al cărei portofel era burduşit cu fotografiile lor (în general, mult mai multe decât bancnotele). Nu era vorba despre laşitate, ci despre altruism. Omenie. Eroism anonim.

A pus cutia pe masă şi s-a uitat înăuntru. Sub revistă se afla o cutie mai mică, folosită la ambalarea mănuşilor chirurgicale. Numai că acum avea cu totul altceva în ea. După părerea lui Sally, era vorba despre heroină, ketamină şi răşină de canabis, fiecare în pungi sigilate şi îndesate bine unele în altele. Şi-a luat cina, compusă din ouă jumări pe pâine prăjită, cu garnitură de mazăre congelată, cu ochii la cutia de lângă el. Mâncarea i-a picat greu şi a avut un gust straniu, de parcă ar fi fost contaminată, tocmai pentru că ştia ce era acolo. Aşa că după masă a băut aproape o sticlă de vin roşu, care n-a avut niciun gust.

N-am să fac asta, şi-a spus el pentru a mia oară. Doar pentru că-i plăcea cum sună cuvintele alea. Minciunile alea.

Paznicii de la punctul de control aveau obligaţia să inspecteze toate pachetele care intrau sau ieşeau din penitenciar, dar şi Devlin, şi Salazar ştiau că obişnuiau să

[25] Revistă ilustrată cu conţinut religios, distribuită gratuit de Martorii lui Iehova (n.tr.).

acorde mult mai puţină atenţie acelor persoane pe care le cunoşteau. Mulţi dintre ei lăsau angajaţii să intre aproape fără să le arunce vreo privire, în vreme ce cu vizitatorii erau extrem de vigilenţi.

Cu toate acestea, Sally a prezentat pachetul la punctul de control. Paznicul din ziua respectivă, un puşti care nu avea douăzeci de ani, nici nu a vrut să-l atingă – poate unde se temea că germenii de la cine ştie ce boală infecţioasă a deţinutelor s-ar fi lipit ca prin magie de cutia aia, chiar dacă acum cutia cu pricina intra în Fellside, nu ieşea de acolo. Precaut, doctorul pusese la vedere o pereche de mănuşi chirurgicale evident folosite, tocmai pentru a declanşa această reacţie a paznicului.

Puţin mai târziu, în aceeaşi zi, a intrat în prima lui tură la clinica de ortopedie din aripa Curie. Fiind o noutate la Fellside, clinica aceasta era frecventată de foarte multe deţinute, majoritatea mai în vârstă, care se văitau de multe dureri şi junghiuri, despre care vorbeau cu deosebită plăcere. Cele două ore s-au târât cu viteză de melc obosit. La sfârşitul lor, domnul doctor Salazar s-a dus la sala de meditaţie, a descuiat uşa cu cheia primită de la Devlin şi a intrat repede, ca să nu-l vadă nimeni. A ascuns pachetul sub o placă din podiumul de lemn. Nu a rămas înăuntru nici măcar un minut, apoi a ieşit, a încuiat uşa şi şi-a văzut de drum.

N-a observat pe nimeni în jur, dar nici nu trebuia să observe.

Cam la o jumătate de oră după aceea, Devlin a anunţat-o pe Grace că livrarea decursese conform planului. Şi că Sally trecuse testul practic. Chiar aşa s-a exprimat, fapt care le-a stârnit amândurora râsul, pentru că îşi imaginau cum trebuie să fi arătat doctorul în clandestinitate.

Sally ar fi fost peste măsură de uimit să afle că o parte foarte mare a acestei producţii fusese pusă în scenă doar în beneficiul lui. Pachetul cu pricina a luat calea coşului de gunoi de lângă sala de meditaţie, unde a fost aruncat de Jazz Sullivan (una dintre agentele de vânzări numite de Grace în aripa Curie), deşi fusese instruită să rupă cutia şi

să lase bucăţile în trei locuri diferite. Toată povestea nu fusese decât o repetiţie generală, în cadrul căreia s-au folosit praf de talc şi chit de rosturi pe post de narcotice, deoarece Grace voia să vadă cum se descurcă doctorul când trebuie să acţioneze sub presiune. Şi s-a descurcat binişor, chiar dacă, aşa cum precizase Diavolul, avea destulă experienţă cu traficul de droguri (la scară mai mică, fireşte) de pe vremea când nevastă-sa era pe moarte.

În mod normal, drogurile lui Grace nici măcar nu s-au apropiat de punctul de control. Ar fi fost imposibil, din cauza frecvenţei cu care se schimbau turele în ultimul moment. Ar fi fost nevoie să plătească mult prea mulţi oameni pentru ca afacerea să meargă ca unsă. Grace avea un cu totul alt sistem, iar Sally urma să îl cunoască – cel puţin aspectele care-l priveau în mod direct – destul de curând.

Însă toate la timpul lor. Cam pe la miezul nopţii, pe preşul de la uşa doctorului Salazar a apărut un plic. Sally nu se culcase, ci asculta un disc de vinil Deutsche Grammophon cu *Opera de trei parale.* A auzit zgomotul de afară pe la mijlocul „Cântecului lui Solomon”, când Lotte Lenya[26] tocmai deplângea inutilitatea frumuseţii, a curajului şi a înţelepciunii.

A luat plicul şi l-a deschis. S-a oprit lângă biblioteca din hol şi a numărat treizeci de bancnote uzate de câte zece lire. Dintr-o fotografie înrămată, Leah – soţia lui defunctă – îl privea cu un surâs nepotrivit cu situaţia, de parcă l-ar fi felicitat pentru banii proveniţi pe căi ilegale.

În aceeaşi noapte, Sally a avut un coşmar a cărui imagistică era împrumutată din religia lui iudaică. Sau, mai bine spus, din religia lui Leah, pentru că Sally nu fusese evreu practicant până nu o cunoscuse şi se îndrăgostise de ea. De dragul ei a început să meargă la sinagogă în zilele de sărbătoare, avea grijă să nu servească lapte şi carne la aceeaşi masă şi chiar ţinea post de Yom Kippur, Ziua Ispăşirii.

[26] Lotte Lenya (1898-1981) – cântăreaţă şi actriţă de origine austriacă (n.tr.).

Visul lui Sally din noaptea aceea a avut una dintre temele de Yom Kippur. La slujba respectivă, rabinul de la sinagoga unde mergea el obişnuia să citească un pasaj din rugăciunea poetică „Unetanneh Tokef”[27]. Pasajul era mereu acelaşi. Se vorbea în el despre o carte din ceruri în care sunt scrise sentinţele hotărâte de Dumnezeu. „Cine va muri înecat, în flăcări sau înjunghiat. Cine va fi răpus de o fiară, cine de foame o să piară…” Şi tot aşa, la nesfârşit.

Suna destul de sumbru şi fatalist, dar rabinul lui Sally şi Leah îi asigura că nu este deloc aşa. Ideea pasajului respectiv nu era că Dumnezeu ar fi ştiut câte parale îţi face pielea, ci doar că nu are idei preconcepute. Că singur îţi pecetluieşti soarta prin acţiunile tale. Dacă regreţi, dacă te căieşti, dacă încerci să echilibrezi răul făcut prin fapte bune, atunci El îţi va acorda prezumţia de nevinovăţie. Dar odată ajuns într-un punct de unde nu mai există cale de întoarcere, odată ce ai adunat atât de multe păcate încât căinţa nu mai este posibilă, atunci HaShem[28] se va spăla pe mâini de tine. Şi, dacă numele tău apare în cartea aceea, va fi prea târziu să mai poţi face ceva. Pentru că nimic nu va mai conta.

Şi Sally a visat că numele lui apăruse în carte. Un înger a luat volumul de pe un raft, l-a pus pe o masă şi i-a întors paginile până când a ajuns la cea căutată. Şi în tot acest timp, îngerul plângea. Cu lacrimi amare. Un alt suflet avea să ajungă în iad şi îngerii nu pot suporta una ca asta. Îl jelesc pe omul care ai fi putut deveni. Însă îngerul din vis, care şi-a înmuiat pana în cerneală şi a scris acolo numele lui Sally, plângea şi din alt motiv.

Îngerul acela era soţia lui moartă, Leah. Şi ea plângea pentru că nu avea să-l mai vadă niciodată.

[27] „Să se dea putere”, în lb. ebraică (n.tr.).

[28] Unul dintre numele lui Dumnezeu în iudaism (n.tr.).

36

Moulson a suportat încă o perioadă huiduielile şi ocazionalele episoade de violenţă. Dar la un moment dat situaţia ei s-a schimbat pe neaşteptate.

Dintr-un motiv pe care nu-l putea înţelege nimeni, în toate aripile penitenciarului Fellside, atât prânzul, cât şi cina din zilele de vineri constau întotdeauna din mâncăruri pe bază de peşte. Probabil că directorul Scratchwell voia să scoată în evidenţă o idee religioasă – un soi de zbucium ecumenic al sufletului, pentru că nu era catolic. Ideea este că mesele de vineri nu l-au făcut deloc popular în blocul G, unde cam toată lumea era de părere că, dacă-ţi place gustul de peşte, nu trebuie să-l cauţi prea departe.

Într-o zi de vineri, la prânz, la doar o săptămână după sosirea lui Jess Moulson în blocul G, Hannah Passmore şi-a împins la o parte farfuria cu file de cod, s-a ridicat de la masă şi a străbătut întreaga sală până în colţul „leproaselor”, unde se afla şi Jess.

Jess îşi ţinea capul plecat. Tactică pe care o folosea foarte mult, ori de câte ori era obligată să se afle în spaţiile comune din Goodall. La început, nici nu şi-a dat seama că Passmore stătea în faţa ei.

Dar când a făcut-o, şi-a ridicat foarte încet privirea pe trupul mătăhălos al celeilalte deţinute. S-a oprit la faţa ei – deja schimonosită într-o expresie cu adevărat alarmantă. Cu toate că Passmore se apropia rapid de şaizeci de ani, era o femeie în putere. Chiar şi dacă aveai o minte de hamster, nu te apucai în veci să faci mişto de ea.

— Ce mi-ai făcut? întrebă ea acum.

Singura reacţie a lui Jess a fost:

— Poftim?

Nu voia să facă o scenă. Dar nici nu voia să fie iar luată la bătaie.

— Ce pizda mă-tii mi-ai făcut? repetă Passmore, încleştând o dată pumnii şi apoi desfăcându-i la loc.

Jess o vedea cum tremură. Plus că parcă avea ochii prea

măriţi. Şi mai era şi un semn însângerat pe buza inferioară, pe care şi-o tot muşcase până atunci. Şi acum reîncepu s-o muşte şi o picătură de sânge se formă pe marginea de jos.

— N-am făcut nimic, spuse Jess.

Vru să se uite din nou la tava ei cu mâncare, dar picătura aia de sânge îi tot atrăgea privirea. Acum se prelingea pe bărbia lui Passmore, ca o lacrimă roşie.

— Atunci de ce tot…

Femeia mai în vârstă clătină capul. Nu era în stare să termine propoziţia. O înşfăcă pe Jess de gât. Gardienele observară ce se petrece şi se grăbiră să intervină. Dar toate erau destul de departe de colţul acela al sălii.

Jess şi Passmore stăteau acum ochi în ochi. Albul ochilor lui Passmore era acoperit cu nişte pete micuţe şi roşii de la vasele sparte recent. Îşi mişca gura de parcă ar fi încercat să înghită un dumicat mult prea mare.

Dar nu despre înghiţit era vorba. Ci despre nişte cuvinte pe care-i era cumplit de greu să le spună.

— Iartă-mă! îi zise ea lui Jess foarte tare şi apăsat. Iartă-mă pentru că te-am bătut. Bine? Iartă-mă şi… şi lasă-mă în pace!

Şi apoi se întoarse brusc şi plecă de lângă Jess, trecând printre gardienele care se opriseră atunci când văzuseră că nimeni nu se bătea cu nimeni.

Passmore se întoarse la locul ei. Cu umerii gheboşaţi şi plângând cu suspine convulsive, sugrumate. O tăcere de mormânt se pogorâse asupra sălii de mese şi toată lumea îi auzea hohotele. Dar unele deţinute o văzuseră cum arată şi ăsta a fost cel mai mare şoc. Nu furie se citea pe chipul lui Passmore, ci spaimă. Ba mai mult, era foarte derutată – ca şi cum nu înţelegea ce i se întâmplă şi de ce.

Însă combinaţia aceasta de emoţii nu era ceva neobişnuit în Fellside. Numai că nici Hannah Passmore şi nici vreuna dintre celelalte deţinute condamnate pe viaţă nu se lăsaseră pradă lor până atunci.

De-a lungul perioadei de socializare din seara aceea, Shannon McBride a desfătat un public numeros şi variat cu

povestea despre crima şi pedeapsa lui Passmore.

— A jefuit o bancă. A jefuit-o cu o armă din plastic pe care şi-a făcut-o singură dintr-o machetă şi după aia a vopsit-o ca să pară adevărată. Când au prins-o, a început să îndruge verzi şi uscate poliţiştilor ca să le abată atenţia de la soţul ei care s-a furişat în magazie şi a dat foc banilor. Au reuşit să o condamne doar pentru că cenuşa de la bancnote este diferită de cenuşa obişnuită.

— Vrei să ajungi undeva cu povestea asta? o întrebă Pauline Royal.

În calitatea ei de fostă colegă de celulă şi prietenă a lui Hannah, se afla acolo doar pentru a se asigura că nu se spune nimic lipsit de respect.

McBride ridică mâinile cu palmele desfăcute, demonstrând sinceritate şi obligaţie faţă de adevăr.

— Po, tu ştii foarte bine cum e Hannah, spuse ea. Toate ştiţi. N-aţi zice că s-a temut de ceva în viaţa ei. Însă astăzi a fost speriată. Despre asta-i povestea mea, bine?

Po ridică din umeri, dar nu o contrazise. Şi pe ea o îngrijorase purtarea lui Hannah din sala de mese şi pornise să o caute în perioada de socializare. O găsise la bibliotecă, unde se prefăcea că citeşte o carte cu benzi desenate despre X-Men. Nu-i trecuse tulburarea şi Po încercase din răsputeri să o liniştească. Însă Hannah refuzase să-i spună ce anume făcuse Moulson de-i tăiase tot elanul. De fapt nici nu a prea vrut să vorbească, iar ce i-a zis nu avea niciun sens. A vorbit despre un câine şi un copil mort şi a mai spus că Moulson o aştepta la lăsarea nopţii. Sau o aştepta altcineva: pentru că sărea mereu de la „ea” la „el”.

— Nu vreau să-l văd, repeta într-una Passmore, răguşită şi cu ochii umezi şi căscaţi de spaimă. Nu mai vreau să-l văd.

Acea zi a marcat un moment de cotitură în atitudinea deţinutelor din blocul G faţă de Jess Moulson. Ulterior au existat doar incidente răzleţe. Câte o îmbrânceală în coada de la cantină, câteva huiduieli în curte. Dar Jess nu a mai luat bătaie vreme îndelungată. Şi atunci când a avut

necazuri, acestea au venit din altă direcţie.

37

Atunci când vrei să te împaci cu lumea, începi prin a-ţi plăti toate datoriile vechi.

Jess i-a scris o scrisoare mătuşii Brenda ca s-o întrebe cum îi merge cu sănătatea, dar mai cu seamă ca să-şi ceară iertare pentru că nu fusese o nepoată mai bună. *Am dat dovadă de egoism atunci când am încercat să mă sinucid, la fel de egoistă cum am fost în toate privinţele,* a scris ea. *Ştiam că te voi face să suferi, dar nu puteam să văd nimic dincolo de nefericirea şi de sentimentul meu de vinovăţie. Sentimentul ăsta nu a dispărut încă, dar acum îl abordez într-o altă manieră.*

Draga mea Brenda, tu mi-ai fost mereu alături când am avut nevoie de tine. După moartea mamei, tu ai fost singura persoană la care am ţinut. Uneori am senzaţia că ai fost singura persoană pe care o cunoşteam. Şi ai fost atât de bună cu mine. Ai făcut tot ce ţi-a stat în putinţă ca să-mi fie bine. Întotdeauna. Te rog, nu cumva să-ţi închipui că am ajuns aşa cum am ajuns din cauza ta. Este numai şi numai vina mea. Mereu a fost doar vina mea. Tot nu cred că ar fi o idee bună să vii să mă vizitezi aici. Drumul peste mlaştini este unul foarte lung şi călătoria ţi-ar face foarte rău. Important este să ştii că eşti deja aici – în inima mea.

Iniţial, se gândise să încheie aici scrisoarea, dar voia din tot sufletul să explice de ce se răzgândise în privinţa sinuciderii. Voia ca Brenda să înţeleagă că nu fusese nici indiferentă faţă de ea şi nici mânată de o simplă toană atunci când hotărâse să moară sau când se răzgândise în ultima clipă. *Alex a venit la mine în vis,* a scris ea în continuare. *Şi m-a rugat să-l ajut. Nu pot să-ţi explic aşa cum trebuie şi ştiu cât de aiurea sună, dar cred că pot face asta. Şi ştiu că trebuie s-o fac. Asta-i menirea mea acum, mătuşică B. Ăsta-i motivul pentru care încă mai sunt în viaţă. Să nu te temi pentru mine şi să nu fii tristă. Deja te-am întristat destul până acum. Cât voi mai putea, am să-ţi scriu regulat, ca să-ţi povestesc cum merge.*

I-a scris şi lui John Street. Nu pentru că s-ar fi simţit în vreun fel vinovată pentru mâinile lui distruse. El îi provocase destulă durere cât fuseseră împreună ca să merite asta cu vârf şi îndesat. Însă avea vaga senzaţie că aşa mergeau lucrurile. Probabil că şi viaţa lui intrase în impas cam în acelaşi moment cu a ei. Când eşti implicat în evenimente atât de importante, devii pe veci prizonierul lor. Aşa că i-a trimis o scrisoare ambiguă, în care spunea că speră că se pot ierta reciproc şi că ea a făcut deja ceva progrese în sensul acesta.

Însă răspunsul nu a venit din partea lui Street, ci de la Nicola Saunders, fosta ei colegă de serviciu şi fostă distribuitoare de droguri. Nicola îl cunoştea pe Street dinaintea lui Jess. De fapt, chiar ea i-l prezentase. Şi i-a spus în scrisoare că acum trăia cu Street şi i-a cerut o favoare: să nu se mai bage în viaţa lui şi, de ce nu, să termine treaba aia pe care a început-o cu greva foamei. *John mi-a povestit câteva dintre chinurile la care l-ai supus. Şi zici că tu eşti aia care trebuie să-l ierte? Ăsta-i cel mai prost banc pe care l-am auzit vreodată. El nu vrea să te ierte şi nu vrea să mai audă vreodată de tine. Şi ţi-a supravieţuit. Asta-i o mare realizare.*

A mai primit şi alte scrisori, dar nu prea multe. Dacă-l scoteai pe Alex Beech din ecuaţie, lui Jess nu-i mai rămâneau prea multe relaţii în care să conteze echilibrul karmic. Sau prea multe relaţii şi punct. *Să nu faci rău* nu-i o poruncă exagerată, mai ales atunci când oricum nu faci nimic.

Ce se întâmplase cu ea? Abia dacă era capabilă să priceapă întrebarea, darămite să-i şi răspundă. Cum de se întâmplase că viaţa ei fusese atât de goală, încât o simplă dependenţă reuşise să o umple până la refuz?

Bineînţeles că fusese exact pe dos. Şi era conştientă de asta. Heroina acţionează exact ca un pui de cuc. Aruncă din cuib toate celelalte ouă, ca să fie sigur că doar lui îi acorzi întreaga atenţie.

Acum o preocupa altceva şi se temea puţin că noua obsesie pusese stăpânire pe ea. Că îşi asumase această

misiune imposibilă în numele lui Alex tocmai pentru că viaţa ei, cuibul acela gol, trebuia să se umple.

O frământau îndoielile acestea doar atunci când Alex nu era lângă ea. Iar când era, nu mai conta nimic altceva. Fellside era o iluzie, iar el era realitatea, el era temelia vieţii ei. Ce rost avea să-şi facă griji pentru puritatea propriilor motive? Niciodată în viaţa ei nu fusese motivată de ceva mai imaculat.

38

Diavolul apăru în infirmerie chiar la sfârşitul turei şi anunţă că doreşte să discute ceva cu domnul doctor Salazar. Numai că Sally nu era acolo; singura persoană din infirmerie era Sylvie Stock, care făcea ordine într-un dulap cu medicamente. Îl întrebă dacă-i poate fi de folos cu ceva, dar Devlin îi răspunse că nu are cum. Îl durea puţin umărul şi voia să-l consulte Salazar înainte să plece acasă.

— Să-ţi dau nişte ibuprofen, se oferi Stock.

Nu ştia ce altceva să facă. Plus că, în general, recunoştea imediat care probleme erau trecute în fişa postului ei şi care nu. Îngrijirea indispoziţiilor de care se văita personalul *nu* făcea parte din îndatoririle ei şi, în mod normal, l-ar fi ignorat pe Devlin până când acesta şi-ar fi pierdut răbdarea şi ar fi plecat de acolo. Numai că acum încă mai era răscolită în urma experienţei cu Moulson şi a faptului că Sally îi descoperise greşeala. Şi se hotărâse să ducă o viaţă virtuoasă, în speranţa că astfel va putea evita toate necazurile pe care i le-ar fi putut aduce pedeapsa divină.

— Nu te deranja, o refuză Devlin. Îl aştept.

Şi aşa a făcut. În tăcere. Zgâriindu-i nervii lui Sylvie ca o pilă trecută cu brutalitate peste coardele unei viori, agitând-o tot mai mult pe măsură ce trecea timpul. Însă cel mai rău lucru a fost atunci când Sally s-a întors şi l-a găsit pe Devlin acolo. Fără să stea pe gânduri, doctorul i-a spus că poate pleca acasă mai devreme.

— Termin eu ce mai e de făcut aici, Sylvie. Nu-ţi face griji. Ne vedem luni.

Chiar dacă nu mai era decât o jumătate de oră până la terminarea programului, Stock încercă să se opună, să-i spună că nu o deranja să mai rămână şi să termine ce începuse. Dar Sally rămase neclintit, aşa că se văzu nevoită să plece, deşi acum era convinsă de-a binelea că Devlin venise anume ca să discute despre situaţia ei. Ştia precis că, imediat ce va închide uşa în urma ei, Devlin se

va întoarce spre doctor şi va zice ceva de genul: „Ce ai de gând să faci acum cu infirmiera Stock?”

Porni spre locul unde îşi parcase maşina, având sentimentul că un topor îi cădea în cap cu încetinitorul şi ea nu se putea feri din calea lui.

Parcarea personalului se afla vizavi de penitenciar, pe o bucată de teren care dădea spre dealul Sharne. Până acolo se putea ajunge pe o cărare, dar, la fel ca mulţi dintre colegii ei, Stock merse pe marginea plină cu buruieni a pantei domoale.

Înaintă prin parcare, către povârnişul mai abrupt din capăt. La o sută douăzeci de metri sub ea, o cascadă, subţire ca lama unui cuţit, curgea într-un bazin din piatră cenuşie, pe care îl săpase vreme de o sută de mii de ani. De deasupra – de unde se afla Stock acum – pereţii din stâncă semănau cu două mâini făcute căuş ca să strângă apa.

Şi se gândi mult timp dacă n-ar fi fost mai bine ca mâinile acelea să o cuprindă şi pe ea. Îi plăcea să citească articole pline cu mizerii din publicaţii ca *Daily Mail* sau *True Crime*, aşa că ştia foarte bine cum erau tratate de presă femeile rele, mai cu seamă infirmierele. Kristen Gilbert, Genene Anne Jones[29], Beverly Allitt[30], supranumită „Îngerul Morţii”. Stock nu făcuse nimic asemănător cu crimele îngrozitoare ale acestor femei, însă nu ar fi fost un impediment. Probabil că ar primi şi o poreclă care să prindă la public – mai melodramatică decât a lui Allitt.

Cariera îi va fi distrusă. Nu voise decât să le fie de ajutor oamenilor, dar le va rămâne în amintire drept o nebună sadică. Şi toate astea din cauza Jessicăi Moulson şi a sinuciderii ei ratate. Dacă ţinuse cu tot dinadinsul să moară, atunci de ce renunţase la greva foamei? Avea impresia că Moulson îşi dăduse toată osteneala numai ca să-i întindă o cursă, în care ea căzuse fără să-şi dea seama. Şi acum furia lui Stock începu să clocotească şi apoi se

[29] Infirmiere şi ucigaşe în serie din SUA (n.tr.).

[30] Beverly Allitt – bonă şi infirmieră care a ucis mai mulţi copii aflaţi în grija ei (n.tr.).

evaporă, lăsând în urmă-i doar claritate şi un calm straniu.

Şi îşi jură că, dacă avea să supravieţuiască, dacă Dumnezeu îi va mai acorda o a doua şansă, atunci nu va mai face niciun rău nimănui câte zile va avea.

Dar, dacă îi va cădea tavanul în cap, atunci va cădea şi peste Moulson. Va avea ea grijă de asta.

Rămas singur cu Sally, Devlin trecu direct la subiect.

— În regulă, zise el. Grace e încântată de cum a mers prima livrare. Te-ai descurcat. Dar marfa nu va mai fi adusă la tine acasă de acum încolo. O ştii pe Carol Malaca? Carol Loomis? Uite cum facem de acum înainte: ea o să-ţi aducă pachetele la clinică în fiecare joi, cu foarte puţin timp înainte să te duci să-ţi faci programul la Curie. Aşa că trebuie să inventezi un motiv pentru care ea să vină regulat la consult. Şi să-l notezi în registru. Zi că are ceva cronic. Tu o să laşi pachetul în acelaşi loc, sub placa aia din camera de meditaţie. Bine?

Sally era uluit.

— Dar… în cazul ăsta… înseamnă că bagă altcineva drogurile în închisoare?

— Îţi merge mintea brici, nu-i aşa, Sally? rânji batjocoritor Devlin. Da, am găsit pe altcineva care să aducă marfa înăuntru. Tot ce trebuie să faci tu este s-o treci de postul de gardă şi s-o bagi în aripa Curie. Mai puţine riscuri, dar aceeaşi răsplată, deci bravo ţie! Acum dă-mi medicamentele, că am întârziat.

Salazar îi întinse tabletele de mialgin şi Devlin plecă fără să mai spună nimic. Întreaga discuţie durase atât de puţin, încât la ieşirea pe poarta din faţă – după ce se oprise ca să semneze de plecare în registru – o observă pe Stock în parcarea de vizavi, îndreptându-se abia acum spre maşină. Ţinea capul în piept şi umerii îi erau gârboviţi, la fel ca ai unei persoane care merge printr-o ploaie torenţială văzută doar de ea.

39

Brian Pritchard încă se mai considera avocatul Jessicăi Moulson, în pofida tuturor declaraţiilor acesteia care sugerau contrariul. Însă, pe măsură ce se apropia data limită la care putea fi înaintat apelul şi după ce aceasta a trecut, nu a mai aşteptat niciun răspuns la cererile lui de a discuta cu deţinuta. Iar când Moulson s-a răzgândit şi i-a transmis că vrea să se întâlnească cu el ca să stabilească strategia pentru contestarea sentinţei, avocatul s-a hotărât să acţioneze cu prudenţă.

Moulson nu-l înghiţea, însă mai important era faptul că nu avea încredere în el. Indiferent de ce ar fi putut însemna această schimbare de atitudine, poate că ar fi fost mai bine să trimită pe altcineva la prima întrevedere, ca să tatoneze terenul. Şi chiar cunoştea persoana potrivită pentru asta: Paul Levine, stagiarul lui, care dovedise de la bun început un interes foarte mare pentru cazul Moulson.

Gândindu-se la drumul lung şi dificil până la penitenciar, Pritchard a avut grijă să-i ceară scuze tânărului pentru chinurile la care îl supune. Dar Paul a spus că nu-l deranjează deloc. Acest răspuns era aşteptat din partea lui, pentru că se afla pe treapta cea mai de jos a ierarhiei. Dar, totodată, era şi adevărat. Sau, dacă era minciună, era una prin omisiune. Adevărul adevărat era că Paul s-a simţit în al nouălea cer când Pritchard l-a anunţat ce trebuie să facă şi unde să se ducă. Abia dacă şi-a putut stăpâni impulsul de a ţopăi de fericire.

Emoţia asta copleşitoare l-a însoţit întregul drum de la gara londoneză King’s Cross şi până la cea din Leeds. Ba chiar s-a intensificat în timpul călătoriei (cu un taxi al cărui interior mirosea vag a vomă) prin ţinutul unde se afla dealul Sharne; şi când a intrat pe poarta din zidul înalt de cincisprezece metri, din jurul penitenciarului Fellside; şi când uşile s-au deschis, rând pe rând, în faţa lui, cu zgomot metalic, prelung; şi când gărzile l-au dus în încăperea unde avea să o întâlnească pe Moulson.

Levine se simţea ca un ambasador primit la curtea unui regat străin. Şi, când începu să vorbească, parcă era torentul de apă care ţâşneşte printr-un baraj spart, stimulat de o energie abia stăpânită şi cu o intensitate aproape de neînţeles.

Erau doar ei doi în camera rezervată discuţiilor dintre avocat şi client. Caracterul confidenţial al acestor întâlniri era respectat la Fellside, dar în partea de masă a lui Levine se afla instalat un buton de panică, din cauza statutului de deţinută extrem de periculoasă al lui Moulson. Nu că ar fi arătat cine ştie ce ameninţătoare acum, doar pe jumătate înzdrăvenită în urma bătăilor primite de când fusese transferată de la infirmerie în celulă.

Lui Paul i se părea absolut fascinantă. Nespus de frumoasă. Se îndrăgostise de Moulson în timpul procesului şi, cu toate că de atunci nu o mai văzuse niciodată, încă o mai iubea, deşi fără speranţă. Ar fi fost primul care să recunoască faptul că era ciudată pasiunea aceasta care îl mistuia. Moulson era o criminală condamnată la închisoare, o paria. Iar chipul ei, cu asimetria şi textura lui anorganică, era opusul oricărei definiţii a frumuseţii.

Fireşte că era convins de nevinovăţia ei. Văzuse notiţele lui Pritchard, îl ajutase la pregătirea apărării. Ştia că existau întrebări care nu fuseseră puse la primul proces.

Însă era mai mult decât atât. I se părea extrem de palpitant să se afle lângă Moulson. Să stea de vorbă cu ea. Viaţa ei era ca o tragedie în trei acte, în care rolul personajului negativ era jucat de droguri. Iar faţa ei îl hipnotiza pur şi simplu. Avea ceva mai important decât frumuseţea sau simetria. Avea transparenţă. Ca o mască, dar una care nu ascundea nimic. Toate emoţiile i se citeau pe chip – intense, clare şi elocvente –, mai cu seamă când muşchii din partea distrusă se forţau să copieze asincronic grimasele părţii tefere.

Trebuie precizat că Paul Levine avea o cu totul altă părere despre durere şi desfigurare decât majoritatea oamenilor. În adolescenţă se automutilase mai mult de

patru ani şi i se părea că niciodată nu se simţise mai viu decât atunci. Încetase să se mai taie atunci când intrase la universitate, pentru că-i fusese teamă că nu va fi capabil să aibă cu o altă fiinţă omenească o relaţie la fel de plină de sensuri ca aceea pe care o avea cu propria lui piele şi cu sângele care curgea pe sub ea.

Câteva legături romantice, scurte dar profunde, i-au dovedit că era în stare de astfel de sentimente şi i-au schimbat cu totul mentalitatea. Nu şi-a reluat obiceiul, dar îşi amintea extrem de bine perioada aceea când se automutilase cu multă râvnă. Şi îşi păstra trusa – cu lame de ras şi pansamente şi soluţie antiseptică – în fundul şifonierului, loc unde alţi bărbaţi îşi păstrează revistele porno. Naviga pe site-uri unde alţi oameni îşi postau fotografiile cu rănile autoprovocate. Încă mai vedea farmecul acestor răni, încă i se mai păreau frumoase şi romantice, aidoma unei ofrande aduse unei lumi prea înapoiate mintal ca s-o priceapă.

Frumuseţe a fost cuvântul care i-a venit primul în minte atunci când a dat cu ochii de Moulson. Nu se vedeau multe din semnele bătăilor încasate, dar trupul lovit o făcea să meargă cu grijă exagerată, ca o femeie de două ori mai bătrână. În mod cu totul paradoxal, lui Paul tocmai acest mers i se părea că-i conferă o graţie remarcabilă. Semăna cu mersul unei regine dintr-o procesiune medievală.

Încercă să se adune, apăsă butonul reportofonului şi începu să-i spună lui Moulson – pe un ton mult prea sonor, mult prea emfatic – ce făcuse firma la care lucra după terminarea procesului.

— Am examinat toate declaraţiile martorilor, căutând neconcordanţe. Şi am revăzut toate transcrierile interogatoriilor ca să găsim vicii de procedură. Am obţinut doar câteva piste mai puţin importante şi una mai însemnată. Cred că putem specula faptul că Alex Beech era singur acasă în noaptea incendiului. Părinţii lui au declarat că se aflau la serviciu, dar ne-am interesat şi perioadele nu coincid. Este posibil ca ei să fi fost într-o bodegă pe Alexandra Park Road. Iar dacă acesta este

adevărul, avem dovada neglijenţei autorităţilor. Iar asta ar trebui să fie în avantajul tău atunci când vom cere rejudecarea procesului pe motiv de mărturie mincinoasă. Şi domnul Pritchard crede că putem cere rejudecarea, motivându-ne cererea prin accentul deosebit pus de judecător asupra dependenţei tale de droguri atunci când…

Şi tot aşa, ca o moară stricată – de parcă un milion de cuvinte despre alte subiecte le-ar fi putut înlocui pe cele câteva pe care voia din tot sufletul să i le spună şi nu era în stare.

Îşi dădea seama că face impresie proastă. Moulson nu spunea nimic, nu făcea niciun gest. Levine îşi dorea acum să fi început întrebând-o dacă vrea să afle ceva în mod special. Şi s-ar fi folosit de răspunsul ei ca s-o atragă în discuţie.

Însă acum simţea că nu are de ales şi că trebuie să continue aşa cum începuse. Drept care se grăbi să atingă următorul punct, ce se referea la lipsa de discernământ.

— Condamnarea stă în picioare numai dacă expertizele psihiatrice care ţi s-au făcut au fost corecte. Numai dacă s-a constatat că erai în deplinătatea facultăţilor mintale. Noi dorim să redeschidem acest subiect şi să insistăm mai mult asupra stresului intolerabil în care trăiai din cauza comportamentului abuziv al partenerului tău. Îndelungata grevă a foamei în care ai intrat imediat după pronunţarea sentinţei şi care aproape că te-a ucis este o dovadă foarte clară – şi sper că n-ai să te superi pe mine că spun asta – a unei labilităţi psihice extrem de accentuate. Credem că ne putem folosi de acest aspect ca să dovedim că nu gândeai clar şi raţional în noaptea incendiului.

Mai era ceva. Cu siguranţă că mai era ceva. Dar se cam pierduse cu firea pentru că se uitase mai mult la Moulson decât la notiţele din faţă. Şi părea să fi terminat fără să fi atins însă toate subiectele.

— Vreau să te întreb ceva, spuse Moulson imediat ce în încăpere se aşternu tăcerea. Scuze… mai întâi trebuie să-ţi mulţumesc pentru tot. Mi se pare că te ocupi foarte bine

de cazul meu. Mă simt pe mâini bune. Dar mai sunt câteva lucruri pe care mi-aş dori să le pot înţelege mai bine înaintea apelului.

— Te ascult, zise Paul, sprijinindu-se de spătarul scaunului şi cu sprâncenele ridicate într-o expresie care denota atenţie şi un deosebit interes.

Atât de mult îşi dorea ca ea să-l placă. Şi îşi mai dorea să-i poată spună cât de bine o înţelegea, chiar dacă era suficient de inteligent să ştie că n-o înţelegea deloc şi că proiecta propriile lui fantezii asupra ei, văzând astfel ceva ce poate nici nu exista. Avea antecedente în sensul acesta. În cazul tuturor amorurilor lui din facultate, relaţia intimă se petrecuse în pripă şi fusese urmată de un recul neaşteptat. Paul era un romantic. Acesta era cel mai mare viciu al său.

— Trupul lui Alex, spuse Moulson. Probabil că l-au examinat. Adică i-au făcut autopsia.

— Da, fireşte. Iar concluziile au fost prezentate la proces.

— Şi ce ziceau? Concluziile, ce ziceau ele?

— Cum adică ce ziceau?

— Despre leziunile lui Alex. Poţi să-mi spui ce ziceau despre ele?

Paul se gândi la întrebarea pe care tocmai o primise. Normal că ştia răspunsul. Cunoştea fiecare virgulă din dosarul acestei femei. Dar oare cât de multe amănunte voia ea să afle?

— A fost ars.

Moulson se aplecă peste masă.

— Da, ştiu că a fost ars. Dar a mai existat şi altceva? Alte răni care nu au fost cauzate de foc? Cred că e posibil să fi fost agresat mai devreme. Înainte de incendiu. Că a fost lovit sau rănit cumva. A existat ceva care să fi sugerat asta? Ar fi putut fi găsite asemenea urme? Pe un trup complet ars?

Paul încercă să-i dea impresia că şi-ar consulta notiţele, deşi nu avea deloc nevoie de asta.

— Nu cred că s-a discutat despre aşa ceva, spuse el.

Într-o astfel de situaţie nu s-ar fi observat loviturile, dar nişte răni, nişte tăieturi… da, astea s-ar fi văzut.

Ştia foarte multe despre tăieturi, dar dintr-un cu totul alt context. Aşa că tonul lui era plin de încredere.

— Ce vreau eu să spun, zise Moulson, este că poate nu incendiul l-a omorât pe Alex.

— Nu. Sigur că nu.

— Atunci…

— Fumul l-a ucis.

Moulson făcu ochii mari. Ca şi cum ar fi auzit prima oară despre asta, deşi era imposibil. Cauza morţii băiatului fusese discutată şi răs-răsdiscutată în timpul procesului. Posibil ca ea să fi fost încă în stare de şoc la vremea respectivă. Posibil să nu fi înţeles chiar tot ce se prezentase acolo.

— Fumul… repetă ea.

— Exact, zise Paul. Din cauza lui mor oamenii în incendii casnice şi industriale. De două ori mai mulţi decât mor din cauza flăcărilor. Dacă îţi aminteşti, şi tu ai fost tratată pentru intoxicaţia cu fum.

Moulson nu răspunse. Acum Paul îşi aduse aminte ce omisese din prezentare. Intenţionase să vorbească despre John Street.

— De asemenea, trebuie să revedem depoziţia partenerului tău, spuse el, dându-şi seama că schimba subiectul. Vrem să stabilim ce anume a făcut în intervalul dintre momentul în care a sunat la Urgenţe şi momentul în care au ajuns pompierii la faţa locului. Pretinde că nu-şi mai aminteşte prea multe, dar noi suntem aproape convinşi că nu a intrat înapoi în clădire…

Şi ştim asta din cauza fumului, făcu Paul legătura în gând. Toţi ceilalţi locatari inhalaseră fum, numai Street nu. Ticălosul ăla scăpase, deşi el ar fi trebuit să moară. Evident că aceasta nu era o opinie profesională, nu era ceva ce ar spune vreodată cu glas tare, şi totuşi…

— Chiar dacă avea mâinile arse, continuă el pe un ton egal, cu siguranţă că ar fi putut da alarma mai devreme. Prima maşină de pompieri a ajuns cam la treisprezece

minute de la izbucnirea incendiului. Deci focul a ars în voie cam un sfert de oră şi se pare că Street nu s-a sinchisit. Dacă ar fi ars mai mult, cine ştie ce s-ar fi putut întâmpla?

Din nou Moulson părea să nu-l fi ascultat. Era cufundată în propriile-i gânduri. Tot despre băiat.

— Alex era singur acasă în noaptea aia? îl întrebă ea pe Paul. Asta au zis părinţii lui, nu-i aşa?

— Da. Ţi se pare relevant?

— Nu ştiu. Dar suntem siguri că aşa a fost? Nu se poate să mai fi fost şi altcineva cu el?

Paul ridică din umeri, simţindu-se iarăşi depăşit.

— Păi, da. Sigur că se poate. Numai că pe camerele video se vedea uşa din faţă a clădirii. Am identificat toate persoanele care au intrat sau au ieşit. Şi, aşa cum bine ştii şi tu, uşa din spate se poate deschide doar din interior. Iar din parcarea din spatele clădirii poate fi deschisă doar cu cheia potrivită. Însă asta nu înseamnă că nu ar fi putut intra nimeni pe acolo. Dar, dacă nu a fost vorba de un locatar, atunci cineva a trebuit să-i deschidă uşa din interior.

Moulson se încruntă şi mai tare. Paul îşi spuse că îi înşela aşteptările într-un fel pe care nu reuşea să-l priceapă.

— Să zicem că era deja cineva cu el în apartament. Avem cum să aflăm asta?

Paul nu ştia ce să-i răspundă. Rănile. Persoana aceea misterioasă. Oare îi scăpase ceva?

— Bănuiesc că am putea chestiona din nou martorii. Dar nu cred că asta ne va fi de prea mare ajutor. Apelul analizează doar aplicarea corectă a legii; nu reexaminează cazul. De ce? Ai vreun motiv să crezi că mai era cineva acolo? Un martor pe care acuzarea nu l-a adus în instanţă?

— Sau cineva despre care familia nu a vrut să vorbească. O bonă? Să fi fost vreo… vreo rudă sau vreo vecină care avea grijă de Alex şi care…

Nu mai continuă. Însă, din mişcările rapide ale ochilor ei, Paul îşi dădu seama că raţionamentul acesta se desfăşura mai departe în mintea lui Moulson.

— Poate că ar merita să examinăm şi aspectul ăsta, spuse el cu prudenţă. Dacă ştii ceva sau ai vreo bănuială, aş fi bucuros să…

Urma să spună „să transmit mai departe dorinţa ta” – adică partenerilor din firmă sau domnului Pritchard. Însă nu asta voia.

— Aş fi bucuros să mă interesez şi să-ţi comunic ce am aflat.

Bravo, flăcău! Tocmai ce-i zisese că o să se dea peste cap pentru ea. Indiferent dacă Moulson înţelesese sau nu, chestia era că lui îi ieşise porumbelul pe gură.

— Aş dori să văd rezultatul autopsiei, spuse acum ea. Crezi că ar fi posibil?

— Desigur. Dar deja ţi-am dat toate datele…

— Da, mi le-ai dat. Mi-ai făcut un rezumat foarte clar. Dar tot aş dori să-l citesc şi eu, te rog. De fapt, aş vrea să văd toate materialele. Fotocopiile declaraţiilor şi transcrierea stenogramelor din timpul procesului şi… orice mai ai.

Paul îşi notă dorinţele ei.

— În regulă.

Mâna îi tremura puţin. Iată că, după toate lunile alea când refuzase orice fel de colaborare, Moulson începuse să se implice în propria-i apărare. Însemna că el va trebui să o viziteze de mai multe ori. Iar asta era bine. Era excelent! Întrevederea de astăzi decurgea straniu şi el era sigur că-i scapă multe, dar simplul fapt că era singur cu ea îl ridica pe culmi de fericire. Ştia că se va simţi deprimat de îndată ce va ieşi din camera asta şi că va fi sleit de puteri şi irascibil şi posomorât până o va vedea din nou.

— Ce altceva mai luaţi în considerare? îl întrebă Moulson.

El se bâlbâi un pic.

— Păi, chestiile tehnice mai… generale. Parametrii formali. La drept vorbind, am depăşit termenul-limită pentru depunerea apelului. Dar, luând în considerare starea ta de sănătate din ultimele săptămâni, suntem siguri că putem rezolva această problemă. Probabil însă că

va fi nevoie de o audiere pentru ca şi procuratura să-şi poată expune punctul de vedere.

Şi Moulson începu iar să vorbească despre altceva, dându-i impresia că nu-l ascultase deloc:

— Când poţi să-mi aduci toate dosarele alea?

— Mâine, îi promise el, fără să se gândească. Am să fac copiile imediat ce ajung la birou şi apoi ţi le trimit prin curier. Şi apoi aş putea… aş putea să vin aici şi să le citim împreună. În caz că sunt anumite lucruri pe care nu le înţelegi prea bine.

— Mi-ar face plăcere. Mulţumesc!

— Pentru puţin. Am să consemnez în raportul meu că ai făcut o cerere în sensul acesta.

Exagera puţin cam mult, dar Moulson nu comentă. *Qui tacet consentire.* Dacă nu zici, nu înseamnă că tocmai ce ai zis da.

Trebuia să plece. Timpul rezervat întrevederii expirase de o jumătate de oră şi se mira că nu venise încă nimeni care să-l dea afară. Se ridică şi-i întinse mâna. Moulson i-o strânse.

— Îţi mulţumesc! repetă ea. Deci, ne vedem curând.

Paul avu grijă să nu o ţină de mână mai mult decât ar fi fost cuviincios. Atingerea ei era electrizantă, nici vorbă, dar trăsăturile lui nu trădară niciuna dintre emoţiile care îl copleşeau. Ieşi din cameră cu pas vioi, stăpânindu-şi cu greu dorinţa de a privi în urmă.

Însă tot drumul prin punctele de control, apoi până la poartă, apoi peste deal, până la Londra şi la exigenţele plictisitoare ale slujbei sale, cu ochii minţii nu vedea decât chipul ei frumos, iar în urechi nu-i răsunau decât şoaptele ei răguşite şi aproape sugrumate.

Mă simt pe mâini bune.

Paul, mă simt în siguranţă în mâinile tale.

40

După plecarea lui Levine, Jess rămase în camera de interogatorii, aşteptând să vină gardiana şi s-o ducă prin curte înapoi, în blocul Goodall.

Era oarecum surprinsă. Ba chiar destul de mult. Acceptase întrevederea cu avocatul ca să poată începe să-şi îndeplinească promisiunea – să le poată găsi pe prietena lui Alex Beech şi pe cea care îl torturase pe Alex Beech. Însă intrase în capcană încă dinainte de a se dumiri ce se petrece.

Fumul l-a ucis.

Normal că fumul. Şi ea ştiuse asta. Îşi amintea acum de probele principale prezentate în timpul procesului, deşi, la vremea respectivă, abia dacă le acordase atenţie. Plămânii lui Alex intoxicaţi cu fum. Căile respiratorii pline cu cenuşă sub coardele vocale. Monoxid de carbon în sânge. Totul era foarte clar. Dacă ar fi existat vreo îndoială cât de mică, ar fi fost pomenită în instanţă. Dar n-a fost niciuna.

Am murit pentru că mi-a făcut ea rău, Jess!

Vehemenţa din aceste cuvinte o făcu să tresară. Nu ridică ochii. Îl simţea pe Alex alături, dar ştia că nu-l va putea vedea în lumina puternică a soarelui care intra prin fereastră.

— Ba nu, Alex. Ai murit în incendiu. Trupul tău a fost examinat de experţi. N-aveau cum să greşească.

Da' poate că mint.

Jess clătină din cap.

— De ce să mintă?

Nu ştiu. Pentru că le e frică de ea.

— Le e frică de… Vorbeşti despre fata cea rea? Cea care ţi-a făcut tăieturile?

Da. Poate că le e frică să nu-i taie şi pe ei.

— Nu prea cred că le este frică de fata cea rea, spuse Jess cu toată blândeţea de care era în stare, încercând să nu-l supere prea tare. Credea că băiatul este cel mai în măsură să ştie cum anume murise, dar nu avea cum să

conteste rezultatul autopsiei. Probabil că Alex se înşela.

— Există un domn, căruia i se zice medic legist şi a cărui sarcină este să…

Dacă nu le e frică, atunci înseamnă că ascund ceva. Aşa face poliţia. Ascunde dovezi. Face în aşa fel încât să pară că tu ai făcut un lucru rău, când, de fapt, nu ai făcut nimic. Şi că ea are întotdeauna dreptate.

O surprinse tonul lui înverşunat şi realist în acelaşi timp. Parcă ar fi vorbit din proprie experienţă, deşi aşa ceva nu era posibil. Oare familia lui să fi avut un trecut infracţional? Oare exista în mintea lui amintirea vreunei confruntări dintre părinţii lui şi lege, în care el să fi fost victimă colaterală?

Jess cântări lucrurile pe care tocmai ce i le spusese Levine şi apoi hotărî să nu le ia în calcul. Pentru că voia să-l ajute pe Alex. Acesta era singurul lucru pe care îl voia acum. Se va gândi mai târziu ce va face cu restul vieţii ei – pe care abia şi-o recăpătase datorită lui.

Dar se cam temea ca nu cumva fata cea rea să fie doar un joc al imaginaţiei lui, un vis pe care-l avusese la un moment dat. Cu toate acestea, va continua să o caute. Şi o va căuta până când el îi va cere să se oprească.

41

Cât despre directorul penitenciarului Fellside, întreaga lui viaţă era ca un vis.

Când Jess Moulson a fost transferată la Goodall (habitatul natural al tuturor criminalelor şi fiinţelor monstruoase), iar lumea nu se sfârşise, directorul a simţit cum îi creşte încrederea în capacitatea sa de a face faţă situaţiei. Şi şi-a uitat în totalitate temerile de mai devreme. Pe biroul lui se îngrămădeau cereri de interviuri de la zeci de societăţi de presă; şi s-a hotărât să răspundă câtorva.

Era un individ selectiv. Sau, cel puţin, aşa se amăgea singur. Fără emisiuni de scandal. Fără talk-show-uri. Fără interviuri live. Ştia prea bine cât de important este să poţi păstra controlul asupra mesajului pe care vrei să-l transmiţi. Prefera interviurile faţă în faţă cu corespondenţii ziarelor de mare tiraj, dar nu ar fi refuzat nici cereri venite de la reviste, dacă acestea aveau o reputaţie serioasă. De asemenea, ar fi fost de acord să i se ia un interviu şi la un post de radio, cu condiţia ca acesta să fie Radio 4[31].

La fiecare interviu a avut grijă să pună un accent deosebit pe cele două principii esenţiale ale regimului din penitenciarul Fellside: rigoare şi corectitudine.

— Sunt termeni care nu se mai folosesc acum, dar încă mai reprezintă temelia bunei discipline în cadrul penitenciarului, a repetat el de zeci de ori, cu modificări minore de formă. Deţinutele trebuie să ştie că tuturor li se aplică aceleaşi reguli, fără excepţie. Şi atunci nimeni nu va mai avea motiv să obiecteze faţă de severitatea regimului. Însă mereu se dă dovadă de inconsecvenţă în aplicarea acestor reguli şi atunci te confrunţi cu resentimente, tulburări, incidente, ba chiar şi revolte.

Scratchwell credea că s-a prezentat destul de bine în acele interviuri. Nu uitase că i se spusese să nu atragă atenţia, dar reuşise să se convingă de faptul că asemenea

[31] Radio 4 – post de radio deţinut de BBC (n.tr.).

informări discrete erau în concordanţă cu sugestia primită. Dacă consiliul de supraveghere ar fi avut ceva rezerve, tot ce trebuia să facă era să-l informeze în privinţa lor şi el şi-ar fi încetat imediat apariţiile în presă. Însă nu a primit niciun e-mail din partea conducerii, semn clar că nu-şi depăşise deloc competenţele. Era foarte posibil şi ca *N*-fold să-şi fi dat seama de avantajele apariţiei în ograda lor a unei celebrităţi (evident, una la scară mică şi decentă).

Scratchwell era la curent cu faptul că aceleaşi organe de presă îi dădeau târcoale şi lui Moulson. În fiecare zi apăreau alte şi alte mesaje pe website-ul penitenciarului, iar el avea obligaţia să i le transmită. Deţinutei i se cereau interviuri, i se ofereau contracte pentru scrierea unei cărţi, pentru realizarea unor documentare despre viaţa ei, ba chiar şi contracte pentru promovarea unor produse. Cele mai multe asemenea oferte păreau escrocherii sau momeli de tot felul, dar, conform legii probabilităţilor, unele dintre ele puteau fi sincere şi serioase. Oricum n-avea nicio importanţă. Moulson le ignora pe toate fără deosebire. Ca şi cum ar fi crezut că este deja faimoasă şi că nu mai are nevoie de niciun fel de publicitate.

Dar chiar şi fără implicarea ei activă, atât persoana lui Moulson, cât şi faptele ei captaseră interesul opiniei publice. Pe Channel 4 se difuza un serial intitulat *Femei infernale*, iar un episod al acestuia fusese dedicat poveştii lui Moulson, în ciuda faptului că apelul încă nu se judecase. În film, actriţa care o interpreta pe Moulson se asigura că John Street adormise înainte de a da foc apartamentului (dar Scratchwell era convins că amănuntul acesta era unul inventat). Exista şi *Fondul Îngerilor,* o organizaţie caritabilă înfiinţată pentru ajutorarea copiilor victime ale violenţei adulţilor, care acum publica fotografia lui Alex Beech pe toate anunţurile din ziare. Prin urmare, celebritatea o tot căuta pe Moulson, indiferent de ce ar fi făcut ea sau nu.

Directorul nu mai pridea să se felicite pentru faptul că naviga prin aceste ape zbuciumate mult mai bine decât ea. Prin colaborarea cu presa, se asigura că vocea lui era

auzită. Şi îşi susţinea cazul în mod cât mai elocvent. Moulson, pe de altă parte, plutea ca o epavă pe valurile furtunoase ale opiniei publice.

Nespus i-a mai plăcut metafora asta atunci când i-a venit în minte prima oară. Şi s-a gândit să o folosească într-un interviu – poate după ce o va mai fi îmbunătăţit puţin. Dar, gândindu-se mai bine, şi-a dat seama că nu i-ar fi fost de niciun folos. Sugera că atât pe el, cât şi pe Moulson nu i-ar fi interesat decât propria reputaţie.

Avea nevoie de o analogie cu ajutorul căreia să-şi poată face cunoscute experienţele. Să împărtăşească lumii întregi înţelepciunea lui. Să devină o parte a dialogului în care oameni ca Moulson îşi pierd individualitatea şi devin exemple.

Mostre ale adevărurilor universale.

42

Documentele promise de Levine au sosit după două zile. Nouă cutii pline, stivuite până în tavanul celulei lui Jess. Buller s-a simţit mult prea impresionată ca să-şi mai poată manifesta indignarea, mai cu seamă atunci când Jess s-a aşezat pe marginea patului ei, a deschis prima cutie şi s-a pus pe citit dosarele dinăuntru.

Odată ce a început, nici că s-a mai oprit. Levine îi trimisese şi informaţii despre audierea care urma să aibă loc peste doar o săptămână. Jess avea sentimentul că fusese pusă în mişcare o maşinărie uriaşă şi complicată şi că ea nu-i mai putea dirija cursul – şi tot ce-i mai rămânea de făcut era să se ţină bine. Însă apelul era singura ei şansă de a afla mai multe despre ce se întâmplase cu Alex în noaptea incendiului. Şi, cu cât descoperea acum mai multe, cu atât avea şanse mai bune să profite de ocazie.

— Da’ ştiu că are coaie fata asta, le mărturisi într-o seară Buller lui Po, Kaleesha şi încă vreo şase femei, adunate în sala de bal. Sapă prin hârtiile alea ore în şir. Te face să te întrebi…

— Ce? vru să ştie Po.

Buller ridică din umeri.

— Dacă e vinovată pe bune.

— Numai nevinovate sunt în puşcăria asta! sublinie cu cinism Kaleesha Campbell. Şi nu i-am văzut coaiele atunci când a abandonat greva foamei. Poate că nu vrea decât să i se dea atenţie.

— Sigur că da, o ironiză Buller. Vrea să i se dea atenţie. De-aia vine în fiecare seară aici şi face pe nebuna, ca s-o vedem noi.

Deţinutele din jur izbucniră în râs. Era oarecum absurd să spui că Moulson ar fi dorit să se afle în centrul atenţiei. Îşi petrecea cea mai mare parte a timpului în celulă. Şi când ieşea de acolo, încerca să treacă cât mai neobservată.

Iar după apariţia cutiilor, devenise şi mai retrasă. Parcă îşi făcuse culcuş în blestemăţiile alea pline cu hârtii. Mii de

pagini de documente, zeci de mii de pagini. Şi, după o vreme, toate repetau lucruri citite în altă parte. Dar le citea şi pe astea, pentru că – nu-i aşa? – nu se ştie niciodată de unde sare iepurele.

Noua ei ocupaţie a devenit un prilej de amuzament printre deţinute. Femeilor din Goodall le plăceau persoanele perseverente şi poveştile bune. Moulson se încadra în ambele categorii. Pe măsură ce se apropia audierea preliminară, a început să acumuleze capital de simpatie. Evident că habar n-avea de asta: dintre toate deţinutele din Goodall, ea era singura care nu percepea locul acela ca pe o comunitate. Iar această comunitate începuse să-şi ţească pânza în jurul ei încă de la prima relatare fantezistă a lui Shannon McBride. Însă pânza aceasta era la fel ca Alex – atât de străvezie, încât nu puteai s-o vezi la lumina zilei.

Sentimentul ei de apartenenţă venea doar din două direcţii: Alex şi mătuşa Brenda. Alex îi era aproape; mătuşa era departe – plus că nu-i răspunsese la scrisoarea în care o înştiinţase de schimbarea ei de atitudine. Asta putea însemna că Brenda se hotărâse în cele din urmă să se spele pe mâini de ea – veste cumplită, dar deloc surprinzătoare. Mai rău ar fi fost dacă se îmbolnăvise din nou şi nu primise scrisoarea. Ar fi putut crede că Jess era deja moartă. Iar tocmai gândul că nepoata ei murise ar fi putut s-o *îmbolnăvească.*

Jess a încercat să o sune de multe ori. Paul Levine îi mărise linia de credit exact în scopul acesta. Aşa că putea să retragă câte două lire pe zi, sub formă de fise pentru telefon – suficient cât să-şi audă mătuşa, dacă nu chiar să stea la taclale. Şi se aşeza la coada din faţa unuia dintre cele trei telefoane existente în blocul G pentru uzul deţinutelor. Forma numărul şi lăsa telefonul să sune cât timp îi era permis. Şi când Brenda nu răspundea, trecea în spatele rândului şi aştepta din nou să ajungă la telefon.

Dar chiar şi la coadă continua să citească. Nu-şi permitea luxul de a sta cu mâinile în sân.

Citea, iar şi iar şi iar, expertiza medicului legist. Îl

considera cheia întregii probleme. Numai că deocamdată nu-şi dădea seama cum anume. *Cauza decesului: inhalare de fum şi monoxid de carbon produs în urma incendiului. Carbonizare totală. Cantităţi însemnate de depuneri de carbon în arborele traheobronşic. Ţesuturile moi ale feţei sunt absente în mare măsură, expunând structura osoasă parţial distrusă de căldura focului. Edem pulmonar extins…*

Căuta în zadar înregistrări de leziuni care să indice şi altceva decât: *a inspirat fum, s-a sufocat şi a murit.* N-a găsit nimic, dar a aflat destule ca să-şi dea seama că ar fi putut totuşi să existe. Un cadavru ars într-o asemenea măsură ar putea să mai prezinte răni ale ţesuturilor profunde, dar eventualele tăieturi pe piele ar fi confundate cu deteriorarea acesteia, provocată de uscarea şi exfolierea ţesuturilor arse. Aşa că nu se poate şti întotdeauna care rană a fost prima.

Alex Beech stătea lângă umărul ei şi o atingea uneori cu vârful degetelor pe obraz, pe gât, pe dosul mâinii, încercând astfel să-şi demonstreze solidaritatea. Oare fusese şi în viaţă atât de răbdător şi cuminte sau astea sunt calităţi pe care ţi le dă moartea? Indiferent cum ar fi fost, ea îi era recunoscătoare. Ori de câte ori obosea şi se simţea dezamăgită pentru că nu reuşea să găsească nimic, atingerile astea fugitive erau ca o infuzie de energie efemeră. Parcă Alex era o baterie de maşină, care o pornea iar şi iar.

Însă noaptea făcea ce-i plăcea lui. Acum Jess dormea mai bine, în timp ce Alex nu dormea deloc, aşa că se plictisea şi pornea la plimbare. Câteodată ea se trezea, nu-l mai găsea alături şi o cuprindea panica.

O speria gândul că ajunsese să aibă atât de multă nevoie de el într-un timp atât de scurt. O speria că începuse să depindă de prezenţa lui. Era îngrozitor de singură în Fellside – sau aşa se simţea ea. Dacă acum ar fi încercat să comunice cu celelalte deţinute, ar fi primit un răspuns cu totul diferit faţă de cel din urmă cu câteva săptămâni. Numai că nu ştia asta. Şi, în fond, cea mai mare parte a

timpului această izolare autoimpusă nu o deranja deloc: evident că era mult mai bună decât bătăile încasate. Dar, cu cât se izola mai mult de viaţa din închisoare, care fierbea în jurul ei ca supa într-o oală sub presiune, cu atât mai multă nevoie avea de băiatul cel mort ca să echilibreze lucrurile.

În a treia noapte după sosirea documentelor, când mai erau doar patru zile înainte de audiere, i-a cerut lui Alex să-i spună tot ce-şi amintea despre prietena lui. Pe de-o parte, pentru că voia să înţeleagă ce i se întâmplase în noaptea incendiului, dar mai ales pentru că voia să-l păstreze alături de ea.

Era drăguţă cu mine. Mă iubea.

— Era de aceeaşi vârstă cu tine? Sau mai mare?

Îi mai pusese întrebarea asta, dar atunci răspunsul lui fusese neclar.

Cred că mai mare.

— Cum arăta?

Nu mai ţin minte.

— Locuia cu tine? Sau aproape? În altă casă din Orchard Court?

Alex se gândi îndelung. *Locuia cu mine, aşa cred. Sau stătea cu mine. Câteodată. Ţin minte că adormeam lângă ea. Îmi plăcea cum îi mirosea părul. Mă ţinea în braţe, pentru că eu eram mai mic.*

— Dar nu-ţi mai aminteşti cum o chema?

Nu.

— Şi nici cum arăta?

Nu.

— Alex, orice îţi aduci aminte despre ea m-ar putea ajuta s-o găsesc. Orice amănunt, care ţie ţi se poate părea neimportant.

Ştia că se îmbată cu apă rece. La proces nu fusese rostit nici măcar un cuvânt despre fata asta misterioasă. Fata cea drăguţă. Şi nici despre cealaltă – fata cea rea. Alex fusese un băieţel de zece ani, fără surori şi fără verişoare. În viaţa lui nu existaseră multe fete. Aşa că ar fi trebuit să fie menţionată o fată care să fi rămas peste noapte cu el,

care să fi dormit cu el în noaptea când murise. Şi pentru că nu se pomenise nimic, atunci era posibil ca ea să fi făcut parte dintr-o altă poveste, pe care soţii Beech să nu fi dorit să o facă publică.

Poate şi nebuna aia care-i făcuse rău făcea parte din aceeaşi poveste.

— Orice, repetă Jess, încercând să-şi ascundă disperarea din glas. Absolut orice.

Nu-i era frică de fata rea.

— Nu?

Nu.

— De ce nu-i era frică, Alex?

Era foarte curajoasă. Mereu. Şi-mi zicea şi mie să fiu curajos. Zicea că nu mă poate răni nimic, pentru că o să mă apere ea.

Şi tare bine îl mai apărase.

— Deci o cunoştea pe fata cea rea? continuă Jess.

Ea… da… da. O cunoştea. Aşa cred. Dar îmi zicea mereu chestia asta, să nu mă tem. Că nu trebuie să mă tem niciodată, pentru că nu va putea trece nimeni de ea ca să ajungă la mine. Şi îmi făcea mereu cadouri. Unul dintre ele a fost să mă înveţe să nu mă tem.

— Încearcă să-ţi imaginezi că este aici, lângă tine, îi sugeră Jess.

De ce?

— Pentru că ar fi ceva drăguţ. Te simţeai bine alături de ea, nu?

Da.

— Atunci, încearcă! Închide ochii şi gândeşte-te la ea!

Alex se uită o clipă la ea, iar în privirea lui se citea mâhnirea şi un fel de neîncredere. Oare fusese şi el victimă a acelei farse de copii, când îi spui cuiva să închidă ochii, să întindă mâinile şi să-şi pună o dorinţă – şi după aia îi arunci o porcărie în palme sau îi traşi un pumn în nas şi fugi de acolo?

Însă Alex închise ochii. Nu se mai mişcă, nu mai spuse niciun cuvânt. Avea buzele strânse şi fruntea încruntată.

— O vezi? îl întrebă Jess în şoaptă, încercând să nu-i

influenţeze gândurile.

Nu.

— Atunci încearcă să…

Da’ mi-aduc aminte cum era când venea la mine.

Şi cum era, Alex?

Acum Jess nu mai vorbise. Ci doar îşi formase cuvintele în minte. E-mail pentru cei morţi.

Parcă eram iar bebe mic. Ea era mult mai mare şi mai puternică decât mine. Ar fi putut să-mi facă rău, dar n-a făcut-o niciodată. Şi mă ţinea strâns în braţe, ca şi cum i-ar fi fost teamă că o să mă scape.

Acum Jess îl aşteptă tăcută să continue. Era greu. N-o deranja deloc să nu vorbească, dar partea dificilă era că trebuia nici să nu gândească nimic – pentru ca nu cumva gândurile ei să prindă formă şi să-i distragă atenţia.

Oamenii credeau că-i proastă pentru că nu vorbea. N-o cunoşteau. N-o cunoştea nimeni în afară de mine.

Şi tu o iubeai.

Normal c-o iubeam. Mai mult decât pe oricine altcineva.

Chiar mai mult decât pe mama şi pe tatăl tău?

Mult mai mult.

Pentru că se purta aşa de frumos cu tine.

Da.

Şi, atunci când te ţinea în braţe, te simţeai… ca şi cum ai fi fost cu mama ta?

Alex deschise brusc ochii şi se holbă la Jess.

Nu. Nu semăna deloc cu mama.

— Dar ai zis…

Ba nu. N-am zis. N-am zis că era ca mama. N-aş zice aşa ceva pentru că nu-i adevărat.

— Bine.

Şi nici tu n-ar trebui să spui asta.

— N-am s-o mai fac, se grăbi Jess să-l liniştească. Îţi promit că n-am să mai spun niciodată asta.

La fel de tulburat mai fusese doar în noaptea când discutaseră despre Hannah Passmore şi despre poveştile pe care le inventa el. Şi acum era din nou supărat, supărat pe ea. Îl rănise fără să-şi dea seama atunci când făcuse

comparaţia aia. Se repezise cu capul înainte prin castelul din amintiri pe care el îl construia şi i-l dărâmase, îl năruise.

O secundă mai târziu, Alex se făcu nevăzut.

43

În ziua de dinaintea audierii preliminare, Carol Malaca şi Liz Earnshaw o vizitară pe Moulson în celulă.

Nu mai luase cam de mult timp bătaie şi se dezobişnuise. Se ghemui în colţul dintre pat şi perete, încercând să se facă cât mai mică. Îşi acoperi faţa cu palmele şi se pregăti pentru furtuna ce urma.

Ca de obicei, pe chipul lui Earnshaw nu se putea citi nimic, dar Carol Malaca mustăcea amuzată.

— N-am venit să te caftim, măi, muiere nebună, chicoti ea. Scoală-te de-acolo!

Dar Jess nici nu se clinti, aşa că Malaca se văzu nevoită să se aşeze pe vine, gemând din pricina efortului, ca să poată vorbi cu ea.

— Mâine te duci la tribunal pentru audierea preliminară, spuse ea. Pe Oxford Row, în Leeds. Domnul judecător Foulkes. Dă din cap dacă pricepi ce zic.

Jess dădu din cap.

— Ai putea să ne faci un serviciu micuţ, dacă tot te duci acolo. Să iei un pachet şi să-l aduci aici. Scoală-te! Haide! Vreau să-ţi arăt ceva.

Jess se supuse, dar era pregătită să fugă sau să se lupte dacă povestea asta s-ar fi dovedit mai urâtă decât o simplă bătaie. Încă nu încercase nimeni s-o omoare, dar ştia că nu ar fi fost imposibil. Iar femeile astea solide aveau cumva un aer de călău. Povestea cu pachetul putea fi doar ceva care să-i abată atenţia de la lovitura de cuţit.

Carol Malaca ridică bluza lui Jess şi Earnshaw îi întinse un obiect pe care-l ţinuse în pumnul strâns – o pungă umflată şi sigilată, cam de cincisprezece centimetri pe şaptesprezece. Pe ea era lipită în cruciş o bandă adezivă, ale cărei capete atârnau libere. Carol lipi punga de abdomenul lui Jess, care tresări uşor: degetele acestei femei corpolente erau neaşteptat de reci.

Carol netezi bine benzile adezive şi făcu un pas înapoi.

— Bagă-ţi cămaşa la loc! îi ceru ea.

Jess o ascultă. Simţea pachetul lipit de burtă, o pişca pielea de la banda adezivă, dar nimeni nu şi-ar fi dat seama că are ceva ascuns acolo.

— Slabă ca un băţ, se bucură Carol. Uite, la asta-i bună greva foamei. Ăia care recomandă diete ar trebui să se gândească şi la varianta asta. Bravo! Acu', ridică-ţi iar cămaşa!

Jess o ascultă. O ustură puţin când Carol îi jupui benzile adezive de pe piele, dar mai puţin decât se aşteptase, pentru că pelicula de transpiraţie le împiedicase să se lipească prea tare.

— Asta e tot, îi zise Carol. Ai vreo întrebare?

— Nu, răspunse Jess.

Malaca îi trase o palmă peste cap. Nu prea tare, ci cam ca un profesor care sancţionează un elev turbulent.

— Mai gândeşte-te.

— Ce o să fie în pachet? întrebă Jess.

Carol clătină cu vehemenţă din cap.

— Nu-i treaba ta. Altceva.

— De… de unde îl ridic?

— Bravo! O să fie în toaleta femeilor din spatele sălii de judecată – aia care-i doar pentru gardiene şi deţinute. Ceri voie să te duci să faci pipi. Dar chiar la sfârşitul zilei, înainte să te bage la loc în dubă. Intră în closetul din mijloc. Dacă-i ocupat, du-te în cel de alături şi aşteaptă până se eliberează. O să găseşti pachetul lipit tot cu bandă în spatele rezervorului. Trebuie să te aşezi pe budă şi să bagi mâna pe dedesubt. N-ai cum să-l vezi, dar pipăie bine şi ai să dai de el. După aia beleşti banda şi-l iei de acolo.

— Ce-i în pachet?

— Şi când ai să te întorci aici, prima chestie pe care ai s-o faci este să mă cauţi în celulă, la numărul trei sute douăzeci, sau ai să te duci la Lizzie, la numărul patru sute paişpe, ca să ne dai obiectul. Doar lui Lizzie sau mie, nimănui altcuiva. Dacă nu ne găseşti în celule, ne aştepţi până ne întoarcem.

— Dar ce este în…

A treia oară a fost cu noroc. Carol îi aruncă o privire lui

Liz, ridică dintr-o sprânceană şi, o secundă după aceea, Jess se pomeni izbită tare de perete. Earnshaw o ţinea imobilizată cu mâna stângă, iar în dreapta avea unul dintre cuţitele alea improvizate, pe care-l apropiase la doi centimetri de ochii lui Jess. Arma asta era confecţionată dintr-o bucată de lamă de ras, înfiptă într-o coadă de pensulă.

În spatele lamei se contura chipul belicos al lui Earnshaw. Gura schimonosită a lui Earnshaw. Dinţii ei dezveliţi.

— Eşti proastă? şuieră ea.

Primele cuvinte pe care le rostea de când intrase în celula lui Jess. Simple, dar elocvente.

— Nu, şopti Jess.

Lama se mişca prin faţa ei. Mai întâi îndreptată spre ochiul stâng, apoi spre cel drept. Odată cu ea se mişca şi privirea lui Earnshaw, aidoma unui metronom. Carol Malaca oftă şi-şi coborî ochii în pământ. Expresia de pe chipul ei părea a spune: *N-am ce-ţi face. Singură ţi-ai căutat-o.*

Lama zgârie obrazul lui Jess chiar sub pleoapa stângă. Mâna care o ţinea tremura puţin, dar tremurul ei nu se transmise şi mânerului. Nu exista strop de ezitare în atingerea aceea rece.

Jess simţi cum o cuprinde un soi de fierbinţeală din creştet şi până în burtă.

— Hei! spuse Malaca în cele din urmă. Lizzie!

Tonul acelui munte de femeie era aproape blând.

— Poartă-te frumos, în pizda mă-tii! mârâi Earnshaw, uitându-se urât la Jess.

Lăsă mâna în jos şi cuţitul dispăru ca prin farmec. Se dădu înapoi. Lui Jess i se înmuiară picioarele şi alunecă încet de-a lungul peretelui, până ajunse să se ghemuiască pe jos. Ochii i se umplură instantaneu cu lacrimi, de parcă ar fi vrut să-i spele privirea de imaginea acelei lame duşmănoase.

— Nu mai am ce să adaug la comentariile înţeleptei mele colege, spuse Loomis. Ai priceput ce ţi-a zis? Cum trebuie

să te porţi?

— Da, murmură Jess.

Ar fi vrut să-şi şteargă lacrimile, dar îi era teamă să-şi atingă ochiul. Dacă avea o rană acolo? Dacă ce i se prelingea pe obraz era sânge?

— N-ai nici pe dracu', o asigură Malaca, mângâind-o pe creştet. Nu mai plânge! Eşti fată mare. Fă ce ţi se spune şi n-o să te bată nimeni. Aşa-i, Lizzie?

Earnshaw nu răspunse şi continuă să se holbeze la Jess cu duşmănie mută. Atât de uriaşă era ura din ochii ei, atât de sinceră, că Jess se întrebă ce o împiedicase să folosească lama. Parcă era un animal dresat, asmuţit de cealaltă femeie cu un simplu gest din cap şi apoi oprit doar cu un cuvânt.

— Iisuse! oftă Carol, uitându-se în jos.

Se uită şi Jess. Dar câteva secunde nu reuşi să priceapă ce anume era balta aia de la picioarele ei. După aceea înţelese şi se simţi cuprinsă de groază şi ruşine.

— Ar fi bine să ştergi chestia asta, o sfătui Carol, dându-se înapoi ca să nu-şi ude picioarele. Şi gândeşte-te bine la ce ai de gând să faci. Dacă ai să te pişi în sala de judecată, n-o să te mai creadă nimeni când ai să zici că vrei la budă. Haide, Lizzie!

Cele două luară pachetul fals şi ieşiră din celulă. Cu mâini care-i tremurau îngrozitor de tare, Jess închise uşa şi şterse băltoaca cu prosoape din hârtie. Duse coşul de gunoi la duşuri ca să-l golească, simţindu-se recunoscătoare că, măcar acum, nu apăru nimeni ca s-o întrebe ce face.

Dacă tot era acolo, se dezbrăcă şi se spălă. Era împotriva regulamentului să faci duş la ora aceea, dar nu-i păsa. Pedeapsa cu carcera nu însemna nimic pentru cineva care deja trăia ca o călugăriţă în sihăstrie. Îşi clăti şi pantalonii de trening şi-i întinse pe uşa de la duş.

Tocmai când se ştergea, îşi făcu apariţia Alex şi o întrebă de ce e supărată. Luată prin surprindere, Jess se întoarse cu spatele la el şi îşi înfăşură prosopul în jurul corpului. Ştia deja că băiatul nu vedea prea bine ce are în

faţă. Mai curând vedea ce vedeau ceilalţi oameni sau vedea la ce se gândeau, de parcă atenţia lor era un fel de lanternă care îi ghida privirea. Totuşi, o copleşi ruşinea pentru că stătea goală în faţa lui. De fapt, emoţiile pe care le trăia atunci erau tot un fel de goliciune care-i dezvelea sufletul.

— Pleacă, Alex! murmură ea. Vino mai târziu!

Ce s-a întâmplat?

— Nimic.

Nu-i adevărat. Plângi.

— Nu plâng.

Dar ai plâns mai devreme. Şi acum te gândeşti la asta.

— Atunci, am să mă gândesc la altceva.

Ţi-a făcut cineva ceva? Dacă da, atunci am să te răzbun!

— Nu. Nu mi-a făcut nimeni nimic.

Într-o oarecare măsură, acesta era adevărul. Nu fusese decât un teatru ieftin, chiar şi atunci când Liz Earnshaw îi pusese cuţitul la ochi. Un teatru ieftin, pus în scenă anume ca să o supună.

Fantoma băiatului avea darul de a o linişti. La fel şi dorinţa lui de a se indigna în numele ei.

— Nu mi-a făcut nimeni nimic, repetă ea. A fost doar o discuţie care m-a supărat. Acum sunt bine.

Pe bune?

— Da. Uite, spuse Jess, adresându-i un zâmbet deloc convingător. Cineva mi-a cerut să fac ceva şi eu n-am vrut. Atâta tot. Şi ne-am certat pe chestia asta.

Ţi-a cerut să faci un lucru rău?

— Cred că da. Da. Un lucru rău.

Trebuie să refuzi.

— Aşa am să fac, îl asigură ea.

Evident, o minciună. Dar, odată rostite, cuvintele acelea se transformară în adevăr. Şi-şi aminti de vorbele doamnei pastor Afanasy.

Nu poţi să repari răul pe care l-ai făcut dacă-ţi iei viaţa. Trebuie să încerci să faci numai fapte bune de acum înainte.

44

Doctorul Salazar s-a obişnuit cu noul program. Ura faţă de sine şi disperarea făceau parte din el, însă nu se vedeau. La suprafaţă, lucrurile mergeau de minune.

În fiecare dimineaţă de joi, Carol Loomis intra în infirmerie şi anunţa pe un ton plictisit că vechea ei problemă a recidivat. Salazar instala paravanul pentru ca deţinuta să se poată dezbrăca şi, la adăpostul lui, ea strecura pachetul (ridicat la începutul săptămânii de una dintre albinuţele lui Grace) într-un sertar de sub dulăpiorul cu medicamente, ocupat în general de feşe şi role de leucoplast.

După asta, Salazar se prefăcea că o ascultă la inimă şi la plămâni şi îi spunea că trebuie să continue exerciţiile. Iar Carol Malaca răspundea „Mulţam, doctore”, se echipa la loc şi-şi vedea de drum. Dădeau acest spectacol pentru infirmierele din tura respectivă şi, chiar dacă au fost unele care să-şi imagineze că era vorba de mai mult decât de un simplu consult, niciuna nu a spus absolut nimic. Poate credeau că Salazar se „juca de-a doctorul” cu Malaca, fapt care nu le stârnea deloc gelozia.

Important era că sistemul lui Grace funcţiona. Era foarte bine pus la punct. Carol livra marfa. Când se convingea că nu-l vede nimeni, Salazar scotea pachetul din sertar şi îl punea în geantă. La trei după-amiază, se ducea în aripa Curie şi îl ascundea în sala de meditaţie.

Şi viaţa mergea mai departe.

În plus, Salazar şi-a dat seama că poate trăi cu sentimentele de vină şi groază născute din această nouă ocupaţie a lui. I se părea uluitor, dar evident adevărat, pentru că încă mai era în viaţă. Corupţia – exploatarea acelor oameni pe care ar fi trebuit să-i ajute – era cel mai mare păcat de pe scara lui valorică. Însă uite că se afundase în el atât de adânc, că nici nu mai vedea suprafaţa. Şi o făcuse pentru motivul cel mai simplu şi mai primitiv din câte există: frica.

Dar nu frică la gândul că şi-ar putea pierde slujba. Simţea că ar fi putut face faţă destul de bine umilirii publice, arestului, detenţiei. Laşitatea lui era de natură fizică. Pentru că ştia prea multe despre cum funcţionează sau nu funcţionează corpul omenesc. Chiar şi gândul la moarte era unul suportabil, dar cu totul altă chestiune era durerea pe care trebuie s-o înduri până ajungi acolo.

Aşa că a devenit ceea ce dispreţuia el cel mai mult, spunându-şi că îl absolvă ameninţarea cu moartea (altor oameni, nu numai a lui). Se concentra asupra deciziilor de natură logistică, pe termen scurt, abandonând orice alte gânduri care l-ar fi putut conduce spre concluzii mult mai periculoase. Pur şi simplu făcea ce i se cerea.

Însă orice sistem este bun doar în măsura în care îi funcţionează toate componentele. Iar în joia de după ziua în care Loomis şi Earnshaw o vizitaseră pe Jess Moulson în celulă, unul dintre aceste componente a încetat să mai funcţioneze.

Evident că era vorba despre Moulson, dar Salazar n-avea de unde să ştie asta. Iar Grace şi Devlin nu aveau deloc intenţia de a-i destăinui acest aspect al operaţiunii. Moulson fusese prezentă la audierea preliminară care durase cu totul doar douăzeci de minute. În biroul său şi într-o manieră neprotocolară (atât de neprotocolară cât poate fi justiţia penală), domnul judecător Foulkes i-a ascultat povestea tristă despre greva foamei şi a spus că, în acest caz, este dispus să renunţe la termenul impus pentru prezentarea contestaţiei. Procuratura, reprezentată de un bărbat cu buze subţiri, cu un costum cenuşiu parcă sudat de corp, nu a ridicat nicio obiecţie. Moulson a primit aprobarea pentru apel.

După audiere s-a dus direct la penitenciar. Nu a trecut pe la toalete. Pachetul lui Grace a rămas unde era.

Toate astea s-au întâmplat miercuri. Dimineaţa de joi a venit şi a trecut, iar Carol Malaca nu s-a prezentat la infirmerie, ca de obicei. A fost prima dată când lipsea. Sally a aşteptat-o cât de mult a putut, dar i-a fost teamă să se abată de la programul stabilit, în caz că cineva ar fi stat

cu ochii pe el. Aşa că s-a dus în aripa Curie, şi-a făcut orele de la clinică şi s-a întors în Goodall, dar fără să facă livrarea.

Apoi, pentru că nu ştia ce altceva să facă, l-a căutat pe Dennis Devlin şi l-a găsit în pauza de ţigară, în spatele camerei de gardă, împreună cu el se mai aflau încă vreo şase gardieni, toţi discutând despre tâmpeniile pe care le discută bărbaţii. Aproape că nici nu l-au băgat în seamă pe Sally, pe care nu-l considerau suficient de bărbat pentru a-l include în cercul lor. Însă Devlin l-a observat şi i-a făcut semn să-l aştepte – cu un gest discret, fără să ridice mâna.

Îşi isprăvi ţigara şi strivi mucul sub talpă. Apoi se îndreptă spre doctor.

— Ce e?

— N-a fost niciun pachet.

Deloc amuzat, Diavolul îl ţintui pe Salazar cu privirea.

— Bine. Ce a zis Malaca?

— N-a apărut.

Iar informaţia asta îi spuse lui Devlin că era ceva în neregulă de-a lungul lanţului trofic şi că trebuia să se sfătuiască urgent cu Grace.

— Întoarce-te în infirmerie! îi spuse el lui Sally.

— Dar trebuie să…

— Alo! Tacă-ţi gura! Aşteaptă-mă în infirmerie! Am să vin să-ţi zic care-i treaba.

Îl lăsă acolo pe doctorul încă buimăcit şi se grăbi să ajungă la amanta lui. În faţa celulei lui Grace se afla doar Carol Malaca. Îşi încrucişase braţele pe piept şi avea pe chip o expresie de tristeţe calmă.

— E înăuntru? o întrebă Devlin.

— Da, da’ are musafiri, răspunse Loomis. O anunţ că ai venit.

— Lasă c-o anunţ eu, zise Devlin, trecând pe lângă ea.

Ştia că e un gest necugetat – ba chiar prostesc –, dar slugile lui Grace îi lezau mereu demnitatea. Avea senzaţia că statutul lui din acest penitenciar era călcat în picioare atunci când îl puneau să aştepte. Deschise uşa, intră şi imediat îi păru rău că o făcuse. Musafirul era prăjitoarea

de copii, Jess Moulson, una dintre cărăuşele de droguri care fusese chemată acolo pentru că nu-şi îndeplinise misiunea.

Scena era una nevinovată – Grace şi Moulson stăteau faţă în faţă pe cele două scaune cu spătar care constituiau mândria celulei lui Grace (din lemn adevărat, nu din plastic). Singura tuşă sinistră era muzica de la difuzor. Clasică – adică Grace era un pachet de nervi şi trebuia să se calmeze. Înăuntru mai era şi Liz Earnshaw, chiar lângă Moulson şi cu ochii ţintă la Grace, în caz că era nevoie de niţică tortură.

Fireşte că în celula lui Grace, tortura aceasta ar fi fost limitată şi fără vărsare de sânge. Toate violenţele serioase aveau loc departe de ea. Acum era vorba de un interogatoriu important, de care depindeau o mulţime de lucruri importante. Devlin îşi dădu pe loc seama cât de mult greşise dând buzna acolo. Rămase o clipă nemişcat, cu mâna tot pe clanţă, întrebându-se dacă ar fi posibil să se retragă fără să fie observat. Dar Grace deja îl văzuse şi-i făcu semn să se apropie.

Iar gestul ei o făcu pe Moulson să se întoarcă şi să-l vadă şi ea.

Se uită la el cu ochi mari. Sigur că Devlin putea să-i înţeleagă reacţia. Faptul că el nu făcea nicio mişcare demonstra fără tăgadă că ea nu avea scăpare.

— Cu mine vorbeşti, îi aminti Grace.

Moulson îşi întoarse privirea speriată de la Devlin.

— Păi, cred… cred că am căutat în altă cabină, spuse ea, pe un ton la fel de convingător ca al fetiţei care explică la şcoală cum i-a mâncat căţelul temele.

— Nu pot să înţeleg una ca asta, zise Grace. În toaleta aia nu sunt decât trei cabine. Adică doar una se află la mijloc. Nu pricep cum de le-ai fi putut încurca. Sincer îţi spun, m-ai dezamăgit foarte tare.

Devlin ştia foarte bine ce anume înseamnă vorbele astea când erau rostite de Grace. Nimic bun, ba uneori ceva absolut scârbos. Vaca aia tâmpită putea să moară oricum, chiar dacă renunţase la greva foamei, îşi spuse el –

dorindu-şi din nou să nu fi venit aici. Încerca să se ţină la distanţă de latura sângeroasă a afacerilor lui Grace. Sigur, îi spusese că Shannon McBride furase din Casetă, dar apoi se dăduse la o parte şi o lăsase să facă ce trebuia. Însă asta era în regulă. Însă mai mult de atât îi dădea fiori reci, dar nu dintr-o sensibilitate excesivă, ci dintr-un sănătos instinct de autoconservare.

— Erau nişte persoane înăuntru, se justifică Moulson. Cabina din dreapta era încuiată şi mai erau câteva femei care se spălau pe mâini la chiuvetă. Cred că am intrat în panică.

— Şi n-ai mai ştiut care-i cabina din mijloc? clătină Grace din cap. Încerc să te înţeleg, Moulson, dar adevărul e că nu prea pot. Deloc nu pot.

— Îmi pare rău.

— Mă rog, asta-i destul de bine. Pentru că vreau să-ţi pară rău. Dar şi aşa, tot trebuie să descurc porcăria pe care ai făcut-o.

Şi scoase un oftat răsunător. Alertată de oftatul ăsta, Liz Earnshaw îşi îndreptă uşor umerii, ca şi cum ar fi luat poziţia de drepţi. Părea că se terminase partea verbală a interogatoriului şi urma altceva. Dar Grace clătină din cap şi Earnshaw se relaxă din nou.

— Presupun că ai încasat multe bătăi după ce te-au adus aici de la infirmerie, spuse Grace. Ştiu că a încercat Hannah Passmore. Dar n-a fost singura, nu-i aşa?

— Nu, şopti Moulson.

— Şi înainte de asta, ai încercat să mori prin înfometare. Şi înainte de asta, aproape că te-ai prăjit de vie. Deci, probabil că n-o să-ţi pese prea mult dacă mai capeţi câteva vânătăi ici şi colo. Şi probabil că ai avea dreptate. Nici nu ai avea de ce să-ţi pese.

Şi Grace zâmbi, dar numai o secundă, luându-şi rămas-bun de la acea perspectivă agreabilă.

— Dar o să te batem şi noi, doar ca să putem zice că am făcut-o şi după aia ne vom vedea de ale noastre. Peste câteva minute, Carol şi cu Lizzie o să te ducă înapoi în celula ta şi o să se pună serios pe treabă. O să-ţi lase urme.

Urme vizibile, pentru că asta este important. Şi după aia tu o să te ghemuieşti sub pături şi ai să te aduni şi totul o să fie ca înainte. Aproape ca înainte.

Acum Grace se aplecă şi se uită în ochii lui Moulson – cu duritate, ca şi cum ar fi vrut să-i citească gândurile.

— Greva foamei, spuse ea. Ai reuşit să ajungi pe marginea prăpastiei şi te-ai uitat în jos, dar n-ai sărit. Ăsta-i un semn încurajator.

Îndepărtă o şuviţă de păr de pe obrazul lui Moulson. În mod normal, acesta ar fi fost un gest plin de blândeţe, dar aici şi acum el nu sugera decât un singur lucru: că Jess era proprietatea ei.

— Spune-mi, ce s-a întâmplat azi la tribunal? o întrebă ea. Ai primit dreptul la apel?

Moulson nu reuşi decât să dea încet din cap.

— Bravo ţie! exclamă Grace. Uite ce am de gând să fac. Am să-ţi dau aceeaşi misiune pentru ziua când se va judeca apelul. Domnul Devlin o să mă informeze asupra datei. Dar, dacă mă dezamăgeşti din nou, Moulson, să fii convinsă că am să te omor. Fără să te avertizez, fără să-ţi mai dau încă o şansă. Am să dau ordinele necesare, se va întâmpla ceva şi tu ai să-ţi iei adio de la viaţă. Te rog să bagi de seamă că nu-i cer lui Liz să-ţi sucească braţul sau să te tragă de păr. Pentru că vreau să te concentrezi doar la ce-ţi spun. Vreau să-mi iei vorbele în serios şi să te gândeşti bine la ele. Vrei să-mi faci favoarea asta?

Moulson încă se mai uita ţintă în ochii plini de calm matern ai lui Grace. Parcă nu auzise că fusese întrebată ceva. Dar imediat ce Liz Earnshaw îi dădu un ghiont în umăr, se grăbi să răspundă:

— Da!

— Bine. Acum ieşi de aici! spuse Grace.

Moulson se ridică de pe scaun. Se uită din nou la Devlin. Niciun alt simbol al puterii şi influenţei lui Grace nu putea să aibă o funcţie mai bună în Fellside.

— La ce te holbezi? se răsti el.

Moulson îşi coborî privirea. Tremura vizibil când trecu pe lângă el, cu ochii în pământ. Liz Earnshaw porni după

ea, iar Carol Malaca le însoţi.

— Ai nevoie de mine? o întrebă Devlin pe Grace.

Iar ea îl privi de parcă tocmai ce o întrebase cât fac doi şi cu doi.

45

După plecarea lui Moulson, Grace începu să se gândească cum să reducă pagubele. Trebuia să ia anumite măsuri ca să împiedice agravarea situaţiei şi, din nefericire, unele dintre ele păreau a presupune o nouă redactare a contractului cu Devlin.

— Va fi nevoie să te duci la tribunal, îl anunţă ea, ca să ridici pachetul ăla.

— În seara asta?

Devlin era de-a dreptul îngrozit.

— Da, Dennis, în seara asta. Nu ne-am consolidat încă afacerea în Curie şi javra aia de Kenny Treacher îşi bagă nasul peste tot. Imediat ce Weeks şi Hassan ies din carceră, o să ia legătura cu ele şi o să încerce să reia traficul. N-o să avem probleme dacă suntem puternici şi reuşim să-l ţinem la distanţă. Dar trebuie ca toată lumea să dorească să consume doar marfa noastră. Dacă ne seacă robinetul, e ca şi cum l-am invita înăuntru.

Devlin se duse la uşă, o închise şi se sprijini cu spatele de ea. Pe chip i se citea neliniştea şi nemulţumirea.

— Eu nu pun mâna pe droguri, îi aminti el lui Grace, pe un ton scăzut. Nu mă apropii de ele.

— În mod normal, ai avea dreptate. Dar acum e vorba de o urgenţă.

— Aş putea să dau bani unuia dintre şoferi ca să…

— Nu!

— De ce dracu’ nu?

— Din două motive, zise Grace. Gândeşte-te, Dennis!

Îl prinse de mână şi îl trase de lângă uşă. Devlin o urmă docil, dar atitudinea îi era încă destul de încordată. Deţinuta îl împinse pe scaunul pe care stătuse Moulson, îi puse mâinile pe umeri şi îl privi în ochi. Apoi începu să-i vorbească pe tonul acela cald şi persuasiv, pe care-l folosea mai rar în locul vocii cu intonaţii monotone, ca de robot.

— Nu este programată nicio cursă, aşa că niciun şofer

nu ar avea motiv să se ducă până acolo.

— Nici eu n-am!

— Iar aşa cum am făcut noi planul, şoferii habar n-au despre pachetele alea. Doar deţinutele, iar deţinutele fac ce li se spune pentru că ştiu foarte bine din ce parte bate vântul. Pachetul ăsta e plin cu bunătăţi – heroină, cocaină, LSD. Dacă şoferului tău îi trece prin cap să arunce o privire înăuntru, o să se cace pe el. Nu, nu mai trebuie să afle nimeni despre asta.

Devlin tot nu era încântat. Continuă să îndruge verzi şi uscate despre cum povestea asta contravenea relaţiei de afaceri dintre ei şi cum ar fi fost dacă era prins cu drogurile asupra lui.

Grace ştia că avea să-l convingă până la urmă, numai că nu prea mai avea vreme. Nu existau decât două metode rapide care să-l determine să treacă linia de sosire. Ori şi-l făcea partener cu drepturi depline (aşa cum îşi imagina el că ar fi deja), dându-i numerele anumitor conturi bancare, ori îi oferea un favor sexual, pe care îl ţinuse secret până acum.

Dezbătu problema în minte vreo două sau trei secunde – fapt care pentru Grace era dovadă a unei ezitări serioase. Apoi se aşeză în genunchi şi trase fermoarul de la pantalonii lui Devlin. Indiferent ce ar fi ales să facă, tot s-ar fi schimbat echilibrul de forţe dintre ei, dar era mai uşor să-şi clătească gura de gustul instrumentului lui. Pe când, dacă i-ar fi spus unde erau banii, ar fi ajuns să fie legată de el pentru totdeauna.

— Ştiu că îţi cer mai mult decât stabiliserăm, Dennis, murmură ea, încercând să se uite pe lângă penisul lui ca să-i vadă ochii prudenţi şi nesiguri. Dar uneori este bine să ieşi din zona de confort. Hai să-ţi arăt, scumpule!

N-o deranja. Ar fi supărat-o doar dacă acest mariaj din interes cu Devlin s-ar fi transformat în altceva. Or, de vreme ce nu era cazul, orice metodă de persuasiune era la fel de bună.

Însă ceva tot o neliniştea. După ce-l adusese pe Devlin la orgasm, îl ţinuse puţin în braţe, îi murmurase cuvinte

drăgăstoase şi apoi îi făcuse vânt pe uşă, încercă să mediteze vreo zece minute ca să-şi limpezească gândurile. Nu reuşi. Tot vedea faţa lui Moulson.

Iar necazul era că faţa lui Moulson îi amintea lui Grace de a ei. Nu de aceea pe care o avea acum, ci de cea cu care se născuse, desfigurată de malformaţia care-i transformase copilăria într-un iad perpetuu. Grace luptase din răsputeri ca să se poată distanţa de acel început neprielnic al vieţii pe care i-l oferise moştenirea genetică. Iar Moulson era ca fantoma acelui început care se întorsese să o bântuie. Încercă să-şi spună că asemănarea era superficială. Că ea se născuse cu malformaţiile alea şi triumfase asupra lor. În vreme ce Moulson le căpătase din cauza propriei slăbiciuni şi prostii autodistructive. Erau cu totul şi cu totul diferite.

Refuză cu fermitate să se mai gândească la asta. În viaţă există muchii tocmai ca să te căleşti frecându-te de ele. Nimeni nu ajunge puternic dacă doarme într-un pat din puf.

46

În timpul bătăii, Jess a încercat să stea neclintită. După aceea i-a fost mai uşor, pentru că o durea tot corpul la cea mai mică mişcare.

„Câteva vânătăi, ici şi colo…”, spusese Grace. Dar erau mai multe, nu doar câteva. Earnshaw şi Loomis o călcaseră în picioare de ziceai că bătătoreau pământul. Mai ales Earnshaw o lovise cu un entuziasm sălbatic şi încrâncenat, cum Jess nu mai văzuse niciodată la un alt om.

Citise undeva despre cei care se autoflagelează, fanatici religioşi, care îşi chinuiesc trupul, biciuindu-se sau torturându-se. Earnshaw era exact ca ei, numai că folosea trupurile altora. Nu era vorba despre sadism, cel puţin expresia de pe chipul ei congestionat nu părea să sugereze niciun fel de plăcere fetişistă: ci era ca şi cum ar fi ridicat capacul de pe o anume durere interioară, care se revărsa din ea în torente, iar pumnii şi picioarele nu-i erau decât conducte prin care acel ceva lăuntric îşi croia drum afară.

Din nou Carol Loomis a trebuit să o oprească, adresându-i un blând şi indulgent „Haide, măi, Lizzie! Ce dracu’, te rog!” Earnshaw a făcut un pas în spate, asudând ca un boxer şi gâfâind printre dinţii strânşi. Jess s-a uitat în sus la ea, cu ochii-i umflaţi. Nu s-a mişcat şi nici n-a vorbit. Nici măcar n-a plâns. Nu ştia ce anume ar fi putut declanşa o a doua rundă, dar era sigură că nu-i va supravieţui.

Carol Malaca a luat situaţia în mâini şi a ridicat-o pe Jess de pe jos. A târât-o până la pat, unde a aşezat-o într-o poziţie mai mult sau mai puţin stabilă – ideea era să nu cadă înapoi pe podea.

— Apropo, felicitări! i-a zis atunci. Pentru apel. Încă mai poţi să ieşi basma curată, Moulson, chiar dacă l-ai omorât pe puştiul ăla.

Paşii lor s-au îndepărtat, însă nu s-a auzit zgomotul uşii închise. Fireşte că voiau să o vadă toată lumea, din moment ce era un exponat care ilustra un principiu de o

deosebită importanţă în acel mediu. Nu te pui cu Harriet Grace dacă nu vrei să păţeşti la fel.

Vreme îndelungată a fost singură, ghemuită pe pat. Apoi în celulă a intrat Buller, ca o vijelie, i-a examinat rănile şi s-a pus pe treabă. A înmuiat în apă multe ghemotoace de hârtie igienică şi a şters-o de sânge. Dar nu prea a avut ce să facă în privinţa vânătăilor.

— Eşti ca vai de tine, păpuşă, mormăi ea, în timp ce o îngrijea. Bine că n-ai niciun os rupt. Iar ochiul ăla o să fie în regulă de îndată ce o să se dezumfle. Cred că ţi s-a spart un vas de sânge, atâta tot. Uite, ţine hârtiile astea lipite de obraz.

Jess o ascultă. Buller părăsi câteva clipe celula şi se întoarse cu doi plasturi. Soluţie antiseptică avea deja de mai multe săptămâni, de când oblojise mâinile rănite ale lui Shannon McBride. Nu-i propuse lui Jess să o ducă la infirmerie şi nici Jess nu aduse în discuţie această posibilitate. La fel ca în cazurile bătăilor încasate în trecut, nici aceasta nu avusese loc la modul oficial.

— Pe Lizzie o cam ia valul în situaţii din astea, spuse Buller, în timp ce tampona cu grijă braţele lui Jess. Ţi-am zis să te fereşti de ea.

Jess nu se obosi să-i răspundă că nu avusese încotro. Buza îi era făcută zdrenţe în locul unde i se lovise de dinţi. Mai uşor şi mai puţin dureros era să nu spună nimic.

Când sună stingerea, Buller o ajută să se ridice şi să se târască până la uşă, ca să fie prezentă la apel. Şi chiar dacă gardianul observă starea în care era, acesta nu simţi că merită să comenteze ceva.

47

Devlin s-a dus la tribunal după pachetul lui Grace. A fost nevoit să apeleze la bunăvoinţa unuia dintre funcţionari, care i-a permis accesul în clădire pe o uşă laterală. Ar fi preferat să nu-l vadă nimeni, dar nu avea cum să ajungă în zona unde se aflau toaletele pentru deţinuţi fără să treacă pe la punctul de control. Drept urmare, fusese înregistrat că se afla într-un loc unde n-avea nicio treabă, sub pretextul că venise să ia cascheta uitată de un alt gardian, coleg de-al lui. Îi era groază de toată povestea.

Dar nu a avut încotro, mai ales după tot ce-i făcuse Grace. Dacă ar fi refuzat, ar fi fost ca şi cum nu i-ar fi păsat deloc de momentul acela intim dintre ei, de darul pe care ea i-l făcuse.

Îşi dădea seama că îl juca pe degete. Că doar nu era prost. Însă această relaţie cu Grace i se părea ceva special, unic. Poate că s-au aliat în primă instanţă doar pentru profit reciproc, dar după ce s-au cunoscut mai bine, între ei s-a înfiripat ceva mai presus de bani şi interese. Făceau treabă bună împreună. Aşa că nu conta prea mult, obişnuia el să-şi spună, dacă se lăsa manipulat din când în când. Pentru că ea îl respecta în continuare. Pentru că şi ea ştia cât de solidă este relaţia lor şi îi era mai necesară decât i-ar fi fost lui. Plus că ea se aşezase în genunchi în faţa şliţului său desfăcut.

Şi îşi mai spunea şi altele, tot în acelaşi stil.

Trecuse de ora nouă când s-a întors la Fellside, iar tura i se terminase la opt. Asta îi îngreuna cumva situaţia. Regimul de la Fellside, asemănător în foarte multe privinţe cu o corabie găuritră, urmărea cu incredibilă rigoare mişcările personalului. Era obligatoriu să semnezi şi la venire, şi la plecare. Graţie unei atenţii consistente oferite lui Donaldson, ofiţerul de serviciu, Devlin reuşise să se strecoare afară fără să semneze în registru. Însă acum trebuia să intre iarăşi în blocul cu celule, deşi, teoretic, nu ar fi trebuit să aibă nicio treabă acolo. Plus că era nevoie

să-l mituiască din nou pe Donaldson pentru că închidea ochii. Din fericire, una dintre obligaţiile de serviciu ale lui Devlin era să se ocupe personal de registrul de tură. Aşa că primul lucru pe care l-a făcut a fost să se treacă cu două ore peste program.

După ce îşi asigură astfel fundul, se duse glonţ la infirmerie. Care era încuiată. Al dracu' Sally, te poţi baza pe el să te lase baltă la greu! Se întoarse să plece, dar în spatele lui uşa se deschise de pe dinăuntru. Cam doi centimetri, prin care Sally se uita speriat afară, ca un iepure din vizuina lui.

Devlin împinse cu putere uşa, îl înlătură cu umărul pe doctor şi intră. Aruncă pachetul pe masă şi mârâi:

— Ai vreun motiv anume pentru care te joci de-a v-aţi ascunselea?

— Infirmeria trebuie să stea închisă când nu-i nimeni aici. Patience nu şi-a terminat încă tura, dar e în aripa Blackwell şi eu nu ştiam când o să te întorci şi…

— Sally, e drept că te-am întrebat, dar crede-mă că nu-mi pasă. Uite-ţi marfa.

Salazar se uită la pachet cu o scârbă pe care nu încerca să şi-o disimuleze.

— Nu pot să-l ţin aici, spuse el. În niciun caz până săptămâna viitoare.

Lui Devlin i se păru un răspuns al naibii de prostesc. Doar infirmeria era plină de tot soiul de medicamente, nu?

— Găseşte un loc unde să-l ascunzi peste noapte! spuse el. Şi mâine te duci la clinică şi-l pui în locul obişnuit. Nu putem să întrerupem aprovizionarea.

Evident că Sally avea ceva de obiectat şi la asta. Foarte multe obiecţii. Că nu avea niciun sens să se ducă la clinică de două ori într-o săptămână. Că nu avea cabinet liber pentru vineri şi nu avea nicio programare acolo. Adică habar n-avea de capul lui, asta voia să zică.

Şi brusc, lui Devlin i se puse pata şi renunţă să-i mai sufle în fund lui Salazar. Făcând abstracţie de orgasmul din celula lui Grace, ziua asta fusese de tot căcatul. Ajunsese să facă ceva ce se jurase că nu va face niciodată.

Dar n-avea niciun resentiment faţă de Grace: nu-şi permitea să meargă până într-acolo. Însă îi dădea ghes un sentiment de indignare nedesluşită faţă de felul în care mergeau treburile în lumea asta. Iar faptul că, peste toate astea, trebuia acum să înghită şi o doză mare de miorlăieli marca Salazar îl făcea să creadă că Dumnezeu începuse să-şi aroge prea multe libertăţi.

Masa era plină de tot felul de prostii medicale. Devlin le împinse într-o parte şi multe căzură pe podea. Desfăcu punga sigilată şi o răsturnă. Exact la asta se aştepta: un calup de canabis, înfăşurat în folie alimentară; o pungă mai mică, tot sigilată şi ea, cu heroină; altă pungă cu cocaină. Nişte pastile în culori pastelate, cu aspect la fel de inofensiv ca drajeurile dulci cu care se îndopase Devlin în copilărie – probabil tablete de ecstasy.

Mâinile o luară înaintea gândurilor lui furioase şi se apucă să desfacă şi ultima pungă. Behăiala pasiv-agresivă a lui Sally contribuise cumva la starea lui. Pentru că Devlin intrase în infirmerie doar uşor frustrat din cauza uşii încuiate. Însă, cu cât se uita mai mult la faţa aia miloagă care cerea pumni, cu atât parcă voia să-i îndeplinească rugămintea.

Pe vremuri, s-ar fi folosit în acest scop de Leah, nevasta lui Sally. Mulţi ani avusese o înţelegere cu ea, care durase chiar şi o perioadă după ce aflaseră de boala ei terminală. Din păcate însă, drumul acela era acum închis.

Scoase o singură pastilă, una galbenă, şi o împinse peste masă cu degetul.

— Haide, Sally, serveşte-te! spuse el. Mostră gratuită. Să nu zici că nu-ţi dau niciodată nimic.

Salazar îl privi lung, fără să spună nimic, apoi se întoarse şi se îndreptă spre uşă.

Diavolul ajunse înaintea lui acolo şi îl opri din drum.

— Ce, nu vrei să iei masa cu mine?

Şi zâmbi cu toată gura, ştiind ce efect au vorbele lui. Nu-şi pierduse cu adevărat controlul, dar îl amuza să-l facă să creadă asta pe puţiflenderul ăla speriat.

— Ooo, dar ai să mănânci cu mine, nu-i aşa? Pune mâna

de înghite pastila aia, dacă nu vrei să cred că ai ceva cu mine.

— Aş prefera să n-o fac, spuse Salazar.

Se aflau cam la doi centimetri unul de celălalt. Oricât ar fi încercat doctorul să-şi mascheze spaima, era limpede că mai avea puţin şi-şi dădea drumul în pantaloni. Devlin îl împinse înapoi în infirmerie şi făcu un semn spre masă. Spre pastila galbenă.

— Ai s-o înghiţi, spuse el. Singura întrebare este dacă nu cumva o să-ţi înghiţi mai întâi câţiva dinţi.

Sally clătină din cap.

— Eşti beat, Dennis! Sau mai rău! Ar trebui să te duci acasă şi să dormi ca să-ţi revii. Bine, fie cum zici tu, am să duc marfa mâine la Curie, dar n-am să…

Devlin îşi schimbase uniforma cu haine civile ca să se ducă la tribunal, dar când se întorsese la penitenciar se schimbase la loc. Aşa că acum avea bastonul la centură. Îl smulse de acolo şi îl ridică ameninţător.

Bastonul, lung de o jumătate de metru, fusese fabricat prin injecţie din policarbonat rezistent la impact în oraşul McKinney, Texas – loc unde legea se aplică fără tocmeală. Lucios şi întunecat ca noaptea, cântărea mai puţin de nouă sute de grame, dar asta n-avea nicio importanţă: doar privindu-l îţi dădeai seama de ce era capabil.

Puteai să-l baţi chisăliţă pe unul şi bastonul nici nu se zgâria, nici nu se îndoia, nici nimic.

La vederea bastonului, lui Sally îi pică falca până în piept. Vru să se dea înapoi din faţa lui Devlin, doar că nu prea avea unde. Aşa că, după al doilea pas, se lipi cu spatele de un dulăpior cu medicamente. Devlin răsuci bastonul, aducându-l lângă umăr, în poziţie de atac.

— Ia-ţi pastila, Sally! îl sfătui el. M-am săturat să mă port frumos cu tine.

— Dar e ecstasy! zbieră Sally. Cum să mai merg acasă cu maşina dacă am minţile vraişte?

Devlin începu să râdă.

— Uite o întrebare încuietoare. Dar te întreb şi eu ceva: cum ai să mergi cu maşina dacă ai mâinile şi picioarele

rupte?

— Am înţeles ce vrei să spui, Dennis.

— Oare? Şi ce anume ai înţeles?

— Nu vreau să iau…

Bastonul lui Devlin lovi dulăpiorul la vreo cinci centimetri de capul lui Sally. Doctorul tresări speriat şi se feri, dar după lovitură. Dacă Devlin şi-ar fi ratat ţinta, creierii lui Sally s-ar fi împrăştiat pe toată uşa dulapului.

În acelaşi timp, Devlin urlă din rărunchi – urlet destinat nu numai lui Sally, ci şi tuturor oamenilor care-l făcuseră vreodată să-şi piardă timpul sau îi refuzaseră ceva sau îl priviseră cu dispreţ din cauză că vorbea cu accent şi avea chelie şi burtă. Urletul ăsta venise de nicăieri, şi totuşi parcă îl apăsa pe suflet dintotdeauna. Şi se simţi mai bine după aceea.

Nu se poate şti ce anume descifrase Salazar în această manifestare vocală sau ce citise în ochii lui Devlin, dar efectul a fost cel scontat. Înşfăcă pastila şi şi-o îndesă în gură, înghiţind-o fără apă. După care rămase cu ochii aţintiţi asupra lui Devlin şi respirând greu, ca după un cros.

— Bravo! mârâi Devlin, punându-şi bastonul la loc.

În uşa dulăpiorului se vedea o urmă adâncă, lungă cam de cincisprezece centimetri şi prea aproape de locul unde se aflase capul lui Salazar pentru a mai putea da naştere la îndoieli.

— Dacă ai nişte unguent mentolat, ar fi bine să te dai cu el pe la nas, îl sfătui Devlin. O să mai domolească efectul pastilei.

Băgă toate drogurile înapoi în pungă, pe care o puse apoi în mâinile doctorului.

— Mai întâi pune bine astea şi după aia cară-te dracu de-aici! Stock are ochi mari şi gura şi mai mare. Mai bine să nu te vadă acum.

De când înghiţise pastila, doctorul nu se mişcase deloc. Se sprijinea cu umerii de dulăpior, iar genunchii îi erau pe jumătate îndoiţi. Parcă era un rugbist pregătindu-se să fie placat de un adversar – parcă îşi închipuia că drogul avea

să se izbească de el în cel mai propriu sens. Pe Devlin îl umflă rasul. Poate îi făcuse un bine lui Sally. Poate măcar acum se va înveseli puţin.

— Nu uita să stingi lumina! mai spuse el şi ieşi din infirmerie.

Doctorul Salazar cunoştea teoria despre efectul feniletilaminelor. O cunoştea destul de bine ca să ştie că avea un avans, pe care trebuia să-l folosească în mod judicios. Mai întâi, ascunse pachetul sub dosarele din sertarul de jos al fişetului său, unde nu umbla nimeni. Apoi făcu ceva ordine în încăpere, ca să şteargă urmele trecerii furtunoase a lui Devlin pe acolo. Lipi pe uşa îndoită a dulapului un afiş care îndemna la conştientizarea pericolului reprezentat de SIDA şi ascunse cât putu mai bine urma lăsată de baston.

Pontă de ieşire, având grijă să-i ureze o noapte cât mai bună lui John Donaldson, paznicul de serviciu la poartă.

După aceea se urcă în maşină, conduse cu mare atenţie până la capătul parcării – pustii la ora aceea – şi aşteptă ca pastila să-şi facă efectul. Poate că nu avea să fie prea puternic. Depindea de cantitatea de substanţă activă din pilula aia micuţă. Însă oricum avea să fie mai puternic pentru Sally decât pentru un consumator regulat, ai cărui receptori de dopamină şi norepinefrină ar fi fost mai obişnuiţi cu aşa ceva. Însă, în afară de aceste noţiuni de neurochimie, Salazar n-avea nici cea mai mică idee ce îl aştepta.

Dar uite că era bine. Foarte bine. Surprinzător, incredibil de bine şi de vesel. Şi, pentru prima oară după ani buni, Sally se simţea pur şi simplu fericit şi euforic. Se tolăni în scaunul maşinii, cu capul sprijinit de tetiera ortopedică, incomodă în mod normal, iar frumuseţea şi perfecţiunea vieţii i se revărsă prin tot trupul, aidoma unui sirop gros.

Era îndrăgostit de lume. Îndrăgostit de toţi oamenii pe care-i cunoştea. Evocă amintirea chipurilor lor, pentru a-i putea spune fiecăruia în parte cât de mult îl iubeşte.

Dar chiar şi prin aburii aceia de extaz, tot simţi înţepătura unei emoţii cu totul diferite atunci când ajunse la chipul lui Dennis Devlin.

— O să te omor! murmură el şi pe buze i se lăbărţă un zâmbet şui. O, da, aşa o să fac! O să te omor, ticălosule!

48

Jess zăcea pe patul îngust, în centrul unui univers al durerii.

Pieptul, coastele şi spatele îi erau pline de vânătăi îngrozitoare de la bătaia pe care i-o dăduseră Loomis şi Earnshaw. Nu reuşea să-şi găsească nicio poziţie în care, după zece sau cincisprezece minute, să nu-şi simtă tot corpul strivit ca de un tăvălug, dar o durea şi atunci când îşi schimba poziţia, uneori chiar mai tare. Fiecare mişcare făcută era ca un sprint disperat în spatele liniilor inamice, în căutarea unui adăpost inexistent.

Epuizarea o îndemna stăruitor la somn, dar nu putea să doarmă. De fiecare dată când aţipea, muşchii i se relaxau puţin. Dar imediat îi zvâcnea câte o parte a corpului şi se trezea brusc, în plină agonie.

Noaptea trecea, transpiraţia i se răcea pe piele, înfiorând-o, dar nimic altceva nu se mai întâmpla.

Până când s-a întâmplat. Până când a venit.

Trebuia să mă chemi, o dojeni Alex Beech.

Nu ştiu cum.

Ba ştii. Te gândeşti la mine şi eu vin.

Numai că Jess nu fusese deloc în stare să gândească după bătaia încasată. Funcţiile superioare ale creierului ei dezertaseră. Iar ce-i mai rămăsese în cap nu avea nici trecut şi nici viitor.

Poţi să scapi de asta. E uşor. Ia-mă de mână, uite, aşa şi… nu… Nu, ţine-te de mine! Fă un pas în lateral!

Mâna lui o trăgea cu insistenţă, însă ei îi era teamă de ce s-ar fi putut întâmpla dacă se mişca.

Nu, Alex!

Ba da! Haide, Jess!

Faptul că-i rostise numele o convinse. Se abandonă încrederii instinctive în prietenia lui. Îl lăsă s-o tragă de pe pat, mai întâi de o singură mână, apoi de amândouă. El făcu un pas în spate şi îl urmă, tresărind în aşteptarea protestului de care era convinsă că va veni din partea

muşchilor săi scandalizaţi.

Dar nu simţi nicio durere. Privi nedumerită în ochii gravi ai băiatului. Apoi se uită peste umăr şi-şi văzu trupul zăcând acolo, ca o maşină abandonată. Atât de copleşitoare era această absenţă neaşteptată a durerii, că nici măcar nu se mai sperie de ce i se întâmpla acum. Nu avea decât o senzaţie clocotitoare de surpriză, urmată curând de povara apăsătoare a înţelegerii.

Înseamnă că am murit?

Nu!

Tonul lui Alex era amuzat.

Poţi să te întorci oricând vrei.

Jess îşi privi mâinile. Bustul. Picioarele. Purta trupul acela rudimentar pe care şi-l confecţionase singură atunci când fusese în abis. Numai că acum parcă i se părea mult mai confortabil – ceea ce poate că nu era de mirare, dacă te gândeşti în ce hal fără de hal fusese atunci trupul ei adevărat. Acesta de acum era schiţa de la început, care aştepta să fie completată.

Ăsta e sufletul meu? întrebă ea. *Dar de ce arată ca un desen făcut de un copil de trei ani?*

Pentru că aşa te gândeşti tu la el, îi răspunse Alex.

Jess nu era o persoană credincioasă. Chiar deloc. În opinia ei, toţi zeii erau în esenţă doar nişte namile de poliţişti bătăuşi, inventaţi de oamenii care voiau ca legile lor să se aplice pretutindeni. Aşa că nu-i plăcea câtuşi de puţin să-şi închipuie că această caricatură ar putea fi sufletul ei.

Asta-i umbra mea, îşi zise. *Ce mai rămâne atunci când dispare tot restul. Numai că… s-a arătat prea devreme.*

Din experienţa anterioară, ştia că o poate perfecţiona dacă se concentrează cum trebuie. Se holbă tare la braţul subţire şi veştejit, ordonându-i să se mărească, să capete consistenţă, să semene cât de cât cu un braţ de om. Şi primi răspuns aproape imediat. Sub ochii ei, degetele alea tâmpite, ca nişte sfori, începură să se îngroaşe, iar în vârfuri le apărură zone lucioase şi netede: unghiile.

Vrei să facem câţiva paşi împreună? o întrebă Alex. *Să-ţi*

arăt unde locuiesc eu.

Jess ridică privirea. Şi imediat îşi dădu seama ce lipsea din scena aceea.

— Doamne, Dumnezeule! murmură ea.

Totul. Totul lipsea.

Se afla în celulă atunci când ieşise din trupul ei din carne şi oase. Iar acum era… în altă parte. Unde nu mai existau nici pereţi, nici podea şi nici tavan. Nici pat sau masă. Mai bine zis, încă mai putea să distingă contururile lor, dar foarte vag şi ca de foarte departe. De jur împrejurul lor, deasupra şi dedesubt şi printre ele era altceva, mult mai greu de definit – un fel de materie înspumată, ca o mare în furtună, dar în poziţie verticală. Şi prin ea se mişcau tot felul de culori şi forme – abstracte, şi totuşi înnebunitor de cunoscute, de parcă le vedea ca prin ceaţă, dar nu trebuia decât să clipească o dată şi ele s-ar fi transformat în obiecte pe care le ştia. Însă, cu adevărat înspăimântător era că totul era nemărginit, dar, în acelaşi timp, atât de aproape în faţa ei, cât să-l poată atinge.

Dar nu-l atinse. Se retrase repede şi-şi ridică braţul, ca şi cum ar fi vrut să se ferească.

— Alex! strigă ea. Ce-i asta?

Băiatul îi urmări privirea. Până atunci nu acordase deloc atenţie materiei înspumate.

E cealaltă, spuse el. *Ştii tu. Femeia care doarme deasupra ta.*

— Asta-i Lorraine Buller?

Da.

— Atunci… atunci, de ce nu arăt şi eu aşa?

Băiatul îi aruncă o privire nedumerită şi compătimitoare.

La fel eşti şi tu când dormi.

— Cum? Dar…

La fel arată toată lumea, Jess. Mai ţii minte cum a fost în abis? N-ai avut formă până când nu te-ai gândit la asta. Şi apoi ai început să aduci cât de cât cu un om. Dar, când dormi, eşti tot felul de lucruri în acelaşi timp. Tot ce ai gândit tu vreodată. Şi există sute şi sute de oameni care dorm chiar acum în locul ăsta. Şi s-au amestecat toate

lucrurile din ei.

— Aici locuieşti tu?

Vocea lui Jess era încordată. Dacă el chiar aşa vedea lumea, atunci cum de reuşea să vină la ea în fiecare noapte? Fellside avea mii de deţinute. Oare lumea în care trăia el nu era doar un… un ocean imens, format din alte oceane, format din acest haos nesfârşit?

Aşa e la început. Dar te obişnuieşti. Şi e altfel atunci când ajungi mai aproape.

— Cum anume „altfel”?

Să-ţi arăt, spuse el, luând-o iarăşi de mână.

Şi o conduse prin haos şi uitare, pe drumuri pe care ea nu le putea vedea, prin ţinuturi pe care ea nu le putea înţelege.

Închisoarea Fellside pe timpul nopţii, văzută prin ochii celor morţi, semăna cu prima zi a Creaţiei. Apele fuseseră despărţite, dar încă mai era întuneric deasupra lor. Unele dintre ele erau doar nişte băltoace, pe care le puteai sări cu uşurinţă sau prin care puteai trece cu uşurinţă; dar altele erau oceane care te înghiţeau cu totul.

După un timp, nu-ţi mai puteai da seama care era apă şi care uscat. Nu exista niciun ţărm, iar râurile se vărsau în altele, care se vărsau în altele şi tot aşa.

Însă nu prin apă mergea ea. Ci prin vieţi omeneşti. Alex avea dreptate să spună că distanţa nu conta. De la distanţă, se vedea ca şi cum valurile ar fi fost alcătuite din milioane de picături răzleţe. De aproape, vedeai însă că fiecare picătură era un alt val, iar fiecare val era o altă lume în care puteai să intri, pe care puteai s-o străbaţi.

Jess naviga în jurul viselor tuturor femeilor din aripa Goodall. Vedea ce vedeau şi ele în spatele pleoapelor închise. Numai că fiecare dintre ele îşi vedea propriile vise, în vreme ce Jess le vedea pe toate. Şi visele astea o îmbibau, o înecau. Acum traversa prin mulţime o stradă aglomerată. Şi imediat valul se rostogolea, iar ea se afla într-un cu totul alt loc, într-o cameră strâmtă, care mirosea a transpiraţie şi a scorţişoară şi în faţa ei se afla un bărbat în pielea goală, care se bărbierea cu un brici deasupra

unei chiuvete.

Vezi?

Da, Alex, văd.

Şi chiar vedea.

Prea multe vedea. Viaţa fiecăreia dintre deţinutele din Fellside se sfârşise odată cu începutul tragediei neimaginabile a închisorii. Relaţii destrămate. Slujbe şi reputaţii pierdute. Copii lăsaţi în seama partenerilor cocoşaţi de griji sau aruncaţi în braţele unor rude care nu-i voiau sau (Iisuse Hristoase!) daţi la orfelinate. Vedea ce se află în interiorul femeilor din Fellside şi acolo erau toate îngenuncheate sub povara destinului lor nefericit. Şi toate se îndreptau lin spre o prăpastie sau alta. Deloc surprinzător că erau capabile de atâta violenţă. Uimitor era că mai reuşeau să se înţeleagă între ele.

Jess se simţea copleşită de toate aceste viziuni şi se străduia să le înţeleagă. Data trecută când fusese aici cu Alex, ţinuse ochii închişi şi îl lăsase pe el să o conducă. Totuşi avea sentimentul că ar cunoaşte locul acesta de undeva. Contururile lui erau înfricoşătoare şi nepământene, dar şi familiare totodată. Iar tocmai această discrepanţă era cel mai îngrozitor lucru dintre toate.

Păşea printre amintirile şi visele altor oameni, măcar atât era clar. Dar ce anume însemna faptul că ea se afla aici? Îşi aduse aminte de o poveste citită la şcoală, cam pe la paisprezece ani, în care era vorba despre un om care a călcat pe un fluture şi a schimbat prin asta întreaga istorie a lumii. Dar ce consecinţă să aibă un pas neatent în locul ăsta, unde fluturii erau bucăţi din minţile oamenilor?

I se făcu brusc foarte frică şi se întoarse către băiat.

Du-mă înapoi! îi ceru.

O *să te doară, Jess.*

Ştiu, dar nu-mi place locul ăsta. E prea mare. Prea… fără nicio formă.

Poţi să-i dau ce formă vrei, zise Alex, cu indiferenţă sublimă.

Iar vorbele astea o înspăimântară cel mai tare pe Jess. Adică, fără să aibă măcar habar ce anume era aici, ar fi

putut să distrugă totul.

Du-mă înapoi! îl rugă ea din nou.

Şi Alex o duse. O conduse din nou prin nesfârşitul, indescriptibilul haos până la trupul ei mic şi chinuit şi o ajută să intre în el.

Iar trupul zdrobit de bătaie scârţâi şi trosni ca o casă în mijlocul unui uragan, dar nu se nărui. Iar durerea o ţinu apoi strâns în braţe până la venirea dimineţii.

În cele câteva minute intense de dinainte să sune deşteptarea, amintirea blocată i se descătuşă. Cunoştea lumea de noapte a lui Alex pentru că, pe vremuri, lumea aceasta fusese a ei. Îi spunea Locul Celălalt. Îi explicase atunci mamei că era ca un fel de litoral, numai că era tot cuprins de flăcări. La vârsta de şase ani se dusese acolo în fiecare noapte, până când bine intenţionata şi băgăreaţa doamnă doctor Carter o obligase să facă o retragere tactică.

Era o lume a viselor. Vise cu ferestre, prin care te poţi uita înăuntru. La şase ani, Jess îi confundase cu nişte îngeri pe bărbaţii şi femeile care dormeau acolo. Iar când crescuse suficient ca să-şi dea seama ce erau ei de fapt, paşaportul pentru lumea de noapte îi fusese anulat.

Iar toate astea o duseră la o altă concluzie tulburătoare. Era adevărat tot ce-i spusese Alex despre aventurile nocturne ale deţinutelor din blocul G. Nu era vorba despre născocirile unui băieţel cu prea multă imaginaţie, ci era un reportaj realizat cu atenţie şi migală. Alex vedea – şi se plimba – în visele femeilor de aici.

Atunci nu era deloc de mirare că-şi pierduse atât de multe dintre propriile amintiri. Le risipise printre toate celelalte.

49

— Am avut un vis tare aiurea, murmură Kaleesha Campbel.

Îşi ţinea capul îngropat între sânii lui Po Royal, dar aceasta o împinse ca să o poată privi în ochi.

— Ce fel de vis?

— Păi, la început mă uitam la tata cum se bărbiereşte în baia noastră de acasă, cu briciu' lui vechi. Nu-mi plăcea deloc când făcea asta. Da' după aia a intrat în baie Moulson, ucigaşa de copii. Cu un băieţel blond. Se ţineau de mână. Nu mi-au zis nimic şi nici lu' tata nu i-au zis. Au intrat prin perete şi au ieşit tot prin perete şi s-au dus pe stradă. Parcă tipa îl ducea pe ăla micu' la plimbare.

— Şi eu tot asta am visat, îi mărturisi Po.

— Ei, pe dracu'!

Însă Kaleesha citea pe chipul lui Po că nu era minciună. Şi o ascultă când îi povesti visul. Nu era chiar identic, deoarece tatăl Kaleeshei nu apărea în el. Plus că Po ştia cine era copilul. Îl recunoscuse pe Alex Beech din pozele prezentate la ştirile de la televizor. Aşa că înţelesese că Jess Moulson nu se ducea la nicio plimbare. Şi că Jess Moulson repeta crima din cauza căreia fusese azvârlită în puşcărie. Dacă nu cumva se juca de-a *Divina Comedie* cu băiatul pe care-l omorâse şi care făcea pe spiritul călăuzitor (în biblioteca închisorii era un exemplar din lucrarea lui Dante, iar Kaleesha i-l dăduse să-l citească odată, când nu mai găsise niciun roman de groază sau fantasy).

Din orice parte te-ai fi uitat la ea, povestea asta era al naibii de sinistră. Po şi Kaleesha făceau totul împreună, aşa că ar fi putut lesne să-şi spună că era normal să aibă acelaşi vis, pentru că erau suflete pereche. De fapt, cam aşa a reacţionat Kaleesha: a refuzat să se mai gândească sau să vorbească despre asta. Însă Po s-a apucat să le întrebe pe celelalte deţinute ce visaseră cu o noapte în urmă.

Mimi Acosta, Todd, Sharpe, O'Hanlan, Sam Kupperberg… Şi visele cu Moulson se tot adunau. Am văzut-o în baia mea de acasă, în colţul curţii unde ne facem exerciţiile fizice, pe scena unui bar, în mai multe locuri.

Po a încercat să gândească logic. De ce să n-o viseze pe Moulson toate deţinutele din Goodall? În fond, existau multe motive pentru care toată lumea să se gândească la ea, pornind de la atenţia deosebită pe care o acordase presa crimei ei, trecând prin simulacrul ăla de grevă a foamei şi până la aventurile de care a avut parte de când fusese transferată în blocul cu celule. Explicaţiile acestei coincidenţe erau la vedere. Nu era nevoie să invoci magia ca să te dumireşti.

Şi, dacă, să zicem, ar fi fost vorba de vreun semn prevestitor, chestia era că nu prea prevestea nimic. Pentru că, în ziua cu pricina, Moulson nici nu a tunat şi fulgerat şi nici n-a început să bolborosească în dodii, ca ăia care zic că ar fi pătrunşi de duhul sfânt. Ci a continuat să se strecoare pe lângă pereţi, încercând să iasă cât mai puţin în evidenţă, aşa cum făcea de obicei. Singurele noutăţi la ea erau buza spartă, poate lipsa unui dinte şi un şchiopătat evident.

— Cu cine s-o fi jucat Moulson lapte gros? a întrebat-o Po pe Lorraine Buller.

Buller precis ştia, dar nu i-a răspuns. Ba chiar i-a zis să-şi vadă de treburile ei.

Aşa că Po a renunţat. Poate că era doar o coincidenţă stranie. Chiar şi aşa, în noaptea următoare, când s-a întins lângă Kaleesha şi a închis ochii, era pregătită sufleteşte pentru alte asemenea vise. Îi era teamă ca nu cumva s-o întâlnească pe Moulson în bezna somnului şi că, de data asta, Moulson îi va vorbi. Că îi va spune ceva profetic, ceva ce ea nu va putea să ignore.

Dar nu s-a întâmplat nimic. Şi, când a adormit în cele din urmă, a fost învăluită de uitarea cea neagră. Moulson n-a apărut. În schimb, a apărut în treacăt băiatul, însă doar ca o umbră blondă la extremitatea minţii ei. Ca un ecou al visului din noaptea trecută, pe care abia dacă l-a sesizat şi

care nu merita vreo atenţie specială.

Iată! Raţiunea triumfase şi totul era în ordine. Po a uitat de ipoteza cu *Divina comedie* şi a râs de propriile-i temeri.

De fapt, Moulson era din ce în ce mai speriată. Faptul că tărâmul haosului în care locuia acum Alex era unul şi acelaşi cu Locul Celălalt din copilăria ei o zguduise foarte tare. Pentru că băiatul era mort, băiatul nu avea cum să mai viseze. Însă visele erau poarta spre locul acela. Aşa venise şi plecase ea pe vremuri şi se pare că tot în acelaşi fel fusese în stare să simtă prezenţa lui Alex încă din prima ei zi la Fellside. Era conectată la lumea aceea ciudată a nopţii, din care băiatul îi urmărea şi-i asculta pe cei vii.

Dar în cazul ăsta, de ce nu l-a întâlnit pe Alex înainte de Fellside? Când era internată în spital, ori în celula de arest preventiv de la Winstanley? Dacă avusese talentul acesta încă din copilărie, de ce durase atât de mult până s-a reactivat? Oare din cauza medicamentelor care i se administraseră ori din cauză că se apropiase atât de mult de moarte?

Mai mult decât Po Royal, Moulson nu voia să se gândească la ce ar putea să însemne toată povestea asta. Iar când s-a întors pe tărâmul viselor, a făcut-o pentru că nu a avut încotro.

50

După ce instanţa i-a acordat lui Moulson permisiunea de a înainta apelul, Paul Levine a mai vizitat-o de două sau trei ori, în săptămâni succesive, ca să discute strategia pe care o vor folosi la proces. Însă Moulson voia să vorbească doar despre Alex Beech.

Citise din scoarţă în scoarţă toate dosarele cu documentele şi depoziţiile de la proces, căutând orice fel de indiciu care ar fi putut să o ducă la identificarea fetei bune şi a fetei rele. Nu erau prea multe candidate acceptabile, dar nu s-a lăsat şi, până la urmă, a reuşit să întocmească o listă scurtă. Pe aceeaşi stradă mai locuiau câteva adolescente şi mai erau altele pe străzile învecinate, iar acestea au dat declaraţii în timpul anchetei iniţiale. Însă nu au fost chemate să depună mărturie la proces, pentru că niciuna dintre ele nu o cunoştea pe Moulson şi, prin urmare, nu putea să spună nimic despre ea, de rău sau de bine. Însă oricare dintre fetele acelea l-ar fi putut cunoaşte pe Alex Beech.

Aşa că l-a rugat pe Levine să le verifice şi el.

— Poate că unele au avut grijă de el sau au mers la aceeaşi şcoală. Dar nu neapărat. Mă interesează orice legătură cu fete mai mari decât el. Vecine, verişoare, oricine.

Îi era uşor să observe consternarea de pe chipul lui Paul. Tânărul avocat deja îi spusese că principalul mobil al apelului era, pe de-o parte, atacarea sentinţei pe motiv de incapacitate mintală, plus spulberarea mărturiei lui Street, tocmai pentru a demonstra că el ar fi putut face mult mai multe ca să diminueze efectele negative ale incendiului. Dacă i-ar surâde norocul, atunci ar putea obţine anularea condamnării – însă şansa aceasta era de una la un milion. Ce sperau ei era să obţină o reducere a sentinţei, demonstrând că: (a) a existat o lipsă de intenţie; şi (b) vina nu-i aparţinea în totalitate lui Moulson. Însă nimic din toate astea nu necesita interogarea prietenilor şi

duşmanilor băieţelului mort.

— Nu mă înţelege greşit, vreau să te ajut, spuse el.

Iar Jess ştia că nu o minte. Fusese destul de alarmat la vederea noilor ei răni şi insistase să le fotografieze. Intenţionase să-l constrângă pe director să o mute în carceră, pentru propria ei protecţie. Dar Moulson îi ceruse să renunţe. El o tot asigura de bunele lui intenţii, dar ea îşi dădea seama că încearcă din răsputeri să-i abată gândurile în altă direcţie.

— Chestia e că… avem foarte puţin timp. Şi dacă mă ocup de treburile astea despre care vorbeşti, atunci pierd din timpul pe care trebuie să-l aloc… punctelor centrale ale demonstraţiei noastre.

— Adică lucrurilor care contează cu adevărat, după părerea ta.

— Adică să mă ocup de lucrurile care te pot ajuta. Asta-i treaba mea.

— Ce-ţi cer eu mă poate ajuta, îi spuse Moulson. Nu pot să-ţi explic în ce fel, dar este foarte important. Te rog, Paul!

I se adresă pe numele mic în mod conştient, folosind această stratagemă pentru că ţinea minte cum se simţise atunci când Alex i se adresase în acelaşi fel. Mai mult decât atât, îşi puse mâna peste mâna lui şi îl privi în ochi. Trebuia să afle lucrurile astea. Dacă o ajuta cât de cât să apeleze la sentimentele lui Levine, atunci de ce să nu o facă? Indiferent cât de mizerabil se va simţi după aceea.

— Poţi să-mi dai măcar un indiciu? se rugă el. Ce anume trebuie să caut?

Jess ezită. Cum să-i explice cele două laturi ale problemei: prietena şi torţionara? Nu putea. Aşa că alese explicaţia cea mai simplă, aceea unde s-ar fi putut găsi urme de natură fizică.

— Dacă Alex a fost abuzat… dar nu sexual, nu asta vreau să spun… ci, dacă a fost rănit de o persoană apropiată, de cineva care îl cunoştea…

Nu. Tot n-avea niciun sens. Expresia de pe chipul lui Paul rămăsese aceeaşi – îndurerată şi nedumerită.

— Cred că a mai fost încă un martor, zise Jess, încercând o altă abordare. Cineva care a fost de faţă când a murit Alex, dar nu a spus nimic pentru că s-a temut.

— S-a temut? De ce anume?

— Că vor ieşi şi alte lucruri la iveală. Că va fi prinsă şi va avea probleme.

— Bine, spuse Paul. Dar cum ne-ar ajuta pe noi povestea asta? Dacă nu cumva insinuezi că persoana asta l-ar fi împiedicat cumva să iasă din casă atunci când s-a declanşat incendiul…

— Da, sări Jess să-l aprobe. Poate asta s-a întâmplat. Şi Alex ar fi murit tot din cauza fumului, nu din cauza rănilor pe care i le-a făcut ea. În cazul ăsta, expertiza medico-legală tot ar fi logică.

— Dar eşti conştientă că nu avem nici cea mai mică probă?

Jess dădu din cap.

— Da. Normal că ştiu asta. Dar te rog pe tine să o găseşti.

Paul părea aproape disperat.

— Uite, Jess, nu vreau să resping nicio ipoteză, numai că domnul Pritchard o să mă monitorizeze tot timpul, plus că trebuie să-mi semneze fişa de pontaj. Nu văd cum aş putea să mă ocup de problema asta dacă nu-i pot explica de ce o fac. Şi nici în ruptul capului nu ar accepta să-mi pierd timpul pe motivul unei simple presupuneri. Are nevoie de ceva mai concret.

— Fă tot ce poţi, îl rugă Jess din nou.

Pentru că nu putea face altceva. Doar nu era angajatul ei.

— O să mă interesez, îi zise Paul. Dar, te rog, spune-mi un singur lucru: ce te face să crezi că ar exista fata asta?

Preţ de o clipă, se gândi cum ar fi să-i spună adevărul – că îşi ţinea o promisiune făcută băiatului pe care-l omorâse. Dar probabil că Levine nu ar mai fi ajutat-o dacă ar fi crezut că e nebună. Apoi se gândi să-l mintă, numai că minciuna ei a fost una jalnică:

— Nu pot să-ţi explic.

Zâmbetul lui Paul era doar o umbră.

— Adică e vorba despre „surse apropiate lui Jess Moulson”? În regulă. Am să fac ce pot. Dar s-ar putea să nu fie prea mult. Mai avem doar trei săptămâni până la apel, Jess. Şi trebuie să ne ocupăm de o mulţime de alte lucruri, dacă vrem să avem vreo şansă. Sper că înţelegi că asta-i prioritatea noastră, da?

— Da, spuse Jess. Fireşte. Sigur că înţeleg. Atunci, fă ce poţi. Mulţumesc! Îţi mulţumesc, Paul!

— Te mai pot ajuta cu ceva?

Tonul lui era aproape ironic, dar uite că ea mai avea să-i ceară încă un serviciu.

— Mătuşa mea, Brenda. Sora mamei mele.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu pot să dau de ea. I-am dat telefon de foarte multe ori, i-am scris, dar nu răspunde. Este… a fost bolnavă de curând. S-a operat. Vreau să ştiu dacă este bine.

— Unde stă? o întrebă Paul.

Avocatul se pregătise deja de plecare şi-şi pusese carneţelul în servietă. Acum îl scoase şi notă adresa dată de Jess.

— În regulă. Nu-i prea departe. O să trec pe acolo.

Aşteptând ca paznicii să-i deschidă uşa, Paul Levine întoarse capul ca să-şi ia rămas-bun. Moulson stătea nemişcată pe scaun, cu ochii la el. Obrazul umflat îi modifica topografia trăsăturilor, umbrindu-i un ochi. Chipul ei semăna acum cu o mască din teatrul tradiţional japonez, kabuki, vopsită în alb şi negru.

Se citea insistenţă pe faţa ei deformată, de parcă abia l-ar fi aşteptat să iasă pe uşa aia şi să facă ce avea de făcut, iar ea ar fi rămas exact în acelaşi loc, exact în aceeaşi poziţie, până la revenirea lui.

La fel de deformată era şi relaţia lor. Ba chiar abuzivă din partea ei. Sau aşa ar fi fost dacă ar fi avut cunoştinţă de sentimentele lui. Domnul Pritchard îl avertizase în această privinţă.

„Toţi oamenii exploatează resursele pe care le au la

îndemână, Paul. Iar deţinuţii au foarte puţine resurse, aşa că le exploatează din greu. Dacă ai de gând să devii o resursă pentru domnişoara Moulson, măcar intră în povestea asta cu ochii deschişi.”

Ochii lui Paul erau larg deschişi şi ştia exact ce trebuia să facă. Orice, numai să nu o dezamăgească.

51

După o zi sau două, la micul dejun s-a răspândit zvonul că Hannah Passmore încercase să se sinucidă sfâşiindu-şi cu dinţii venele de la încheieturile mâinilor. Sursa acestei informaţii era Debbie Ochs, colega de celulă a lui Passmore.

— M-am trezit în toiul nopţii, da? Pentru că simţeam că-mi picură ceva pe faţă. M-am gândit că Hannah s-a pişat în pat, dar o picătură mi-a ajuns pe buze şi nu era pişat. Era sânge. Şi am început să zbier până au venit gardienii. Se dăduse stingerea, da? Aşa că nu puteam să văd ce făcuse. Da' când au aprins luminile, am văzut tot. Îşi muşcase venele într-un hal fără de hal. Nu pot să vă zic cum arăta, Iisuse! Era sânge peste tot, pe mine, pe pat, pe jos… nu cred că-i mai rămăsese prea mult înăuntru, atâta pot să vă zic.

Acum Hannah era internată în infirmerie şi nu ştia nimeni dacă avea să scape. Debbie voia să se interneze şi ea. Era speriată la culme să nu se fi îmbolnăvit de ceva atunci când atinsese cu limba sângele lui Passmore – poate SIDA, poate hepatită. Şi nu i se părea deloc nostim că toate deţinutele de pe acelaşi coridor cu ea începuseră să o strige Vampirella.

Însă Debbie nu exagerase: Passmore pierduse atât de mult sânge, încât era la fel de albă ca aşternuturile pe care zăcea. Aşa cum se întâmplă îndeobşte în cazul tentativelor eşuate de sinucidere, viaţa ei atârna acum de un fir de păr. Doctorul Salazar i-a pus în perfuzie un litru şi jumătate de sânge şi o jumătate de litru de ser fiziologic. Nu o transferaseră încă la Leeds General doar pentru că era mult prea slăbită ca să poată fi transportată până acolo.

Şi nu era niciun secret cine era răspunzătoare de toată tărăşenia asta. Toate femeile din Goodall aflaseră ce anume îi spusese Passmore lui Moulson la cantină, cu câteva săptămâni în urmă. *Ce mi-ai făcut?* Şi îşi aminteau cum arătase Passmore când rostise vorbele astea. Sau,

dacă nu mai ţineau minte, le reamintea iar şi iar Shannon McBride, încântată la culme pentru că reuşise să adauge o strofă nouă la balada lui Jess Moulson.

De la scandalul de atunci, Passmore fusese foarte tăcută. Dar nu tăcută într-un mod paşnic, ci tăcută într-un mod ameninţător şi sumbru. De cele mai multe ori, dacă încercai să vorbeşti cu ea, primeai doar o căutătură fioroasă în loc de răspuns, după care pleca într-un loc unde nu mai trebuia să aibă de-a face cu tine. Se întâmplase ceva cu ea, asta era sigur.

Când Moulson îşi făcu apariţia în sala de bal, ăsta era subiectul dezbătut de toate deţinutele de acolo. Ea auzise numele lui Passmore şi voise să ştie ce se întâmplase. Părea destul de îngrijorată, iar tulburarea de pe chipul ei semăna cu aceea a unui pacient care-l roagă pe radiolog să-i explice ce anume înseamnă pata descoperită pe plămân.

— Cară-te în pizda mă-tii de-aici! îi sugeră Marge Todd.

— A păţit Passmore ceva? întrebă din nou Moulson. Te rog, spune-mi, şi am să plec imediat.

Se întoarse spre Shannon McBride şi repetă:

— Spune-mi!

Privirea lui Shannon era goală de orice expresie. Fusese întreruptă chiar la mijlocul unei poveşti extraordinare, numai că, de data aceasta, Moulson era personajul negativ. Iar apariţia ei în carne şi oase o făcuse să-şi înghită cuvintele.

— Eu… încercă ea să spună.

Atâta tot.

— Hannah a încercat să se sinucidă, interveni Po Royal. Şi-a muşcat venele de la încheieturi şi a pierdut foarte mult sânge. Da’ Och a dat alarma şi au dus-o la infirmerie.

— Ştie cineva de ce a făcut una ca asta? întrebă Moulson, uitându-se la femeile din jur. Avea vreo problemă? A primit vreo veste proastă?

— Nimeni nu ştie nimic, zise Todd. În fond, ţie ce-ţi pasă? Hannah te-a stâlcit în bătaie în prima seară când ai venit aici. Dacă vrei să jubilezi, Moulson, fă bine şi du-te în

altă parte.

Dar lui Moulson numai de jubilat nu-i ardea. Părea chiar speriată.

Sam Kupperberg, fondatoarea grupului de autoajutorare „Viaţa merge înainte” le aruncă o privire de la masa de alături.

— Hannah avea problemele ei, spuse ea pentru toată lumea din sală. Le avea de multă vreme. Şi asta nu-i prima ei tentativă de sinucidere.

— Aşa este, o aprobă McBride, recuperându-şi o parte din aplombul obişnuit. A avut un mare necaz cu copilul ei. A avut ceva la creier. Şi a făcut o criză sau aşa ceva şi au crezut că o să moară. Directorul i-a dat o permisie scurtă pe motive personale. Şi după aia copilul a murit. Atunci a încercat să se sinucidă prima oară. Şi-a făcut o frânghie din cearşafuri, dar…

— Am fost de faţă, Shan, o opri Po. Nu mor de dorinţă să aud iar povestea.

Moulson şopti:

— Mulţumesc!

Şi ieşi foarte repede din sală. Toate deţinutele sesizaseră că relatările lor o răscoliseră destul de tare.

— Zici că ar avea vreun amestec în toată chestia asta, comentă mohorâtă Po.

Nu se grăbi nimeni să dezvolte ipoteza. Nici măcar McBride.

52

Jess ieşi în curte. Descoperi o bancă pe care nu mai stătea nimeni, din cauza urzicilor care creşteau pe gardul din spatele ei. Se aşeză acolo, în lumina orbitoare a soarelui. Şi s-a pus pe aşteptat.

Îl aştepta pe Alex.

Numai că Alex nu-şi făcu apariţia.

Te rog, îi spuse Jess în gând. *Mi-ai zis că trebuie doar să mă gândesc la tine. Acum mă gândesc, aşa că, te rog, vino!*

Mult timp nu se întâmplă nimic, dar ea nu-şi pierdu răbdarea. În cele din urmă, băieţelul-fantomă trecu prin gard şi prin tufele de urzici, care nu se mişcară absolut deloc. Alex se aşeză alături de ea, pe bancă.

Ce e?

Tonul lui era precaut – probabil că-i analiza gândurile pe care ea încerca să le alunge din minte. Hannah Passmore şi cearşafurile răsucite. Hannah Passmore şi venele sfâşiate cu dinţii.

N-am muşcat-o eu.

— Ştiu, murmură Jess, uitându-se la el şi apoi coborându-şi ochii la mâinile ei împreunate pe genunchi. Încerca să dea impresia – în caz că o urmărea cineva – că era dusă pe gânduri.

— Dar nu cumva i-ai făcut altceva, Alex?

Ce? Ce pot eu să fac?

— Nu ştiu. Dar îi era frică de mine. Se uita la mine ca la un monstru. Şi a zis că-i pare rău că m-a bătut.

Foarte bine! A fost urât din partea ei să te bată.

— Alex, tu nu ţi-ai cerut niciodată scuze doar pentru că ai fost obligat s-o faci? Pentru că ţi-a zis cineva că ai să fii pedepsit dacă nu zici că-ţi pare rău?

Nu.

— Pe bune? Niciodată?

Poate o dată.

— Ei, uite, exact aceeaşi impresie am avut eu atunci când Hannah mi-a zis că-i pare rău. Nu era adevărat. Voia

doar să-mi zică: „Dacă-mi cer scuze, n-ai să mă mai chinuieşti, te rog?” Dar n-o chinuiam eu. Eu nici măcar nu am atins-o. I-ai făcut tu ceva?

Alex îşi puse mâna peste cea a lui Jess, apoi trecu prin ea, dându-i fiori reci, cu toată arşiţa de afară. Pentru Jess, această atingere a fost mult mai reală decât s-ar fi aşteptat, aidoma unei ape de la frigider împroşcată pe pielea ei înfierbântată.

— Ştiu, înţeleg, spuse ea, aruncându-i băiatului o privire încărcată cu reproş. Nu o poţi atinge în felul ăsta. Dar nu cumva i-ai intrat în minte, Alex? Nu cumva ai rănit-o pe dinăuntru?

Băiatul nu-i răspunse, dar confirmarea de pe chipul lui o făcu să insiste.

— În noaptea aia când te-ai… când ne-am plimbat împreună, de fapt ne-am plimbat prin visele celorlalte femei de aici. Şi mie mi-a fost frică pentru că totul era atât de difuz, atât de fără formă. Şi atunci tu ai zis că poţi să-i dai orice formă. Ce-ai vrut să spui?

Nimic.

— Minţi, Alex! Spune-mi adevărul!

În partea cealaltă a curţii, Harriet Grace făcea plajă într-unul dintre locurile ei preferate, în spatele cantinei, unde mirosul de mâncare dădea o aromă mai plăcută aerului, iar zidul înalt de la clădirea administraţiei o apăra de vânt. Ca de obicei, era însoţită de o parte din suita ei. Nu se ştie din ce motiv, Moulson îi atrase atenţia. Poate din cauză că faţa lui Jess încă mai purta urmele bătăii încasate de la Liz şi Carol, iar asta o făcea pe Grace să-şi amintească de necuviinţa ei. Oricare ar fi fost motivul, Grace rămase cu ochii aţintiţi asupra ei, până când reuşi să se convingă că buzele lui Moulson se mişcau cu adevărat.

— Nebuna aia vorbeşte singură, spuse ea.

Loomis şi Earnshaw se uitară la Moulson. Malaca ridică din umeri şi se uită imediat în altă parte, dar Liz nu-şi dezlipea privirea de la Jess.

— Orice rugăciune ar rosti, tot n-o s-o ajute, zise Carol. Doamne-Doamne e o lecuţă mai năzuros decât îşi închipuie

ea.

— Doamne-Doamne al tău e orb, surd şi mut, o luă în râs Grace. Altminteri ar fi mai rău decât noi. Ce s-a întâmplat, Liz?

Liz o privea ţintă pe Moulson, cu ochii îngustaţi în lumina arzătoare a începutului de toamnă. Parcă încerca să adune un şir lung de numere şi nu-i ieşea nicicum.

— Nimic, zise ea, rezemându-se iarăşi de perete şi încrucişându-şi braţele. Mi s-a părut că văd ceva.

Văzând-o pe Moulson cum dădea din mâini către locul liber de alături de ea, le era clar că se certa ea cu ea, ca o nebună.

De fapt, Jess îi cerea insistent lui Alex să-i mărturisească adevărul. Dar băiatul cel mort tăcea îmbufnat şi, în cele din urmă, se făcu nevăzut. Dar ea încă îi mai putea simţi prezenţa. Şi ştia că o mai poate auzi.

— Te rog mult, Alex! spuse ea. Nu cred că Passmore merită să moară doar pentru că mi-a dat câţiva pumni în nas. Dar mai ales, nu tu trebuie să o omori. Nu pricepi? Eşti doar un băieţel. Dacă începi să omori oamenii doar pentru că poţi, atunci…

Atunci ce? Alex era mort oricum ai da-o. Mai rău decât atât nu avea cum să-i fie. Dar mintea ei refuză să creadă că băiatul va rămâne întreaga veşnicie la Fellside, din ce în ce mai pervertit de lucrurile pe care le vedea aici.

Şi se afla la Fellside din cauza ei. Pentru că ea îl omorâse, chiar dacă fără de voie. Indiferent ce făcuse fata cea rea, de omorât tot ea îl omorâse, după care, aidoma unui culegător de perle, s-a scufundat prin oceanul de vise ca să ajungă pe tărâmul morţilor şi să-l aducă înapoi.

53

Trecuseră doi ani de la moartea lui Naseem.

Doi ani fără ea.

Imediat după ce murise, Grace i-a spus lui Earnshaw că durerea va trece cu timpul.

— Aşa se întâmplă, drăguţă. N-o vei uita, dar îţi vei aminti doar clipele frumoase şi vei zâmbi. Suferinţa ta de acum… asta va dispărea. Şi va rămâne numai dragostea.

Aşa a fost. Lui Lizzie nici acum nu-i venea să creadă că Naseem se uitase la ea. Fuseseră împreună foarte puţin timp, dar numai timpul acesta a contat. Întreaga ei viaţă comprimată în doar unsprezece săptămâni. Şi de atunci încoace – nimic.

De ziua Sfântului Valentin, singura pe care apucaseră să o facă împreună, Naz îi dăruise o felicitare. O inimă roşie, confecţionată din hârtie creponată şi lipită de un program cu slujbele care se ţineau la capela penitenciarului. Lizzie întorsese felicitarea pe toate părţile, căutând un mesaj. Dar acolo scria doar: IMN RELIGIOS: DOAMNE, DĂ-NE ÎNŢELEPCIUNE. PREDICĂ ŢINUTĂ DE DOAMNA PASTOR SARAH AFANASY. RUGĂCIUNE ÎN GRUP ŞI MEDITAŢIE.

— Ce-i asta?

— Tu îmi eşti inimă, i-a spus Naz atunci. Şi credinţă.

Nu ai cum să câştigi o asemenea dragoste. Este un miracol care cade peste tine de nicăieri. Şi va rămâne pe vecie în sufletul ei. Însă va rămâne şi durerea. Pentru că nu dispăruse. Nu se micşorase.

Într-o zi ca asta, Lizzie se gândea numai la moarte. Şi poate de aceea a văzut sau i s-a părut că vede o formă schimbătoare în dreapta lui Moulson. N-a zărit-o decât o secundă, dar era atât de înaltă şi eterică, de ziceai că-i o rază a soarelui orbitor.

De ce tocmai Moulson să aibă un înger păzitor?

54

În noaptea aceea, Alex o vizită în celulă, în timp ce Buller sforăia netulburată în patul de deasupra.

În regulă, spuse el.

Ce anume, Alex?

Eu am speriat-o. Nu i-am făcut niciun rău, doar am speriat-o. Şi am făcut-o ca să creadă că tu eşti periculoasă şi să nu se mai ia de tine.

Cum? Cum ai speriat-o?

I-am arătat nişte lucruri. Din cauză că tu ai spus că poveştile sunt ca nişte dorinţe. Doream să te lase în pace. Ai zis că e bine să-ţi doreşti lucrurile care vrei să se întâmple cu adevărat.

Jess se ridică brusc în capul oaselor, strâmbându-se când trupul plin de vânătăi protestă dureros la mişcarea aceasta neaşteptată.

— Ce lucruri i-ai arătat? şopti ea.

A muşcat-o un câine odată. De mult. E o prostie, zău. Dar când se gândeşte la câinele ăla, şi-l imaginează mare ca un leu, cu milioane de colţi ascuţiţi. Şi mai era şi bărbatul ăla cu care trăia ea şi care o bătea câteodată. Foarte des.

— Şi tu… tu i-ai arătat…

Câinele şi după aia bărbatul şi după aia pe tine. De mai multe ori. Şi câteodată îţi puneam ţie colţii câinelui sau mâinile bărbatului, ca să i se amestece în cap toate spaimele alea şi să i se facă frică şi de tine.

Tot aşa cum dezveţi pe cineva de fumat, aplicându-i câte un şoc electric de fiecare dată când îşi aprinde o ţigară, îşi spuse Jess. Oribil. Insuportabil.

Trebuie să mă iei cu tine, îi ceru ea. *Trebuie, Alex. Chiar acum.*

Unde?

Tu unde crezi? Acolo unde ai fost când ai făcut asta. În mintea lui Hannah. În gândurile ei despre bărbat şi despre câine şi despre mine.

Fantoma băiatului se uită urât la ea, arătându-şi vârsta reală pentru prima dată de când îl întâlnise.

Nu vreau să mă întorc acolo.

Dar trebuie s-o faci. Din cauza ta Hannah e nefericită. Tu ai supărat-o atât de tare, încât a încercat să se sinucidă. Înţelegi ce greşeală ai făcut, da?

Strâmbându-se necăjit, Alex dădu din cap.

Mă duci acolo?

Da.

Întinse mâna şi Jess îl prinse de ea. La fel cum se întâmplase şi data trecută, el o scutură uşor, ca să-i elibereze spiritul din strânsoarea trupului material. Numai că acum totul se întâmplă mai repede: Jess prinsese şmecheria. Ieşiră împreună din celulă şi din lumea noastră şi intrară în vârtejul de minţi omeneşti.

De data asta a fost altfel. Oceanele înspumate ale imaginilor din vise erau tot acolo. Dar, printre ele, apăruseră nişte turle asemănătoare cu farurile de pe ţărmul mării, solide şi stabile, deşi cu forme neregulate.

Alex ghici întrebarea care o frământa.

E mai devreme decât data trecută, îi explică el. *Unele dintre deţinute nu au adormit încă.*

Turnurile aveau un aspect cam înspăimântător. Absurd de înalte, nu aveau nici uşi şi nici geamuri. Oare toate minţile treze seamănă cu nişte închisori? Oare toate sufletele din Fellside erau atât de închise şi de oarbe?

Toate sufletele, mai puţin al ei şi al acestui băiat mort. Vieţile lor se întrepătrunseseră încă de pe vremea când el trăia, însă acest talent numai al lor îi ajutase să se reunească şi să rămână împreună. Talentul sau apartenenţa lor la tărâmul cel straniu.

Pe aici.

Alex îi arătă un spaţiu efervescent, care nu semăna cu nimic din ce văzuse Jess în lumea nocturnă. Îl putea asemui mai degrabă cu oceanele decât cu turnurile – pentru că era în permanentă schimbare, destrămându-se şi refăcându-se cu fiecare mişcare însă emana ceva îngrozitor, ceva ce-l diferenţia de toate celelalte lucruri şi

o făcea pe Jess să-şi dorească instinctiv să-l evite.

După ce îl privi atentă un minut sau două, reuşi să-şi dea seama din ce cauză o tulbura atât de tare. Mişcările acestei frânturi de vis alcătuiau o secvenţă, fiecare dilatare şi contractare fiind copia perfectă a celor de dinaintea lor. O buclă, care se repeta la nesfârşit. Nici culorile nu se modificau prea mult. Domina un fel de cenuşiu noroios, iar dacă se întâmpla să mai apară ceva nuanţe, acestea nu durau. Şi apoi toată substanţa aia se topea, aşa cum se topeşte zahărul în cafeaua fierbinte, luându-i culoarea.

Asta-i ea? Passmore?

Da, răspunse Alex.

În cazul ăsta, trebuie să intrăm.

Şi Jess făcu un pas către materia aceea întunecată, fără formă. Alex nu se mişcă din loc. Ea se întoarse să se uite la el.

Nu vreau, zise băiatul. *E urât acolo.*

Din vina ta, Alex. Tu ai făcut să fie urât.

N-a fost frumos nici înainte.

O să fiu lângă tine. O să am grijă să nu păţeşti nimic.

Băiatul cel mort nu mai spuse nimic. Însă privirea lui neclintită îi spunea cât de ridicolă era promisiunea ei. Aici se afla în elementul lui, treaz sau nu, acum şi mereu. Prin moarte, el îi era superior. Dacă avea cineva nevoie de protecţie aici, atunci acel cineva nu era el.

Te rog! insistă Jess.

Da' e o tâmpenie. Tipa asta nici măcar nu te place.

Înseamnă că ar trebui să ne purtăm frumos doar cu oamenii care se poartă frumos cu noi?

Râsul lui Alex era neîncrezător.

Depinde! Suntem proşti sau suntem deştepţi?

Jess era şocată, la fel ca atunci când Alex îi spusese că poliţia falsifică în mod intenţionat probe ca să acuze oameni nevinovaţi. Din cauza locului ăstuia, locul ăsta îl schimba. Da, nu exista altă explicaţie. Uneori i se părea că Alex vorbeşte la fel ca deţinutele din Fellside, nu ca un copil nevinovat de zece ani.

Voia să-i spună că face toate astea pentru el, nu pentru

Hannah Passmore. Că trebuiau să îndrepte lucrurile, ca să nu aibă moartea ei pe conştiinţă. Însă asta era doar o parte de adevăr. La fel de adevărat era şi că ea se agăţa cu toate puterile de sentimentul că ar fi avut o misiune de îndeplinit. Şi dacă nu pe el trebuia să-l salveze, atunci ce sens aveau toate astea?

N-am nevoie să mă salvezi, îi spuse Alex supărat.

Dar veni alături de ea pe pragul minţii adormite a lui Hannah Passmore, cu aripile ei de culoarea mâlului zbătându-se spasmodic deasupra capetelor lor.

Am să vin, dar nu vreau să stau mult. A fost tare rău data trecută.

Jess îl luă din nou de mână şi păşiră împreună înăuntru. A fost o trecere ciudată. Locul era acelaşi, dar perspectiva se înclina şi trepida într-un mod care-i provoca greaţă. Lucrurile care fuseseră departe erau acum aproape şi viceversa. Dar cel mai mult se schimbase vremea, atât cea din minţile lor, cât şi cea de afară: i se schimbase textura, mirosul, se modificase felul în care o percepeau ei. Căci, pentru moment, Hannah Passmore devenise lumea lor.

Jess nu avu nevoie decât de o privire ca să-şi dea seama că Hannah era într-o stare foarte proastă. Ciclurile repetitive, ca bâlbâială unui disc zgâriat, se derulau încontinuu de jur împrejurul lor. Bucle strânse de culori, forme, sunete, mişcări, contopindu-se câteodată, dar revenind mereu la forma iniţială. Însă acum, când Alex şi Jess le vedeau de aproape, desenele astea nu se transformau în amintiri coerente, ci rămâneau abstracte. Şi Jess era convinsă că atingerea lor ar fi toxică.

Unde e? îl întrebă ea pe Alex.

Evident că era pretutindeni, dar trebuia să fie şi într-un anume loc. Ştia că labirintul acesta avea un centru şi că acolo se afla Hannah.

Băiatul privi în jur, încercând să se orienteze. Pe neaşteptate, auziră sirena unei maşini de poliţie sau ambulanţe, dar sunetul se pierdu repede într-un amalgam de cârâieli şi croncănituri parcă scoase de un stol de păsări nebune.

E aici, spuse Alex.

Mai degrabă „e acolo jos”. Numai că asta nu însemna că Passmore s-ar fi aflat undeva sub nivelul lor, iar direcţia în care o apucă băiatul, urmat de Jess, nu era deloc una descendentă. Sau poate că la început fusese descendentă şi după aceea s-a schimbat. În capul lui Jess, toate celelalte direcţii se modificau mereu, la fel ca iluzia optică în care un cub gol se transformă într-unul plin sau cea în care creionul scufundat pe jumătate într-un pahar cu apă îţi dă impresia că ar fi îndoit. Înspăimântător, dar şi revelator totodată. Aidoma trupului pe care îl purta, locul acesta nu era, de fapt, un loc real.

Din senin, îşi aduse aminte de ceva din copilăria ei: dar nu de un vis. Era o amintire adevărată, de parcă această diferenţă ar mai fi avut vreo importanţă. O lecţie de înot. Se văzu cum se agăţase de balustrada de pe marginea bazinului, cu picioarele strânse sub ea, paralizată de certitudinea că, dacă le va întinde şi le va băga în apă, nu va mai putea să şi le atingă. Iar în lumea viselor toate lucrurile erau aşa.

Însă, odată ce-ţi luai mâinile de pe bara aia, îţi puteai folosi picioarele ca să te îndepărtezi de peretele bazinului. Şi unde nu mai ajungeai să păşeşti pe fundul lui, puteai să calci apa. Şi, în final, învăţai să înoţi.

Alte imagini şi sunete îi asaltară pe măsură ce înaintau. Şi probabil că mergeau în direcţia corectă, pentru că unele dintre imaginile şi sunetele alea făceau parte din scenele pe care Alex i le descrisese mai devreme. Jess se feri de botul unui câine, a cărui imagine se formase în faţa ei. Şi botul ăla clămpănea şi-i curgeau bale. Imediat, un al doilea bot se căscă din spatele lui, îl înhăţă şi îl înghiţi. Apoi dispărură. Câteva secunde mai târziu se auzi un mârâit gros, ca un tunet îndepărtat.

Alex se opri ca să privească, la amalgamul vizual din jurul lor.

Suntem aproape? îl întrebă Jess.

Nu ştiu.

Dar ai zis…

Am zis că ăsta-i drumul. Şi aşa este. Dar ea se ascunde. Ai răbdare!

Şi aşteptară. În haosul care-i înconjura, apăreau şi dispăreau tot felul de lucruri – aceleaşi mereu, cu toate că dimensiunile lor se schimbau în mod radical. Pumnul unui bărbat umplu cerul. Deasupra lui pluteau nişte ochi negri. Şi pumnul coborî spre ei, dar se făcu nevăzut înainte de a-i lovi. Imediat reapăru chiar în faţa lui Jess, dar acum avea mărimea normală. De la distanţa aceea mică, reuşi să vadă că încheieturile degetelor erau pline de sânge şi învineţite de la recentele lovituri. Reapărură fălcile câinelui şi se căscară de mai multe ori, iar duhoarea răsuflării lui îi izbi ca un val uriaş. Jess simţi cum colţii lui ascuţiţi i se înfig în braţ, simţi cum o trage după el, se simţi incapabilă să reacţioneze, neputincioasă ca o marionetă – numai că nimic din toate astea nu se întâmpla cu adevărat. Era tot în picioare, alături de Alex. Nu se mişcase deloc.

Dar cea mai îngrozitoare imagine era aceea a propriei feţe, regurgitată din vârtejul arbitrar de forme şi culori cel puţin la fel de des ca bărbatul şi câinele. Ochiul îi era învineţit, buza spartă şi umflată – însă trăsăturile i se strâmbaseră într-un fel de grimasă răutăcioasă, de parcă dinadins avea chipul ăla lovit. De parcă ar fi vrut să fie o ameninţare. Sau un avertisment.

Şi în tot acest timp, un copil mic plângea, iar zbieretul sirenei se auzea când mai aproape, când mai departe, până când şi el a început să semene cu un plânset.

Îngrozitor!

Ţi-am zis eu! îi reproşă Alex. *Dar ne putem folosi de toate astea ca s-o găsim. Ascultă!*

Numai că nu folosise cuvântul acesta. Voia ca Jess să-şi folosească un alt simţ – unul pe care nici nu ştia că-l are. Şi imediat ea începu să simtă. Un fel de tensiune – nu un zgomot, ci ceva dincolo de zgomot, ca un milion de unghii rupte care zgârie un milion de table.

Durerea lui Passmore o auzeau ei. Emoţiile ei, prefăcute în zgomot alb. Şi Alex avusese dreptate: aceasta era o pistă pe care trebuiau s-o urmărească. După câţiva paşi

nesiguri, Jess se opri brusc, pentru că tocmai ce fusese aproape să se împiedice de ceva ce-i apăruse la picioare.

Se aplecă să se uite mai bine şi o cuprinse un soi de fascinaţie bolnăvicioasă când îşi dădu seama despre ce era vorba.

O pisică. Dar nu adevărată, ci de jucărie. Arăta de parcă fusese iubită cu disperare: trupul îi fusese strâns de atât de multe ori că îşi pierduse forma, iar capul era atât de alungit, încât semăna cu capul unui copil ce tocmai îşi face loc pentru prima oară în lume. Acolo unde mai exista, blăniţa neagră, cu pete roşcate, se adunase în smocuri; în rest, pe burtică şi pe picioarele din faţă, avea doar porţiuni mari tocite, fără păr.

O chema Cassie. Nu suferise toate traumele alea de-a lungul multor ani de strâns drăgăstos în braţe, ci într-o singură noapte cumplit de dureroasă, când ajunsese în maşina de spălat a Hotelului Majestic, după ce fusese luată din greşeală de pe un pat, împreună cu aşternuturile. Drăguţa de Cassie tot torsese până în momentul în care maşina fusese umplută cu apă. După aceea, torsul simpaticei Cassie a început să sune ca un horcăit de moarte.

Jess habar n-avea de unde ştie toate astea, dar era convinsă că acesta era adevărul.

Şi imediat o invadară multe alte informaţii. Asta nu era doar o jucărie: era un fel de scut – ultima baricadă ridicată de Passmore înaintea unor gânduri mult prea îngrozitoare pentru a putea fi suportate.

Şi uite-o pe Passmore. Înăuntrul pisicii, sau în spatele pisicii, sau spionându-i de foarte aproape – uitându-se la Jess, îngenuncheată lângă jucăria sfărâmată, ca un paramedic lângă victima unui accident de maşină.

— Nu vreau să-ţi fac rău, Hannah, murmură Jess.

Părea cea mai bună introducere. După aceea a mai spus şi alte lucruri. Foarte multe lucruri. Despre câine şi despre bărbatul cu pumnii grei şi despre copilul acela foarte mic, deşi pe copil nu-l văzuse, ci doar îi auzise plânsetele. Din povestea despre prima tentativă de sinucidere a lui

Hannah, pe care o auzise de la Shannon McBride, înţelesese că acest copil era miezul întregii tragedii.

Discuţia cu un unic participant demară greu şi se desfăşură şi mai greu. Jess habar nu avea ce să facă. Îşi dorea să-i schimbe părerea lui Passmore despre lucrurile care contează cu adevărat în viaţă, inclusiv despre ea însăşi. Dar probabil că simpla ei prezenţă îi făcea mai mult rău decât binele pe care i l-ar fi putut aduce cuvintele.

Şi uite că nu cuvintele au convins-o în cele din urmă, ci copilul. Jess începu să vorbească despre el şi o întrebă pe Passmore cum îl chema şi din ce cauză plângea. Şi desenă silueta pruncului cu mâinile în aer. Apoi, foarte încet, treptat şi cu întreruperi, la fel ca apa care picură într-un vas, copilul se materializă în faţa lui Jess care, spre marea ei uluire, se pomeni că îl ţine în braţe.

Ştia că nu era un copil adevărat, la fel cum nu fuseseră nici câinele, bărbatul sau pisicuţa de jucărie. La fel cum nu era nici chipul ei învineţit, abia desluşit în întuneric. Era doar o imagine rechemată din trecut, în momentul în care vorbele ei au atins amintirile lui Passmore.

Însă imaginea asta era înzestrată cu putere.

Clocotul din jurul ei îşi schimbă culorile – cenuşiul mohorât se sparse în multe nuanţe. Iar sunetul de sirenă îşi pierdu claritatea, devenind altceva, un zgomot pe care Jess nu-l putea identifica: poate o voce care cânta un cântec de leagăn sau poate mai multe glasuri piţigăiate de copii care repetau în cor tabla înmulţirii.

Şi Passmore stătea în faţa ei. În sfârşit îşi făcuse apariţia în propriul vis.

Jess se înfipse mai bine pe picioare. Pe picioarele pe care nu le avea cu adevărat şi care-i tremurau acum. Îi întinse copilul şi Passmore îl preluă. O clipă, cele două femei se priviră în ochi. Dar Moulson nu reuşi să citească nimic în expresia celeilalte, oricât era aceasta de intensă. Nu-şi dădea seama nici măcar dacă Passmore era conştientă de prezenţa ei.

Pentru că nu sunt aici deloc, îşi spuse ea. *Nu sunt decât un vis. Un vis într-un alt vis.*

— Trebuie să-l schimb, spuse Passmore foarte rar şi accentuat.

Se uita în continuare la Jess, nu la copilul din braţe.

— Probabil că din cauza asta plânge, zise Jess.

Dar Passmore nu dădu vreun semn că ar fi auzit-o. Se îndepărtă, cântându-i copilului cu glas atât de scăzut, că abia o auzea.

Fantoma lui Alex Beech se uită după ea cu o expresie îngrijorată şi dezaprobatoare pe chip.

Tot nu te place, spuse el după câteva clipe.

— N-am nevoie să mă placă. Unde-i uşa, Alex?

Peste tot, îi răspunse el tăios, întorcându-se să plece de acolo.

Jess fugi după el. Îşi spunea că băiatul are dreptate – că o puteai lua în orice direcţie şi tot ajungeai acolo unde voiai, atâta vreme cât ştiai ce faci. Numai că ea nu ştia nimic şi o îngrozea la culme gândul că ar fi putut rămâne captivă în coşmarurile lui Hannah Passmore.

În timp ce se întorceau prin bezna nesfârşită, Jess încercă să-l împace pe Alex.

— Ştiu că ţi-ai închipuit că mă ajuţi atunci când ai speriat-o pe Hannah. Şi mi se pare minunat că tu vrei să mă protejezi. Eşti singurul prieten pe care îl am în Fellside. Nu ştiu ce m-aş face fără tine.

Dar băiatul se încăpăţâna să tacă, aşa că ea încercă o altă abordare:

— De unde ai învăţat să faci toate lucrurile astea? Cum de nu te rătăceşti aici? Probabil că a durat foarte mult.

Nu-i greu.

— Pentru mine este greu. Am senzaţia că întunericul ăsta e nesfârşit.

Fantoma clătină cu putere din cap.

Totul are un sfârşit. Altminteri, nu ar mai exista nimic altceva, nu?

55

Tot în aceeaşi noapte, Sylvie Stock a adormit la biroul ei din infirmerie şi a avut visul lui Moulson – dar, dacă stai să te gândeşti bine, a ajuns mai târziu la petrecere.

A visat că o vedea pe Moulson mergând pe o stradă din Walton, Liverpool – adică oraşul unde se născuse Stock şi unde locuise până la vârsta de nouăsprezece ani. Se aflau pe Breeze Hill, strada care făcea legătura între şoseaua de centură şi Spitalul Walton. Stock mergea grăbită în spatele lui Moulson, dar a fost nevoită să încetinească, pentru că deţinuta îi stătea în drum. Moulson n-a observat-o – fiindcă nici n-a iuţit pasul, nici nu s-a dat la o parte, nici măcar nu s-a uitat în jur.

— Pentru mine este greu, a zis ea.

Vorbea destul de tare, iar Stock a auzit-o.

— Am senzaţia că întunericul ăsta e nesfârşit.

Era cineva lângă Moulson şi cu persoana aia vorbea ea. Numai că nu fusese nimeni acolo până când s-a uitat Stock mai bine. La început şi-a zis că era băieţelul pe care-l omorâse Moulson, dar se înşela. Era cu totul altcineva. Cineva care îşi întorsese capul, fie pentru că era supărat, fie pentru că nu voia să fie recunoscut. I-a răspuns deţinutei, dar Stock n-a reuşit să audă decât o bălmăjeală fără sens.

În visul ăsta, Stock n-o mai detesta pe Moulson. Şi nici frică de ea nu-i mai era. Tocmai trecuseră una pe lângă cealaltă. Dar niciuna n-a spus nimic, iar Stock avea impresia că Moulson nici nu ştia că ea era acolo.

A fost o ocazie ratată, şi-a spus ea când s-a trezit. Nu una reală, evident. Dar mâhnirea adusă de gândul acesta i-a rămas în suflet multe ore după aceea, aşa cum se întâmplă uneori cu visele.

56

Grace era victimă a propriului succes.

Extinderea afacerii în aripa Curie se desfăşurase aproape fără probleme şi se dovedise că piaţa de desfacere de acolo era mai mare decât îndrăznise ea să spere vreodată. Crezuse că deţinutele cu pedepse mari, mai cu seamă cele condamnate pe viaţă, ar avea o mai mare predispoziţie pentru consolarea oferită de substanţele chimice. Dar uite că adevărul era exact invers. Femeile închise în Curie, majoritatea urmând să se reîntoarcă în lumea largă, păreau mai înclinate spre consumul de droguri. Ca să nu mai vorbim de faptul că dispuneau de bani, iar viciile lor erau mai înrăite.

Şi tocmai aceste vicii trebuia să le satisfacă acum Grace. Iar asta însemna o cifră de afaceri mai mare şi implicit mai multă marfă.

— Una din două, îi spuse Devlin în timpul altei conferinţe la vârf, desfăşurate în celula ei după o partidă de sex. Ori curierii aduc mai mult la fiecare livrare, ori fac mai multe livrări.

Grace nu se gândi prea mult.

— Poate reuşim să punem puţin mai mult în pachete, dar e vorba doar de câte un gram sau o pastilă ici şi colo. Nici vorbă de mai mult, Dennis. Ştii bine ce se poate întâmpla dacă vreuna dintre cărăuşe are o umflătură într-un loc nepotrivit.

— Cine să i-o vadă? Dacă ar fi fost controlate tot timpul…

Dar Devlin îşi pierdu aplombul la jumătatea frazei, amintindu-şi de toate punctele de control prin care trebuiau să treacă femeile la întoarcerea în penitenciar. Nici măcar Grace n-ar fi putut să-i mituiască pe toţi paznicii de pe traseul ăla.

— Prin urmare, avem nevoie de mai mulţi curieri, trase Grace concluzia, de parcă Diavolul nici nu deschisese gura.

Îl mângâie pe piept ca să mai îmblânzească lovitura pe

care tocmai ce o dăduse orgoliului său.

— Fă-mi o listă! Cu toată lumea care aşteaptă judecarea unui apel sau lumea care pretinde că ar fi bolnavă. Fă-l pe Sally să-ţi dea aprobări pentru mai multe drumuri la Leeds. Că-i vorba de radiografii, de vreun consult medical. Orice. Nu-mi pasă. Îl priveşte ce scrie în acte.

— Mai e o problemă, spuse Devlin, cu o privire de câine bătut.

— Care? Nu-mi zice că Scratchwell s-a apucat iar de percheziţiile aleatorii.

— Nu, nici vorbă. Problema e Kenny Treacher.

Grace şi uitase de Kenny, numai că Devlin o asigură acum că reciproca nu era deloc valabilă.

— Ştiam de la bun început că n-o să-i convină că l-am scos din peisaj. Încă o învinovăţeşte pe Dizzy pentru ce-a păţit şi a păstrat legătura cu Hassan şi Weeks.

— Legătura?

Tonul lui Grace era tăios ca un cuţit.

— Cred că încă le mai aprovizionează.

— Futu-i!

Grace aruncă cât colo pătura şi se dădu jos din pat. Începu să se plimbe nervoasă prin celulă. Devlin nu-şi putea dezlipi privirea de la ea. Admiraţia lui sinceră faţă de corpul ei bine lucrat era temperată doar de neliniştea care îl cuprinsese văzând-o cât de încordată şi de nervoasă era. Intra în ape primejdioase.

— Nu putem să stăm indiferenţi, zise ea în cele din urmă. Fac iar afaceri? Pe bune?

— Un pic. Nu vrei să te întorci în pat? Pot să-ţi încălzesc…

— Dennis! Trebuie să facem ceva.

Şi se uită la el, aşteptându-l să facă ce ştia el cel mai bine. Să obiecteze în felul lui stupid, pentru ca apoi să se declare învins de contraargumentele ei şi să accepte evidenţa.

— Mda! recunoscu obosit Devlin. Ştiu că trebuie. Uite, gardienii pe care i-am cumpărat încă ne sunt loiali. Dar povestea asta va costa mai mult pentru că… pentru că aşa

este. Dar se poate. Nu trebuie decât să-mi dai un ordin şi am să mă ocup eu de tot. Am să-i plătesc ca să plătească pe altcineva care să plătească pe altcineva et cetera et cetera. Afacere cu bătaie lungă. N-au cum să ajungă până la noi.

Acesta era argumentul decisiv, bineînţeles. Iar lui i se părea mai mult sau mai puţin în ordine, întrucât el nu s-ar fi expus niciunui risc. Grace se urcă înapoi în pat, lângă el, îi cuprinse capul în palme şi îl sărută lung şi apăsat.

— Ştiam că pot să mă bazez pe tine, Dennis, îi spuse ea. Nimeni nu mă înţelege ca tine. Să faci tot ce trebuie, da?

Şi aşa a făcut. Preţul a fost extrem de mare, dar Devlin a avut grijă ca rezultatele să fie cele aşteptate. La două zile după această conversaţie, Hassan şi Weeks au alunecat la duşuri şi au continuat să alunece de fiecare dată când au încercat să se ridice. Hassan şi-a fracturat clavicula şi a fost internată în spital. Dominica Weeks nu a avut norocul ei. Cabina aia de duş era al naibii de alunecoasă.

Moartea ei i-a dejucat planurile lui Devlin. Credea că a dat banii pentru o bătaie bună, în niciun caz nu se gândise la un asasinat.

— Ce contează? l-a întrebat Grace. În fond, am obţinut ce-am vrut. Şi, în fond, nu-i ca şi cum n-ai mai făcut aşa ceva, Dennis.

Devlin ştia foarte bine la ce făcea deţinuta aluzie şi a clătinat din cap.

— Povestea cu Suresh a fost diferită. Atunci n-am făcut decât să netezesc drumul. N-am dat niciun ban. Iisuse, Grace, Weeks a murit! O să fie o anchetă. Nu se poate altfel.

— N-o să te întrebe nimeni nimic, l-a asigurat Grace. Ancheta n-o să iasă din Curie.

Aşa s-a şi întâmplat. Timp de câteva zile, în aripa respectivă s-au tot perindat detectivi şi poliţişti, care au analizat scena crimei şi au luat declaraţii. Dar o mare parte din banii lui Grace se duseseră la o condamnată pe viaţă, pe nume Stephie Monk, ale cărei condiţii – cinci mii în bancnote vechi pentru fiica ei, Agnes, în schimbul unei

mărturisiri complete – erau foarte rezonabile. Ancheta aceea a fost o minune care a durat doar trei zile.

Însă lucrurile nu s-au sfârşit aici. Nu tocmai. La câteva săptămâni după aceea, pe la urechile lui Devlin au ajuns relatări despre nişte străini suspecţi care începuseră să frecventeze Pot of Gold – bodega de la capătul drumului care traversa dealul spre orăşelul Ireby. Mulţi gardieni se duceau acolo să bea când îşi terminau tura, mai cu seamă cei mai mici în grad. Cei cu grade mai mari şi supraveghetorii preferau cârciuma Mason Arms din Wigton sau Sun Inn din Keswick.

Străinii aceia erau prietenoşi şi extrem de generoşi. Făceau bucuroşi cinste cu băutură paznicilor din Fellside şi nu se plictiseau să le asculte poveştile despre duritatea slujbei lor de tot rahatul. În plus, erau dispuşi să plătească bani frumoşi pentru un nume: acela al cărăuşului lui Harriet Grace.

Când a auzit asta, Devlin s-a dus imediat s-o informeze pe Grace, care însă nu s-a îngrijorat deloc.

— Ăştia sunt oamenii lui Treacher, i-a zis Diavolul. Treacher vrea să se răzbune pe noi.

— Normal că-i Treacher, a încuviinţat Grace. Era picat în limbă după Dominica Weeks şi moartea ei îl afectează personal. Dar acum nu mai are niciun sprijin în Currie. Hassan şi Weeks au ieşit din peisaj şi nimeni altcineva nu va mai lucra pentru el după cele întâmplate. Vrea să ne-o tragă, dar nu ştie ce să caute. Crede că nu avem decât un singur cărăuş. Dă-l naibii, lasă-l să se pişe contra vântului cât timp îi face plăcere!

Devlin era mai puţin optimist. Pricepea ideea de descentralizare a reţelei şi credea că era una foarte ingenioasă. Dar credea că un asemenea sistem, în cadrul căruia fiecare cunoaşte doar câte o fărâmiţă din întreg, prezintă dezavantajul că mult prea mulţi oameni deţin câte un indiciu despre funcţionarea întregului respectiv. Sigur, deocamdată Treacher orbecăia prin întuneric, dar nu era nevoie de prea multe cuvinte disparate ca să-i deschidă ochii.

— Şi după aia, ce? l-a luat în râs Grace. Că doar n-avem un orar fix de livrări şi schimbăm mereu locul unde se aduce marfa, Dennis. Sigur, înăuntru avem aşa ceva. Dar afară le schimbăm mereu, iar orarul nostru depinde de zilele când deţinutele pot ieşi de aici. Chiar dacă Treacher s-ar prinde de schemă, tot n-ar putea să ne facă ceva. Doar dacă nu cumva îşi trimite oamenii să cotrobăie prin tribunal, spitalul Leeds General şi Departamentul de Eliberare Condiţionată.

Foarte corect, dintr-un punct de vedere. Numai că lui Devlin îi era tare dor de zilele bune de demult, când totul se limita la blocul G. Aici el era Dumnezeu, iar Grace era Arhanghelul Gabriel.

Îşi dădea seama că îl paşte un necaz mare şi ştia că nu-l poate opri, nu-l poate evita. Îi putea cere lui Grace să tragă obloanele şi să aştepte să treacă furtuna, dar cu siguranţă că ea nu l-ar asculta.

— Deocamdată ne construim reţeaua, suntem abia la început, i-a spus ea. Dacă închidem acum prăvălia, e posibil să n-o mai putem deschide niciodată.

Aşa s-a înecat vocea raţiunii. Devlin s-a întrebat dacă nu cumva ar fi fost bine să pună piciorul în prag, să-i spună că o să se facă aşa cum zice el, dar nu a reuşit să adopte o asemenea atitudine nesăbuită. O parte din el ştia că o poate avea pe Grace doar atâta vreme cât nu cârcotea împotriva deciziilor ei.

Aşa că nu a făcut nimic şi a încercat să nu se mai gândească la ce s-ar putea să-i aştepte.

57

Paul Levine nu era deloc bun de detectiv.

A început prin recitirea din scoarţă în scoarţă a tuturor dosarelor de la primul proces al lui Jess Moulson. Printre ele se afla şi unul cu informaţii destul de detaliate despre Alex Beech, unde se confirma, fără putinţă de tăgadă, faptul că băiatul nu avusese fraţi de sânge sau vitregi şi nici veri de oricare grad.

După aceea a recitit toate depoziţiile martorilor luate de apărare, dar nefolosite la proces – două cutii pline. Reproducea întocmai eforturile lui Moulson, dar trebuia să înceapă de undeva. În niciun document şi nici în însemnările lui Brian Pritchard nu se pomenea de vreo prietenă sau rudă de sex feminin care să fi avut o relaţie deosebit de strânsă cu Alex Beech, fie această relaţie una pozitivă sau negativă.

Şi aşa şi-a pierdut o jumătate de zi – deşi, ce-i drept, nu tot acest timp şi l-a petrecut citind depoziţiile. La un moment dat a deschis dosarul cu fotografiile folosite drept probe, multe dintre ele având ca subiect arsurile suferite de Moulson şi Street. Paul Levine nu era vreun pervers – cel puţin, el era convins de asta –, dar a constatat că imaginile acelea îl atrăgeau mult prea mult. Nu s-a putut abţine. Îl fascinau şi îl emoţionau fotografiile cu chipul lui Moulson de dinainte şi din timpul operaţiilor de reconstrucţie. În schimb, pozele lui Street nu numai că l-au lăsat rece, dar l-au şi dezgustat. Nu prea ştia din care motiv. Poate pentru că Street nu era Moulson.

Însă în mintea lui mai era şi altceva în afară de aceste reacţii pur personale. Îl tulbura ceva legat de imaginile astea, afectându-i simţurile la un alt nivel. Continuă să le privească, luându-le de vreo trei-patru ori de la capăt pe toate. Când se uită la ceas, realiză surprins că trecuse deja mai bine de o oră. Puse pozele la o parte şi îşi văzu de treabă. Fotografiile alea nu aveau legătură cu ce-l rugase Jess Moulson. Sau, dacă aveau, atunci subconştientul lui va

descoperi curând despre ce anume era vorba.

Se apucă să citească toate articolele apărute în presă despre Alex Beech, sarcină destul de demobilizatoare, având în vedere faptul că erau peste o mie. Majoritatea reluau aceleaşi câteva întâmplări, redate cam în acelaşi stil, aşa că Paul le răsfoi repede, dar mormanul de scrieri în care se bătea apa în piuă era mare şi, după ce le parcurse pe toate, avocatul rămase sleit de puteri şi cu un gust amar în gură.

Nu era nimic interesant acolo. Băiatul cel mort era descris din punctul de vedere al relaţiei cu părinţii săi (a căror căsnicie se destrămase în urma tragediei) sau prin prisma hobby-urilor şi înclinaţiilor lui: filmul sau cartea preferată *(Cum să-ţi dresezi dragonul),* primul lui animăluţ (un peştişor auriu), flirtul de scurtă durate cu stilul Shotokan de karate, de pe urma căruia se alesese cu centura portocalie, care semnifica un nivel superior celei albe.

Paul reuşi să citească puţin printre rânduri. Dar unde erau elogiile aduse lui Alex de colegii lui de la şcoală? Unde erau omagiile profesorilor? Unul sau două articole erau însoţite de fotografii cu copii plângând la slujba de pomenire oficiată la şcoală, numai că sub fotografiile astea nu era scris nimic. Când ar fi trebuit să fie o mulţime de citate din declaraţiile lor.

Aşa că sună la şcoala lui Alex de pe Planter’s Lane şi o ceru la telefon pe Alice Munroe, ultima lui învăţătoare. Îi spuse că încerca să-i facă profilul băiatului pentru a-l putea înţelege mai bine. Nu ascunse motivul (apelul înaintat de Jessica Moulson) pentru care îl interesa acest lucru şi, chiar dacă discuţia se desfăşura la telefon, simţi răceala din atitudinea doamnei Munroe.

— Nu înţeleg cum ar putea s-o ajute o descriere mai completă a caracterului lui Alex, spuse aceasta. Doar dacă nu cumva încercaţi să-l calomniaţi în vreun fel.

— Era doar un copil! sublinie Paul.

— Exact asta spun şi eu.

— Nici nu ne-ar trece prin minte să atacăm un copil în

instanţă.

— Nu? Nici măcar dacă aşa v-aţi putea ajuta clienta?

— Nu spun că nu există această practică. Dar vă rog să ne credeţi că nu vom recurge la această abordare. Încercăm doar să stabilim, dincolo de orice îndoială, ce anume s-a întâmplat în noaptea incendiului.

— Deci părerea dumneavoastră este că încă nu se ştie ce s-a întâmplat?

— Mă întreb dacă nu cumva a mai fost cineva acolo, cineva care nu a depus mărturie încă. Vreo prietenă a lui Alex sau…

— Sau?

Paul se decise să rişte. Oricum nu trebuia să se teamă că va pierde simpatia doamnei Munroe.

— Sau poate nu o prietenă. Poate cineva care nu-l plăcea deloc.

— Nu cred că înţeleg ce vreţi să spuneţi.

— Alex a fost hărţuit la şcoală? Poate la început? Există copii care se acomodează mai greu şi după aia… ştiţi şi dumneavoastră. Devin ţinte pentru elevii mai vechi.

— Alex s-a acomodat perfect, domnule Levine. Şi la noi în şcoală nimeni nu hărţuieşte pe nimeni.

Din aspru şi încordat, tonul învăţătoarei se făcu şi mai aspru, şi mai încordat.

— Nu, nici nu mă gândeam să insinuez aşa ceva. Încerc doar…

— Să vă formaţi o opinie.

— Încerc, da.

Auzi un oftat şi aşteptă. De obicei, oamenii nu prea oftează înainte să-ţi trântească telefonul în nas.

— Nu prea avea prieteni, dar nici duşmani.

Tonul învăţătoarei era sec, resemnat – de parcă-şi mărturisea propriile-i păcate. Cel puţin o parte dintre ele.

— Adevărul este că Alex nu era prea comunicativ. Am încercat să-l conving să se schimbe, dar abia dacă scotea câteva cuvinte în clasă. Cu mine ori cu oricine altcineva.

— Era singuratic?

— Da. Minunat! De ce nu? Dacă vreţi să rezumaţi într-un

singur cuvânt viaţa unui copil mort, da, era singuratic.

— Îmi pare rău, spuse Paul. Şi nu, nu asta vreau să fac. Aş dori să înţeleg care anume erau preocupările lui. Nu se vorbeşte despre asta în niciunul dintre testimoniale.

— Nu. Nu mă miră. I-am fost învăţătoare aproape un an şi nu cred că l-am cunoscut cu adevărat. Îmi pare rău că nu vă pot fi de folos.

— Nu face nimic, spuse Paul. Vă mulţumesc că aţi acceptat să discutaţi cu mine! Şi vă asigur că nu voi folosi la tribunal nimic din ce mi-aţi spus. Dacă îmi mai puteţi spune şi altceva sau dacă mă puteţi sfătui ce aş mai putea să…

— Ar mai fi evaluările lui şcolare, spuse doamna Munroe pe un ton nu prea încrezător. Vi le-aş putea trimite, deşi…

— Da?

— Acum se întocmesc sub formă de rubrici. Pentru fiecare domeniu de competenţe există câteva propoziţii şi cadrul didactic trebuie să o bifeze pe aceea care i se pare mai potrivită pentru performanţele elevului respectiv. Nu cred că v-ar putea oferi niciun fel de revelaţie.

— Dar sunteţi bună să-mi faceţi şi mie o copie după ele?

— Sunt stocate în foldere în sistemul nostru. Vi le pot trimite. Cu toate că nu văd la ce v-ar putea folosi. O să dureze puţin până le găsesc.

— Splendid! spuse Paul. Vă mulţumesc!

— Mă îndoiesc că aveţi de ce.

Şi Paul se îndoia. Într-o evaluare şcolară ar fi fost vorba despre personalitatea lui Alex, nu despre prieteniile sau animozităţile lui. Dar se agăţa şi de un pai, probabil irosind atât timpul lui, cât şi pe cel al învăţătoarei. Însă Jess se bizuia pe el. Şi, în lipsa altei piste, era gata să se ocupe de orice lucruri inutile, pe care să i le poată duce drept ofrandă.

Însă abia acum îşi aduse aminte că-i mai promisese şi altceva. Că va încerca s-o contacteze pe Brenda Hemington, mătuşa lui Jess. O sunase o dată sau de două ori, dar nu-i răspunsese la telefon – lucru deloc de mirare de vreme ce asta i se întâmplase şi lui Jess. Poate că îşi

instalase un dispozitiv de sortare a apelurilor. Aşa că se hotărî să treacă pe la ea după terminarea programului, sperând că o va prinde acasă.

Mătuşa Brenda locuia pe Effra Road, în Brixton, la doar trei sau patru kilometri distanţă de apartamentul lui Paul din Clapham. Avocatul schimbă metroul la staţia Stockwell şi se îndreptă spre adresa Brendei. Se înserase când ajunse acolo, dar lumina nu ardea în casa banală, în stil georgian. Paul sună la sonerie de vreo douăsprezece ori, timp în care observă cum vopseaua începuse să se jupoaie în partea de jos a uşii. În cutia poştală era îndesat un teanc gros de pliante. Se uită înăuntru prin geamul din dreapta uşii şi văzu un morman de alte pliante şi reclame.

Luându-şi inima în dinţi, Paul ciocăni la uşa casei din stânga. Când nici acolo nu-i răspunse nimeni, se duse la casa din dreapta. După ce bătu de trei ori, îi deschise un bărbat în vârstă. Părul rărit îi era răvăşit, de unde avocatul trase concluzia că îl trezise din somn.

— Îmi pare foarte rău că v-am deranjat, spuse el. Dar încerc s-o găsesc pe vecina dumneavoastră, doamna Hemington.

— Domnişoara, spuse bătrânul, cu un soi de demnitate fragilă. Domnişoara Hemington. Mă tem că n-o s-o găsiţi. Au luat-o.

Atât de mult îi ocupa Moulson toate gândurile, că nu înţelese ce-i spusese bătrânul. Tocmai voia să-l întrebe de ce anume era acuzată, când îşi dădu seama că, de fapt, mătuşa lui Jess fusese internată în spital, nu arestată.

Ajunsese destul de departe şi nu voia să abandoneze la jumătatea drumului. Jess va dori să afle cum se simte mătuşa ei. Aşa că ajunse în salonul 22 al Spitalului Lambeth, unde Brenda Hemington se refăcea după a treia operaţie la coloană.

Bătrâna arăta ca epava unei nave falnice pe vremuri: înaltă şi solidă, dar cu ten ca de ceară şi cu cearcăne negre ca un machiaj pe care nu apucase să şi-l şteargă. Deşi slăbită şi cu dureri mari, era totuşi conştientă. Paul s-a simţit profund impresionat de voinţa acelei femei, care îşi

administra singură morfina prin perfuzie, dar care nu a atins nici măcar o singură dată butonul de alarmă care chema infirmierele. Odată ce-i spusese că era trimis de Jess, Brenda a vrut să rămână trează şi relativ lucidă.

Primise scrisoarea de la Jess şi tocmai ce se apucase să-i răspundă când spatele îi cedase. Abia reuşise să se târască pe jos până la telefon ca să sune la Urgenţe şi după aia a fost nevoită să stea în patru labe vreme de treizeci de minute până a ajuns ambulanţa la ea. I-a fost teamă să se mişte pentru că niciodată nu mai simţise dureri atât de îngrozitoare.

— Vreau… îi şopti ea lui Paul. Trebuie să vorbesc cu ea. Se poate?

— Aveţi un telefon mobil? o întrebă avocatul. Dacă nu, vă fac eu rost de unul de unică folosinţă. Evident că ea trebuie să vă sune. Nu are cum să primească apeluri. De fapt, trebuie să stea la rând ca să…

— Aş vrea să vorbim faţă în faţă, murmură Brenda. Nu poate veni la spital? Într-un fel de permisie pe motive personale sau ceva de genul ăsta? Pentru că sunt bolnavă?

— Sincer, mă cam îndoiesc, mărturisi Paul. Dar mă pot interesa.

Brenda se strâmbă.

— Cât o să dureze?

— Zile. Săptămâni. Greu de spus.

Femeia dădu din cap.

— Am înţeles. Atunci accept telefonul mobil. Vă mulţumesc, domnule Levine! Sunteţi foarte amabil.

— Îmi place să-mi ajut toţi clienţii, zise Paul.

Şi se îmbujoră la auzul minciunii gogonate.

În dimineaţa următoare, găsi în inbox e-mailul de la Alice Munroe. Deschise fişierele şi le citi din ce în ce mai plictisit. Da, învăţătoarea nu-l minţise: documentele erau din cale-afară de neinteresante, pline de aprecieri de ordin general despre competenţele fundamentale şi obiectivele personale. Genul de plasă făcută mai mult din găuri.

Dar Paul se încăpăţână şi le citi până la ultimul cuvânt, fără să găsească nimic relevant sau util. La fel ca toate

celelalte înscrisuri folosite la proces, nici acestea nu duceau nicăieri. Deci, ce mai rămânea?

Înregistrările camerelor de supraveghere, unde s-ar putea vedea dacă cineva a intrat sau a ieşit din blocul de locuinţe mai devreme în ziua aceea.

Înregistrarea a fost oferită de o cameră de supraveghere a consiliului municipal, montată cu faţa la o linie de autobuz, cam la patruzeci şi cinci de metri de Orchard Court, unde locuise Moulson. Acuzarea folosise această înregistrare deoarece confirma relatările lui Street despre deplasările lui şi ale lui Moulson în noaptea incendiului. Faptul că el părăsise apartamentul la 6 p.m. Întoarcerea sa, două ore mai târziu, cu droguri obţinute de la o cunoştinţă de-a lui, cu care se întâlnise la cârciuma Hay Wain. Izbucnirea incendiului. Apelul la Urgenţe, pe care l-a făcut de pe trotuarul din faţa clădirii. În înregistrarea aceea se afla absolut tot şi povestea era una destul de simplă.

Paul urmări filmuleţul într-o fereastră mică de pe ecranul computerului său. Imagini în alb şi negru, cu mulţi purici şi cu un cronometru în colţul din dreapta jos. Dacă încerca să mărească imaginile ca să vadă mai bine ce era de văzut, nu obţinea decât o junglă de distorsiuni şi mai încurcate. Prima indicaţie temporală semnificativă a fost 22:54:33, când incendiul a putut fi văzut la fereastra de la livingul lui Jess Moulson. De acolo începu Paul, dar derulă înainte şi înapoi între momentele principale. Vâlvătaia spectaculoasă care s-a ridicat până la cer din spatele clădirii atunci când au explodat ferestrele de la dormitor. John Street ieşind în fugă pe uşa din faţă (la 23:00:58), cu braţele lipite de trup, dar cu antebraţele în poziţie orizontală, îndreptate spre înainte, cu mâinile arse întinse. Street încercând să sune la Urgenţe, cu telefonul strâns în adâncitura cotului, lovind cu disperare tastele.

Hipnotizant. Flăcările de la ferestrele de deasupra bărbatului rănit erau atât de albe şi strălucitoare, încât prin ele parcă apăreau puncte negre, care semănau cu nişte chipuri lipite de geam.

Fascinat, Paul urmări de patru ori aceste secvenţe. Însă, în afară de Street, nimeni nu intră şi nu ieşi din clădire în perioada de timp respectivă, aşa că se apucă să studieze imaginile de dinainte şi de după izbucnirea incendiului.

Tot nimeni. Dar la un moment dat, pe când derula filmul aproape la întâmplare, atenţia i-a fost captată de o rază de lumină, venită parcă de nicăieri. Indicaţia cronometrului era 22:47:13, iar lumina aceasta a durat foarte puţin – sub o jumătate de secundă. Se vedea la una dintre ferestrele de pe etajul lui Moulson, dar nu de la apartamentul ei. Plus că geamurile de la dormitor şi bucătărie dădeau în spatele clădirii. Paul încercă să estimeze din ochi şi îşi dădu seama că fereastra cu pricina se afla deasupra uşii de la intrarea în bloc. Probabil că dădea în casa scării.

Atunci, lumina aia de unde venea? John Street încă nu fugise din apartament – era prea devreme. Conform declaraţiei pe care o dăduse poliţiei, la ora aceea încă dormea. Paul se gândi bine câteva clipe. Putea mări imaginea, dar era atât de plină de purici şi pixeli, că vedeai şi mai puţin aşa.

Dar încercă şi parcă zări… ceva. Ceva ce încurcă şi mai mult lucrurile. Lumina aceea anormală nici măcar nu venea din partea unde se afla apartamentul lui Moulson, ci din partea opusă. În stenogramele de la proces scria că nu locuia nimeni în apartamentul acela. Deci, ce se întâmplase?

Paul se uită din nou peste fotografii. Zeci de cadre cu interiorul şi exteriorul clădirii imediat după incendiu şi câteva de dinainte, obţinute mai greu, în scopul comparării. În unul dintre instantaneele de „dinainte” se vedea palierul din faţa apartamentului lui Moulson şi Paul înţelese la ce se uita. Dar nu găsi încă răspuns la o întrebare şi mai importantă: de ce vedea ce vedea acolo?

Plicul cu rănile provocate de incendiu se afla în faţa lui. Şi acum începu să se gândească la întâmplări stranii, la anomalii, la lucruri care s-ar fi aflat în locul nepotrivit la momentul nepotrivit. Acum avocatul nu se mai cenzură: întinse toate fotografiile pe masă şi le privi intens vreme

de câteva minute, interogându-le parcă. Rănile nu-ţi stârnesc aceleaşi sentimente ca prima ninsoare. Nu poţi intra într-o stare de rezonanţă ocultă în faţa lor. Dar Paul avea destulă experienţă în domeniul automutilării.

Iar acum observă ce căuta.

— Dumnezeule mare! şopti el.

Reveni la înregistrarea camerei de supraveghere şi urmări imaginile de la 10.50 p.m. până după unsprezece, oprindu-se şi derulând de multe ori. Atât de absorbit era, încât nici nu o văzu pe Susannah Sackville-West, stagiara, până când aceasta nu întinse mâna pe lângă el şi-i stinse monitorul.

— Hei! strigă Paul.

— Scuze, zise Susannah cu indiferenţă. Dar n-ai auzit ce ţi-am spus. Pritchard te cheamă până la el.

— Lucrez!

— Ba nu lucrezi, Paul. Tocmai de-asta vrea să vorbească cu tine. Zice că ar trebui să te ocupi de procesul lui Bowker şi că deocamdată nu i-ai prezentat niciun document.

Stagiara îi aruncă un zâmbet superior. El era angajat, în vreme ce ea muncea gratis – trudea din greu, ca o sclavă – ca să acumuleze experienţă şi, într-o zi, să ajungă şi ea pe un post plătit. N-avea nimic cu Levine, în afară de faptul că i se părea puţin cam sinistru. Dar, dacă el nu-şi îndeplinea sarcinile de serviciu, atunci ea (cu toate scuzele de rigoare) i-ar fi călcat peste cadavru şi i-ar fi luat postul.

Paul era aproape sigur că aşa ceva nu se putea întâmpla. Totuşi, temându-se de o concediere stânjenitoare şi însoţită de multe vorbe urâte, se duse să-şi împace şeful, anunţându-l că rezolvase cazul Criminalei din Infern.

Pritchard nu era în birou, ci într-una dintre sălile de consiliu. Se plimba nervos în jurul mesei pe care zăceau maldăre de documente ale unui cu totul alt caz (Liam Bowker), labirint tridimensional de adevăruri şi minciuni. Pritchard aducea cu un călugăr la mănăstire, mergând în cercuri şi încercând să descopere alte şi alte teme de meditaţie.

— Lucrezi la cazul Moulson, spuse el, fără să se uite la Paul.

— Aşa este, domnule, recunoscu tânărul.

— Bowker e pe primul loc. După aia Attalie-Ziscou. Şi abia la urmă Moulson. Ţi-ai pierdut calendarul, Paul?

— Nu, domnule, dar… cred că am descoperit ceva.

Începe cu vestea bună – oferă-i rezultate, ca şi cum rezultatele ar justifica ce ai făcut. Pentru că acum chiar aşa ar putea sta lucrurile.

— Ai descoperit, zici?

Tonul lui Pritchard denota indiferenţă. Ochii lui nu se dezlipeau de pe dosarele de pe masă. Cazul lui Bowker.

— Ce anume?

— Un suspect, răspunse Paul.

Iar cuvântul acesta a avut efectul scontat. Bowker rămase pentru moment singur cu acuzarea.

Probele conţineau o anomalie uriaşă, bătătoare la ochi, îşi anunţă Paul şeful, folosind o retorică îndrăzneaţă şi febrilă. Ceva ce urma să demoleze cazul acuzării. Iar şansele lui Jess Moulson, inexistente până acum, deveniseră brusc astronomice. Da, sigur, femeia încă era în rahat până la gât. Dar cu posibilitatea reală de a fi scoasă din el.

Îi povesti lui Pritchard ce văzuse în înregistrările camerei de supraveghere – oprindu-se atunci când ajunse la indiciul pe care-l ratase toată lumea, deşi era atât de clar că nu-i mai lipsea decât să scrie pe el cu galben fosforescent UITAŢI-VĂ LA MINE, IDIOŢILOR!

După care întinse pe masă fotografiile cu rănile victimelor şi i-o indică pe cea care îi atrăsese atenţia.

— Bună treabă, Paul! recunoscu Pritchard când tânărul termină de vorbit. Mi-ai dat ceva de care să mă leg. Ceva mai mult, chiar. Poate chiar suficient. Dar tot trebuie să ne ocupăm acum de cazul Bowker. Asta mai poate aştepta.

Îi făcu semn să se întoarcă la biroul lui, gest care putea fi considerat indiferent. Dar inima lui Paul cânta de fericire. Fărâma de laudă venită din partea lui Pritchard spunea foarte multe. Mai important însă era că Jess îi

acordase toată încrederea, iar el nu o dezamăgise.

Când focul care-i distrusese chipul se hotărâse într-un final să vorbească, lui i-a vorbit primul.

58

După incidentul cu pastila de ecstasy, Diavolul s-a purtat cu mai multă băgare de seamă în preajma doctorului Salazar. Îşi dădea seama că sărise calul în seara cu pricina şi acum nu mai era la fel de încântat de ideea lui ca atunci. Normal că nici prin cap nu-i trecea să-i ceară scuze lui Sally. Ci doar voia să uite toată povestea.

Drept cadou de împăcare, îl avertiză cu mai multă diplomaţie pe doctor în privinţa lui Treacher. Vorbi de parcă îl interesa mai mult siguranţa lui Sally, nu ce anume ar fi spus acesta dacă şi-ar fi dat drumul la gură. Dar substratul era clar: „Dacă te întreabă cineva ceva despre Grace sau despre droguri sau despre ce se întâmplă în Curie, vezi să faci pe prostul şi să te cari urgent de acolo. Nici măcar să nu te gândeşti să spui vreo minciună. Doar pune-te la adăpost şi rămâi acolo!”

Doctorul Salazar îi atrase atenţia asupra faptului că, din moment ce el aducea drogurile în Curie – cel puţin pe ultima porţiune a traseului –, nu-i putea trece prin cap să răspundă la asemenea întrebări. Şi oricum, nu-l întrebase nimeni nimic.

— Despre cine vorbeşti? Nimeni din Fellside n-ar…

— Rahat! exclamă Devlin. Tocmai ce ţi-am zis. Nu-i vorba despre deţinuţi. Sunt tipii care se ocupau de droguri pentru Curie înainte de noi. Freacă menta pe la Pot of Gold şi pun tot felul de întrebări. Vor să afle mai multe despre afacerea lui Grace.

Sally obişnuia să bea acasă. Vinuri roşii, cele mai ieftine din varietatea Waitrose. Şi o sticlă îl ţinea două seri. Deloc de mirare că nu aflase despre indivizii dubioşi de la Pot of Gold.

— Şi îi abordează pe oameni pur şi simplu sau…

— O să-i recunoşti dacă îi vezi, Sally, ce mama mă-sii nu pricepi? spuse Devlin. O să se ofere să-ţi facă cinste cu un pahar. Şi după aia o să înceapă să bată câmpii despre chestii care n-au nici în clin, nici în mânecă cu drogurile şi

puşcăriile. Şi după aia o să te îmbrobodească atât de profesionist, că o să crezi că tu te-ai apucat de nebun să vorbeşti despre treburile noastre. Te avertizez să nu intri în conversaţii de genul ăsta. Dă din cap ca să-mi arăţi că ai priceput.

Salazar dădu din cap.

Dar, aşa cum bine observase Devlin, era cu gândurile în altă parte. Nu la traficul de droguri, ci la crimă. Imediat ce ieşise din starea de euforie involuntară provocată de pastila de ecstasy, se şi apucase să pună la cale asasinarea lui Devlin. La sfârşitul primei zile, deja identificase cea mai simplă metodă, făcuse o analiză de risc, calculase costurile şi apoi renunţase la ea, pentru că era imposibil de pus în practică. Acelaşi lucru l-a făcut zilnic de atunci încoace; nu-şi putea scoate din minte gândul la moartea supraveghetorului.

Metoda evidentă ar fi fost otrava. Dependenţa de mialgin a lui Devlin înlesnea lucrurile, iar doctorul avea acces la o mulţime de substanţe letale în doza potrivită. Era aproape prea uşor.

Cât despre riscuri, acestea nu erau unele insurmontabile. În afară de el şi de Devlin, nu mai ştia nimeni că el îi furniza pastilele. Iar Devlin nu şi-ar fi mărturisit dependenţa nici în pragul morţii, decât dacă ar fi înţeles ce se petrece cu el. Cel mai important lucru era să aleagă o otravă cu efect instantaneu, ca să scurteze astfel timpul destinat monologurilor declamate cu limbă de moarte.

Numai că nu trebuia să-i dea pastilele în cutiile din propriul stoc, pentru că l-ar fi deconspirat codurile de pe ele. Însă nu era o problemă, de vreme ce Devlin arunca mereu cutia înainte de a părăsi infirmeria, pentru a nu-l da de gol denumirea pastilelor micuţe tipărită pe ea.

Totul va putea fi rezolvat din trei paşi. Pasul unu: scoaterea pastilelor de mialgin din blister şi înlocuirea lor cu falsuri. Cianura de potasiu ar fi fost substanţa cu cel mai rapid efect, dar lui Sally i-ar fi fost greu să facă rost de ea fără să lase urme. Mult mai bună ar fi fost *Conium*

maculatum. Cucuta. O mulţime de mănunchiuri din planta asta creşteau la vedere în grădina botanică din Cholt Hey. Vreo zece, douăsprezece frunze – tocate, fierte, uscate şi făcute pulbere – reprezentau o cantitate mai mult decât suficientă. Dacă nimerea concentraţia, stopul cardiorespirator urma să se producă în cel mult două minute. Până la instalarea definitivă a paraliziei, Devlin îşi va imagina că i-a rămas ceva în gât.

Pasul doi: înlocuirea foliei. Şi pasul trei, ştergerea amprentelor de pe folie, blister şi cutie. Va avea nevoie de câteva repetiţii până când totul va ieşi perfect, dar îşi făcuse stagiul într-o farmacie şi era convins că se va descurca.

La fel de convins era şi că *nu* se va descurca. Această plimbare plăcută prin etapele crimei sale îl făcuse să-şi dea seama că îi lipsea ceva din arsenal: instinctul de asasin. Chiar şi comiterea în gând a omorului îi făcuse greaţă şi îi întorsese stomacul pe dos. Nici vorbă să poată face aşa ceva în viaţa reală.

Dar se supuse unui test, doar ca să nu mai încapă îndoială. Îşi imagină că-l ucide pe Devlin în confruntare directă, folosind toate metodele care-i treceau prin minte. Pistol. Cuţit. Obiect contondent. Laţ. Grenadă de mână. Dar nici măcar în această piesă ideală de teatru pusă în scenă de mintea lui nu era capabil să ducă treaba la bun sfârşit. Pur şi simplu nu putea. Era o gaură neagră acolo unde ar fi trebuit să se afle setea de sânge. Atât de tare îl ura pe Devlin, încât l-ar fi ucis de mai bine de o sută de ori, numai că primul pas părea mereu prea mare pentru el.

Deci, ce-i mai rămânea de făcut?

Se putea duce la director să-i spună ce ştie. Dar mai mizase totul pe o singură carte şi înainte, iar cartea aia se dovedise una fără nicio valoare. De la director nu se putea aştepta decât la decizii dezastruoase.

Să se ducă la ziare? La emisiunea *Panorama,* de la BBC? Să mărturisească totul pe internet? Dar ce dovezi avea? Niciuna în afară de cuvântul lui. Şi nici măcar cuvântul ăsta nu-l va mai avea multă vreme, pentru că Devlin sau

Harriet Grace l-ar omorî de îndată ce va deschide gura.

Gândurile doctorului se agitară ca nişte şoareci de laborator în cuşca lor, până când îl copleşi senzaţia că o să înnebunească din cauza lor. Toată ura lui era concentrată numai şi numai împotriva lui Devlin. Pe Grace nu era chiar atât de supărat. Era o infractoare care comitea infracţiuni. Ce-i nou sub soare? Dar cu Devlin era o altă poveste. Devlin ar fi trebuit să vegheze la păstrarea ordinii în Fellside, în schimb devenise un vector al răului şi al haosului. Devlin îl controla pe el şi îl umilea şi îl teroriza zilnic. Iar Sally nu mai putea să îndure.

Dar nu avea cum să-l înfrângă pe Devlin fără să se distrugă pe sine. Iar Sally nu se iluziona că ar avea cine ştie ce curaj sau forţă morală. Mai bine zis, *nu* mai avea. Dovedise în repetate rânduri că nu era făcut să fie nici luptător şi nici martir. Aşa că îi trebuia un plan prin care să-l lovească pe Devlin, dar să nu fie niciodată prins.

Nu avea el curaj, dar avea bani. Fiecare livrare îi aducea câte un plic plin cu bancnote boţite, murdare şi cu serii neconsecutive. Devlin îl avertizase să nu viseze că le-ar putea depune la bancă. Plus că viciile lui Sally erau ieftine – mâncare indiană şi DVD-uri –, aşa că banii se tot adunau într-un sertar din bucătărie, puţin cam greu de deschis.

Sally investise o parte din banii ăia într-un dispozitiv extrem de scump şi foarte sofisticat, care se numea Spycam Super-Pro. Era de mărimea unghiei sale de la degetul mare al mâinii, dar incredibil de performant când trebuia să înregistreze imagini şi sunete de fundal. Receptorul era mult mai mare, dar părea complet inofensiv – o cutie neagră şi plată, unde s-ar fi putut afla o trusă de chei tubulare sau un set de cuţite pentru friptură. Pentru că avea o rază destul de mare de acţiune, Sally îl lăsa în maşină, unde se alimenta de la baterie. Iar camera de supraveghere o instalase în infirmerie, sub o fotografie înrămată cu dealul Sharne. Înregistrarea unei zile întregi ocupa cam cinci la sută din spaţiul de pe hard diskul receptorului.

Odată camera instalată, Sally a început să-l provoace pe

Devlin să facă declaraţii incriminatoare în faţa ei despre afacerea lor comună. I-a pus întrebări ajutătoare despre Grace, despre piaţa lor de desfacere din aripa Curie, despre sincronizarea livrărilor. În mod normal, Devlin îi zicea să-şi vadă de ale lui, dar chiar şi aceste răspunsuri în doi peri sugerau că ar avea ceva de ascuns. Şi din când în când, Diavolul se lansa într-un expozeu ceva mai lung, pornit mai mult din dorinţa de a-l pune pe Sally la locul lui. Şi acolo puteau fi găsite numeroase dovezi circumstanţiale.

În fiecare seară, Sally examina înregistrările de peste zi, selecta, eticheta şi salva fişierele pe care voia să le păstreze, le transfera în computerul lui de acasă şi le ştergea pe celelalte. Arhiva astfel creată ajunsese destul de impresionantă. Numai că nu reuşea să-l facă pe Devlin să-i spună nimic despre cealaltă parte a operaţiunii lui Grace – cum ajungeau drogurile în închisoare şi cine anume le aducea. A încercat să-l momească prin afirmaţii generale, ca şi cum s-ar fi gândit cu voce tare la organizarea livrărilor, dar Devlin l-a ignorat pur şi simplu.

Sally ştia că îşi face iluzii. Habar n-avea ce să facă cu toate filmuleţele alea. Poate să le lase cuiva prin testament. L-ar fi mulţumit şi o răzbunare tardivă, pe care nu ar mai fi apucat să o vadă. Însă până atunci se hrănea din gândul că îl avea cu ceva la mână pe Devlin.

Cu mai multe, de fapt.

— Plec acasă, în Portugalia, l-a anunţat DiMarta într-o seară, la sfârşitul programului. Îmi dau demisia mâine. Dar am vrut să te anunţ mai întâi pe tine.

— Pleci la mama ta? a presupus Sally.

Patience a dat din cap.

— Nu se mai poate deplasa. Şi este un post liber la spitalul Dona Estefania. Lucru în ture, exact ca aici. Cred că o să reuşesc să mă angajez acolo.

— O să-ţi duc dorul, a spus Sally cu sinceritate. Dar trebuie să fii alături de mama ta. Categoric.

59

Jess s-a întristat când a aflat de recidiva mătuşii Brenda. Apoi s-a luminat la faţă când Paul i-a dat numărul telefonului cel nou al bătrânei. După care s-a întristat din nou când avocatul a anunţat-o că nu o mai poate ajuta.

— În mod direct. Cu… cu ce m-ai rugat.

Ştia că sună evaziv. Dar n-avea ce face: o lăsa baltă. În speranţa că va putea opri şuvoiul de întrebări, împinse spre ea cutia din carton pe care o adusese cu el. Şapte mii de pagini, salvate de ochii curioşi ai paznicilor prin magia care poartă numele „relaţia dintre client şi avocat”.

— Ţi-am adus astea, îi spuse el. Aici ai tot ce am găsit despre cazul tău, lucruri care nu există în documentele de la proces. Articole de ziare, însemnările noastre, alte detalii peste care am dat. Le-am studiat pe toate cel puţin o dată, dar poate tu vei descoperi ceva ce mi-a scăpat mie.

Jess nu-şi revenea din uimire.

— Dar trebuie să continui, spuse ea. Este important pentru apelul meu. Ţi-am zis că…

— Am hotărât asupra unei alte strategii, Jess.

— Ce strategie? Spune-mi!

Mda, sigur, ţi-aş spune dacă aş putea, îşi zise supărat Paul. Nici douăzeci şi patru de ore nu trecuseră de când pledase în faţa partenerilor firmei de avocatură, cerându-le permisiunea de a-i împărtăşi secretul. Dar nu fusese nimeni de acord cu el.

— Pentru moment aş prefera să nu facem asta, hotărâse Brian Pritchard. Încă mai analizăm descoperirea ta şi trebuie să fim absolut siguri că nu ne înşelăm, înainte de a ne definitiva strategia.

Adică: nu-i spune nimic. Paul cunoştea motivul. Cea mai mare parte a dovezilor în baza cărora Jess fusese găsită vinovată veniseră chiar de la ea, iar la sfârşitul procesului ea dorise să-şi recunoască vinovăţia, în ciuda sfaturilor avocatului ei. Şi după aceea fusese povestea cu greva foamei. „Sindromul martirului”, îi zicea Pritchard. Din

punctul lui de vedere, Jess era o persoană imprevizibilă, o bombă cu ceas, care şi-ar putea sabota propriul apel, fie intenţionat, fie din greşeală. Iar partenerii din această firmă de avocatură preferau să câştige procesele care puteau fi câştigate.

Aşa că Paul venise la Jess ca să mai treacă o dată în revistă două fragmente relevante din mărturia ei. Şi, fireşte, să-i dea cutia cu documente drept premiu de consolare. Dar s-a pomenit că a doua parte a planului său a subminat-o pe prima. Ca întotdeauna, tânărul avocat îşi dorea mult prea mult să-i demonstreze că este de partea ei. Jess deschise cutia şi începu să-i verifice conţinutul, vizibil mai interesată de trecutul lui Alex Beech decât de propriul viitor.

Ceea ce, dacă te gândeai bine, dovedea că Pritchard nu se înşelase.

— Pot măcar să te rog să reciteşti asta? spuse Paul împingând un document spre ea şi ţinându-l în faţa ei până când Jess îşi ridică ochii.

— Despre ce e vorba?

— Este un fragment din stenogramele de la proces. Mărturia lui John Street despre noaptea incendiului. Vrei, te rog, s-o citeşti şi să-mi spui dacă găseşti ceva cu care să nu fii de acord?

Moulson citi hârtia repede şi neatent.

— Nu, spuse ea. Este corect.

— Şi intervalele orare? Şi succesiunea evenimentelor? Toate sunt exacte?

— Da, cred că da. Nu ţi-am răspuns deja o dată?

— Mi-ai răspuns. Dar vrem să ne asigurăm că nu ne-a scăpat nimic. Te rog mult, Jess, mai citeşte o dată, dar cu mai multă atenţie.

Jess încercă, dar ochii îi alunecau peste rânduri – era limpede că avea mintea în altă parte.

— Mi se pare în ordine, spuse ea.

— Bine. Mai citeşte ceva.

Şi acum îi întinse un alt teanc de hârtii: transcrierea propriei ei mărturii.

Când îşi dădu seama despre ce este vorba, Moulson îi aruncă o privire urâtă.

— Crezi că acum o să-mi amintesc mai multe? Dacă aş spune acum altceva, toată lumea ar zice că mint.

Paul ridică din umeri.

— Nu-ţi cer decât să citeşti şi să-mi spui dacă şi acum îţi aminteşti totul în acelaşi fel.

O clipă avu impresia că femeia va protesta din nou. Jess deschise gura să spună ceva, dar se răzgândi şi o închise la loc. Şi, încruntându-se supărată, se apucă să citească documentul. Acum reuşi să fie mai atentă decât fusese la declaraţia lui Street şi nu mai sări peste rânduri.

După care îi întinse hârtiile şi îi spuse doar atât:

— Da.

— Cronologia. Succesiunea evenimentelor.

— Da. La fel îmi aduc aminte şi acum.

— V-aţi făcut amândoi injecţiile la ora opt? Tu şi John Street?

— Da. Sau poate puţin mai târziu. John a ieşit să cumpere drogurile. Ni le-am introdus în venă imediat ce s-a întors.

— N-ai zis cine şi le-a injectat primul.

Moulson se gândi puţin, apoi răspunse:

— Eu prima.

— Pentru că aşa ai vrut sau aşa s-a întâmplat?

Altă pauză.

— Pentru că John făcea injecţiile.

— Şi voi conveniserăţi asta împreună?

— Nu am discutat niciodată…

— Bine. Deci era ceva de la sine înţeles.

Jess dădu din cap.

Paul îi mai puse câteva întrebări despre incendiu, dar fără să rostească nici măcar o dată numele lui Alex Beech. Se temea ca nu cumva s-o provoace din nou, tocmai acum când el trebuia să plece.

Îşi strânse hârtiile în tăcere, îşi închise laptopul, puse totul la loc în servietă. Ajunse până la uşă dar, tocmai când întinse mâna spre clanţă, nu mai rezistă şi cedă tentaţiei.

Se întoarse şi se uită la Jess.

— Ce ai face dacă ai câştiga apelul? o întrebă el. Unde te-ai duce?

Moulson se holbă la el.

— Mamă, ce mai decizii trebuie să iau! încercă ea să glumească.

— Serios, Jess, ai unde să te duci?

— Serios?

Jumătatea sănătoasă a gurii ei zvâcni şi începu să-i tremure. Paul nu reuşi să-şi dea seama ce fel de emoţii o cuprinseseră.

— Cred că va trebui să mă cazez într-un hotel. După care mă voi întoarce aici pentru că nu voi putea să-mi plătesc camera. Presupun că am să mă gândesc ce voi face atunci când va veni momentul.

— Atunci când va veni momentul, zise Paul, să ştii că poţi să stai la mine. Dacă vrei.

Ieşi repede şi închise uşa în urma lui, înainte ca ea să-i poată răspunde.

Paul părăsi închisoarea, frământat de atât de multe emoţii contradictorii, încât la un moment dat avu senzaţia că i se face rău. Nu-i trecuse încă entuziasmul provocat de descoperirea făcută în imaginile de la camera de supraveghere. Din cauza asta putuse să-i spună ce i-a spus. Dar imediat l-a cuprins groaza. Cât de tare se expusese! Plus că se simţea măcinat de vină. Îi promisese că va încerca să afle cât mai multe despre prietenii lui Alex Beech; şi chiar făcuse tot posibilul, dar după aceea – din cauza descoperirii – fusese nevoit s-o abandoneze. O va salva, sigur că da. Dar îl durea faptul că o dezamăgise.

60

Din cămăruţa unde discutase cu avocatul, Jess se duse direct la coada de la telefon şi se aşeză la capătul ei, cu cutia plină de documente în mâini. Nu răspunse nimeni la mobilul mătuşii Brenda, dar intră mesageria vocală şi trebui să plătească 60 de pence. Se aşeză din nou la rând, ajunse la telefonul cu platâ, formă iar numărul şi iar pierdu alte monede din puţinele pe care le mai avea. Acum renunţă să mai încerce, spunându-şi că poate va avea mai mult noroc puţin mai târziu. La 60 de pence telefonul, nu-şi putea permite decât trei încercări pe zi.

Duse documentele primite de la Paul în celula şi aşa plină de cutii.

— Uite-te la mine cum sar în sus de bucurie, bombăni Lorraine Buller când văzu cutia cea nouă.

— Scuze.

— Nu-i nimic. Bine măcar că am o cărare până la chiuvetă.

Jess încă se mai gândea la ultimele cuvinte ale avocatului. Deja îşi dăduse seama că tânărul făcuse un fel de pasiune pentru ea. Iar toate aluziile alea stângace despre cum o să câştige apelul probabil că nu erau decât nişte visuri deşarte – aparţinând unei fantezii romantice, la finalul căreia ea îi va cădea în braţe şi „vor trăi amândoi fericiţi până la adânci bătrâneţi”. Poate că şi ei i-ar fi plăcut fantezia asta înainte să-şi distrugă faţa. Însă acum – trecând peste faptul că era hidoasă, dezagreabilă şi cerea prea multe – fanteziile ei se desfăşurau într-un loc fără oglinzi.

Începuse perioada de socializare, aşa că deschise imediat cutia. Capacul era bine lipit, de aceea trebui să tragă de el mai tare decât de obicei, iar cutia îi alunecă din mâini şi tot conţinutul se împrăştie pe podea. Lorraine Buller, care citea – ca de obicei – tolănită în patul de sus, se plânse de deranj, dar fără prea multă forţă. Era prea cald ca să se înfurie fără să transpire şi, oricum, Jess

culese hârtiile în doar câteva secunde şi le îngrămădi pe masă.

Apoi se aşeză să le citească. Începu cu articolele din ziare. Stilul acestora era mai alert decât cel al depoziţiilor, plus că aveau fotografii care-ţi atrăgeau privirea. Însă, în timp ce citea, o altă imagine îi tot venea în minte. Imagine repetată în multe documente, mereu în acelaşi loc – în partea de sus a foii, drept în centru.

Jess căută unul dintre documentele acelea şi îşi plimbă ochii peste rândurile de căsuţe pline cu platitudini. Era una dintre evaluările vechi ale lui Alex Beech. Nota 6 la engleză, 8 la matematică şi ştiinţe, 8 la arte. Generalităţi insipide despre deprinderi dobândite sau nu. Nimic important. Numai că, în partea de jos a paginii, aidoma unui steguleţ alb al capitulării, se afla concluzia învăţătoarei: „Alex este un băiat cuminte, atent în clasă, dar care poate fi încurajat să participe mai mult la acţiunile şcolare.”

Bărbatul sau femeia aceasta (semnătura era o mâzgăleală – Munroe şi încă cumva) nu-l cunoscuse câtuşi de puţin pe Alex Beech. Deloc nu-l cunoscuse. Sau poate că această caracterizare fusese corectă până la momentul incendiului. Poate că moartea îl schimbase pe Alex dintr-un copil rezervat într-un înger al răzbunării, care putea intra în visele lui Hannah Passmore şi o putea lăsa fără cunoştinţă.

Jess puse alături documentul acela neconvingător şi se întoarse la articolele din ziare.

Dar tot nu-i dădea pace un gând şi, după niciun minut, luă iar în mâini evaluarea şcolară. Deja observase ce era ciudat la ea. Acum trebuia să aştepte până când informaţia aceasta îşi croia drum de pe aleile subliminale până în centrul de activitate al minţii ei. Şi parcă o furnică pielea capului atunci când înţelese totul. Căută prin cutii şi celelalte evaluări ale lui Alex. Erau identice.

Poate că nu-i nimic important, îşi spuse ea. Băiatul cel mort uitase multe despre viaţa lui anterioară. Ba chiar, la prima lor întâlnire în acest format, nici nu prea ştiuse cum

îl cheamă. Dar aici nu era vorba despre uitare. Şi ei nu i se părea deloc un lucru lipsit de importanţă.

Alex? îl chemă ea în gând.

Dar băiatul nu veni. Tot nu-i plăcea ziua, iar, pe măsură ce se apropia miezul verii, ora apariţiei sale era din ce în ce mai târzie. Când soarele ajungea pe culmea zidului exterior al penitenciarului Fellside, făcând loc umbrelor care se aşterneau peste curte, atunci îşi făcea băiatul cel mort intrarea, trecând prin peretele celulei ca prin aer.

— Fă paşi! spuse o voce aspră.

Jess se întoarse în direcţia de unde venea vocea şi observă că se făcuse şi mai multă aglomeraţie în celulă. Dacă aşa ceva era posibil. Intraseră Carol Loomis şi Liz Earnshaw şi se opriseră într-o parte şi cealaltă a uşii, în poziţia pe care o luau gardienii atunci când aveau de gând să facă o percheziţie neanunţată. Vocea răguşită îi aparţinea lui Carol şi i se adresase lui Buller, nu lui Jess. Făcu apoi un semn cu degetul mare peste umăr ca să-i arate în ce direcţie anume trebuia să facă paşii ăia. Afară.

Buller coborî încet din pat. Pe chipul ei se citea doar dezgust şi ezitare.

— Aveţi de gând s-o mai bateţi puţin? întrebă ea.

— Nu-i treaba ta! mormăi Earnshaw. Hai, valea!

Lorraine se îndreptă spre uşă, dar se opri în prag.

— Ştiţi că urmează să i se judece apelul? Dacă apare învineţită în instanţă, directorul vă va pedepsi. Nu va avea încotro.

Carol Loomis o apucă de umăr şi o îmbrânci afară.

— Vrem doar să vorbim ceva cu ea. Nu-ţi face griji.

Trânti uşa şi rămaseră doar ele trei. De spaimă, lui Jess parcă-i îngheţase creierul. Încă îi mai erau vii în minte amintirile despre violenţa nestăpânită a lui Earnshaw. Făcu câţiva paşi înapoi, cu toate că niciuna dintre cele două femei nu dăduse semn că ar fi vrut s-o atace.

Carol Malaca rânji şi clătină din cap.

— Ştii care-i problema ta? Mereu faci pe tine de frică atunci când nu e cazul. N-am venit să te batem. Vrem doar să-ţi transmitem un mesaj.

Jess aşteptă. Îi era teamă şi să deschidă gura. Pierderea controlului asupra vezicii părea o posibilitate foarte reală.

— Încă mai lucrezi pentru noi, ai uitat? spuse Malaca. Grace ţi-a zis ce ai de făcut, aşa că trebuia să te aştepţi la asta. Apelul tău se judecă miercuri. Planul este acelaşi. Cabina din mijloc, la sfârşitul zilei. N-ai să-o mai dai în bară şi acum, nu?

Jess tot nu deschise gura. Earnshaw ţâţâi de nervi şi făcu un pas în faţă. Loomis ridică mâna. *Ai răbdare!*

— N-ai s-o dai în bară, pentru că, dacă o faci, n-ai să mai apuci desertul de la cină. Ai să dai colţu' la duşuri, dar nu înainte de a te ruga să mori mai repede. Eşti conştientă de asta, da?

— Da, şopti Jess.

— Normal că eşti. Deci nu trebuie să ne certăm. Fă ce ţi se spune şi rămânem prietene.

Puse mâna pe umărul lui Jess şi i-l strânse drăgăstos.

— Vezi? Exact aşa trebuie să fie. Suntem de aceeaşi parte a baricadei. Suntem o echipă, Moulson. Iar relaţia dintre membrii unei echipe seamănă cu dragostea. Adică nu trebuie să zici niciodată că-ţi pare rău[32]. Nu că dacă ai zice ţi-ar fi de vreun folos. Ne-am înţeles?

Şi cele două femei plecară, nu înainte ca Loomis să-i facă cu mâna lui Jess. Aceasta se aşeză din nou pe pat, scârbită de sine însăşi.

Buller nu se întoarse. Poate credea că îşi pusese gâtul la bătaie suficient pentru o singură zi. Jess nu se mişcă, prea tulburată ca să se apuce din nou să citească documentele.

Măcar de-ar fi fost stabilit apelul puţin mai încolo. Măcar de-ar fi avut puţin mai mult timp să studieze toate dosarele împreună cu Paul Levine, în timp ce lumea s-ar fi oprit din mers şi ar fi aşteptat-o să termine. Dar uite că venea ziua scadenţei. Credea că va avea putere să-şi ducă misiunea până la capăt – să nu o afecteze ameninţările lui Grace şi să-i obţină lui Alex toate răspunsurile de care avea nevoie – doar că îşi dorea să nu se întâmple toate în

[32] Aluzie la o replică din *Love Story* (1970) – ecranizare după romanul cu acelaşi titlu de Erich Segal (n.tr.).

acelaşi timp.

Jess duse mâna la coastele care încă o mai dureau de la şuturile lui Earnshaw. Nu-i aşa că nu o vor ucide, chiar dacă aşa spunea Grace, chiar dacă aşa o ameninţa Loomis? Până şi într-un loc atât de corupt ca Fellside, tot ar fi trebuit să se facă o anchetă. Şi tot se va afla ceva.

Deci va încasa o altă bătaie. Una groaznică, dar nu fatală. Cu condiţia ca Loomis să apuce s-o oprească la timp pe Earnshaw.

Jess îşi spuse toate lucrurile astea doar de probă, ca să vadă dacă le credea cu adevărat. Însă i-a fost greu să ajungă la o concluzie categorică. Alex o găsi întinsă pe pat, cu faţa la perete şi cu ochii deschişi.

Ce s-a întâmplat, Jess? o întrebă el. *Iar te-au bătut?*

N-avea niciun rost să-şi ascundă tulburarea. Băiatul cel mort îi auzea emoţiile la fel de clar pe cât îi auzea gândurile.

— Sunt îngrijorată pentru că trebuie să mă duc la tribunal, răspunse ea. Atâta tot.

Se ridică repede în capul oaselor şi se întoarse cu faţa la el. Era încă suficientă lumină în celulă, chiar dacă singurul geam era foarte mic, aşa că putea să-l vadă foarte bine. Adică să vadă un soi de mişcare a aerului care avea forma unui băiat. Doamne, cât de uşor ar fi să-l asmută pe Alex împotriva lui Earnshaw şi Loomis! Dar şi cât de impardonabil! Aşa că trebuia să-l ţină la distanţă de subiectul acesta periculos – la distanţă de un posibil alt caz Hannah Passmore.

— Vreau să-ţi arăt ceva, spuse ea.

Din fericire, acesta era adevărul, aşa că reuşi să pară destul de convingătoare. Întinse pe masă câteva dintre documentele pe care le citise. Băiatul aruncă o privire indiferentă spre ele.

— Mai ţii minte astea? Evaluările tale şcolare?

Ţin minte că am mers la şcoală.

— Bravo! Mi-ai povestit puţin despre şcoala ta imediat după ce am făcut cunoştinţă. Dar uită-te mai bine la asta, Alex!

Şi-i arătă partea de sus a uneia dintre hârtii. În centru se vedea clar sigla şcolii, mai închisă la culoare şi mai accentuată decât textul de dedesubt. Era foarte simplă şi incredibil de urâtă. Literele SPL, scrise cu un font cu bucle subţiri, pe un blazon fără ornamente.

Ce înseamnă SPL?

— Şcoala de pe Planter's Lane.

Şi se aşteptă ca Alex să spună ceva. Băiatul se uita la evaluare cu capul uşor înclinat într-o parte, încercând să înţeleagă ce anume voia să-i arate ea, dar se vedea cu ochiul liber că nu era prea interesat.

— Ce însemnă *Dum spiro spero?* insistă Jess.

„Cât timp mai respir înseamnă că sper." Dar nu asta scrie.

— Nu. Ştiu că nu. Asta şi vreau să spun. Ţi-aduci aminte când mi-ai povestit despre blazerul pe care îl purtai la şcoală? Mi-ai zis că era negru, cu ecuson roşu. Şi că avea o capră şi un steag. Iar mottoul era *Dum spiro spero.* Mai ţii minte toate amănuntele astea?

Alex ridică ochii de pe hârtii ca să se uite o clipă la Jess. Pe chip i se aşternuse o expresie precaută, de parcă ar fi simţit că era atras într-o cursă.

— Ţii minte, Alex?

Da.

— Şi eşti convins că era vorba despre blazerul tău? Despre ecusonul tău? Te întreb, pentru că ai uitat o mulţime de lucruri… din perioada de dinainte.

Adică de când trăiam.

Şi-i aruncă o privire cumva mustrătoare.

Ai fost şi tu acolo, Jess.

Adică în lumea nocturnă. În torentul de vieţi, în goliciunea şi furia a mii de minţi suprapuse.

La început mi-am adus aminte de toate. După aia am uitat tot. Şi m-am pierdut. Parcă nu mai existam, dar ştiam că nu mai exist. Şi după aia ai apărut tu şi am început să mă trezesc.

Mintea lui Jess vru să ocolească această viziune sumbră, dar ea şi-o forţă să o analizeze cu atenţie. Alex o găsise

prăbuşindu-se în abis şi o scosese la suprafaţă. Cunoştea drumul prin lumea nocturnă şi ştia cum să se descurce acolo. Cum să-i găsească trupul întins pe un pat din infirmerie. Înseamnă că mai fusese aici înainte de venirea ei? N-avea niciun sens. Doar de ea era el legat, nu de Fellside.

Oare era posibil ca geografia acelei lumi nocturne să fie diferită? Era posibil ca acolo să se întâlnească toate locurile? Poate că ea, Jess, fusese dintotdeauna centrul lumii lui, dar el n-a ştiut până când greva foamei şi apropierea de moarte le-au permis să se întâlnească. Dar chiar şi ipoteza aceasta punea o sumedenie de întrebări. Oare ucigaşii şi victimele lor deveneau inseparabili din punct de vedere psihic? Păi, atunci, în Fellside ar fi trebuit să mişune o mulţime de fantome neliniştite.

În orice caz, lui Jess nu i se părea câtuşi de puţin straniu faptul că legătura permanentă a băiatului cu toate minţile acelea, cu toate amintirile acelea, îi erodase conştiinţa de sine şi îl făcuse să uite foarte multe. Dar descrierea blazerului şi a ecusonului fusese atât de exactă, atât de detaliată, că precis trebuia să însemne ceva.

— Ai mai fost şi la o altă şcoală înainte de asta? înainte de şcoala de pe Planter’s Lane? îl întrebă ea.

Alex nu-i răspunse, dar ea nu se dădu bătută.

— Te-au transferat părinţii tăi dintr-un anume motiv? Pentru că acolo te necăjeau ceilalţi copii? Oare nu acolo ai cunoscut-o pe fata cea rea?

Tot niciun răspuns.

— Încerc să te ajut, spuse Jess.

Vocea îi căpătase inflexiuni stridente, dar încercă să se stăpânească, să-i vorbească băiatului cu mai multă blândeţe.

— Concentrează-te, Alex! îl îndemnă ea. Gândeşte-te bine!

Privirea lui era foarte serioasă.

E greu. A fost de mult.

— Dar eşti sigur că aşa arăta ecusonul?

Alex dădu cu putere din cap.

Pe ecusonul meu erau o capră şi un steag. Pe ăsta de aici nu mi-l aduc aminte.

Jess căzu pe gânduri. Mai avea încă şase zile până la judecarea apelului. Paul o anunţase că nu o mai poate ajuta, dar nu era atât de grav. Era convinsă că nu ar refuza-o dacă ar insista mai mult şi i-ar spune că îi face o favoare pe care nu o va uita niciodată.

Folosind tot ce-i mai rămăsese din creditul pentru telefon alocat zilei respective, l-a sunat pe avocat. Nu i-a răspuns, aşa că i-a lăsat un mesaj în mesageria vocală.

Va trebui să aştepte până a doua zi ca să o poată suna din nou pe Brenda. N-avea ce face.

61

Sally trăia două vieţi şi nu-i plăcea niciuna dintre ele.

Săptămâna de lucru de la penitenciar îi era atât de tare întunecată de ura şi teama simţite faţă de Dennis Devlin, încât îi era greu să se concentreze asupra altor lucruri. Avea minţile vraişte şi uita să comande medicamentele care se terminaseră, uita să-şi întocmească rapoartele, ba chiar uita să-şi facă orele de la clinică.

Cu excepţia zilelor de joi, când se ducea în Curie. Programul acesta mergea ceas. Şi după ce-şi termina orele de clinică, tot cu precizia unui ceas cu mecanismul bine uns, Sally cobora în sala de meditaţii, unde depunea coşul cu bunătăţi al lui Grace. Jalea care-l cuprindea atunci îl apăsa multe ore după aceea, acoperindu-i frica şi sila faţă de sine cu ceva încă şi mai întunecat.

Sylvie Stock era la curent cu tot acest zbucium al lui Sally, pentru că acum lucra pe tură de zi şi trebuia să strângă după el. Fireşte că habar nu avea ce anume îl tulburase atât de tare, aşa că a făcut aceeaşi greşeală ca înainte şi a presupus că prezenţa ei era cea care-l deranja. Şi s-a închis şi mai tare în sine, convinsă că toată lumea nu se gândea decât la greşeala făcută de ea. Din cauza obsesiei, a început să fie la fel de neglijentă ca Sally. În toată această perioadă tulbure, DiMarta a fost cea care s-a ocupat de infirmerie, i-a schimbat lui Passmore pansamentele de trei ori pe zi şi a raportat la urechile mai mult sau mai puţin surde ale doctorului Salazar progresele înregistrate de pacientă.

Dintr-odată, Passmore începuse să se simtă uimitor de bine. Fusese cât pe ce să moară, iar apoi şi-a revenit în mod absolut spectaculos, la fel cum făcuse Moulson cu câteva săptămâni înainte. Însănătoşirile miraculoase începuseră să devină ceva normal în vieţile lui Salazar şi Stock – pacienţii recăpătându-şi forţele, în vreme ce existenţele celor care aveau grijă de ei se destrămau.

Stock şi-a spus că nu are cum să rămână întreagă la

minte decât dacă îşi scoate din cap toată povestea cu Moulson. Pur şi simplu să uite că s-a întâmplat. Să nu se mai gândească la ea. În prima zi când a pus în practică această strategie, a fost chemată în blocul Dietrich să sedeze o pacientă care avusese o viziune de natură religioasă şi, drept urmare, făcuse o criză de isterie. Cel puţin, aşa i s-a spus, cu toate că deţinuta cu pricina, Waites, se liniştise complet până a ajuns ea acolo.

— Era înger, i-a şoptit ea în mare secret infirmierei, în vreme ce aceasta îşi pregătea seringa.

— Nu mai spune! a murmurat Stock.

— Şi ea era cu el. Criminala urâtă. Cred că acum sunt prieteni.

— Foarte drăguţ!

Sylvie i-a făcut injecţia. Waites a oftat, s-a întins pe patul ei din celulă şi a închis ochii, deja pe jumătate adormită. Şi abia atunci a realizat Sylvie ce-i spusese.

— Hei! a zis ea, înghiontind-o cu putere în coaste. Cine? Care criminală? Despre cine vorbeşti?

Buzele lui Waites formară un nume. Ochii holbaţi ai lui Sylvie l-au descifrat.

62

În seara dinaintea apelului, Jess reuşi în sfârşit să dea de mătuşa Brenda.

Nu că nu ar fi încercat mereu. De când îi dăduse Paul Levine numărul, stătuse zilnic la coadă şi îşi cheltuise banii de telefon pe câte trei încercări infructuoase.

— Alo?

Jess renunţase să mai aştepte vreun răspuns, aşa că singurul cuvânt şovăielnic venit din celălalt capăt al firului o luă prin surprindere şi-i împrăştie gândurile.

— Brenda! scânci ea. Hei, Brenda! Eu sunt! Jess.

— Jess!

Vocea mătuşii era înfundată şi puţin cam neclară. Parcă ar fi băut un pahar în plus, deşi morfina din perfuzie avea cam acelaşi efect. Dar bucuria şi uşurarea din tonul ei erau de neconfundat.

— Vai de mine, Jess, cât de fericită sunt să te aud!

— Şi eu! spuse Jess, înghiţindu-şi lacrimile. Cum te simţi?

— Hai să nu vorbim despre asta, scumpa mea. Presupun că n-ai la dispoziţie un ceas sau două.

— Cred că am aproximativ şapte minute, spuse Jess.

Nu mergea pe ghicite: telefonul pentru uzul deţinutelor avea un cronometru digital, care număra neîndurător secundele.

— Pe bune acum, cum te simţi cu spatele? Cum a mers operaţia?

— Operaţiile. De fiecare dată când îmi repară câte ceva, descoperă altă problemă. Am sentimentul că spatele meu e făcut acum din piese Lego.

— Dar acum doctorii cred că au rezolvat…

— Ascultă, Jess! Ascultă-mă, te rog! Doar ascultă-mă şi nu mă mai întreba nimic. Ascultă-mă, ascultă-mă, ascultă-mă!

Vocea Brendei încă mai suna înfundat şi fără vlagă, dar reuşi să-şi facă nepoata să tacă.

— Bine. Te ascult.

— Bravo! Vreau să-ţi povestesc un lucru care s-a întâmplat când tu erai mică.

— Te ascult.

— Despre Tish.

— Tish? nu înţelese Jess. Tish, cea pe care am inventat-o eu? Prietena mea imaginară? Despre ea vorbeşti?

Brenda oftă. Prin zgomotul de paraziţi al legăturii, la urechea lui Jess ajunse un sunet sec şi fragil.

— Băieţelul, spuse ea. Ai zis că ţi-a apărut într-un vis. Şi atunci mi-am adus aminte de un lucru la care nu mă mai gândisem de foarte multă vreme. Şi băiatul ăsta era tot în Locul Celălalt, Jess? Locul ăla, unde te duceai tu în fiecare noapte, după ce te culcai?

— Păi… ezită Jess.

Existau multe răspunsuri posibile la această întrebare. Dar ea îl alese pe cel mai simplu dintre toate.

— Da.

— Şi tot în locul ăla ai cunoscut-o pe Tish.

— Mătuşă, crede-mă că n-am inventat povestea asta. Alex este mai mult decât un vis.

La celălalt capăt se aşternu tăcerea. Şi apoi:

— La fel era şi Tish, scumpa mea.

— Cum?

— Numele ei real era Patricia Mackie. Locuia vizavi de voi, în Paley Close. Şi a fost în aceeaşi clasă cu tine la şcoala de pe Heathcote Road. O perioadă, cel puţin.

— Dar…

Jess încerca să găsească un înţeles în toată această discrepanţă absurdă.

— Dar eu am inventat-o pe Tish. Avea aripi. Şi un colier vrăjit care cânta cântece şi arunca săgeţi de foc.

— Aşa era în visul tău. Însă, în viaţa adevărată, ea a fost doar o biată fetiţă fără noroc, care suferea de o afecţiune rară. Boala Farber. Nu-mi aduc aminte toate amănuntele, dar ştiu că i s-au umflat atât de tare încheieturile, că n-a mai putut să meargă şi, până la urmă, i-a atacat inima. Din cauza asta n-a mai venit la şcoală. Era prea bolnavă.

— Eu nu-mi aduc aminte nimic din toate astea, se împotrivi Jess, conştientă că minţea.

Deja începuseră să i se învolbureze amintirile undeva, în străfundul minţii. Începuseră să clocotească şi să izbucnească în imagini fulgerătoare. Mărgele din plastic roz, înşirate pe un elastic. Un ghiozdan de şcoală pe care erau imprimate cu auriu iniţialele P.M. Propriul ei nume, Jessica, pronunţat cu „a” lung la final: *Jessicaaa.*

— A fost cea mai bună prietenă a ta în primul an de şcoală şi după aia a dispărut. Tu n-ai avut voie s-o mai vezi, pentru că trebuia să fie ţinută într-un mediu steril. Dar tu ai vrut s-o vezi şi ai văzut-o. În Locul Celălalt.

Cu numele Tish. Un personaj compus din detaliile descoperite în cărţile pe care i le citise – cu aripi şi cizme de pirat şi cu o sabie şi multe accesorii magice. Colierul ăla… fusese… fusese roz. Din nestemate roz identice. Magnifică bijuterie, dar Jess ştia că, atunci când şi-l imaginase, se inspirase din mărgelele ieftine de fetiţe de care îşi amintise abia acum.

— N-ai vrut să renunţi la ea, continuă mătuşa Brenda. Absolut firesc. Aşa că ai transformat-o în eroina poveştilor pe care ţi le spuneai singură. Dar ziceai şi că este *mai fericită* în Locul Celălalt. Mai puternică. Şi că acolo făcea tot felul de lucruri pe care nu le putea face în viaţa reală. Şi ai mai zis… că s-a hotărât să nu se mai întoarcă aici.

— În noaptea în care a murit.

Lui Jess i se strânse stomacul. Şi încăperea începu să se învârtească în jurul ei.

— Jess? Mai eşti la telefon? Jess?

Deci era adevărat. Absolut tot.

Acum îşi aducea aminte toate lucrurile pe care se chinuise atât de tare să le uite.

Îşi cauterizase mintea după şedinţele de consiliere psihologică cu doamna doctor Carter. Aşa se forţase să nu se mai gândească nici la Tish. Însă Tish nu a fost o victimă a doamnei doctor Carter, pentru că dispăruse deja.

Plec într-o călătorie pe mare, Jessicaaa. Într-un milion de locuri.

— Sunt aici, răspunse ea. Mătuşă Brenda, din cauza asta…

Dar nu ştia cum să formuleze întrebarea.

— Din cauza asta te-a dus maică-ta la psiholog, da. Pentru că nu te puteai împăca cu moartea Patriciei. Şi pentru că ce-ai spus atunci a fost mult prea tulburător. Că voia să moară.

Nu, nici vorbă. N-am spus niciodată aşa ceva. Am spus că voia să fie într-un loc unde să alerge şi să zboare şi să se lupte şi să exploreze şi să facă vrăji. Moartea era doar preţul plătit pentru biletul de intrare.

— Jess?

— Da.

— Sper că nu te-am mâhnit. Dar ai spus ce-ai spus despre… băiatul ăla. Şi vorbele astea ale tale semănau foarte mult cu acelea pe care le-ai folosit atunci, pe când nu erai decât un copil…

Jess îşi lipi fruntea de cabina telefonului. Atingerea rece a metalului o mai liniştea.

— Am priceput, spuse ea. Crezi că-mi revin nebunelile din copilărie.

— Nu, nici vorbă. Nu-i vorba de nicio nebunie, Jess. Însă fiecare dintre noi avem propriul mod de a face faţă stresului. Suferinţei. Aşa cum zicea doamna doctor Carter, ne inventăm singuri lucrurile de care avem nevoie. Am vrut să-ţi aduci aminte de toate astea pentru că m-am gândit că s-ar putea să te întărească gândul că ai mai fost acolo şi înainte şi ai supravieţuit.

— Mulţumesc! Îţi mulţumesc, mătuşă Brenda! N-am să uit.

— Încă ceva, Jess… Mă bucur foarte tare. Mă bucur că te-ai întors. Că te-ai hotărât să nu mergi până la capăt cu…

Cronometrul ajunse la zero şi legătura se întrerupse. Dar Jess ştia cum să termine propoziţia. Şi mai ştia şi de ce mătuşa Brenda îşi amintise de biata Patricia. Probabil că-şi închipuise că nepoata ei voia să facă aceeaşi alegere. Să plece într-o călătorie lungă pe mare, din care să nu se mai întoarcă niciodată.

După stingere, se întinse pe pat şi începu să numere orele. Nici măcar nu încercă să adoarmă, pentru că ştia că ar fi fost zadarnic.

Apăru şi Alex şi rămase alături de ea. Dar nu vorbiră multă vreme. Jess se gândea la multe lucruri. La invitaţia lui Paul Levine de a locui cu el. La amintirile răscolite de discuţia cu Brenda. Şi, mai presus de toate, la ordinele primite de la Carol Malaca.

Paul sugerase că ar avea şanse să câştige apelul, însă asta i se părea acum o chestiune secundară. Indiferent ce s-ar întâmpla, ea tot va trebui să se confrunte cu Harriet Grace înainte de pronunţarea verdictului, oricare ar fi acela. Dacă refuza să ia pachetul cu droguri, Grace ar ordona să fie bătută zdravăn, poate chiar omorâtă. Dar dacă accepta, ar pierde ceva mai important. Pentru că, oricare ar fi fost puterea aceea care îl trimisese pe Alex la ea şi îi dăduse ei şansa de a-l ajuta încă o dată, precis că nu tolera eşecul.

Dacă nu cumva puterea aceasta era a ei. Poate că era înzestrată cu harul de a vorbi cu morţii şi cu oamenii care visează şi cu morţii care visează. Şi să-i strângă pe toţi în jurul ei.

Grace. Trebuia să hotărască ce va face cu Grace – şi cu pachetul. Putea să se ducă la conducerea penitenciarului, desigur. Dar, din câte îşi putuse da seama, Grace era conducătoarea conducerii. Plus că nu avea nicio dovadă. Nu avea nimic decât nişte reclamaţii nesprijinite de probe – contra puterii şi influenţei unei întregi instituţii.

Acum băiatul cel mort îi întrerupse şirul gândurilor.

Mâine ieşi de aici.

Da.

Îi spusese de mai multe ori despre apel. Şi avusese senzaţia că băiatul o ascultase, numai că, de fiecare dată când mai aducea vorba despre asta, el se purta ca şi cum informaţia ar fi fost una cu totul nouă, care nu-l interesa deloc. Acum, că părea să fi înţeles ce anume avea să se întâmple, ea se grăbi să-l liniştească.

Dar mă întorc după-amiază. Nu lipsesc decât câteva ore.

Şi poimâine?

La fel. Probabil şi răspoimâine.

Primul proces durase două săptămâni. Apelul trebuia să ţină cel puţin trei zile, prima zi şi o parte din cea de-a doua fiind dedicate dezbaterilor pe procedură, tehnice, abstracte şi complicate. Oricare dintre ambiguităţile descoperite astfel ar fi putut duce la concluzia că sentinţa se bazase pe probe neconcludente şi atunci apelul s-ar fi transformat în rejudecarea cazului. Aşa îi spusese Levine. Dar toate astea nu erau decât un preludiu. Evenimentul principal, dacă nu cumva se întâmpla vreo minune, avea să înceapă în ziua a doua.

De multă vreme Jess nu se mai gândise la libertate. Abia se reobişnuia cu viaţa. Dar libertatea avea două avantaje foarte mari: ar fi eliberat-o de Harriet Grace şi i-ar fi permis să le caute ea însăşi pe prietena lui Alex şi pe cea care-l chinuia – fata cea bună şi fata cea rea –, ca să nu mai fie nevoită să ducă muncă de convingere cu tânărul avocat. În libertate ar putea lucra mult mai bine pentru Alex decât închisă în Fellside.

Deci tu vrei să te duci?

Tonul lui Alex era nesigur. Şi aproape acuzator.

Da. Aşa cred. Dar tu ai să vii cu mine, da? Pentru că m-ai însoţit şi când am fost adusă aici. Vom rămâne împreună.

Aşa presupun şi eu.

Deşi, din cum o spusese, era convins de contrariu.

Jess se ridică în capul oaselor şi se uită la el. Băiatul cel mort stătea pe podea – mai bine zis, în apropierea podelei – cu genunchii strânşi la piept. La prima vedere părea un copil ca oricare altul. Dar la a doua privire, nu era decât o iluzie optică neaşteptată, luminată de razele unui soare din trecut, perfect vizibilă în ciuda întunericului deplin.

Nu te-aş părăsi niciodată, îi spuse ea.

Alex începu să-şi studieze pantofii, silindu-se să-şi ascundă emoţia. Jess îşi dădea seama că nu îl convinsese, dar nu ştia ce altceva ar mai putea spune ca să-l liniştească. Rămasă fără idei, se hotărî să apeleze la o

diversiune.

Alex?

Băiatul ridică ochii la ea.

Da?

Jess întinse mâna.

Hai să mergem la plimbare! Vreau să mai văd o dată cealaltă lume. Lumea ta.

De data asta i-a fost foarte uşor să-şi părăsească trupul. La fel i-a fost şi să păşească pe tărâmul acela: îşi blocă mintea înaintea furtunii de gânduri, concentrându-se doar asupra întăririi picioarelor filiforme ale corpului ei imaginar, dându-le muşchi şi forţă; închipuindu-se la fel de concretă ca în realitate. Şi imediat tertipul acesta începu să dea roade, mult mai repede decât dăţile trecute. Aşa că a fost în stare să ţină drumul drept mult mai bine pe când înaintau cu greu prin haosul acela. Iar realizarea aceasta îi dădu curaj.

Se apucă să înşire verzi şi uscate. De câtă vreme avusese nevoie ca să se poată mişca în voie prin acest univers al viselor? S-a speriat la început sau nu i s-a părut nimic ieşit din comun? Cum de a găsit abisul în care se afla ea?

Acolo m-am trezit, îi răspunse el la ultima întrebare. *După ce mi-au făcut rău.*

— Mi-*au* făcut? repetă Jess, sesizând imediat forma de plural a verbului.

Mi-a făcut. Ea mi-a făcut rău. Şi când am deschis ochii, eram acolo, pe o margine din adâncuri. Mi-a luat mult timp ca să urc până sus.

— Şi după aia?

Şi după aia am ajuns aici. Şi am stat aici singur foarte multă vreme. La început, n-a fost prea rău. Unele dintre vise erau ca serialele de la televizor în care mă puteam preface că joc. Mi-a plăcut. Aş fi de acord să fiu într-un serial o perioadă şi după aia să mă mut în altul care îmi place mai mult. Dar atunci am început să uit. La început am uitat câte puţin, dar apoi am uitat aproape cu totul de mine. Apoi ai apărut tu. Ascultă-mă, Jess, nu trebuie să-ţi

mai baţi capul atâta.

Vru să-l întrebe despre ce anume vorbea, dar înţelese încă dinainte de a deschide gura. Încercase să îngroape într-un cotlon al minţii ei toate gândurile alea cu privire la Harriet Grace şi la pachetul cu droguri, la Liz Earnshaw şi Carol Loomis. Dar nu făcuse decât să suprime cuvintele. Pentru că imaginile încă se mai buluceau la uşa gândurilor ei conştiente.

Şi li se răspundea cu ecouri din toate părţile. Pe oriunde ar fi apucat-o, faţa lui Grace apărea din întuneric, într-o mie de reflexii fragmentate. La picioare cu pachete lipite cu bandă adezivă. Visele prin care mergeau luaseră forma şi fondul spaimelor ei.

— Ele… Toată lumea are visul ăsta?

Aşa cred. Dar nu-şi vor aminti nimic. Cu condiţia să ne gândim acum la altceva sau să plecăm de aici. Cu cât zăbovim mai mult, cu atât îşi vor aminti mai multe atunci când se vor trezi.

Îşi continuară drumul, dar conversaţia aceasta de complezenţă se stinse încet. Jess încercă să se gândească la alte lucruri, ca să evite ideea care o obseda. În cele din urmă, renunţă la lupta asta inegală. Merse mai departe prin lumea nocturnă alături de Alex, îndreptându-se către locul unde zăcea trupul ei. Şi rămaseră amândoi câteva clipe în pragul eului fizic al lui Jess.

— Încă îţi mai faci griji pentru ziua de mâine? îl întrebă ea pe Alex.

Da. Dar şi tu îţi faci.

— De fapt, pe mine mă îngrijorează mai mult ce se va întâmpla când mă voi întoarce. Dar poţi să vii cu mine, dacă vrei. Şi atunci o să vezi că nu mă duc prea departe şi ai să înţelegi că rămânem împreună.

Nu cunosc drumul.

— Nu contează. Dacă plecăm amândoi în acelaşi timp… dacă te ţii după mine.

Dar nu-şi termină ideea. O dubă o va duce peste ţinutul mlaştinilor. Oare băiatul cel mort putea să călătorească alături de ea? Puteau fantomele să facă asta? Şi, să zicem

că Alex s-ar fi rătăcit, cum ar mai fi putut găsi drumul înapoi? Acolo unde locuia el nu existau semne de circulaţie şi nici hărţi. Şi pentru prima oară îşi dădu seama că întreaga structură a lumii lui Alex era alcătuită doar din oameni. Băiatul nu putea să vadă pereţi sau tavane sau copaci, râuri sau munţi, decât dacă le visa sau şi le amintea altcineva.

Iar dacă ea îl scotea din închisoare şi-l ducea în mlaştini şi-l pierdea acolo – într-un loc şi aşa nefrecventat de oameni –, atunci va fi singur şi orb. Pierdut acolo pe vecie.

— Nu, ai dreptate, spuse ea repede. E mult mai bine să mă aştepţi aici. Am să mă întorc foarte repede.

Pe cuvânt?

— Pe cuvânt, Alex.

Şi ai să te întorci mereu, mereu?

Întrebarea asta o făcu să ezite.

— Nu ştiu, recunoscu ea. Dacă am să fiu pusă în libertate, nu voi avea de ales. Dar dacă voi ieşi de tot de aici – dacă voi reuşi să plec de tot din locul ăsta –, îţi promit că voi face în aşa fel încât să te iau cu mine. N-am să te mai las singur.

Fantoma o privi mută câteva clipe.

Ştiu că n-ai să mă laşi, spuse în cele din urmă băiatul. *Eşti prietena mea, Jess.*

— Şi aşa voi fi întotdeauna.

Alte clipe de tăcere. Şi după aceea:

Nu cred că tu m-ai omorât, dar dacă ai făcut-o tu…

— Dacă eu am făcut-o?

Atunci mă bucur.

Jess era şocată la culme.

— Te bucuri? Alex, cum poţi să spui una ca asta?

Păi, altfel nu ne-am fi întâlnit niciodată.

63

Prima zi a judecării apelului a fost exact aşa cum anticipase Levine. Lungă, derutantă şi plictisitoare la culme.

Dar drumul până la tribunal a fost plin de emoţii. Cu puţin timp înainte de a ieşi din Leeds, şoferul a început să vorbească în aparatul de emisie-recepţie şi a împărtăşit veştile celor două gardiene, Ratner şi Corcoran, care stăteau lângă Jess, în spatele maşinii.

— Au apărut protestatari, spuse el. De-a lungul întregii străzi. Mi-au zis s-o băgăm înăuntru prin spate. Ne va aştepta cineva să ne deschidă poarta.

— Păi, aşa să facă, mormăi Corcoran.

După ce au virat pe Oxford Row, au fost obligaţi să încetinească foarte mult. Mergeau cu viteză de melc prin mulţimea de oameni care loveau cu pumnii în laturile dubei. Lui Jess i se păru că ar recunoaşte câteva dintre chipurile prezente la primul proces. Oricum, sloganurile de pe pancarte erau aceleaşi. TU AI SĂ ARZI MAI ÎNCOLO, în mijlocul unui desen care voia să reprezinte flăcările iadului. ÎNTRUCÂT I-AI FĂCUT RĂU UNUIA DINTRE COPILAŞII MEI, MI-AI FĂCUT RĂU MIE[33]. Şi pretutindeni aceeaşi fotografie surâzătoare a lui Alex Beech, pe un fundal secţionat de o ramură de brad de Crăciun, urâtă şi cheală ca vai de ea.

Duba îşi croi cu greu drum prin mulţimea de oameni. Chiar dacă Jess ştia că geamurile securizate îi împiedicau să vadă în interior, avea senzaţia că acele chipuri congestionate de furie privesc drept la ea. Şi se trase înapoi: nu se putea stăpâni.

— Peste tot numai idioţi! îi spuse Corcoran, observându-i expresia. Au prea mult timp liber, atâta tot.

Nu, nu e asta, îşi zise cu tristeţe Jess. Oamenii de afară erau furioşi pentru că murise un copil şi voiau ca maşinăria justiţiei să se oprească în punctul acesta. Nu-i

[33] Parafrază după Evanghelia după Matei 25, 41 (n.tr.).

putea învinovăţi.

Duba coti pe o străduţă lăturalnică, dar mulţimea o urmări, continuând să urle şi să bată în geamuri. Cincizeci de metri mai departe era o poartă care dădea în curtea din spatele tribunalului. Două grupuri mici de poliţişti îi îndepărtară pe protestatari din faţa porţii. Duba intră, iar poarta se închise în urma ei. Un val de strigăte de frustrare se auzi din partea cealaltă.

În curtea acoperită cu plasă antisinucidere şi sârmă ghimpată o aştepta Paul Levine. Din cauza costumului negru părea o umbră care-şi pierduse proprietarul.

Jess coborî din dubă şi se duse direct la el. Avocatul deschise gura să-i spună ceva – probabil să o salute sau să-i mai comunice încă ceva în legătură cu apelul. Dar ea n-avea timp de asta.

— Ai primit scrisoarea mea? îl întrebă ea grăbită.

Spera să-i răspundă cu un simplu „da” sau „nu”, dar Paul făcu un gest evaziv.

— Vorbim înăuntru, zise el.

Corcoran şi Ratner o apucară de câte un braţ şi intrară repede pe o uşă pe care scria DOAR PENTRU ANGAJAŢII TRIBUNALULUI. Apoi o conduseră într-o cameră de aşteptare, unde îi spuseră să ia loc. Ba mai mult, Ratner îi ordonă cu asprime să nu se mişte de acolo. După care luă un clipboard agăţat de perete, scrise ceva pe el şi îl luă cu ea.

— Te simţi bine? o întrebă Corcoran pe Jess. Vrei un pahar cu apă? O ceaşcă cu ceai?

Jess clătină din cap.

— Sunt bine, minţi ea.

De pe coridor se auzea zgomot de paşi. Jess întoarse capul. Dar cel care intră în cameră nu era Paul Levine, ci Brian Pritchard. Dădu politicos mâna cu Jess, apoi i se adresă lui Corcoran.

— Pot să schimb o vorbă cu clienta mea?

— Puteţi să schimbaţi câte vorbe doriţi, răspunse cu calm gardiana. Colega mea a ieşit la fumat. Mă duc şi eu să fumez pasiv lângă ea. Ca să-mi aduc aminte de ce m-am

lăsat de ţigări.

O salută pe Jess cu un semn din cap şi ieşi.

— Ţi-a explicat Paul ce o să se întâmple astăzi? o întrebă Pritchard când rămaseră singuri.

Avocatul se aşezase pe banca de pe latura camerei de aşteptare, însă Jess era prea agitată ca să stea lângă el. Nu mai vorbiseră de la proces.

— Da, răspunse ea. Se vor discuta chestiuni legate de procedură.

— Cea mai importantă dintre ele fiind aceea că noi nu suntem de părere că acuzaţia de crimă se poate aplica în cazul unei morţi provocate fără intenţie. Poate o să ni se accepte contestaţia, dar trebuie să te avertizez că nu prea cred că avem şanse.

Îi aruncă un zâmbet sobru şi o întrebă:

— Sigur nu vrei să stai jos?

— Mă simt bine aşa, spuse Jess. Mulţumesc!

Altă premieră, îşi dădu ea seama. Nu mai folosise niciodată cuvintele asta în discuţiile din trecut cu Pritchard.

— În orice caz, continuă el, presupunând că argumentaţia noastră nu va avea rezultatul scontat, lucru de care eu sunt aproape sigur – dar nu pentru că nu ar fi una solidă, ci pentru că îmi dau seama care este situaţia –, atunci judecarea propriu-zisă a apelului va începe mâine. Ţinând cont de asta, voi avea foarte multe de spus astăzi despre probe şi despre divulgarea lor. În mod normal, instanţa de apel nu se ocupă de reexaminarea probelor. Se limitează doar la chestiuni de interpretare juridică. Însă noi ne vom strădui să-l convingem pe judecător să încalce această regulă deoarece ne dorim – ne dorim extrem de mult – să-l rechemăm pe John Street în boxa martorilor. Şi credem că avem şanse de succes. Ca urmare, astăzi vom formula nişte principii de bază pe care le vom putea folosi în avantajul nostru mai târziu. Aş dori să pot spune mai multe, dar, sincer, mă tem să o fac.

— Te temi? repetă Jess. De ce te temi?

Pritchard făcu un gest ambiguu, poate din dorinţa de a-

şi îmblânzi cumva cuvintele.

— De tine, domnişoară Moulson. Ultima oară când am stat de vorbă, te-ai comportat ca un martor ostil, cu toate că eu eram apărătorul dumitale.

— Nu-i adevărat.

— Ba este foarte adevărat. Te interesa mult mai mult să-ţi ispăşeşti păcatele, în loc să afli care anume sunt aceste păcate. Iar priorităţile mele sunt altele. Dar cred că, spunându-ţi toate astea, îţi dau posibilitatea de a alege. Dacă insişti, am să-ţi dezvălui toată strategia noastră. Mă obligă legea şi etica profesiunii mele.

Jess se gândi câteva secunde.

— Dar preferi să nu-mi spui? Crezi că dacă aş şti, mi-aş agrava şi mai mult situaţia.

— Da, chiar aşa.

Jess ridică din umeri.

— Atunci, nu insist.

— Foarte bine! spuse Pritchard. Excelent!

— Dar… te rog să-mi faci un singur serviciu. Pot să vorbesc puţin cu Paul? Te rog?

Pritchard îşi ţuguie buzele.

— Vrei să-i spui ceva în legătură cu apelul?

Jess îşi dădea seama că nu exista niciun răspuns corect la această întrebare. Dacă spunea că da, Pritchard i-ar fi cerut să vorbească cu el. Dacă răspunsul ar fi fost „nu”, atunci ar fi refuzat-o şi i-ar fi zis să se concentreze asupra chestiunilor importante.

Aşa că nu spuse nimic. Avocatul se ridică în picioare.

— Mai târziu, îi spuse el. La sfârşitul zilei. Deocamdată, lasă-l să-şi vadă de treburile lui.

— Dar am crezut că dumneata ai să-mi pledezi cazul.

— O, da, eu sunt artileria grea, zise Pritchard, fără aroganţă şi fără falsă modestie. Domnul Levine şi domnişoara Sackville-West sunt avionul meu de observaţie şi… persoana care… hm… care încarcă tunul sau mitraliera. Mă tem că-mi lipseşte vocabularul tehnic în acest domeniu. În orice caz, vreau să rămână amândoi concentraţi. Şi cred că dumneata ai un efect deconcertant

asupra domnului Levine. Spune-mi că nu am dreptate.

Jess nu spuse nimic. Pritchard luă cunoştinţă de încuviinţarea ei tacită cu un semn al capului.

— Nu te judec, îi zise el. Oricine în poziţia dumitale trebuie să se folosească de orice avantaj, fie el cât de mic. În timp ce domnul Levine trebuie să se deprindă cu exigenţele obiectivităţii. O zi bună îţi doresc, domnişoară Moulson şi… mult succes!

Ieşi din camera de aşteptare fără să-i mai strângă mâna lui Jess.

Imediat după plecarea avocatului, Ratner şi Corcoran ieşiră din ascunzătoarea lor ca să-şi revendice din nou dreptul asupra lui Jess. O conduseră pe coridor până la uşa îmbrăcată în lambriuri din lemn, care dădea în sala de judecată.

Primul proces al lui Jess se ţinuse la Old Bailey[34], clădire de o grandoare rece. Prin comparaţie, sala de astăzi părea o cutie. Îi amintea lui Jess de sălile de clasă din gimnaziul unde învăţase: locuri unde domiciliezi pe o perioadă limitată de timp, dar care nu sunt ale tale şi nici nu te simţi acasă în ele, conduse de alţi oameni, cărora tu trebuie să le arăţi recunoştinţă mereu. Acum îşi dădea seama că aşa fuseseră mai toate încăperile prin care trecuse de când plecase din casa mamei ei.

Erau trei judecători. Domnul judecător Foulkes, pe care Jess îl cunoscuse la audiere, împreună cu un bărbat şi o femeie, pe care nu-i mai văzuse niciodată. Nu existau juraţi. Pe o bancă din dreapta ei se aflau doi reprezentanţi ai Serviciului de Procuratură al Coroanei. Vizavi de aceştia, în stânga ei, era Brian Pritchard, care stătea între Paul Levine şi o femeie foarte tânără şi foarte atrăgătoare, îmbrăcată într-o rochie sobră, cu dungi foarte fine. Domnişoara Sackville-West, presupuse Jess. Paul îi adresă un zâmbet încurajator, dar era limpede că nu putea să-i spună nimic. Femeia o măsură cu o privire rece, apoi se uită în altă parte. Pritchard nu-i acordă nicio atenţie.

[34] Old Bailey – tribunalul Penal Central din Anglia şi Ţara Galilor (n.tr.).

Pe locurile destinate publicului stăteau mult mai puţini oameni decât se aşteptase Jess. Doar câţiva reporteri cu carneţele, blocuri pentru desen şi expresii plictisite. Probabil că spectatorii nu aveau acces la dezbaterea chestiunilor procedurale. Măcar aşa va fi mai multă linişte.

În primele câteva minute, cei trei judecători purtară o discuţie în şoaptă, iar toţi ceilalţi îi aşteptau politicoşi să termine. Apoi unul dintre ei – femeia – făcu semn grefierului. Acesta se ridică în picioare şi declamă:

— Instanţa de apel îşi începe şedinţa în procesul deschis de Procuratură împotriva Jessicăi Laurel Moulson. Prezidează onorabilul domn judecător Foulkes, onorabila doamnă judecătoare LePlastier şi onorabilul domn judecător Macclehurst. Instanţa va audia apelul împotriva pedepsei şi apelul anexat, împotriva pronunţării sentinţei, înainte de începerea şedinţei, apărarea a cerut trecerea în revistă a câtorva capete de acuzare, în afidavitul înaintat onoratei curţi.

— Foarte bine, domnule Pritchard, spuse LePlastier. Aveţi cuvântul.

Brian Pritchard se ridică în picioare.

— Mulţumesc, onorată instanţă! zise el. Cred că sunt mai multe chestiuni procedurale deosebit de importante în privinţa manierei în care procuratura şi-a prezentat şi tratat cazul în procesul clientei mele.

Alese un document de pe masa din faţa lui – primul dintr-un teanc de mărime considerabilă – şi îl ridică.

— Mai întâi, vă supun atenţiei punctul 1(a).

Citi cu voce tare documentul, care curând se diviză în subcapitole şi sub-subcapitole. Anumite articole făceau referiri la alte articole. Legile erau menţionate folosindu-se doar numărul şi data intrării în vigoare. Precedentele erau identificate prin numele acuzaţilor din cazuri despre care Jess nu auzise. Tema generală era distincţia, din perspectiva legii, între uciderea din culpă şi omorul calificat. Însă argumentele erau atât de abstracte şi încâlcite, că îţi era uşor să scapi din vedere ce anume presupunea omorul calificat.

Judecătorii analizară fiecare frază, uneori cerându-i lui Pritchard să reia – de trei sau patru ori – un punct deja discutat. La început, Jess încercă să urmărească discuţiile, dar renunţă curând. Nu cunoştea limba asta.

După mai bine de două ore de dezbateri, judecătorii se consultară din nou.

— Ei bine, spuse LePlastier, ne-aţi dat multe lucruri la care să reflectăm.

Se întoarse spre procurori.

— Domnule Anson, domnule Carlisle, aveţi ceva de adăugat?

Cei doi bărbaţi clătinară din capete, nu chiar la unison.

— Nu în acest moment, onorată instanţă, răspunse unul dintre ei. Evident că nu suntem de acord cu punctul de vedere exprimat de apărare în privinţa motivului. În orice caz, suntem de părere că această obiecţie a fost formulată şi la procesul iniţial. Aveţi recomandările noastre. Nu avem de gând să repetăm aceste argumente în instanţă decât dacă nu cumva onorata instanţă este dispusă să deschidă discuţia mai largă asupra *mens rea*[35].

Judecătorii şuşotiră ceva între ei, după care anunţară pauza de prânz.

Lui Jess i se aduse masa într-o cămăruţă din zona interzisă publicului, aflată în spatele sălii de judecată. Mâncă sub o copie a tabloului lui William Yeames, „And When Did You Last See Your Father?”[36], acompaniată doar de cele două gardiene de la Fellside. Femeile o lăsară în pace pe Jess, ocupate fiind cu bârfe mărunte şi cu punerea la punct a altor detalii din misiunea lor pe ziua respectivă. Jess mâncă puţin din sandviciul cu salată de pui, fără să-i simtă gustul. Apoi aşteptă în tăcere să reînceapă lucrările instanţei. Spera să treacă Levine pe la ea, dar nu se întâmplă asta. *Lasă-l să-şi vadă de treburile lui,* îi ceruse Pritchard. Însă chestia era că ea şi cu Pritchard nu erau întru totul de acord cu privire la care anume ar fi fost

[35] *Mens rea* (în lb. lat. în orig.) – textual: „minte vinovată”; în context juridic: „infracţiune comisă cu intenţie” (n.tr.).

[36] Pictură în ulei – „Şi când ţi-ai văzut ultima oară tatăl?” (n.tr.).

aceste treburi ale lui Paul Levine.

De dincolo de fereastră se auzeau vag scandările protestatarilor. Nu reuşea să desluşească totul, dar îşi auzi numele şi cuvintele care rimau erau „moartă” şi „crudă soartă”. Aşa că pricepu esenţa.

La începutul şedinţei de după-amiază, judecătorii au dezbătut decizia asupra problemei ridicate de Pritchard – anume, dacă fusese în ordine s-o judece pe Jessica Moulson pentru omor calificat, din moment ce nu avusese intenţia să-l ucidă pe Alex Beech. Şi au decis că fusese perfect în ordine, neţinând seama de evidenta contradicţie. Un plan care are drept rezultat moartea cuiva este în sine *mens rea,* intenţia care, în baza legii, face diferenţa dintre omorul calificat şi simpla ucidere din culpă. Faptul că acest plan a eşuat, ducând la decesul altei persoane, nu trebuie şi nu poate fi considerat o circumstanţă atenuantă.

Brian Pritchard încasă lovitura cu o plecăciune abia schiţată şi trecu la următorul punct de pe lista lui foarte lungă: prezentarea probelor aduse de acuzare la primul proces.

Şi din nou lui Jess i-a fost greu să urmărească toate meandrele discuţiilor, şi aşa înfiorător de plictisitoare; până când, din senin, dezbaterea deveni puţin mai aprinsă. Pritchard vorbea despre obligaţia de a face public şi a dezbate dacă – de exemplu – imaginile obţinute de la o cameră de supraveghere (ca aceea din faţa blocului unde locuiau Jess şi Alex Beech) pot fi admise ca probă. Avocatul sugera că acuzarea ar fi trebuit să identifice anumite fragmente ale înregistrării, pe care să le prezinte în instanţă. Judecătorii au fost de o cu totul altă părere.

— În cazul acesta, putem presupune, onorată instanţă, spuse Pritchard, că această înregistrare, în totalitatea ei, poate fi adusă ca probă acum.

— Vă rog, domnule Pritchard, nu mai insistaţi, îi spuse tăios judecătorul Macclehurst. Nu uitaţi că timpul este divizibil la infinit. Dacă ţineţi cu tot dinadinsul să deschideţi această cutie a Pandorei, gândiţi-vă mai întâi că vă va fi foarte greu s-o închideţi la loc.

— Onorată instanţă, eu doar încerc să stabilesc dacă se poate considera că această probă a fost analizată în mod adecvat.

— Atunci, consideraţi că aşa a fost.

Cuvintele au fost rostite pe un ton sec, stârnind zâmbetele reporterilor şi o grimasă amuzată din partea grefierului. Pritchard păru mai degrabă bucuros decât iritat. Îi aruncă o privire lui Paul Levine – privire pe care Jess o surprinse, însă fără să o înţeleagă.

— Vă sunt recunoscător pentru această clarificare, onorată instanţă, spuse el cu blândeţe.

Şi au ţinut-o tot aşa, parcă la nesfârşit. Pritchard perora despre tot felul de detalii. Iar Jess încercă o vreme să-l urmărească – în fond, despre viaţa ei era vorba acolo – dar, în cele din urmă, se declară învinsă. Îşi decuplă privirea şi mintea şi plecă de acolo.

Trupul îi rămase la locul lui. Însă cealaltă parte a ei, partea aceea care hoinărea noaptea împreună cu fantoma lui Alex Beech, ieşi cu grijă din carapace şi se desfăşură. Imediat se stinseră toate zgomotele din sala de tribunal – nu numai vocea tunătoare a lui Pritchard, ci şi sunetele tuturor respiraţiilor, foşnetul hârtiilor, milioanele de zgomote ale trupurilor de acolo.

Şi se simţi cuprinsă de un sentiment ameţitor de uşurare. Nimeni nu o putea urmări până aici ca s-o aducă înapoi. Era ca una dintre scenele acelea din filmele vechi, unde cineva pune o pernă sau un palton sub pături, ca să dea impresia că se află în pat şi doarme dus, când, de fapt, se furişează afară din casă.

Jess dădu ocol sălii, ferindu-se de razele soarelui care intrau prin luminatorul din tavan. Alex îi spusese că lumina îi făcea rău. Dar Jess nu o simţea ca pe o durere, ci ca pe un fel de presiune: razele strălucitoare păreau nişte valuri care îi loveau corpul imaterial şi se văzu nevoită să le opună rezistenţă pentru a putea rămâne pe loc.

Studie câteva dintre portretele pe care i le făceau ziariştii. Majoritatea foarte bune, deşi în unele privirea ei goală şi plictisită fusese transformată într-una războinică

şi sinistră. Citi şi notiţele reporterilor, pe cele scrise normal, nu stenografiate. Cele mai multe conţineau descrieri ale ei sau fragmente, impresii, cuvinte şi propoziţii disparate care aveau să fie compilate mai târziu. *Ochi morţi, ochi reci, ochi împietriţi* – scrisese unul. Iar altul subliniase de două ori cuvintele *calm nefiresc.* Probabil că impresia asta o lăsa. Alţi reporteri nu scriseseră încă nimic – poate că se păstrau pentru momentul când lucrurile aveau să devină cu adevărat interesante. Presupunând că asta se va întâmpla vreodată.

Jess se simţi tentată să cutreiere mai departe, dar probabil că era o idee proastă. Nu era exclus ca Pritchard sau unul dintre judecători să-i adreseze câteva cuvinte, să-i pună o întrebare şi nu voia cu niciun chip să-i fie descoperită starea catatonică.

Oare îşi putea mişca trupul când se afla în afara lui? Îşi îndoi degetele de la mâna imaterială, sperând că astfel va obţine o reacţie din partea celor adevărate. Dar nu se întâmplă absolut nimic. Nu se miră, dar se simţi puţin speriată, gândindu-se cât de neajutorat îi era corpul atunci când îl părăsea. Se furişă înapoi şi intră la loc în el, simţind nişte furnicături de uşurare.

Epuizată în urma acestui episod, ridică ochii la ceasul de pe peretele sălii de judecată şi îşi dădu seama că trecuse mult mai puţin timp decât îşi imaginase ea. Aventura extracorporală, care ei i se păruse un fel de odisee, nu durase decât vreo două minute.

Era secătuită şi din punct de vedere emoţional. Experienţa îi dăduse un sentiment superb de libertate, însă reintrarea în corpul ei o făcuse dureros de conştientă de faptul că acest sentiment nu era decât o iluzie. Indiferent cât de departe i-ar fi hoinărit mintea, ea va fi în permanenţă legată de trup.

Era legată şi de altele. Pachetul lui Grace o aştepta – lipit în spatele rezervorului din cabina din mijloc – în toaleta de lângă încăperea unde fusese în pauza de prânz. Indiferent dacă îl lua sau îl lăsa acolo, tot ar fi avut de suportat consecinţele alegerii făcute.

Într-un final, Pritchard termină şi se aşează la locul lui. Judecătorii îi întrebară din nou pe reprezentanţii acuzării dacă au ceva de spus. De data asta aveau, şi aşa a trecut o altă oră, în care au desfiinţat, punct cu punct, argumentaţia lui Pritchard. Iar judecătorii le-au dat dreptate tot punct cu punct.

Pritchard făcuse mai mult de zece întâmpinări separate de-a lungul zilei şi nici măcar una nu i-a fost acceptată. Dar nu părea deloc deranjat. Poate unde se gândise mereu că nu aveau nicio şansă să obţină invalidarea primului proces.

Însă atunci când luă cuvântul pentru ultima oară, atitudinea lui părea cumva schimbată. Stătea mai drept, iar tonul îi era mai combativ.

— Onorată instanţă, spuse el, mai rămâne doar chestiunea depoziţiilor.

— Nu admitem această discuţie, spuse LePlastier. Am citit obiecţiile dumneavoastră, domnule Pritchard, dar o asemenea dezbatere s-ar îndepărta extrem de mult de la menirea acestei instanţe de apel, care se ocupă numai de verificarea respectării procedurilor legale, nu de probe sau depoziţii, indiferent cât de tare le-aţi contesta dumneavoastră.

— Sigur că da, onorată instanţă, se grăbi să încuviinţeze Pritchard. Numai că eu nu mă refer la depoziţiile pe care le-am contestat, ci la mărturiile care nu au fost făcute. În ziua a douăsprezecea din procesul clientei mele, prietenul ei, John Street – unicul martor ocular al evenimentelor pertinente – a fost chemat să depună mărturie. Spre finalul aceleiaşi zile, am început să-l interoghez şi eu. Însă nu am putut încheia acest interogatoriu, deoarece domnul Street s-a internat în spital chiar a doua zi. Parcă din cauza unor complicaţii apărute la grefele de piele de la mâini. Şi nu a mai fost posibil să-l rechemăm în boxa martorilor în restul zilelor rămase din proces.

Judecătorii îl priveau cu atenţie. La fel şi reprezentanţii acuzării. Lui Jess i se păru că aude cum le pică tuturor fisa.

— Prin urmare, reluă Pritchard, după o pauză de efect,

mi se pare firesc ca apărării să i se permită reluarea interogatoriului domnului Street. Altminteri, singura variantă rămasă ar fi să anulaţi procesul şi să o luăm de la capăt, chiar de la uvertură.

Judecătorii se consultară. Pritchard îi aşteptă să dea o decizie. Chipul lui era impasibil, dar i se ghicea încordarea în poziţia corpului. Paul Levine îşi sprijinea bărbia în pumn, acoperindu-şi gura cu încheieturile degetelor.

— Iar dumneavoastră, domnule Pritchard, îl întrebă judecătorul Foulkes, sunteţi de părere că, dacă în mărturia domnului Street ar apărea ceva care să pună sub semnul îndoielii condamnarea clientei dumneavoastră, atunci procesul va fi invalidat?

— Şi pedeapsa anulată. Exact, onorată instanţă.

— Chiar credeţi că acesta ar fi rezultatul? îl întrebă judecătorul Macclehurst.

Pritchard ridică din umeri.

— Probele sunt probe, onorată curte. Ies la suprafaţă ca uleiul deasupra apei.

Judecătorii se sfătuiră din nou, de data aceasta doar câteva secunde.

— Foarte bine, spuse Foulkes. Este o procedură ieşită din comun, dar trebuie să recunoaştem că situaţia este una excepţională şi nu credem că există probabilitatea stabilirii unui precedent. Aşa că vom permite chestionarea martorului.

— Vă mulţumesc, onorată instanţă! spuse Pritchard. În cazul acesta, nu mai am nimic de adăugat. Dacă distinşii mei colegi nu au alte chestiuni de pus în discuţie…

Nu aveau. Judecătorii se ridicară. Grefierul strigă:

— Toată lumea în picioare!

Şi dezbaterile din ziua respectivă se încheiară.

Jess a fost scoasă din sala de judecată pe aceeaşi uşă pe unde intrase. Coridorul scurt mirosea acum foarte puternic a dezinfectant, de unde înainte mirosise a praf şi ceară de parchet. Se întrebă dacă nu cumva igienizaseră locul unde îşi luase ea masa.

Acum pleca de aici. Dar peste o zi sau două… Poate că

erau suficient. Poate că Paul Levine obţinuse deja răspunsurile de care avea ea nevoie. Şi putea să câştige acest timp făcând ce i se ceruse.

— Trebuie să mă duc la toaletă, spuse ea, cu voce puţin nesigură.

— Păi, du-te, dacă-ţi vine, îi zise Ratner. Dar grăbeşte-te!

— Cred că am să trec şi eu pe acolo, se hotărî Corcoran.

Deschise uşa şi intră în toaletă înaintea lui Jess. Şi se îndreptă spre cabina din mijloc. Jess intră în cea din stânga şi rămase acolo în tăcere, cu spatele lipit de uşă. După ceva timp, o auzi pe Corcoran spălându-se pe mâini şi apoi uscându-şi-le la aparatul din perete. Se pregătea să audă şi uşa de la intrare închizându-se, ca să poată intra ea în cabina din mijloc. Dar se pare că gardiana se hotărâse s-o aştepte.

— Ai de gând să termini, Moulson? o întrebă ea chiar din faţa uşii de la cabină.

— S-ar putea să mai dureze puţin, spuse Jess. Cred că sunt cam constipată.

— Te rog, scuteşte-mă de detaliile astea!

Uşa toaletei scârţâi la deschidere şi bubui la închidere.

Jess se mută repede în cabina din mijloc şi se încuie înăuntru.

Pipăi în spatele rezervorului şi găsi pachetul. Trase de el şi avu o clipă senzaţia că nu îl va putea dezlipi. Dar, pe neaşteptate, se pomeni cu el în mână, cât pe ce să-l scape în vasul closetului.

Îl răsuci, studiindu-l cu atenţie. Era destul de voluminos, însă mult mai uşor decât ar fi sugerat dimensiunile lui.

Izul de dezinfectant era proaspăt şi puternic, copleşitor aproape. Cineva făcuse curat aici în timpul şedinţei de judecată. Vreo femeie de serviciu, cu un căruţ plin cu perii şi pungi şi produse de curăţat şi cu deplină libertate de deplasare între zona restricţionată şi restul clădirii. Jess putea să pună prinsoare că aşa ajunsese pachetul aici.

Şi acum? Avea doar trei variante. Să-şi lipească pachetul de abdomen, aşa cum i se spusese, şi să se ducă la gardienele care o aşteptau afară. Să-l pună la loc. Sau să-l

desfacă, să-i arunce conţinutul în WC şi să tragă apa.

— Haide, mişcă-te odată! Acum!

Jess tresări puternic. Atât de sonor fusese strigătul lui Ratner că, o fracţiune de secundă, crezuse că femeia era chiar lângă ea.

— Vin, vin, răspunse.

Nu mai avea vreme de gândit. Şi cu siguranţă nu mai avea vreme să scape de conţinutul pachetului. Iar dacă ar fi încercat să-l lipească la loc, în spatele rezervorului, probabil că ar fi făcut ceva zgomot. Aşa că urmă instrucţiunile pe care i le dăduseră Loomis şi Earnshaw. Îşi strecură pachetul sub bluza de trening şi îşi lipi de piele capetele benzii adezive.

Înainte de a descuia uşa, îşi aduse aminte să tragă apa.

Ratner o aştepta afară, cu braţele încrucişate peste piept şi cu o privire fioroasă în ochi.

— Nu mi se plătesc orele suplimentare, spuse ea.

— Scuze, murmură Jess.

Gardiana o mâna afară, ca pe o viţică proastă. Corcoran venea în urma lor, cu o sprânceană ridicată, ca şi cum ar fi vrut să spună că nu înţelegea rostul acestui zor exagerat. Străbătură coridorul şi ieşiră în curtea micuţă, unde le aştepta duba.

Dar şi Paul Levine.

— Îmi permiteţi să schimb o vorbă cu clienta mea? o întrebă el pe Ratner.

— Avem un program foarte strict, îi zise gardiana cu răceală. Va trebui să o faceţi prin metodele standard, în timpul orelor de vizită.

— Ei, asta-i! exclamă Corcoran. Nu mai contează câteva minute. Dar să nu vă lungiţi, bine?

Ratner o privi cu dezaprobare, dar nu se opuse. Cele două femei se retraseră spre spatele dubei.

Paul se întoarse cu spatele la ele şi începu să vorbească în şoaptă, ca să nu poată fi auzit, chiar dacă gardienele se aflau la depărtare de doar doi sau trei metri de ei.

— Cum ţi s-a părut ziua de azi? o întrebă el pe Jess.

— În regulă, ridică ea din umeri. Nu mi s-a părut că s-au

întâmplat lucruri deosebite.

— Ai fi surprinsă să afli câte s-au întâmplat, îi spuse Paul. Oricum, mâine o să fie altfel. Şi mă tem că îţi va fi mai greu. Dar n-avem cum să evităm asta.

Pe chipul lui se citea îngrijorarea. Lui Jess îi trecu prin minte să-i povestească despre Grace, dar cum s-o facă? Cu voie sau fără voie, făcea parte dintr-o reţea de traficanţi de droguri. Chiar acum avea un pachet lipit de abdomen. Dacă o deconspira pe Grace, se deconspira şi pe ea însăşi şi probabil că şi-ar fi ratat orice şansă la apel. Plus că i s-ar fi întâmplat şi altele, din moment ce majoritatea deţinutelor din Goodall implicate în afacerea lui Grace îşi aşteptau judecarea apelurilor sau rejudecarea proceselor. Nu. Nici vorbă. Nu-i putea spune lui Paul.

Tânărul avocat vorbea mai departe – explicându-i la ce anume se referise când îi spusese că ziua următoare va fi mai grea.

— Vrem să recapitulăm absolut tot ce aţi spus în depoziţiile iniţiale tu şi cu John Street. Să revedem filmul evenimentelor din noaptea incendiului. Să le studiem la microscop. Îmi închipui că te va durea să retrăieşti o parte din lucrurile astea.

— O să fie bine, îl linişti Jess.

Evident, o minciună, dar una care nu o deranja. Relaţia ei cu Alex Beech nu se mai rezuma la episodul acela tragic, ci mergea mai departe. Începuse să-şi răscumpere păcatele.

Cu o recidivă. Pachetul cu droguri, lipit de pielea ei ca un parazit scârbos. Parcă îl şi simţea cum se mişcă şi nu-i era greu să şi-l imagineze că-i sapă în carne ca să-şi facă vizuină.

Făcu un efort să-şi alunge gândul ăsta din minte. Alex. Doar Alex conta acum.

— Scrisoarea, îi spuse ea lui Paul. Ai reuşit să…

Avocatul expiră cu putere. Ca un oftat. Deloc un sunet încurajator.

— Da, am reuşit. Mi-ai cerut să aflu dacă Alex Beech a fost transferat de la o altă şcoală la cea de pe Planter’s

Lane. N-am putut obţine acces direct la dosare, dar nu există niciun motiv pentru care să ne închipuim că acest transfer ar fi avut loc. Soţii Beech locuiau de multă vreme în Orchard Court – s-au mutat acolo cu aproximativ opt ani înaintea ta, când Alex era foarte mic –, iar adresa asta îi plasează în raza şcolii de pe Planter's Lane.

— Asta nu-i o dovadă. Nu demonstrează că Alex n-a fost şi la altă şcoală.

— Sunt avocat, Jess. Crede-mă că ştiu ce poate fi considerat dovadă şi ce nu. Nu am terminat ce aveam de spus.

— Scuze. Continuă.

— Mi-ai spus că te interesează o anume şcoală – una cu o capră şi un steag pe emblemă şi cu mottoul *Dum spiro spero.* A fost destul de greu, dar am găsit şcoala asta. Dar nu-i o capră, ci mai degrabă un miel – Mielul lui Dumnezeu. Se cheamă „Şcoala Bishop Borley". Pe vremuri a fost o şcoală catolică, după care, prin anii optzeci, s-a deschis tuturor confesiunilor. Însă trebuie să-ţi spun că există două motive foarte solide pentru care Alex Beech nu ar fi putut s-o frecventeze. În primul rând, nu se află în Londra, ci în Nottingham.

— Şi Alex nu poate să aibă rude în Nottingham?

— Nu *ar fi putut* să aibă, vrei să zici? Probabil că da, murmură Paul, clătinând din cap de parcă nici el nu credea ce spune. Dar este în Bridgeside. O zonă jalnică. Aproape o mahala.

— Ţi s-a părut cumva că soţii Beech ar face parte din înalta societate?

Imediat Jess regretă acest comentariu, dar o irita direcţia în care o apucase discuţia şi reacţiona agresiv. Surâse şi ridică din umeri, încercând prea târziu să dea aer de glumă ironiei de neam prost pe care o făcuse.

— Cred că se situează pe treapta mai puţin avută a clasei mijlocii, cum spun politicienii, răspunse cu blândeţe Paul. Dar nu asta-i dovada concludentă.

— Bine.

— Dovada concludentă este aceea că Bishop Borley este

şcoală de fete.

Luată prin surprindere, Jess căscă ochii la el.

— Păi… atunci… bolborosi ea. Nu-i…

— Ce să fie?

Tonul lui Paul era tot neutru, dar pe chip i se citea oboseala şi, poate, un fel de resemnare.

— Vrei să mă întrebi dacă nu-i posibil să se fi încurcat dovezile? Sau dacă Alex şi-a făcut schimbare de sex? Nu, Jess. N-am găsit nimic în sensul ăsta. Şi, din moment ce nu mi-ai spus cu toată sinceritatea ce anume cauţi, sau de ce, nu am mai putut face nimic altceva.

Jess căută un răspuns. Dar nu mai avea decât adevărul. Din clipa în care sesizase interesul lui Paul faţă de ea, îl folosise ca să obţină ce îşi dorea. Nici măcar o secundă nu se gândise la el altfel. *Cred că dumneata ai un efect deconcertant asupra domnului Levine.*

Fără să se gândească, se repezi la el şi îl îmbrăţişă. În afară de Alex, doar el i-ar fi putut preţui atingerea, numai că, luat prin surprindere, tânărul se crispă şi apoi se cutremură puternic. Dar imediat se relaxă, îşi lipi obrazul de al ei – de obrazul ei desfigurat, unde îi fusese reconstruită faţa – şi scoase un sunet care semăna foarte mult cu un suspin.

Ratner strigă din spatele lor.

— Nici să nu vă gândiţi la asta!

O mână o apucă pe Jess de umăr, dar nu cu asprime.

— Hei! îi atenţionă Corcoran. Vino, Moulson! Domnule Nu-Ştiu-Cum-Te-Cheamă, nu cred că ai dreptul la vizite conjugale.

Ratner deschise uşa dubei şi Corcoran făcu un pas în spate ca să-i permită lui Jess să urce. Aceasta rămase neclintită încă o secundă.

— Mulţumesc, Paul! îi zise ea. Mulţumesc pentru tot! Îmi pare rău dacă tu crezi că m-am folosit de tine… Adevărul este că am făcut-o. M-am folosit de tine. N-am vrut, dar… încercam să fac un lucru bun. Să-mi ţin o promisiune.

— Nu-i nimic, spuse Paul, tulburat la culme. Nu-i nimic.

Mi-a făcut plăcere să te ajut.

— Terminaţi odată cu futaiul ăsta! zise Ratner.

Se băgă între Jess şi Paul, obligându-l pe avocat să se dea înapoi. O apucă de braţ pe Jess şi o sili să se urce în dubă. Corcoran se sui în urma lor.

— Încearcă să dormi bine la… mai strigă Paul în urma ei.

Dar cuvintele i-au fost retezate odată cu închiderea portierei.

64

Tot drumul înapoi la penitenciar, prin ţinutul de o frumuseţe dezolantă al mlaştinilor, Jess nu scoase niciun cuvânt şi nici nu-şi ridică privirea.

Alex îi ceruse doar două lucruri – să îl reunească cu prietena lui şi să afle numele fetei care îi era duşman. Băiatul voia să şi le amintească pe amândouă: şi pe fata care îl iubise, şi pe aceea care îi făcuse rău. Iar Jess dăduse greş în ambele privinţe. Nu avea nimic să-i ofere. Nu avea nimic să-i spună.

Iar pachetul ăla lipit de abdomen era o povară aproape la fel de apăsătoare. În loc să se întoarcă la Fellside cu indicii, răspunsuri, revelaţii, se întorcea cu droguri pentru micuţul imperiu al lui Harriet Grace. Cât de tare te poţi îndepărta de mântuire dintr-un singur salt?!

Şi nici nu găsea o poziţie în care pachetul să nu o deranjeze. Dacă-şi încrucişa braţele, l-ar fi ascuns mai bine vederii celor din jur, dar poate că le-ar fi atras atenţia faptul că ieşea în relief linia dreaptă de sub bluza de trening. Dacă stătea cu mâinile în jos, se simţea mai dezgolită şi lipsită de apărare. Era insuportabil de conştientă de umflătura pe care o făcea pachetul, de colţurile lui drepte, chiar şi de greutatea lui – infimă la început, dar acum din ce în ce mai imposibil de suportat.

Avea sentimentul că era împinsă, la modul cel mai propriu, spre o hotărâre pe care nu era pregătită să o ia. Iar atunci când va ajunge la Fellside, nu va mai putea face nimic. Atunci se va pomeni prinsă între Liz Earnshaw şi Carol Malaca Loomis – între ciocan şi nicovală.

Zidul înalt al penitenciarului le ieşi în întâmpinare şi le dădu drumul înăuntru. Duba se opri, iar gardienele o împinseră pe Jess prin punctele de control ale celor trei porţi. La cea exterioară, Corcoran semnă de venire pentru toate. La cea interioară, un paznic înregistră manual întoarcerea lui Jess, iar funcţionara de la birou o înregistră electronic.

— Ne daţi o altă dubă mâine? întrebă Ratner. Asta pute a pişat.

— Atunci nu vă mai pişaţi în ea, o sfătui funcţionara, izbucnind în hohote de râs.

Corcoran i se alătură. Ratner îşi păstră expresia împietrită.

Cele două gardiene o duseră pe Jess până la Goodall, unde mai trebuiau să treacă prin încă două porţi. Într-un final, deschiseră uşa de la sala de bal, unde Jess se aştepta să fie lăsată în pace. Se îndepărtă de cele două femei şi se amestecă printre celelalte deţinute, aidoma unei bărci de pescuit care se desprinde de remorcher. Dar nu-i merse figura. Ratner o bătu pe umăr şi-i arătă scările.

— Marş!

Jess nu se supuse, pentru că nu înţelegea ce i se cere să facă.

— E perioada de socializare, le aminti ea. Cred că… am să rămân aici.

— Ba n-ai să rămâi nicăieri, o repezi Ratner. Din ordinul domnului Devlin.

Jess tot nu pricepea mare lucru, deşi ceva lumină parcă începuse să i se facă în minte.

— Dar…

— Eşti consemnată în celulă pe toată perioada apelului. Ştii cât de populară eşti aici, Moulson. Poate cineva o să creadă că ai să ieşi mai devreme şi o să-şi dorească să te împiedice. Aşa că o să stai cuminte înăuntru şi o să faci nani frumos.

Ratner o apucă strâns de mână şi o întoarse, dar cu mai multă răutate decât o făcuse la tribunal.

— Ia vino de mă ajută! îi zise ea lui Corcoran.

Aceasta nu prea înţelegea ce se întâmplă.

— Aşa a zis Dennis?

— Da, aşa a zis. Apuc-o de mâna ailaltă!

— Scuze, Moulson, murmură Corcoran.

Şi, cu toate că nu o strângea de braţ la fel de tare ca Ratner, Jess se pomeni prizonieră între cele două femei, care o împingeau hotărâte spre scară. Ratner era cea care

impunea ritmul – un fel de marş grăbit. Iar Jess aproape se împiedică înainte să ajungă la primul etaj.

Deţinutele din sala de bal se uitau toate la ea, având pe chipuri expresii mai degrabă curioase decât ostile. Pentru multe dintre ele Jess Moulson era deja ceva personal. Le apăruse mult prea des în vise în ultima perioadă.

Iar Jess era mult prea şocată ca să poată gândi, nu că ar fi avut la ce. Ce i se întâmpla ei acum nu era urmarea unei decizii a conducerii, ci a lui Grace. Pentru că Grace trebuia să se asigure că Jess livra marfa la timp şi nu avea încredere că o va face cu de la sine putere. Probabil că deja Earnshaw şi Loomis îşi făceau de lucru în apropierea celulei ei, unde vor intra de îndată ce vor dispărea gardienele.

Iar gândul acesta îi întări hotărârea. Poate că se băgase singură în rahatul ăsta, fără să-şi dea seama ce face, mânată fie de teamă, fie de pragmatism sau de dorinţa fierbinte de a rămâne în viaţă ca să-şi facă datoria faţă de Alex. Numai că acum avea ceva mult mai valoros de dat la schimb. Şi o făcu fără să mai stea pe gânduri.

La jumătatea distanţei dintre sala de bal şi etajul întâi, grăbi mult pasul şi se lăsă pe spate în acelaşi timp. Astfel, picioarele ei continuau să urce treptele, iar toată greutatea îi era susţinută de cele două gardiene.

Împinse din călcâie şi se rostogoli peste cap.

Poate că cele două femei ar fi reuşit s-o împiedice dacă ar fi bănuit ce urmează, numai că încercau să o susţină de la mijloc în jos şi nu erau atente la ce făcea cu partea superioară a trupului. Jess se rostogoli pe trepte, răsucindu-se în aşa fel încât să aterizeze pe o parte, pentru că nu voia să-şi rupă coloana. Ridică o mână ca să-şi protejeze capul, cu cealaltă se apucă de burtă, ca nu cumva să se spargă pachetul cu prafuri. Şi aşa se duse de-a dura până jos, acompaniată de ţipătul de surpriză al lui Corcoran şi de înjurătura lui Ratner („Rahat!”). Din păcate, nu-şi putuse lua suficient elan ca să facă o tumbă corectă, aşa că nu reuşi decât să alunece pe trepte şi să se izbească dureros de podeaua sălii de bal.

Toate femeile de acolo alergară la ea să vadă dacă s-a lovit rău, să-i ofere ajutorul sau doar să fie martore la ceva mai interesant decât cursele de gândaci.

Ratner o înşfăcă de braţ ca s-o ridice, dar câteva zeci de voci îi strigară să n-o facă. Ratner ezită şi-i aruncă o privire lui Corcoran, care clătina şi ea din cap.

— Poate s-a lovit la coloană, spuse Marge Todd. Dacă o mişti, poţi s-o nenoroceşti pe viaţă.

— Sună la infirmerie! îi spuse Corcoran lui Ratner. Rămân eu cu ea.

— N-are nici pe dracu', mormăi Ratner.

— N-avem de unde să ştim. Cheamă-l pe domnul doctor.

Ratner lăsă impresia că ar mai fi avut ceva de spus, dar îşi înghiţi vorbele şi se duse să îndeplinească ordinul. Jess zăcea pe podea, încercând să pară zdruncinată şi confuză. Iar atunci când Corcoran o întrebă cum se simte, nu-i răspunse nimic.

După vreo două minute, apăru în fuga mare Patience DiMarta. Examină nasul spart al lui Jess, se uită la mâna ei zgâriată, după care începu s-o palpeze, căutând şi urmele altor lovituri.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

— A căzut pe scară, răspunse Corcoran.

— A căzut? se indignă Ratner. Nebuna s-a aruncat singură în cap.

— Îţi simţi picioarele? o întrebă DiMarta pe Jess.

— Da.

— Atunci, mişcă-le!

Şi Jess le mişcă, spre marea satisfacţie a infirmierei.

— Ce zici? Crezi că poţi să te ridici?

Jess se ridică în capul oaselor, dar încet şi cu multe strâmbături şi gemete.

— Bine, spuse DiMarta. O preiau eu.

— Dar trebuie să fie consemnată în celulă, se opuse Ratner.

DiMarta îi aruncă o privire neatentă, ca şi cum gardiana nu ar fi fost decât un scaun care se apucase să-i vorbească.

— Foarte bine, zise ea.

Şi apoi i se adresă lui Jess.

— Hai cu mine! Din câte-mi dau seama, n-ai păţit nimic la picioare.

O ajută să se ridice, iar Jess reuşi să joace cu multă credibilitate rolul rănitei care nu mai ştie ce înseamnă a merge pe propriile-i picioare.

Dar Ratner nu se lăsă.

— Am ordinele mele. Trebuie să rămână…

— N-am de gând să-ţi contest ordinele, îi aruncă DiMarta peste umăr. Dar este rănită. Vine cu mine.

Ratner se afla între ele şi uşă şi rămase acolo câteva secunde, uitându-se fioros la infirmieră, cântărindu-şi opţiunile.

DiMarta îi vorbi rar şi foarte clar, de parcă ar fi fost convinsă că are de-a face cu o imbecilă.

— Du-te şi citeşte regulamentul! Caută situaţii asemănătoare! Chiar nimic nu ştii? Dacă păţeşte ceva, eu trebuie s-o plătesc de bună.

Argumentul era irefutabil. Una dintre cele mai importante sarcini ale infirmeriei era să se asigure că penitenciarul Fellside, conducerea şi proprietarii lui erau feriţi de orice răspundere în eventualitatea vreunui accident al uneia dintre deţinute. Odată cu apariţia lui DiMarta în sala de bal, ei îi revenea jurisdicţia. Tot ce mai putea face Ratner era să se dea la o parte din drum, ceea ce şi făcu acum, în silă şi clocotind de furie.

— Vezi că poţi? spuse cu asprime DiMarta. Mulţumesc foarte mult!

65

Sylvie Stock se afla în infirmerie când ajunse DiMarta cu Moulson. Şi nu-i pică prea bine.

— Ce caută asta aici? izbucni ea.

— A căzut, spuse Patience. Nu-i nicio problemă, Sylvie. Mă ocup eu de ea.

O puse pe Jess să şadă pe un scaun cu spătar drept, îi dezinfectă zgârieturile de la mână şi îi curăţă faţa de sânge. Încă îi mai curgea puţin sânge din nas, aşa că infirmiera îi întinse o batistă din hârtie pe care să şi-o ţină dedesubt.

— Ar fi bine să te dezbraci, îi spuse ea. Să vedem dacă nu ţi-ai rupt ceva.

Jess simţi gust de fiere în gură. Momentul deciziei avea propriul gust, unul amar şi iute.

— Am nevoie la toaletă, zise ea.

DiMarta dădu din cap.

— Bine. Ştii unde este.

— Şi aş dori să vorbesc cu domnul doctor Salazar, dacă se poate.

După ce Moulson îşi târâse picioarele până la toaletă, DiMarta îi aruncă lui Stock o privire lungă, întrebătoare.

— Ciudată reacţie! comentă ea.

Sylvie ridică indiferentă din umeri.

— Nu-mi place femeia asta. Dar se întâmplă să antipatizezi pe cineva de la prima vedere. Însă, chiar dacă persoana respectivă a omorât un copilaş nevinovat, asta n-o să-mi afecteze judecata profesională.

— Nu, îi dădu dreptate Patience. Sigur că nu.

— Nu glumesc, se răsti la ea Stock. Sunt infirmieră, Patience. Îmi îndeplinesc îndatoririle de serviciu. Când m-ai văzut tu că nu-mi fac treaba?

— Niciodată, răspunse DiMarta. Ascultă, nu vrei să te duci tu şi să-i zici lui Sally că Moulson e aici şi că vrea să vorbească ceva cu el?

— Bine, mormăi Sylvie.

Şi ieşi, trântind uşa după ea.

Nici zece metri nu făcuse pe coridor, că izbucni în lacrimi. Pur şi simplu era prea mult. Da, făcuse un lucru îngrozitor, însă fusese doar un accident şi nu era corect să se întoarcă şi să o tortureze iar şi iar. Iar Sally ştia totul. Sally ar fi putut să o arunce în şanţ fără nicio explicaţie, oricând ar fi avut el chef.

Iar gândul ăsta era greu de suportat. O aducea la disperare. O împingea până pe marginea unei prăpăstii interioare, de unde întâmplarea sau soarta aveau să-i dea brânci.

66

Jess intră în toaletă, se încuie pe dinăuntru şi se lipi de perete, cu ochii închişi. Atât de sleită de puteri se simţea, că nu se mai putea ţine pe picioare. Pachetul de droguri de pe abdomen se impregnase cu fierbinţeala corpului ei ca o cărămidă în cuptor. Îi era şi frică să-l atingă.

Îşi ridică bluza de trening şi dezlipi banda adezivă, mirându-se că punga din plastic era, de fapt, rece şi umedă.

Avu nevoie de multă vreme ca să arunce drogurile în closet. Mai cu seamă pastilele refuzau să ia calea canalului şi tot apăreau la suprafaţă, până când Jess reuşi să scape de ele aruncând multe bucăţi de hârtie igienică deasupra lor, ca pe nişte plase de pescuit.

— Ce Dumnezeu tot faci acolo, Moulson? strigă DiMarta de la uşă.

— Burta, mormăi Jess.

— Ce zici?

— Mă doare burta, spuse ea mai tare. Am diaree. Ies imediat.

DiMarta ţâţâi din buze şi se duse să-i pregătească un pahar cu săruri de rehidratare.

— Multe mai pătimeşti, fetiţo! se apucă infirmiera să facă conversaţie.

Spunea vorbele astea oricărei paciente care prezenta simultan mai multe afecţiuni.

Jess trase apa încă o dată şi încă o dată, până dispărură complet toate drogurile. Împături bine pungile şi le vârî în buzunarul de la pantaloni. După care lăsă să curgă multă vreme apa de la robinet, pentru că asta se aştepta DiMarta să audă. Se spălă pe faţă. Se privi în oglindă. Stropii de apă rece i se prelingeau pe obraji ca nişte lacrimi.

O făcuse. Nu mai era cale de întoarcere. Îi declarase război lui Harriet Grace. Numai că uitase să se înarmeze.

Descuie uşa şi se întoarse în infirmerie.

— Ia, bea asta! îi spuse DiMarta, îndesându-i paharul cu

săruri în mână. O să te rehidrateze. Şi după aia, să-ţi scoţi hainele. Trebuie să văd cât de lovită eşti.

De data asta, Jess o ascultă. Dădu pe gât apa cu săruri. Se dezbrăcă în spatele paravanului desfăcut de infirmieră şi se supuse cuminte consultului. Cu multă meticulozitate, DiMarta căută umflături şi vânătăi – *multe* vânătăi erau pe corpul lui Jess, atât mai vechi, cât şi foarte noi –, îi testă articulaţiile, îi verifică pupilele şi îi făcu un control complet.

Nu terminase încă atunci când Sally îi strigă din cealaltă parte a paravanului.

— Eu sunt, Patience. Mi-a zis Sylvie…

— Ies imediat, Philip, îi răspunse DiMarta, singura dintre angajatele de la Fellside care îi spunea pe numele mic doctorului Salazar.

Jess se îmbrăcă la loc. DiMarta strânse paravanul.

— Am înţeles că ai ceva de vorbit cu mine, spuse Salazar, cu o mină preocupată. Azi a fost prima zi a apelului, nu-i aşa? Am văzut la ştiri. Vrei să-ţi dau ceva care să te liniştească un pic?

Jess şovăi. Asta era şansa ei, dar ce urma să spună rămânea bun spus. Iar dacă îi cerea ajutor lui Salazar şi el o refuza, nu mai avea nicio speranţă.

— Este… este ceva personal, spuse ea.

Şi făcu pasul decisiv.

— E vorba despre droguri.

67

Câteva secunde, secunde foarte lungi şi intense, Sally purtă o luptă mută cu sine însuşi.

Droguri.

De ce nu? Multe dintre deţinutele de la Fellside erau consumatoare sau foste consumatoare de droguri. Şi poate că Moulson nici nu vorbea despre drogurile ilegale. Poate se referea la medicamentele pe care i le prescrisese el, din acelea care dau dependenţă. Sau poate că avea o afecţiune pe care omisese să i-o dezvăluie. Poate că avea o mie de cu totul alte lucruri de mărturisit, de cerut, de divulgat.

Dar expresia de pe chipul ei îl puse în gardă. Şi, din senin, se simţi îngrozit, fără apărare, în faţa privirii ei asimetrice.

— Ce să zic, spuse el, nu cred că eu aş fi persoana potrivită pentru…

— O cunoaşteţi pe Grace? îl întrerupse Moulson. Harriet Grace, din Goodall?

Sally avu nevoie de un efort supraomenesc ca să nu-şi dea de gol spaima. Se duse la biroul lui şi se aşeză, pentru că îi tremurau prea tare picioarele şi nu voia ca DiMarta să bage de seamă.

— Patience, i se adresă el, răsfoind aiurea nişte dosare. Te superi dacă te rog să mă laşi singur cu domnişoara Moulson câteva minute?

DiMarta îi aruncă o privire şocată. Rugămintea lui era împotriva regulamentului. Mereu trebuia să fie o infirmieră de faţă când Salazar consulta vreo deţinută. Sigur, regula asta nu era întotdeauna respectată din cauza haosului din infirmerie, dar chiar să ceri să fii lăsat singur, când acest lucru nu era permis…

— Oricum trebuia să fac o pauză, spuse DiMarta, pe un ton cam înţepat.

O deranja că Sally nu avea încredere în discreţia ei. Îşi imaginase că au o relaţie foarte bună. Dar nu mai conta acum. Avea de gând să-şi ia tot concediul care îi mai

rămăsese pe perioada preavizului, aşa că asta era ultima ei săptămână la Fellside. Foarte curând, ea şi familia ei vor coborî din avion la Monfortinho, iar mlaştinile din Yorkshire vor deveni doar o amintire îndepărtată.

Când uşa se închise în spatele infirmierei, Salazar se întoarse către Moulson. Aceasta nu se ridicase de pe scaunul din plastic, cu spătar tare, unde o consultase DiMarta. Doctorul se uită la ea la fel cum se uitau pe vremuri creştinii la leii din arenă.

— Despre ce anume… începu el.

— Harriet Grace a vrut să mă folosească pe post de cărăuş de droguri, spuse Moulson. Şi o să mă omoare, dacă nu mă ajutaţi.

Doctorul ridică mâna, încercând să se ferească de informaţia asta, dar Moulson vorbi mai departe.

— Trebuia să iau un pachet de la tribunalul din Leeds. De la toaleta de acolo. Cabina din mijloc. Cred că le cere asta tuturor deţinutelor care merg acolo pentru judecarea apelurilor.

— Dar atunci… unde sunt…

— Drogurile? Le-am aruncat la WC chiar înainte să veniţi dumneavoastră. Am luat pachetul, dar după aia m-am răzgândit şi n-am mai vrut să i-l dau. Din cauza asta am căzut pe scară. Am vrut să pară un accident, dar n-a fost. Nu mi-a venit altă idee. M-am gândit că, dacă mă internaţi, poate că n-o să reuşească să ajungă la mine.

Sally era consternat. Tot ce spunea Moulson umplea golurile din planul pe care îl descoperise, la fel cum ultimele piese dintr-un puzzle îţi dau imaginea întreagă. Ăsta era marele secret, partea din afacerea lui Grace de care el nu trebuia să afle. Dar uite că acum ştia totul. Şi, în afară de Grace şi Devlin, probabil că era singurul din Fellside care descoperise cum funcţiona întreaga reţea de aprovizionare cu droguri.

Dar, dacă Moulson cerea azil politic, îşi alesese cel mai prost loc din toată închisoarea. Nu o putea ajuta – pentru că şi el lucra pentru Grace. Şi atunci când avea să afle că Moulson se ascunde în infirmerie, îl va trimite pe Devlin s-

o ia de aici, iar el va fi obligat să i-o dea.

— Îţi înţeleg problema, bâigui doctorul, cu ochii fugindu-i în toate direcţiile, doar ca să nu se uite la ea. Dar nu pot face nimic pentru tine.

— Vă rog! îl imploră Jess. Internaţi-mă doar câteva zile, până mă gândesc ce aş putea face în continuare. Am făcut o promisiune. Am promis ceva cuiva care are mare nevoie de mine. Şi nu-i nimeni altcineva care să-l poată ajuta, aşa că dacă eu…

Îşi înghiţi cu greu nodul din gâtul sfrijit.

— Dacă eu mor, rămâne singur.

— Da, da, înţeleg, spuse Sally.

Nu întrebă cine anume era persoana aceea misterioasă, pentru că bănuia că nu era decât o minciună spusă pentru a da mai multă greutate rugăminţii.

— Ştiu de ce este în stare Grace. Dar nu mă pot implica. Trebuie să te duci la director. Şi să-i spui lui tot ce mi-ai spus mie.

— Credeţi că m-ar ajuta?

Sally deschise gura, o închise, o deschise iar. Dar nu se auzi niciun sunet.

Dacă te-ar ajuta? Din câte îl cunosc eu, nu. O să-ţi zâmbească şi n-o să ridice niciun deget. Aşa gândea, dar nu apucă să-i împărtăşească şi lui Moulson părerea lui, pentru că, exact în momentul acela, uşa se dădu de perete şi în infirmerie intră Devlin.

Acesta nici nu-l băgă în seamă pe Sally, ci se uită drept la Moulson, deloc mirat s-o găsească aici. Probabil că îl anunţaseră Ratner sau Corcoran. Sau citise procesul verbal al incidentului.

— Trebuie s-o duc înapoi în celulă, anunţă el. Dacă ţi-ai terminat treaba cu ea.

Se îndreptă spre Moulson, cu mâna dreaptă întinsă.

Iar asta a fost picătura care a umplut paharul, dacă mai era nevoie de încă una. Siguranţa lui Devlin. Certitudinea lui că o va găsi pe Moulson în infirmerie dovedea că se simţea stăpânul ei şi că doar el hotăra ce avea să se întâmple mai departe cu ea.

Aşa că Sally i se puse în drum. Bine că nu a fost vorba decât de un singur pas, pentru că doctorul nu se simţea în stare de o călătorie mai lungă.

— Nu, zise el. Nu am terminat. Nici vorbă. Îmi pare rău, Dennis. Deţinuta aceasta are un traumatism suspect şi o ţin peste noapte aici ca să o putem supraveghea.

Devlin lăsa impresia că tocmai călcase într-un rahat de câine şi rahatul îl scotea tot pe el vinovat.

— Ce?!

— Am internat-o, spuse Salazar.

— Externeaz-o!

Moulson se uita la ei cu ochi mari, speriaţi. Devlin năvălise aici ca s-o ducă la Grace, fără să apeleze la vreun pretext sau subterfugiu. Iar doctorul care stătea între ei doi era cea mai sfărâmicioasă stâncă din lume.

— Cabinetul meu, decizia mea, Dennis! nu se lăsă Salazar.

— Ascultă bine la mine, Sally! îi zise Diavolul. Te înşeli amarnic!

— Cum spui tu, însă aici contează doar opinia mea medicală. Posibil traumatism. Aşa am scris în registru şi aşa rămâne.

Acum ochii lui Devlin aruncau flăcări spre doctor: obstacolul de care trebuia să se ocupe înainte de orice altceva. Puse mâna dreaptă pe mânerul bastonului.

— Traumatism, zici? Eşti sigur?

— Nu. Dar nici nu trebuie să fiu. O ţin sub observaţie.

Cu mişcări încete, foarte încete, Devlin îşi desfăcu bastonul de la centură.

Sally scoase un hohot răguşit de râs.

— Ce ţi se pare nostim aici?

— Că tu îţi imaginezi că o să mă sperii cu băţul ăla, spuse Sally cu voce piţigăiată şi încordată. Ai de gând să ne omori pe amândoi, Dennis? Să ne terciuieşti creierii chiar în clădirea administraţiei? Nu cred că-i o idee prea bună.

Devlin ridică bastonul aşa cum un profesor ridică indicatorul ca să arate ceva la tablă. Sally încremeni, însă

Diavolul doar îl lovi uşurel pe umăr.

— N-am zis că o să bat pe cineva, spuse el cu răceală. Traumatism. Bine. Tu eşti doctorul, Sally. Tu trebuie să iei în calcul toate riscurile. Ai făcut-o, da? Ai cântărit bine riscurile?

Sally privi în ochii celuilalt bărbat o secundă mai mult decât ar fi trebuit. Văzu furia care clocotea acolo şi aproape îşi pierdu cumpătul.

Dar tot reuşi să răspundă. Nici el nu ştia cum, dar reuşi.

— Da.

— Atunci, mă bazez pe tine.

Şi Diavolul îşi agăţă bastonul la loc, la centură. Îi mai aruncă o privire ciudată lui Moulson şi apoi se răsuci pe călcâie şi ieşi din infirmerie.

Sally se repezi la toaletă, unde-şi vărsă maţele în chiuvetă. Şi tot vărsă, până când din el nu mai ieşi decât o zeamă clară, ca saliva.

— Mulţumesc! îi spuse Moulson din spate.

— Încuie uşa! îi ceru Sally, cu glas înfundat.

— N-am cheia.

Fără să se întoarcă spre ea, doctorul vârî mâna în buzunarul de la halat, scoase cheia şi i-o întinse. Nu voia să fie văzut atât de murdar şi umilit. Îi numără paşii până la uşa infirmeriei. Auzi cheia învârtindu-se în broască.

Un gest simplu, nimic mai mult. Ca un fel de superstiţie. Ca atunci când arunci sare peste umăr sau baţi în lemn. Pentru că nu uşa aia îi va ţine departe pe Devlin şi Grace. Căci Devlin era gardian-şef în Goodall şi avea o cheie universală, care se potrivea la toate uşile de aici. Nu, îi va ţine departe faptul că infirmeria se afla în clădirea administraţiei. Nu poţi comite o crimă aici. Ar fi nebunie curată.

Dar nici să trăieşti aici nu poţi. Nu pe termen nelimitat. Iar în cazul lui Sally, nu peste ora opt. Atunci i se termina programul.

68

Devlin se duse direct în celula lui Grace ca să-i spună acesteia ce se întâmplase. Că o avusese pe Moulson chiar în faţa lui, dar nu o putuse lua de acolo. Nu era deloc bucuros că va trebui să facă asta şi a fost încă şi mai puţin entuziasmat de reacţia lui Grace care, bineînţeles, dăduse vina pe el.

— Salazar? strigă ea. Salazar te-a trimis la plimbare? Păi, omul ăla e ca o bezea prea arsă, Dennis!

N-avea cum s-o contrazică. Oricât de moale şi rotund era doctorul, întotdeauna avusese şi o latură mai ascuţită. Exact ca o bezea. Uşor de sfărâmat, dar tot te înţepa în gingii. Devlin se abţinu să mai comenteze, pentru că atunci Grace l-ar fi acuzat că îşi caută scuze. Aşa că spuse:

— O să mă ocup de Sally la momentul potrivit. Întrebarea este ce vrei tu să faci în privinţa lui Moulson.

— Nimic, răspunse Grace.

Îşi scoase iPod-ul şi începu să-i studieze meniul. Devlin înţelese că urma să audă muzică simfonică.

— Nimic? Vorbeşti serios? Face mişto de noi!

— Poate. Dar nimeni nu se atinge de niciun fir de păr din capul ei până nu aflu dacă a luat pachetul.

— Şi dacă nu?

— Atunci, o să se ducă altcineva să-l ia. Aşa cum s-a întâmplat şi data trecută.

Conectă iPod-ul la boxe, din care începură să răsune acorduri ascuţite de viori.

— Altcineva? Nu te ascunde după cuvinte, Grace! Spune-o! Despre mine e vorba.

— Evident, răspunse ea. Am mai discutat asta. Oricine altcineva ar putea face nişte asocieri care să nu ne convină.

— Bine, dar nu pot în seara asta. Sunt de serviciu. Nu am cum să plec atâta timp de la post.

— În regulă. Fiecare lucru la timpul lui. Deocamdată să vedem ce are de zis duduia în apărarea ei. La cât termină

Salazar?

Devlin ştia pe de rost programul tuturor angajaţilor şi-i răspunse fără să stea pe gânduri.

— La opt.

— Nu s-a trecut cu ore suplimentare?

— Nu.

— Atunci scăpăm de el pe la şi un sfert. Cine-i infirmiera de noapte?

— Stock.

Pricepuse unde bate Grace şi spuse fără să mai aştepte următoarea întrebare:

— O cunosc destul de bine. Cred că o putem atrage de partea noastră.

— Pe bune? Cu toate riscurile?

— Mă ocup eu. Fireşte că n-am să-i spun mai multe decât trebuie să ştie. Şi după aia o să-şi ţină gura, pentru că o să ne fie complice. N-o să aibă încotro.

Grace răsuci în minte propunerea pe toate feţele. Apoi dădu din cap.

— Merită să încercăm. Nu avem prea mult timp înainte de stingere. Deşi întunericul ne poate ajuta.

Şi îi împărtăşi lui Devlin planul ei. Cel mai greu lucru era s-o scoată pe Moulson din infirmerie şi s-o aducă în Goodall. Stock (presupunând că o vor putea convinge) va fi persoana care se va ocupa de asta îndată după plecarea lui Salazar. Lizzie şi Carol vor prelua „marfa” la intrarea în Goodall. Nu mai aveau nevoie decât de un gardian care să fie măgăruşul, iar acesta nu putea fi Devlin, pentru că Moulson nu avea încredere în el.

Lui Devlin îi plăcea foarte mult planul acesta – mai cu seamă faptul că el nu era implicat în mod direct. Îi spuse lui Grace că este de acord şi că va face tot ce trebuie.

— Mă bucur, spuse Grace.

Devlin avu impresia că detectează o notă de sarcasm în tonul ei, dar nu era momentul să dea frâu liber reproşurilor. Grace era conştientă că are nevoie de el. Poate că acum era şocată pentru că-i permisese lui Sally să scape basma curată după ce se purtase cu el în halul ăla,

dar mai bine să-l judece după ce va vedea ce va păţi doctorul.

Îşi luă la revedere şi se duse să o caute pe Sylvie Stock. Dădu peste ea în aripa Franklin, unde infirmiera se prefăcea că face inventarul punctului de prim ajutor. De fapt, se ascundea de Jessica Moulson şi de îngrozitoarea perspectivă de a-şi petrece o noapte întreagă în compania ei.

— Vreau să-mi faci un serviciu, îi zise el direct.

— Nu sunt într-o dispoziţie prea generoasă, îl avertiză Sylvie.

Dar, atunci când el îi explică despre ce anume era vorba, infirmiera se răzgândi pe loc.

69

În infirmerie, Sally tocmai îi povestea lui Jess Moulson cum murise Naseem Suresh.

Nu-i mai spusese nimănui ce ştia şi nici ei nu intenţionase să-i spună. Pur şi simplu aşa s-a întâmplat. Erau singuri în infirmeria încuiată. Sally comandase de mâncare de la cantină – o singură porţie, pentru că un singur pat era ocupat. Şi au împărţit-o.

Amândoi erau sub asediu, aşa că trebuiau să se apere reciproc. Stăteau unul lângă celălalt, pe marginea unui pat din salonul de carantină, şi au început să-şi destăinuie totul, ca doi copii, legaţi printr-un pact infantil. Scuipă în palmă şi spune să mori tu.

— N-am avut niciodată curaj, spuse Sally. Cred că a avea curaj înseamnă să ştii cu ce te confrunţi şi totuşi să nu te opreşti din drum. Bine, la fel poţi să faci şi dacă eşti tâmpit sau încrezut… dar nu-i acelaşi lucru. Iar eu am fost tâmpit şi încrezut cum nici nu poţi să-ţi închipui. Aşa că, atunci când Naz a venit la mine şi mi-a zis că vrea să îi toarne pe cei care făceau trafic cu droguri în blocul G, i-am spus că am s-o ajut cum pot.

— Dar de ce a venit la tine? îl întrebă Jess.

Primejdia prin care trecuseră o convinsese să renunţe la pronumele de politeţe.

— Pe vremea aia eram cineva în locul ăsta. Sincer, aveam o gură foarte mare. În scopuri bune. Mă văitam mereu că lucrurile nu erau aşa cum trebuie. Făceam tămbălău când descopeream nereguli. Mi se părea că am o menire aici. Că aş putea să vindec bolile sistemului în mod holistic. Ştii tu, minte şi trup şi spirit şi tot restul, fără nicio limită. Mulţi gardieni mă detestau, dar mie nu-mi păsa câtuşi de puţin. Şi se vorbea despre mine. Aşa că a fost un lucru normal ca Naz să mă caute.

Clătină din cap, copleşit de o amintire dureroasă.

— Nu mi se părea deloc imposibil. Aşa puteam face curat în tot penitenciarul. Ştiu că acum ţi se poate părea

greu de crezut.

— Tocmai ce l-ai dat afară pe Dennis Devlin, îi aduse aminte Jess. Sunt în stare să cred orice.

Însă Sally era cufundat în trecut şi nu o auzi.

— Naseem… spuse el. Naseem era curajoasă. Vedea în Goodall nişte lucruri care-i aminteau de rahatul pe care fusese nevoită să-l îndure în libertate. Unchiul ei o obligase să se prostitueze. Cică taică-său îi datora bani. La paisprezece ani îşi vindea trupul ca să plătească datoriile familiei – poţi să-ţi închipui aşa ceva? Şi la un moment dat poliţia a făcut o razie în bordelul unde era ea şi a crezut că o s-o salveze. Dar le-au arestat pe toate fetele. Şi le-au tratat de parcă ele erau infractoarele. Şi au zis că prostituatele intrate ilegal în ţară vor fi deportate. Iar restul vor ajunge la puşcărie. Atunci a sărit Naz să-l bată pe unul dintre poliţişti. I-a tras una în cap cu o veioză, de i-a spart falca.

— Remarcabilă fată! şopti Jess, pe jumătate şocată şi pe jumătate căzută în admiraţie.

— O, da! recunoscu Sally. Ei, şi Liz Earnshaw era îndrăgostită de ea. Asta spune ceva despre robusteţea ei, nu crezi? Dar Naz avea… nu ştiu cum să explic. Ştia cum trebuie să fie lucrurile. Nu putea să sufere nedreptatea. Înşelătoria. Abuzul, de oricare fel. Şi uite aşa a venit într-o zi la mine şi mi-a spus că e pregătită să spună tot ce ştie. Cunoştea până în cele mai mici detalii tot ce se întâmpla în Goodall. Şi voia ca eu să discut cu directorul ca să-i ofere o înţelegere.

— Să i se reducă pedeapsa?

— Nu, nu asta. Nici vorbă. Voia doar să i se garanteze că, dacă vorbea, va fi pusă sub protecţie până la proces. Ca să poată depune mărturie. Şi i-am zis că fireşte că aşa se va întâmpla. Şi m-am dus la Scratchwell. Nu am pomenit niciun nume, doar l-am întrebat ceva. Dacă o deţinută se apucă să spună ce ştie despre lucrurile care se petrec aici, cum anume are el de gând s-o protejeze după aceea?

— Şi?

Lui Sally i se gârboviră brusc umerii şi îi căzură colţurile

gurii.

— Naseem a murit în aceeaşi noapte. Au ucis-o la duşurile de la etajul al treilea din blocul G. Şi după aia a venit la mine Dennis Devlin şi mi-a zis că dacă spun vreodată cuiva despre halucinaţiile alea ridicole ale lui Naz, atunci el o să mă pârască la director că fur medicamente din stocul infirmeriei.

Moulson se încruntă. Nu pricepea.

— Dar de unde a ştiut Devlin? Despre Naseem, vreau să zic. Şi directorul…

— Directorul este un dobitoc patentat. Dar nu ştiu ce să-ţi răspund. L-am rugat să nu vorbească cu nimeni şi nu pomenisem nimic despre Naz. Iar el m-a asigurat că mă pot baza pe discreţia lui. Şi a mai zis că n-o să vorbească cu nimeni de aici. Absolut cu nimeni. E greu de crezut că s-ar fi dus drept la gardianul-şef din blocul G ca să-l informeze că pe moşia lui se desfăşoară afaceri necurate.

— A mai ştiut şi altcineva?

— Nu. Nimeni. Deci tot Scratchwell trebuie să fi fost. Probabil că-i şi mai prost decât pare. Cred că a zis „o deţinută” şi Devlin a ştiut imediat la cine se referă. Poate Grace stătea deja cu ochii pe ea.

Sally lăsa impresia că va începe să plângă. Jess puse mâna pe umărul lui.

— Oricum ar fi fost, nu s-a întâmplat din vina ta.

— Nu ştiu. Poate că ar fi fost mai bine să mă duc mai întâi la presă. Să dau publicităţii toată tărăşenia ca să-i fac să se gândească de două ori înainte de a…

Ridică din umeri. Încet şi cu multă tristeţe.

— Dar nu asta-i problema.

— Dar care?

Şi acum doctorul chiar izbucni în plâns. Lacrimile mari şi unsuroase i se rostogoleau pe obraji, una după alta.

— M-aş fi putut folosi eu de lucrurile pe care mi le dezvăluise Naz. Aş fi putut vorbi eu. Dar n-am făcut-o. N-am scos niciun cuvânt. După ce Devlin a plecat din infirmerie în ziua aia, mi-am dat seama că… mi-am dat seama că singurul motiv pentru care nu m-au omorât şi pe

mine era că mă pot şantaja. Altminteri, mi-ar fi făcut şi mie felul.

Doctorul se şterse la ochi cu podul palmei. Nu reuşi decât să şi-i înroşească mai tare.

— Nu pot să-ţi spun cum a fost, murmură el. Am văzut-o. Am văzut ce i-au făcut. Şi, în loc să-mi spun că trebuie să dea socoteală pentru asta, mi-am zis că aş fi putut să fiu eu în locul ei. *Încă* aş mai putea să fiu eu.

Mişca mâinile prin aer, desenând ceva ce vedea în amintirile lui de atunci.

— Era… Nu doar că au omorât-o. Dar au şi umilit-o. I-au înfăşurat corpul în hârtie igienică, doar ca să arate… ca să demonstreze că este un căcat. O informatoare. Ca nimeni să nu-i mai ia apărarea după aceea. Ca nimeni să n-o jelească.

— Earnshaw a jelit-o.

— Earnshaw a înnebunit. Nu-s sigur că-i acelaşi lucru. Ştii ceva? Acum îmi doresc să fi fost al meu cadavrul ăla de la duşuri.

— Sally…

— Nu, nu-mi doresc să mor. Nu-i vorba de autocompătimire, ci… Mă gândesc la consecinţe. Dacă muream eu, atunci Naz ar fi mers mai departe şi ar fi făcut ce trebuie. Nu i-ar fi lăsat să-i bage pumnul în gură. Lucrurile s-ar fi desfăşurat… cu totul altfel.

Rămaseră tăcuţi câteva minute, după care Jess îi povesti lui Salazar despre Alex Beech. Despre misterul pe care avea de gând să-l dezlege. Nu-i mărturisi că promisiunea o făcuse unei fantome, dar îi spuse că ăsta era motivul pentru care nu putea accepta să fie cărăuşa de droguri a lui Grace.

— Am prea multe de pierdut. Dacă sunt găsită nevinovată, dacă se dovedeşte că nu eu am comis crima asta, dar se află că am ajutat-o să introducă droguri în…

Sally îi zise că o înţelege. Tot o jumătate de adevăr, ca atunci când îi spusese ea că nu era vinovat de moartea lui Naseem. Fiecare dintre ei îşi dădea seama că celălalt încearcă să iasă dintr-un iad emoţional. Şi fiecare îi oferea

celuilalt ce-şi dorea cel mai mult în momentul acela – lucru recomandat atât de Brian Pritchard, cât şi de doamna pastor Afanasy: prezumţia de nevinovăţie.

La ora opt, Sally a fost obligat să plece. Să iasă din tură, să părăsească incinta – asta era regula. Dacă nu semna de plecare, ar fi început să-l caute. Dar o va găsi pe infirmiera Stock, care era în tură de noapte, şi se va asigura că ştie care era situaţia lui Moulson.

— N-o să te ia nimeni de aici până mâine-dimineaţă. Şi poţi să te duci direct la tribunal, fără să mai intri în Goodall, iar eu voi fi din nou la serviciu când te vei întoarce.

Jess îi mulţumi şi îl îmbrăţişă în fugă, luându-l pe Salazar prin surprindere. Nu ştia cum să reacţioneze, aşa că o bătu, stânjenit, pe umăr.

— Ne vedem mâine, îi promise el şi plecă să o caute pe Stock.

Jess încuie din nou uşa după el şi se întinse pe pat, deasupra aşternuturilor. Respiră uşor de câteva ori ca să-şi vină în fire.

Apoi îşi părăsi trupul şi porni în căutarea lui Alex.

Acum nu îi mai era teamă să cutreiere prin curentul de amintiri, de-a lungul unui ţărm, de care se loveau valurile trecutului. Acum nu mai simţea decât uşurare. Era ca şi cum s-ar fi întors acasă, sau cel puţin într-un loc care o cunoştea şi o primea înapoi cu dragă inimă; un loc asemenea unui paradis al copilăriei, asemenea unei căsuţe dintr-un copac sau al unei cazemate din perne. Locul Celălalt.

Îşi surprinse propriul chip reflectat în lumea prin care trecea, ecouri stinse ale plutirii ei printr-un aer care nu era aer sau pe deasupra unei ape care nu era apă, ci femeile din Fellside care se gândeau la ea. Majoritatea nu dormeau încă, dar îşi întorseseră ochii interiori către Moulson, care trecea prin faţa ferestrelor micuţe ale sufletelor lor. Îndreptându-se spre noaptea unde trăiau cu toate.

Te-ai rănit, spuse Alex.

Nici nu-şi dăduse seama când apăruse lângă ea. Surâzând, se întoarse să-l salute, dar chipul băiatului era împietrit.

Puţin. Ai văzut?

Nu. Văd acum pentru că tu îţi aduci aminte. Ai căzut pe scară. Puteai să mori.

Spuse băiatul cel mort, încercă ea să glumească.

Dar o apăsau multe lucruri şi nu reuşi să-i susţină privirea. Ştia că lui Alex nu-i plăcea să fie presat şi exact asta trebuia ea să facă acum. Sau să bată în retragere, la fel cum o făcuse Salazar în urmă cu doi ani.

Dar a ţinut, îi spuse ea. *Cel puţin o vreme, Grace nu mai poate să pună mâna pe mine.*

Pe bune?

Alex ridică ochii la ea şi o atinse pe mână. O mână care acum părea mult mai reală: începuse să se adapteze la acest mediu.

Pe bune, îl asigură ea.

Îi povesti câte ceva din aventurile zilei. Cum traversase cu duba ţinutul mlăştinos ca să ajungă la Leeds, cum stătuse în sala de judecată în vreme ce avocaţii îi dezbăteau viitorul. Orice, doar să amâne cât mai mult momentul când îi va spune ce ştia.

Dacă vei câştiga procesul înseamnă că vei pleca de aici? o întrebă el.

Da. Poate. Mai pot interveni şi alte lucruri. De exemplu, ar putea spune că mă fac vinovată de o infracţiune mai mică. De omor din culpă, în loc de omor calificat.

Şi asta ce înseamnă?

Înseamnă că tot eu te-am omorât, dar nu am intenţionat s-o fac. Dacă asta e concluzia la care vor ajunge, mă vor trimite înapoi, dar îmi vor reduce pedeapsa. Şi îmi vor da drumul într-un an sau doi sau cinci.

Cât timp vorbise, Alex nu-şi dezlipise ochii de la ea. Dar acum îşi feri iarăşi privirea, ca să se uite la pământul care nu era pământ.

Şi după ce ieşi de aici, o să te mai întorci să mă vezi?

Am să găsesc o modalitate prin care să te iau cu mine, îi

spuse Jess cu hotărâre. *Aşa o să fac, Alex. Şi am promis deja. Nu cred că ne-am găsit din întâmplare unul pe celălalt. Cred că aşa a trebuit să fie. Şi, indiferent ce va urma, voi face ce am spus.*

Nu putea să pretindă o introducere mai bună. Îşi zugrăvi o imagine în minte: un lucru pe care nu-l văzuse niciodată, dar pe care l-ar fi recunoscut dintr-o mie. Un ecuson roşu pe un blazer negru. Mielul lui Dumnezeu, sacrificiul dovedit a fi Calul Troian pentru mântuirea Omului. Alex îşi amintea o capră şi un steag, dar aceasta era o greşeală pe care ar fi făcut-o orice copil. Iar copiii au fost sacrificaţi de mii de ori în mii de locuri.

Ţi-aduci aminte de asta? îl întrebă ea.

Da. Normal.

Mi-ai spus că era ecusonul şcolii tale. Şi că mottoul era Dum spiro spero. *Cât mai respir înseamnă că sper.*

Alex clătină cu putere din cap.

Nu-i aşa. Domnişoara Loach ne-a zis că înseamnă „Unde-i viaţă acolo e şi speranţă”.

Nu mai spune? Şi ce altceva v-a mai zis?

Că Cicero a zis chestia asta. Cicero era un avocat din Roma antică şi a spus vorbele astea într-un proces de crimă.

Evident că într-un proces de crimă le-a zis, îşi spuse Jess. Unde altundeva?

Domnişoara Loach te striga pe numele mic sau pe cel de familie? îl întrebă ea acum.

Încerca să folosească un ton indiferent, vag curios, dar fireşte că băiatul îi putea citi gândurile. Aşa că descoperi imediat scopul din spatele întrebării.

Şi Jess îşi dădu seama că nu se mai afla lângă ea. Se întoarse şi-l văzu că se oprise şi se uita foarte serios la ea.

Nu-mi aduc aminte.

— Nu-i nimic.

Îi întinse mâna, chemându-l alături de ea, dar băiatul nu se mişcă din loc.

Ce încercai să faci, Jess? Să mă atragi într-o cursă? Crezi că te mint sau îţi ascund ceva?

— Nu! Nu, Alex! Nici vorbă de aşa ceva.

Atunci, ce?

Jess îşi luă inima în dinţi. Îi va fi tare greu să explice ceva ce nici ea nu înţelegea prea bine. Dar singura cale de a afla adevărul era prin această discuţie.

— Mielul şi steagul şi cuvintele de pe emblemă, Alex. Toate aparţin unei şcoli de fete.

Şi?

— Şi atunci, cum să fi mers tu la şcoala aia? Ai fost fată în vreo viaţă anterioară?

Poate.

— Cum?

Jess izbucni în râs. Cu siguranţă că Alex glumea.

Poate. Da. Cred că am fost. Cred că am fost fată până ai apărut tu.

— Dar… dar… se bâlbâi Jess. N-are niciun… De ce n-ai pomenit niciodată despre asta?

Mi-a fost frică.

Tonul lui Alex era plat, fără inflexiuni.

Mi-am adus aminte şi de alte lucruri, dar n-am vrut să te superi pe mine, pentru că tu mă plăceai doar pentru că îţi imaginai că eu sunt el. Şi am fost el. Dar am fost fată mereu. Tu m-ai transformat în băiat atunci când te-ai uitat la mine.

Atât de convins era de ce spune, încât Jess nu ştia cum să-l contrazică. Şi totuşi încercă:

— Alex, tu mi-ai zis…

Nu. Nu ţi-am zis nimic, Jess. Tu *ai zis. Tu mi-ai zis că mă cunoşti. Şi eu nu ştiam cine sunt, aşa că te-am crezut. Dar arătam cu totul altfel înainte de venirea ta. Eram… nu eram deloc aşa ca acum. Tu m-ai făcut ce sunt!*

Jess se clătină puternic. Doar datorită faptului că nu se afla în trupul ei adevărat reuşi să se ţină pe picioare. Mintea-i alerga înnebunită de colo-colo. Îi auzise vocea înainte de a-l vedea prima dată – o voce subţire, limpede, ca de copil. Dar toate vocile copiilor seamănă între ele. Până nu ajung la pubertate, n-ai cum să deosebeşti un băiat de o fată doar ascultându-le vocile şi fără să-i vezi

cum arată. Iar apoi, când l-a zărit în cele din urmă, nu era decât o siluetă, luminată din spate de curcubeul de lumini ale lumii din vis. Şi după aceea, treptat, chipul lui a devenit mai clar… şi mai clar… pe măsură ce ea…

Pe măsură ce ea îl *desena* cu mintea ei, la fel cum desenase şi trupul ăsta şubred pe care-l purta acum. La fel cum îi pusese lui Tish aripi şi un colier magic.

Imposibil! Dar care era alternativa? Că domnul şi doamna Beech au falsificat actul de naştere al fiicei lor? Şi au îmbrăcat-o ca pe un băiat? Şi au crescut-o ca pe un băiat? Şi au spus zilnic şi lui şi lumii întregi că era băiat? Şi după aia l-au trimis la o şcoală pentru fete?

— Dumnezeule mare! şopti Jess. Alex…

Dar Alex studia îngrijorat peisajul fractal din jur.

— Ce s-a întâmplat?

Vine cineva.

Pe neaşteptate, lumea nocturnă se cutremură. Ba nu, Moulson însăşi se cutremura, trunchiul ei era zguduit de fiori care o făcură să se clatine şi să-şi piardă echilibrul.

Încercă să se retragă, pentru că se simţea înşfăcată de o forţă pe care nu o înţelegea şi căreia nu i se putea opune. Însă aceasta refuză să-i dea drumul.

— Alex! strigă ea.

Dar fusese cumva răsucită şi ajunsese cu spatele la el. Aşa că trebui să-şi întoarcă mult capul, dar nu mai zări decât o siluetă neclară, înceţoşată, fără trăsături. Iar forma aceasta neevoluată pâlpâia şi se schimba cu fiecare secundă care trecea. Jess nu-şi mai putea da seama dacă era băiat sau fată. Nici măcar dacă era fiinţă omenească.

Şi atunci se auzi o voce:

— Moulson! Haide! Trebuie să pleci.

Cineva o apucă de braţ. Şi o trase tare.

Şi o ridică aşa cum ridici un peşte agăţat în cârligul de la undiţă.

70

După o scurtă discuţie cu Devlin, Sylvie Stock se întoarse în fuga mare la infirmerie. Voia ca povestea asta să se termine cât mai repede. Dar, pe drum, apucă să se gândească mai bine şi încetini pasul.

La ora opt Sally trebuia să-şi termine programul, iar regulamentul spunea că nu are voie să mai rămână după aceea. Prin urmare, Stock nu trebuia să ajungă mai devreme de opt şi cinci. Sau mai bine ar fi fost să găsească un loc de unde să observe ieşirea şi să nu se ducă la infirmerie până nu l-ar fi văzut plecat.

Aşa că alese sala Goldstein, cunoscută şi sub numele Sediul Bigoţilor. În vreme ce clădirile cu celule din penitenciarul Fellside purtau nume de femei cu realizări deosebite în domeniul ştiinţei, sălile de şedinţe din clădirea administraţiei purtau nume de romancieri, poeţi sau dramaturgi. Stock habar nu avea din care categorie făcea parte Goldstein şi, din câte auzise, nici vreun alt membru al personalului nu avea idee. Încăperea îşi dobândise cel de-al doilea nume pentru că era cea mai spaţioasă dintre aceste săli şi nimeni nu avea voie să convoace o şedinţă acolo, cu excepţia lui Scratchwell Salvatorul, preaiubitul şi evlaviosul lor lider.

Ce o interesa însă pe Sylvie atunci era faptul că Sediul Bigoţilor avea ferestre foarte mari, care dădeau spre locul unde se afla biroul la care angajaţii semnau de venire şi de plecare.

Fără să aprindă luminile, Stock a aşteptat în sala aceea până când l-a văzut pe Sally. Doctorul nu se grăbea deloc să plece şi a pălăvrăgit câteva minute bune cu gardianul de la birou, măcinându-i nervii infirmierei până când, într-un final, a semnat în registru şi a pornit spre poarta principală. Dar chiar şi atunci parcă a mai ezitat. S-a uitat la ceas, apoi s-a uitat în urmă, spre coridorul de pe care venise. Mda, uită-te până nu mai poţi, îi zise Sylvie în gând. Mă duc când sunt gata.

Teoretic, predarea schimbului trebuia să se facă în persoană, numai că infirmierele nu prea respectau acest ritual. Infirmeria se afla în clădirea administraţiei, mai bine păzită decât trusoul unei călugăriţe, plus că în Fellside forfota nu înceta niciodată. Aşa că nu era un lucru ieşit din comun ca doctorul să plece fără să dea ochii cu infirmiera care asigura tura de noapte. Numai că în seara asta, dădea semne că şi-ar fi dorit să predea serviciul aşa cum trebuie, adică voia să o pună la curent pe Stock în legătură cu situaţia lui Moulson şi să se asigure că infirmiera înţelege mesajul. Asta nu se va întâmpla în niciun caz. Îl urmărea pe Sally cu un soi de satisfacţie uşor vindicativă, ba chiar îi făcu un semn cu mâna pe la spate atunci când doctorul renunţă s-o mai aştepte şi trecu pe lângă postul de pază. Imediat poarta de acces se încuie în urma lui.

Sylvie mai rămase câteva minute în sala de şedinţe, ca nu cumva Salazar să se răzgândească din nou. După care îşi abandonă poziţia de lunetist şi coborî. Se simţea absurd de agitată. Dar nimic din ce trebuia să facă în noaptea aceea nu contravenea regulamentului. Tocmai din cauza asta nu voise să dea ochii cu Sally şi să preia oficial tura. Pentru că, dacă ar fi făcut-o, atunci el i-ar fi înmânat raportul de activitate, în care s-ar fi aflat numele lui Moulson. Aşa cum stăteau lucrurile acum, putea spune că are cunoştinţă doar de cele văzute cu propriii ochi.

Dar nici nu ajunse bine la piciorul scării, că auzi cum o strigă cineva. Sally îi jucase o festă. Ieşise prin poarta de acces, dar se oprise în partea cealaltă. O mai strigă încă o dată şi-i făcu semne cu mâna.

— Sylvie! Aici!

Stock se gândi să meargă mai departe, dar era evident că-l văzuse. Privirile li se întâlniseră.

— Mă grăbesc, Sally, îi strigă şi ea. Intru de serviciu.

— Da, dar trebuie să ţi-l predau! nu se lăsă el. Şi mai trebuie să-ţi spun ceva.

Stock ezită, dar nu avea cum să se mai eschiveze. Dacă se răsucea şi o lua la fugă, Sally s-ar fi putut întoarce. Aşa

că se apropie de poartă şi-i ceru să-i spună repede ce are de spus.

— Am internat-o pe Moulson pe perioada nopţii, o anunţă el. Traumatisme suspecte. Trebuie să rămână aici. Nu vreau să se întoarcă în celulă până mâine-dimineaţă, chiar dacă dă semne că s-ar simţi mai bine.

— Am eu grijă, spuse Stock.

— Promite-mi, Sylvie! Este foarte important.

Şi Sally băgă braţul prin grilajul porţii şi-i atinse mâna. *Iisuse!*

— Bine, repetă ea. Îţi promit, Philip.

Îi folosise numele mic – lucru pe care nu-l mai făcuse niciodată – doar ca să înceteze odată. Doar ca să-l facă să plece şi s-o lase în pace. Şi tertipul acesta funcţionă, dar Sylvie fierbea deja de furie. Îl ura din tot sufletul pe Sally pentru că o obligase să-i facă promisiunea aia – pentru că o obligase să mintă. Începu să-l înjure în gând, aruncând priviri ucigătoare la spatele lui gârbovit, la fundul lui gras, la picioarele lui scurte şi nesigure.

Oricum, asta nu schimba nimic, îşi zise ea. Absolut nimic. O fi avut Sally inima impresionabilă, dar şefii erau de partea ei. La fel şi îngerii. Aşa că dă-l în mă-sa!

— Nu vreau decât să vorbesc ceva cu ea, îi spusese Devlin mai devreme. Este posibil să fi luat un pachet cu droguri de la cineva din tribunal şi să fi intrat cu el în penitenciar. Ar putea avea probleme foarte mari. E spre binele ei să purtăm discuţia asta neoficială. Ăsta-i motivul pentru care-ţi cer ajutorul, Sylvie.

Tot timpul cât gardianul vorbise, ea a dat din cap. Spunându-şi că ăsta era adevărul, deşi ştia că nu era. Era mult prea greu s-o duci de nas pe Stock. Înţelesese foarte bine ce se petrecea, chiar înainte ca Devlin să-i întindă teancul subţire cu bancnote de câte cincizeci de lire. Era o acţiune neoficială pentru că era o treabă necurată. Iar ea nu o scăpa de necazuri pe Moulson, ci o împingea drept în ele.

Şi, din punctul ei de vedere, era perfect în regulă.

Infirmeria era cufundată într-o tăcere de mormânt.

Patience semnase de plecare la ora şase. De acum şi până la şase dimineaţă, ea va fi singurul cadru medical de aici.

Moulson era în salonul de carantină, culcată pe acelaşi pat pe care zăcuse şi în trecut. Din obişnuinţă, presupuse Stock. Deţinuta se descălţase, dar doar atât. Era complet îmbrăcată. Ţinea ochii închişi, un braţ sub cap şi celălalt întins peste burtă. Nu se mişcă deloc atunci când infirmiera deschise uşa.

Pe masa din cabinetul de consultaţii se afla un bilet împăturit, pe care Sally îi scrisese numele. Îl luă şi-l rupse în bucăţi foarte mici, pe care le aruncă apoi la WC. N-avea nevoie să-l citească, pentru că ştia deja ce conţine. Iar nimeni nu mai putea dovedi acum că biletul ăsta existase cu adevărat.

Se duse la telefon şi sună la postul principal de pază de la blocul G. Devlin răspunse imediat.

— Sunt Sylvie, zise ea. Gata.

— Moulson e acolo?

— Doarme ca un prunc.

— Bravo! Trimit pe cineva.

— Cum o să ştiu că-i trimis de tine?

Urmă o pauză de o jumătate de secundă, în care Stock şi-l imagină pe Devlin dându-şi exasperat ochii peste cap.

— O să fie un gardian, Stock, şi o să-ţi spună că a venit s-o ridice pe Moulson. Ai nevoie de vreo parolă, ceva?

— În regulă, zise ea. Dar mai lasă-mă câteva minute. Trebuie să mă ocup de nişte acte.

— Bine.

Povestea cu actele era doar un pretext, pentru că infirmiera voia să pună la punct toate amănuntele declaraţiei pe care avea s-o facă ulterior. *Am consultat-o şi am constatat că starea i se îmbunătăţise semnificativ de la…*

Ba nu. Era în stare de mai mult. Mai aruncă o privire în salonul de carantină, doar ca să se asigure că unica ei pacientă dormea în continuare, apoi se aşeză la birou şi începu să ţeasă o adevărată operă literară, în care Moulson ceruse să fie externată pe proprie răspundere.

Cineva ciocăni la uşă zece minute mai târziu, tocmai când infirmiera citea a treia oară formularele de externare, ca să verifice dacă nu îi scăpase ceva. Îl ştia vag pe bărbatul care intră. Lovell? Nu, Lovett. Keith Lovett. Slab şi blond, cu o privire care-i aducea aminte de expresia americană, foarte sugestivă, „scursură albă”.

— Moulson, spuse el. Pentru Devlin.

Suficient.

— În regulă, zise Stock. Aşteaptă aici.

Intră în salonul de carantină. Din câte îşi putea da seama, Moulson nici nu-şi schimbase poziţia. Dar avea acum altă expresie: una de consternare imbecilă, asociată de obicei cu coşmarurile.

Stock o scutură de umăr. Nu obţinu nicio reacţie şi repetă gestul. Mai tare, de data aceasta.

Moulson mormăi ceva. Parcă un nume. O, Dumnezeule mare, era numele *lui!* Numele băiatului. Alex. Scârbă ordinară! îi spuse infirmiera în gând. Ticăloasă fără inimă! Acum îl omori din nou şi în visele tale împuţite?

— Moulson! se răsti ea. Haide! Trebuie să pleci.

O apucă şi o ridică de pe pat – deţinuta era încă mult mai slabă decât ea, aşa că nu i-a fost greu – şi o zgâlţâi mai puternic. Iar asta avu efectul scontat.

— Ce? bâigui Moulson, deschizând ochii. M-am trezit. Ce se întâmplă?

Se smulse din mâinile lui Sylvie şi încercă să se ferească de ea. Stock făcu un pas înapoi. Voia ca Moulson să fie calmă, nu speriată. Dar voia şi să se ţină cum trebuie pe picioare. Deţinuta încă mai părea dezorientată, deşi era perfect trează şi gâfâia puţin cam tare din cauza modului brutal în care-i fusese întrerupt somnul.

— Te mutăm, o anunţă Stock.

Expresia nedumerită de pe chipul lui Moulson se transformă de urgenţă în una de panică şi neîncredere.

— Ce? De ce? Unde?

Stock alese să răspundă celei de-a doua întrebări.

— Domnul doctor Salazar crede că poţi fi în pericol aici. A pomenit o altă deţinută care îţi poartă pică sau cu care

te-ai certat. Nu ştiu exact, că n-a menţionat niciun nume. Dar era îngrijorat că infirmeria e prea accesibilă. Nu sunt decât eu pe tura asta şi, dacă mă cheamă undeva, tu rămâi singură.

În tot timpul acesta se străduia din greu să-şi păstreze faţa inexpresivă. Devlin îi dăduse un scenariu, dar ea se gândise mai bine şi ajunsese la concluzia că o atitudine energică era mult mai bună decât una moale şi preocupată.

Moulson îşi trecu mâna prin părul lins şi încâlcit. Părea epuizată. Chiar dacă dormise, somnul nu o revigorase prea mult.

— Unde este? întrebă ea. Pot să vorbesc cu el?

— Nu poţi, pentru că a ieşit din tură, îi răspunse Stock. Tocmai ce ţi-am spus: nu sunt decât eu aici. E alegerea ta, Moulson, dar eu n-am cum să te protejez aici. S-ar putea chiar acum să-mi vină nişte paciente din Goodall. Vrei să fii de faţă când ajung?

Şi uite că vorbele astea îşi atinseră ţinta. Moulson tresări puternic şi clătină din cap.

— Sigur că nu, spuse Sylvie. Normal că nu vrei. Aşa că te mutăm într-un loc mai sigur.

— Un loc mai sigur?

— Mai există o infirmerie în…

Şi Stock îşi mască pauza de gândire întinzând o mână.

— …în blocul Franklin. N-o să te caute nimeni acolo.

Tot vorbea şi-i întindea pantofii, încercând să-i transmită caracterul imperios al situaţiei. Moulson înţelese aluzia şi se încălţă. Avea un aer absent, de parcă o parte din mintea ei se afla în cu totul alt loc. Se tot uita prin colţurile salonului. Stock îi urmări privirea şi se miră: nu era nimic de văzut acolo.

În timp ce Moulson se încălţa, iar Stock o tot bătea la cap să se grăbească, intră în salon şi Lovett. Moulson se sperie din nou şi păru pregătită să se ia la bătaie cu gardianul, doar ca să scape de acolo. Stock ar fi pariat pe Lovett, dar evident că nu se cădea ca în infirmerie să se petreacă una ca asta.

— El te va însoţi, îi zise ea lui Moulson. Nu fi proastă! Nu poţi să traversezi singură curtea. Nu vezi că-i noapte? Trebuie să ai un gardian cu tine. Lovett e băiat bun. Prieten cu domnul doctor Salazar.

— Aşa e, spuse Lovett pe un ton categoric. Suntem ca fraţii. Acum, ce zici, facem paşi?

Stock vedea că Moulson nu era convinsă şi nu se mira deloc. Maimuţoiul ăsta numai siguranţă nu putea să-ţi inspire. Aşa că puse mâna pe braţul lui Moulson ca s-o liniştească, dar din nou deţinuta îi respinse atingerea.

— O să fie bine, repetă infirmiera.

Lovett căscă gura ca să spună ceva, cel mai probabil o tâmpenie. Ceva ce începea cu „Domnul Devlin a spus…” Dar Stock îi luă vorba din gură.

— Vrei să vin şi eu cu tine? Pot să închid infirmeria câteva minute. Mă tem doar să nu apară vreo urgenţă cât sunt plecată…

Moulson ridică o mână în semn de capitulare.

— Nu. Nu-i nevoie. Mă duc.

— În ordine, spuse vesel Lovett. Haide!

Ieşiră toţi trei în sala de consultaţii.

— Stai, am uitat, îi spuse Stock lui Moulson. Vrei să semnezi foaia de transfer înainte să pleci?

Moulson îşi mâzgăli numele pe foaia de hârtie pe care i-o vârâse infirmiera sub nas. Nici măcar n-o privi cu atenţie. Bună fată! Pentru că şi-ar fi dat seama că era ceva în neregulă dacă ar fi citit-o, aflând astfel că ea fusese cea care insistase asupra transferului, contrar recomandării insistente şi foarte clar formulate a infirmierei din tura de noapte.

— Mulţumesc! spuse ea, dându-i înapoi hârtia. Mulţumesc pentru ajutor! Aş fi avut mari probleme dacă dumneavoastră şi cu Sally nu m-aţi fi primit aici.

— Asta-i meseria noastră, bolborosi infirmiera, fără să fie în stare să o privească în ochi.

După ce Moulson ieşi din infirmerie, Stock se aşeză la biroul doctorului, se strânse în braţe şi se legănă înainte şi înapoi ca un copilaş în leagăn. Douăzeci de minute

încheiate se tot legănă ea aşa, simţind cum o îneacă jalea. Nu-şi dorise asta. Ea era victima aici.

71

Seara nu era tocmai una răcoroasă, dar aşa i se părea lui Jess după aerul supraîncălzit din infirmerie.

Ieşi înaintea lui Lovett în curtea tăcută. Acum părea imensă. Nu o văzuse decât ticsită cu femei. Însă la ora asta, puţin înainte de anunţarea stingerii, era un deşert luminat de treizeci de luni – cu toate că soarele încă nu apusese complet, fuseseră deja aprinse reflectoarele imense de pe turnuri.

— Pe acolo, spuse Lovett, bătând-o pe braţ ca să-i indice direcţia.

Fie nu văzuse cum reacţionase Jess la atingerea lui Stock, fie văzuse şi nu-i păsa.

Jess o luă pe la marginea curţii, ca să evite lumina orbitoare a reflectoarelor. Se uita în toate direcţiile, sperând că Alex îşi va face apariţia şi va merge alături de ea. Dar nu se întâmplă asta.

Se ţinu după gardian pe aleea îngustă dintre clădirea administraţiei şi primul bloc cu celule, ajungând într-o zonă plină cu pubele şi magazii din lemn. Aici nu ajungea deloc lumina reflectoarelor.

— Nu-s camere de supraveghere, mormăi Lovett peste umăr, de parcă Jess l-ar fi întrebat ceva.

Cu toate acestea, o cuprinse un presentiment ciudat. În lumea de afară nu ar fi ajuns niciodată într-un astfel de loc, alături de un bărbat pe care nu-l cunoştea.

Lovett mergea în faţa ei, mai repede acum, fără să se uite înapoi să vadă dacă se ţine după el.

Îi este frică.

Jess se uită alături, aşteptându-se să-l vadă pe Alex. Dar lângă ea nu era nimeni.

Alex?

Aici.

Însă auzi cuvintele astea în minte, aşa cum auzea întotdeauna ce-i spunea el. Nu avea niciun reper, nu ştia în care direcţie să se uite. Fără să se oprească din mers,

întoarse încet capul, încercând să-l localizeze.

— Haide! îi spuse nervos Lovett. Mişcă-te mai vioi!

Alex stătea lângă un tomberon metalic, din care se revărsau ca nişte măruntaie sacii de gunoi din plastic negru. Jess îl observă când deja trecuse pe lângă el, iar băiatul nu făcu niciun gest care să indice că ar dori s-o urmeze.

Frică de ce? îi strigă ea în minte.

Să nu fie văzut, răspunse Alex.

Acum era în faţa ei, în umbra colţuroasă pe care o făcea zidul exterior al penitenciarului. O urmări cu privirea, dar nu veni după ea.

Să nu fie văzut cu tine.

Logic, îi răspunse Jess. *Devlin e şeful lui. Nu trebuie să afle nimeni că m-a ajutat.*

La Devlin se gândeşte. Au discutat ceva. Acum câteva minute.

Acum Alex se afla în stânga ei şi se uita printr-un gard pe care se afla un afiş care atrăgea atenţia asupra pericolului de electrocutare. Probabil că acea clădire turtită, cu aspect de buncăr, din spatele lui era un generator sau o centrală electrică.

— Cum? îl întrebă Jess în şoaptă. La asta se gândea? Ce ai văzut?

— Nu vorbi! se răsti Lovett.

Ajunseseră în faţa unei uşi metalice, fără clanţă pe exterior. Era întredeschisă şi un extinctor fusese proptit în prag, ca s-o împiedice să se închidă. Lovett o deschise, apoi dărâmă extinctorul cu piciorul şi-l rostogoli înăuntru.

— Haide! spuse. Grăbeşte-te!

Jess încercă să vadă ceva dincolo de el. O cuprinse o nelinişte subită, care o făcu să se oprească. Dincolo de uşă era întuneric, nu se vedea absolut nimic.

La ce se gândeşte acum? îl întrebă ea pe Alex.

— N-avem timp de asta, scumpete. Haide!

Se gândeşte... că nu primeşte destui bani pentru asta. Că-şi riscă pensia sau chiar mai mult. Că Devlin şi-a bătut joc de el.

Nici nu termină bine Alex, că Jess văzu ceea ce ochii o îndemnaseră să vadă de la bun început. Uşa deschisă de Lovett avea un anunţ pe care ea îl mai văzuse atunci când fusese prima oară transferată din infirmerie în celulă. A SE FOLOSI DOAR ÎN CAZ DE INCENDIU.

Dacă ar fi fost zi, ar fi recunoscut locul după culoarea zidului, numai că înserarea contopise toate culorile într-un cenuşiu anonim. Se aflau în spatele blocului Goodall. Goodall, nu Franklin.

Se întoarse să o ia la fugă de acolo. Lovett întinse fulgerător braţul slab, dar surprinzător de puternic şi o apucă de încheietura mâinii. Dintr-o singură mişcare o trase lângă el şi o apucă de umăr cu mâna cealaltă. Se răsuci pe călcâie şi o îmbrânci înăuntru.

Uşa se închise în spatele ei. Însă nu cu un bubuit puternic, ci cu un clinchet stins, dar categoric.

Din întuneric se auzi vocea lui Carol Loomis:

— Ţi-am zis eu, Lizzie…

Tonul părea vesel, dar avea o notă lugubră în el.

— Fata noastră s-a rătăcit, atâta tot. Uite-o că a ajuns acum acasă.

72

Nu avea timp de gândire. Nici să ţipe, deşi deschise gura ca să încerce.

Rămase fără aer când se pomeni izbită de perete. Mâini brutale îi ridicară bluza de trening şi o pipăiră sub ea. Unghii rupte şi tăioase o zgâriară pe burtă.

— Nimic! mârâi Loomis. Vai de mine şi de mine!

Jess simţi o lovitură puternică în tâmplă şi capul i se umplu cu lumină şi electricitate statică. O altă lovitură o trânti pe betonul rece.

— Unde-i pachetul, Moulson? o întrebă Loomis. Dacă răspunzi în doar zece cuvinte, s-ar putea ca Lizzie să se milostivească de tine şi să-ţi mai lase câţiva dinţi în gură.

Jess nu putuse să vadă nimic în jur încă dinainte de a fi lovită. Bezna era aproape completă. Acum o umbră se aplecă deasupra ei, abia conturată pe fundalul mai deschis la culoare al peretelui văruit. Ceva îi raşchetă scalpul şi, o jumătate de secundă mai târziu, în ureche îi reverberă un zgomot metalic. Lovitura de picior care îi ratase capul cu un milimetru şi nimerise în altceva. Ceva care răsună aidoma unui clopot. Earnshaw înjură cu pasiune.

Mâini nemiloase o înşfăcară ca s-o ridice în picioare. Se lăsă cu toată greutatea pe spate, scăpă din strânsoare, dar îşi pierdu echilibrul şi se prăbuşi la loc, lovindu-se tare. Dar asta nu conta. Acolo jos trebuia să stea. Tocmai ce-şi dăduse seama ce fusese zgomotul acela metalic.

Jess!

Alex era lângă ea, în întuneric. Avea vocea piţigăiată din cauza panicii.

Fugi de-aici, Alex! Fugi!

Ce-i venise să spună asta? Nu era niciun pericol pentru el. Dar niciun copil de vârsta lui nu ar fi trebuit să fie martor la o asemenea scenă.

Sprijinindu-se în genunchi, Jess întinse mâinile înainte. Atinse cu vârfurile degetelor ceva rece şi dur – o suprafaţă curbată. Obiectul se rostogoli de lângă ea, dar se întinse şi

îl apucă de mânerul de deasupra şi de marginea groasă de la bază.

— Ia să vedem! mârâi Loomis, trăgând-o cu putere de păr.

Jess o lovi cu extinctorul. Cilindrul din oţel se înfipse în trupul lui Loomis, undeva pe la nivelul taliei. Uriaşa femeie scoase un *aah* ocluziv, ca un prunc care încearcă să rostească primul lui cuvânt. Părul lui Jess îi scăpă din mâini.

Aceasta lovi în faţă cu extinctorul, de parcă ar fi dat cu un berbece în poarta unei fortăreţe. Acum rezultatul a fost altul. Extinctorul se izbi de o suprafaţă dură, care îi tăie avântul. Se auzi un sunet înfundat, un sunet scrâşnit, un sunet oribil.

Ceva începu să se zvârcolească în întuneric. O lovitură îi zbură extinctorul din mâini. Jess reuşi să se ridice în picioare şi o luă la fugă.

Ochii ei abia începuseră să se obişnuiască cu bezna din jur, dar era prea târziu. Desluşi conturul mai întunecat al unei uşi la celălalt capăt al coridorului şi se îndreptă spre ea. Dar se izbi de canatul uşii deschise de alături şi se prăbuşi. Urmă un al doilea impact – acesta cu podeaua din beton – care o lăsă şi fără suflarea care-i mai rămăsese.

Stătu întinsă acolo o clipă, uitându-se în sus, printre milioanele de stele verzi care-i jucau în faţa ochilor. Apoi deasupra ei pâlpâiră de trei ori luminile – luminile *adevărate* – aprins-stins, aprins-stins, aprins-stins. Jess clipi des, ca să-şi alunge ceaţa din privire. Întoarse capul şi o văzu pe Earnshaw la trei metri de ea, lângă comutator.

În spatele ei zăcea Loomis, ca o balenă eşuată pe ţărm.

Jess vru să se ridice, dar nu ştia pe unde-i erau picioarele. Râcâi cu degetele în betonul de pe jos, dar atâta tot. Şi Lizzie înainta spre ea, cu mâinile ridicate în faţă, ca şi cum i-ar fi oferit un cadou.

— O să te omor! mârâi ea.

Alex se strecură între ele, cu faţa la Earnshaw, strângând din pumnii lui micuţi.

Las-o în pace! ţipă el. *Să nu te-atingi de ea!*

Earnshaw se poticni şi se holbă uluită la băiatul cel mort. Şi atunci trăsăturile ei suferiră o transformare ciudată şi înspăimântătoare, ca şi cum le-ar fi traversat încet un val de oroare şi panică.

— Nu! murmură ea.

Şi mai zise încă ceva. Parcă „nu-i”.

Nu-i ce anume? Nu-i posibil? *Chiar că-i nostim,* îşi spuse Jess. Cine are vreme de discuţii în contradictoriu atunci când imposibilul îţi apare în faţă şi te plesneşte peste obraz?

Acum Alex era cel care înainta, urlând la Earnshaw cât îl ţinea vocea lui mută. *Pleacă! Pleacă de lângă ea! Las-o în pace!* Şi dădea din mâini ca un cioban care-şi adună oile răzleţite.

Earnshaw făcu un pas înapoi. Apoi îl făcu şi pe al doilea. Dar întinse şi mâna, cu degetele răsfirate. Ca să ce? Să atingă năluca aceea? S-o împingă la o parte? S-o implore ceva?

Lui Alex nu-i mai păsa de nimic. Lovi mâna deţinutei.

Ba nu. Fireşte că nu a putut s-o lovească. Dar făcuse mişcarea, ca şi cum, sub impulsul momentului, uitase că nu avea cum s-o atingă. Cât durează o bătaie de inimă speriată, atâta timp se atinseră degetele lui cu ale lui Earnshaw. Şi nici unuia dintre ei nu-i plăcu senzaţia.

Earnshaw scoase un vaiet ascuţit. Gura i se strâmba în toate direcţiile, ca în toiul unui atac cerebral.

Alex începu să pâlpâie ca flacăra unei lumânări în bătaia vântului. Acum părea îngrozit, cuprins de panică. Încercă să o ocolească pe Earnshaw. Mai întâi prin stânga, apoi prin dreapta. Însă coridorul era prea îngust. Pereţii din piatră nu reprezentau un obstacol pentru el, dar Alex aşa se purta. În cele din urmă, se repezi disperat chiar prin femeia care urla.

Earnshaw dădu ochii peste cap – şi preţ de o clipă absolut dezgustătoare nu se mai văzu decât albul lor. Se prăbuşi la pământ şi începu să se zvârcolească. O spumă albă i se prelingea din gură peste buza inferioară şi bărbie.

Jess se sculă în picioare. Cu mişcări foarte încete. Avea

un zbârnâit continuu în urechi, ca acela făcut de freza unui dentist. În lumina strălucitoare a neonului o vedea pe Loomis zăcând nemişcată, cu ochii holbaţi şi falca de jos strâmbată. Una dintre jumătăţile capului nu mai era convexă, ci concavă. Lângă ea se afla extinctorul, acum mânjit cu sânge. Earnshaw se cutremura convulsiv, lovind aritmic în podea cu tocurile cizmelor.

Jess ieşi pe unde venise şi nu găsi – slavă Domnului! – nici urmă de Lovett în faţa uşii. Vomită în spatele tomberonului care dădea pe dinafară, dar nu prea mult, pentru că nu mai mâncase nimic de la prânz.

Traversă curtea în sens invers şi dădu de uşa de incendiu pe unde ieşise din clădirea administraţiei. Normal ar fi fost să se închidă în urma lor, dar cineva – cel mai probabil Devlin – acoperise mai devreme dispozitivul de blocare cu şase straturi de bandă adezivă, pentru a-i permite lui Lovett să intre şi să iasă fără să-şi utilizeze cartela. Aşa că uşa era tot deschisă.

73

Când dădu cu ochii de Moulson în pragul uşii de la infirmerie, Sylvie Stock mai să facă un stop cardiac. Deţinuta închise uşa în urma ei, se apropie de birou, trase un scaun şi se aşează faţă în faţă cu infirmiera.

Din instinct, Stock puse mâna pe telefon, dar imediat se gândi mai bine la implicaţiile întoarcerii lui Moulson şi încremeni, cu gura pe jumătate căscată.

După câteva secunde aşează foarte încet receptorul în furcă.

— Există şi un plan de rezervă? o întrebă Moulson. Mai vine cineva după mine? Sau mă duci tu?

Partea reconstruită a chipului ei era strâmbată într-un rictus. Partea sănătoasă era înspăimântător de calmă.

Stock clătină din cap, fără să rostească vreun cuvânt.

— Atunci, ai face bine să mă asculţi cu atenţie pentru că o să-ţi spun ce ai de făcut. E o femeie moartă la parterul blocului G, pe unul dintre coridoarele din spatele sălii de bal. Şi mai e încă una, într-o stare foarte proastă. Cred că ştii la cine mă refer şi ce căutau acolo. Numai de tine depinde ce se va afla.

Sylvie căzu pe gânduri: O femeie moartă? Despre cine să fi fost vorba? Unde era Dennis Devlin? Cine murise?

— Nu… nu înţeleg, se bâlbâi ea.

— Nu mă miră câtuşi de puţin, spuse Moulson. Dar fă un efort. Mi-am lăsat amprentele peste tot. Pe un extinctor. Pe o uşă. Pe pereţi şi pe jos şi nu mai ştiu pe unde. Aşa că toate urmele duc spre mine, spre mine, care mă aflu aici. Şi ce crezi că se va înţelege din asta?

— Iisuse! scânci Stock.

— Lasă-L în pace pe Iisus! El n-are nicio vină. Dar tu ai probleme foarte mari, infirmieră Stock. Ai pus la cale moartea mea împreună cu Harriet Grace şi cu Dennis Devlin şi cu tipul celălalt – Lovett, parcă. Eu cred că ar fi bine să te duci frumuşel acolo, cu o găleată şi un mop. De îndată ce întocmeşti toate documentele şi ştampilezi tot ce

trebuie ştampilat, ca să îmi oficializezi prezenţa aici, unde îmi este locul.

Stock se zgâi la Moulson cu ochi întunecaţi de panică. Femeia pe care o detestase atât de mult până acum devenise o plăsmuire abstractă. Fiinţa asta care stătea vizavi de ea, mânjită cu sângele duşmancelor ei, era înfricoşătoare într-un mod foarte concret. Dacă aşa riposta Moulson, atunci Stock îşi dorea din tot sufletul să nu se fi băgat niciodată în povestea asta.

— Dar… eu n-am omorât pe nimeni, bâigui ea. *Tu* ai făcut-o. Nu poţi…

Dar Moulson putea. Fireşte că putea. Dacă într-adevăr exista o femeie moartă în blocul G, atunci Moulson putea să mărturisească tot ce se întâmplase şi dovezile ar fi fost atât de covârşitoare, încât niciunul dintre ei nu ar mai fi avut scăpare. Nici Grace, nici Devlin, nici Lovett, nici Stock însăşi. Un singur fitil care ardea de-a-ndoaselea, ca în genericul filmului *Misiune imposibilă,* până la explozia finală.

— Te rog! Te rog, nu mă da de gol!

— Atunci, du-te şi curăţă-ţi mizeria! îi spuse Moulson. Ce mai aştepţi?

Dar, când Sylvie sări de pe scaun, Moulson o împinse la loc – pângărire care o zgudui pe infirmieră până în ultimele fibre ale fiinţei ei.

— Stai! Lasă-mi cheile! O să încui uşa. Nu mai intră nimeni aici până mâine-dimineaţă.

— Nu… nu pot! Sunt de serviciu. Trebuie să fiu aici în caz că sună cineva.

— Atunci ai face bine să te rogi să nu sune nimeni. Cheile!

Şi Moulson întinse mâna.

Când renunţă la cheile ei, lui Stock i se păru că cedase şi ultima fărâmă de autonomie pe care o mai avea pe lume.

— Ai zis că una dintre femei încă mai e în viaţă, izbucni ea. Dacă e rănită, trebuie s-o aduc aici!

— Asta-i problema ta, nu a mea. Mi-ai spus că mai există o infirmerie şi într-un alt bloc al penitenciarului. Aşa este?

— În Franklin. Dar e un punct de prim ajutor. Nu are prea multe…

— Descurcă-te!

Mai mult de atât Stock nu se simţea în stare să insiste. Şi capitulă, fără vreun alt cuvânt.

74

Grace şi Devlin nu şi-au dat seama din primul moment că eşuase încercarea lor de a-i întinde o cursă lui Moulson. Dar s-au prins curând cum stăteau lucrurile. Poate că s-ar fi prins mai devreme, dacă Diavolul nu ar fi insistat atât de tare să se ţină la distanţă de toată povestea. Le escortase pe Loomis şi Earnshaw până la coridorul de acces şi descuiase uşa, dar nu intenţionase câtuşi de puţin să se întoarcă după ele. Înţelegerea era că deţinutele făceau ce aveau de făcut, după care se amestecau în mulţimea de femei din sala de bal. Diavolul avea să le asculte raportul la momentul stingerii, atunci când verifica celulele.

Numai că uite că cele două nu se aflau în celulele lor când s-a dat stingerea, drept care, cum era de aşteptat, s-a dezlănţuit tot iadul pe pământ. Şi atunci Devlin nu a mai putut să facă nimic. De îndată ce o deţinută nu răspundea când i se striga numele, se punea în funcţiune o uriaşă maşinărie. Erau blocate porţile şi posturile de gardă, se formau echipe de căutare care răscoleau întreaga clădire Şi, dacă rezultatul era negativ, restul penitenciarului. Următorul pas ar fi fost înştiinţarea poliţiei şi declararea stării de urgenţă. Iar asta presupunea blocaje rutiere şi darea deţinutei în urmărire generală, elicoptere cu proiectoare foarte puternice, câini, şedinţe ale comisiei de supraveghere, conferinţe de presă pline de scuze faţă de opinia publică şi tone de acţiuni pentru limitarea pagubelor.

Însă acum lucrurile nu au ajuns atât de departe. Echipele de căutare n-au avut nevoie decât de şaptesprezece minute ca să le găsească pe Loomis şi Earnshaw.

Pentru Loomis nu se mai putea face nimic. Fractura de craniu care îi provocase moartea îi lăsase o urmă vizibilă în partea stângă a capului. Nici nu mai era nevoie să i se ia pulsul. Şi nici îndoieli în privinţa manierii în care murise nu erau, deoarece extinctorul era la vedere, cu o urmă

asemănătoare în el, care se potrivea cu cea din ţeasta lui Loomis. (Dar nu avea nicio picătură de sânge şi nicio amprentă. Sylvie Stock îşi făcuse treaba şi dispăruse înainte de sosirea echipei.)

Lizzie stătea în fund, cu capul între genunchi. Scâncea. Iar scâncetele astea erau nişte sunete jalnice, îngrozite, asupra cărora părea să nu aibă niciun fel de control. Gardienii care au găsit-o nu au putut să înţeleagă nimic din ce spunea, aşa că au sunat la infirmerie. Un minut mai târziu, Stock a primit mesajul pe pager.

Şi apăru ca o furtună iscată de nicăieri, încercând să dea impresia că atunci auzea pentru prima oară de toată tărăşenia. Devlin era deja acolo. Şi el îi spuse să o consulte pe Earnshaw ca să-şi dea seama ce anume păţise. Se purta cu un remarcabil sânge rece, iar asta o ajută pe Stock să se poarte şi ea la fel, cu toate că simţea că s-ar face fărâme la primul zgomot mai puternic.

Prima dată când venise aici, ca să spele amprentele şi urmele de sânge, o găsise pe Lizzie într-o stare catatonică. Stătea cu obrazul lipit de perete şi cu genunchii strânşi la piept, ca unui fetus încălţat în bocanci Doc Martens. Acum era greu de spus dacă miorlăielile alea pe care începuse să le scoată puteau fi considerate o ameliorare.

Consultul sumar al lui Stock elimină contuziile, apoplexia şi supradoza de droguri. La un moment dat, Earnshaw amuţi din nou. Tot nu răspundea la niciun stimul, tot nu rostise niciun cuvânt, dar era mai calmă şi părea vag conştientă de ce se întâmpla în jurul ei. Ba chiar urmări de câteva ori cu privirea mişcările lui Stock.

Devlin o întrebă încă o dată ce se întâmplase, dar deţinuta nu dădu niciun semn că l-ar fi auzit.

— Mie mi se pare destul de clar, zise unul dintre ceilalţi gardieni.

Şi chiar aşa părea. Părea că Earnshaw făcuse o criză foarte urâtă şi o omorâse pe Carol Malaca. Deşi cunoştea toată povestea, Stock încă nu putea să creadă că Jess Moulson le doborâse pe femeile astea masive şi puternice. Probabil că era ninja sau ceva de genul ăsta. Orice

creatură făcută din carne şi oase s-ar fi sfărâmat dacă s-ar fi izbit de Liz Earnshaw. Dar uite că acum Lizzie părea cea sfărâmată.

Urmară multe discuţii despre ce anume să facă mai departe. Devlin era de părere că Lizzie trebuia închisă peste noapte în celula ei – unde Grace ar fi putut s-o chestioneze în momentul când şi-ar mai fi venit în fire. Dar ceilalţi gardieni credeau că blocul Dietrich oferea mai multe facilităţi pentru izolarea unei deţinute periculoase şi instabile din punct de vedere emoţional, care tocmai ce-şi ucisese în bătaie o colegă. A fost menţionată şi infirmeria, ideea nu se bucură de prea mulţi susţinători.

După care apăru directorul, care se declară împotriva tuturor acestor soluţii. Scratchwell era în pragul unei crize de isterie şi nu reuşea să ascundă prea bine asta. Acum ajunsese să regrete toate interviurile date presei. Se prezentase drept chipul şi vocea penitenciarului Fellside şi, drept urmare, avea să fie legat la stâlpul infamiei atunci când această catastrofă ajungea la urechile ziariştilor, aşa cum evident că avea să se întâmple.

Atât de tare se concentra asupra propriei supravieţuiri, încât cea mai presantă chestiune i se părea aceea a izolării. Scoase exclamaţiile corespunzătoare (sau se prefăcu foarte bine că le scoate) în faţa morţii tragice a lui Loomis, dar spuse că voia ca el să decidă cum şi când va fi făcută publică.

— Eu cred că siguranţa celorlalte deţinute este de maximă importanţă, declară el cu emfază. Duceţi deţinuta la carceră!

Sub impulsul momentului, uitase să folosească eufemismul inventat chiar de el.

— Nu cred că-i o idee bună, interveni Stock.

Salvatorul îi aruncă o privire feroce.

— Poftim?

Lui Stock îi părea rău că se amestecase, dar toată viaţa fusese infirmieră şi se comporta ca atare. Sentimentele ei faţă de Moulson nu o împiedicau să-şi facă meseria.

— Deocamdată Earnshaw este într-o stare foarte

proastă, spuse ea.

Şi făcu un semn din cap spre Proba Materială Numărul 1, care se legăna încet înainte şi înapoi, privind între genunchi.

— Ce face ea acum – mişcările astea involuntare – sunt gesturi provocate de tulburări neurologice din spectrul autist şi, în general, indică probleme grave de sănătate mintală. În niciun caz nu aş recomanda să fie închisă undeva, unde să fie lipsită de supraveghere. Asta nu ar face decât să-i înrăutăţească situaţia.

— Cum te numeşti? vru să ştie directorul.

Numele era scris pe ecusonul lui Sylvie, dar se pare că Salvatorul era un ins cu multe pe cap, de la care nu ar fi trebuit să te aştepţi să citească ceva doar pentru că se întâmpla să fie chiar în nasul lui. Cu atât mai puţin să şi-o amintească pe Stock de la interviul de angajare.

— Stock, domnule.

— Şi, spune-mi, eşti cumva expertă în domeniul psihiatriei, Stock?

— Nu, domnule.

— Nu. Dar avem o mulţime de asemenea experţi chiar acum în Dietrich. Iar atunci când voi dori să aflu şi opinii cu privire la sănătatea mintală a acestei deţinute voi apela la ei. Până atunci, dumneata să faci bine să te limitezi la chestiuni care ţin de domeniul dumitale de activitate. Domnule Devlin, te rog să o iei pe această deţinută şi să o duci în una dintre camerele de izolare punitivă. Iar… cadavrul… du-l undeva unde să nu ne mai stea în drum.

Stock plecă repede de acolo, tremurând îngrozitor de tare. În mare parte din cauza furiei pe care o simţea faţă de Scratchwell, un dobitoc încrezut şi bătut în cap. Spera să mişte cadavrul din loc, pentru că atunci directorul şi-ar pierde postul, căci s-ar fi atins de dovezile de la locul crimei.

Toată furia şi indignarea reuşiră s-o ajute să-şi domolească cealaltă voce care-i răsuna neîncetat în minte. *E moartă moartă moartă! Dumnezeule mare, din cauza ta a murit o femeie!*

Şi nici măcar nu era femeia care *trebuia* să moară.

75

Devlin o închise pe Liz Earnshaw în una dintre cele şase carcere de la etajul superior al blocului G. (În fiecare dintre cele cinci clădiri pentru deţinute existau asemenea celule, dar numai cele din blocul G trebuiau rezervate în avans.) Earnshaw îl urmase, blândă ca o mieluşică.

Când se întoarse la parter, Diavolul îi găsi pe toţi ceilalţi încă acolo. Aşteptau pe cineva care să le spună ce să facă mai departe. Printre ei se afla chiar şi directorul, a cărui treabă era exact asta.

Devlin îl trase pe Scratchwell într-o parte. Îi spuse că, în timp ce el – adică directorul – va anunţa poliţia din West Yorkshire (lucru la care Scratchwell tresări puternic, pentru că nici măcar nu se gândise la asta până atunci), el – adică Devlin –, în calitatea lui de gardian-şef în Goodall, va da o tură prin clădire ca să se asigure că totul este în regulă. Directorul nu mai conteni cu mulţumirile şi-i aprobă planul. Ferească Dumnezeu să mai existe şi alte surprize de care nu aveau încă ştiinţă!

Aşa că Devlin trecu la treabă şi-i făcu o vizită lui Grace. Nu putea intra în celulă fără s-o fi descuiat de la tabloul principal, dar reuşiră să discute în şoaptă prin vizorul din uşă. Grace păru destul de tulburată când află de moartea lui Loomis, dar a fost absolut îngrozită atunci când auzi despre căderea nervoasă suferită de Earnshaw.

— Ce mama dracului s-a întâmplat? exclamă ea. Nu poate să fie Moulson de vină. Nici vorbă să fi făcut ştoalfa aia aschilambică aşa ceva. Deci, cine a făcut-o?

— Poate că Loomis şi Earnshaw s-au certat, spuse Devlin, exprimând opinia majorităţii.

— Ete curu’ s-au certat! Şi omul tău? N-a văzut nimic?

— Lovett? Nu. A lăsat-o pe Moulson la locul stabilit şi a dat bir cu fugiţii.

— Atunci, unde este Moulson acum? E închisoarea ta, Dennis. Nu-mi spune că nu ştii.

— Presupunem că s-a adăpostit în infirmerie. Ştiu sigur

că nu s-a întors în Goodall. Am vrut s-o întreb pe Stock, numai că era prea multă lume în jur. Şi eu nu mă pot duce să verific. Nu acum, când tot penitenciarul este în stare de alarmă. Trebuie să facem curăţenie după noi, Grace. Dacă vorbeşte, ce ar putea spune ca să ne dea de gol?

— Nimic, răspunse Grace fără să stea pe gânduri.

Dar adăugă:

— Nimic, cu excepţia pachetului din urmă. Trebuie să aflăm dacă l-a luat. Iar dacă nu l-a luat, trebuie să-l luăm noi. Odată pachetul dispărut, nu mai rămâne decât cuvântul ei împotriva cuvântului nostru. Asta-i treaba ta, Dennis. Numai şi numai a ta. Ocupă-te!

— Tribunalul e închis acum.

— Ştiu. Vezi să faci parte din escorta de gardieni de mâine. Du-te cu ea. Nu mai putem avea încredere în nimeni.

Fără sex oral de data asta (deşi, ca să fim cinstiţi, uşa ar cam fi stat în drum). Grace i-a dat ordinele şi l-a concediat. În atmosfera de stres general, amabilităţile treceau în plan secund.

Devlin se duse la birou, unde îşi trecu numele în escorta de a doua zi pentru tribunalul din Leeds şi îi delegă atribuţiile de gardian-şef Andreei Corcoran. Apoi, indispus şi agitat, se întoarse în blocul G. În mod normal, ar fi avut dimineaţa liberă după tura de noapte, dar mâine va trebui să fie aici la 8 a.m., ca să pornească spre Leeds la 8.30. Şi nici nu avea cum să plece acasă până atunci, pentru că nenorociţii ăia de criminalişti din Leeds nu terminaseră de cercetat cadavrul lui Loomis. În cel mai fericit caz îl aşteptau maximum patru ore de somn, presupunând că va reuşi să adoarmă.

Traversând curtea, ridică ochii spre ferestrele infirmeriei. Erau întunecate. Îl enerva la culme gândul că Jess Moulson probabil că dormea şi sforăia în tihnă acolo, fără să-i pese de tot tămbălăul pe care îl iscase. Sigur, nu ea o omorâse pe Carol Loomis – însăşi ideea asta era ridicolă. Dar reuşise cumva să scape de cursa pe care ei i-o întinseseră, iar cursa asta se întorsese împotriva lor.

Probabil că Loomis şi Earnshaw se luaseră la harţă chiar înainte de apariţia lui Moulson, iar zgomotul luptei dintre ele o alertase la vreme şi aşa reuşise să-şi salveze pielea.

Pentru moment.

Dar, când va veni vremea, el şi cu Grace se vor ocupa de ea aşa cum se cuvine şi cum merită. Iar gândul acesta îi aduse un strop de consolare.

76

În realitate, Jess era chiar foarte trează. De la plecarea lui Stock, în urmă cu mai bine de două ore, stătea tot la biroul doctorului Salazar.

Îl aştepta pe Alex Beech. Doar că nu-i mai spunea „Alex Beech” atunci când se gândea la el. Avusese timp să se gândească la ce făcuse atunci când ieşise din abis şi îl găsise. Şi acum ştia că *găsise* nu era cuvântul potrivit.

Ea îl crease. Ea îi dăduse chipul acela pe care îşi dorea cel mai mult să-l vadă. N-o fi avut habar doamna doctor Carter de multe lucruri, dar în cazul acesta avusese dreptate. *Imaginaţia este o forţă plastică, doamnă Moulson. O forţă* formatoare. *Noi înşine ne creăm lucrurile de care avem nevoie.* Încă din copilărie Jess fusese hărăzită cu acest dar. Îşi crea tot ce avea nevoie din orice materie primă aflată la îndemână, inclusiv din alţi oameni.

Ceva îşi făcuse sălaşul acolo, în beznă, dar se transformase în Alex Beech doar atunci când ea se uitase la el. Şi când deja îşi uitase propriul chip.

Nu „el”. *Ea.*

Cred că am fost fată până ai apărut tu.

Până când Jess i-a pus jugul şi a înhămat-o la căruţa plină până la refuz cu păcatele ei. *Haide, trage la asta, copilă! Pari suficient de tânără şi de puternică.*

Deci, cine era fata asta? Nu făcuse niciun progres spre rezolvarea acestui mister. Dar răspunsurile la întrebările fantomei deveniseră puţin mai clare. Jess observase expresia de pe chipul lui Liz Earnshaw atunci când aceasta l-a văzut pe Alex în faţa ei. O expresie de spaimă cumplită. O expresie de uluire. Şi încă ceva, imposibil de identificat.

Şi nu doar asta. Earnshaw spusese ceva. Nu cu glas tare, pentru că nu mai avea destul aer ca să poată rosti cuvântul aşa cum trebuie, dar Jess era sigură că fusese un nume.

Prin urmare, acolo unde Jess îl vedea pe Alex, Earnshaw văzuse un cu totul alt chip. Şi îl recunoscuse.

La rândul lui, şi Alex avusese acelaşi moment de recunoaştere. Că doar nu degeaba se speriase şi fugise de acolo. Întotdeauna se simţise atras de femeile din Goodall. Le dădea târcoale şi inventa poveşti despre lucrurile pe care le vedea în visele şi amintirile lor. Prin urmare, ce anume văzuse în Liz Earnshaw?

Evident că aceasta era o întrebare retorică.

Alex o găsise pe fata cea rea. Din cauza asta fugise. Din cauza asta doar Earnshaw, din toate deţinutele de acolo, putea să-l vadă. Pe Earnshaw trebuia el s-o bântuie, dar îl prinsese Jess şi îl transformase. Pentru că Earnshaw îl omorâse.

Timpul trecea foarte greu şi Alex nu venea. Jess îl striga la fiecare câteva minute, dar nu primea răspuns. În cele din urmă, îşi luă inima în dinţi şi, părăsindu-şi trupul, se aventură în lumea nocturnă. Îşi spuse că, dacă va face câţiva paşi pe tărâmul acela, poate îl va zări. Dar n-avea nici cea mai mică idee încotro să se uite sau cum.

Abia acum înţelese cât de mult depinsese de el în excursiile lor anterioare. Îşi imaginase că începuse să se descurce aici, dar, fără Alex alături de ea, era complet pierdută. Strigându-i numele, rătăci dintr-o minte în alta, dintr-o furtună senzorială în alta. Dar nu a primit niciun răspuns.

Ba nu, nu era adevărat. Bineînţeles că a primit răspuns. Poate nu din partea lui Alex, dar visele pe care le traversa ea erau încărcate de teamă şi nelinişte; femeile care visau gemeau şi tresăreau şi aveau somnul agitat. Iar trecerea lui Jess le-a transformat visele în coşmaruri.

Nu avea ce face. Se gândea doar la moartea lui Carol Loomis şi la pericolul prin care trecuse ea însăşi atunci când o atacase Liz. Toate astea – teama şi durerea şi panica claustrofobă la gândul că era închisă alături de cei care voiau s-o ucidă – încă îi mai ocupau toate gândurile, astfel încât orice atingeau le prelua culoarea. Era ca o reacţie în lanţ, având-o în centru pe Jess şi propagându-se în toate direcţiile.

Observase acelaşi fenomen şi cu câteva nopţi în urmă,

dar fusese ceva cu totul nou şi prea ciudat. Nu îşi dădea seama că ea otrăvea totul în jur prin simpla ei prezenţă şi prin amintirile sale.

Toate femeile din Fellside au visat sânge şi violenţă în noaptea aceea. Cele pe care Jess le-a atins în mod direct au visat moartea lui Carol Loomis – au visat că ele au fost acelea care i-au zdrobit capul cu extinctorul. Au simţit în vis vibraţia metalică a obiectului în mâinile lor când marginea lui s-a izbit de craniul ei. Au auzit în vis zgomotul făcut de trupul masiv al lui Loomis atunci când s-a prăbuşit fără suflare.

În visele acestea apărea şi un gardian. Jess nu-l cunoştea prea bine pe Lovett ca să-şi poată aminti chipul lui, dar îi vedea clar uniforma şi retrăia momentul când o luase în braţe, o aruncase în beznă şi trântise uşa în urma ei.

Alte femei, aflate mai departe de locurile pe unde căuta zadarnic Jess, vedeau, auzeau şi simţeau cam aceleaşi lucruri, dar numai fragmente disparate. Percepeau gestul gardianului şi panica şi lovitura primită de Loomis ca pe un fel de talmeş-balmeş semiabstract, un amestec de mii de senzaţii fără legătură între ele. Şi se trezeau sufocându-se, panicate, simţind gust de sânge în gură de la propriile lor limbi muşcate.

Şi se culcau la loc, la fel de neliniştite, transferând anxietatea lor altor femei care dormeau.

La fel cum se întinde cerneala în apă. Numai că această cerneală era, de fapt, o crimă comisă ca într-un joc video.

77

Devlin s-a simţit în culmea fericirii când a observat expresia de groază aşternută pe chipul lui Moulson când l-a văzut aşteptând-o lângă dubă. Ba chiar s-a oprit o clipă şi nu s-a mişcat din loc decât atunci când Ratner a îmbrâncit-o şi i-a ordonat să facă paşi.

Devlin îi deschise uşa dubei şi îi zâmbi sarcastic. Numai că Jess nu-i văzu zâmbetul: nu avea curaj să se uite la el.

— Poftiţi în vagoane! strigă el vesel.

Cel puţin, aşa spera să fi fost înţeles strigătul lui. Pentru că se simţea de parcă ar fi fost călcat de un tăvălug. Cele patru ore de somn la care sperase se dovediseră a fi doar trei ore în care a stat la orizontală, cu ochii închişi. Detectivii din Leeds, doi tipi amabili, frumuşei şi îmbrăcaţi în costume create de Ermenegildo, avuseseră un milion de întrebări. Unele dintre acestea chiar foarte bune. Cum se ajungea din interior şi din exterior pe coridorul unde a murit Carol Loomis? Cum era controlat accesul la el? Cine avea cheile de la uşile care duceau acolo sau puteau ele să fie deschise cu o simplă cartelă de angajat? Cine a fost ultima persoană care o văzuse în viaţă pe moartă şi unde se afla această persoană la momentul asasinatului? Se ştia care erau partenerele ei? Cine? Unul dintre detectivi chiar a făcut o legătură cu ultimul deces de la Fellside.

— Dominica Weeks. Am închis cazul, nu-i aşa? Se cunoştea cu această Carol Loomis?

Când au plecat, în sfârşit, să discute (să poarte mai degrabă un monolog) cu Liz Earnshaw la carceră, Devlin se simţea epuizat fizic şi cu nervii la pământ. Porni cu maşina spre casă, într-o stare de tulburare amestecată cu furie.

De fapt, nu acasă la el s-a dus mai întâi, ci la Salazar. Se temea ca nu cumva probele să ducă la un moment dat la infirmerie şi voia să se asigure că Sally pricepea bine ce trebuie şi, mai ales, ce nu trebuie să spună drăgălaşilor din divizia de detectivi.

Ştia cum să ajungă acolo. Normal că ştia. Iar drumul ăsta i-a trezit amintiri vechi. Leah, la fereastră, aşteptându-l, ca să-i poată deschide uşa fără ca el să mai fie nevoit să sune la sonerie. Leah, în patru labe în faţa lui, în vreme ce soţul ei schimba ploştile la Fellside. Data aceea când au folosit cătuşele pe care el le avea la centură – de departe cea mai bună partidă de sex dintre toate.

Acum Leah era moartă. Şi lui parcă nu-i venea să creadă.

A ciocănit la uşă de câteva ori, apoi a sunat o dată la sonerie. Niciun răspuns. Şi nu putea să bată cu pumnii în uşă în toiul nopţii fără să stârnească panica vecinilor indiscreţi. Aşa că a trebuit să se recunoască învins şi să plece de acolo – ceea ce nu i-a îmbunătăţit cu nimic dispoziţia.

Dar poate că aşa a fost mai bine, îşi spuse el acum, urcându-se în dubă lângă Moulson şi trântind uşa după el. Sally scotea la iveală tot ce era mai rău în el, era convins de asta. La cât de supărat fusese azi-noapte, probabil că ar fi mers prea departe şi l-ar fi omorât pe nenorocitul ăla lipsit de curaj.

Încercase apoi să dea de Stock, însă cu acelaşi rezultat. Când plecase de la Fellside, infirmeria era închisă, dar o sunase de vreo patru sau cinci ori pe mobil. Nu-i răspunsese.

Aşa că nici acum nu ştia ce se întâmplase noaptea trecută şi cum de murise Carol Loomis. Dar respingea orice scenariu în care Moulson s-o fi omorât pe Carol şi după aia să scape teafără şi din mâinile lui Liz Earnshaw.

În ce-l privea, el nu voia decât să afle de la Moulson ce mama dracului se întâmplase cu pachetul. De fapt, nici asta nu voia. Atâta timp cât drogurile se mai aflau încă în cabina de toaletă (şi era sigur că acolo le va găsi), atunci toată afacerea era încheiată. Fireşte că nu o vor mai folosi pe Moulson, pentru că nu era bună de nimic, dar vor da uitării trecutul, cel puţin până la plecarea poliţiştilor. Moulson trebuia doar să priceapă că, dacă vorbea cu cineva – cu oricine – despre orice altceva în afară de

vremea de afară, va afla foarte repede de ce se spune că tăcerea este de aur.

— Pune-ţi centura! îi zise el acum, înghiontind-o cu putere.

Moulson nu spuse nimic. Doar făcu ce i se spusese şi apoi rămase cu mâinile moi în poală. Părea la fel de zdruncinată cum se simţea Devlin.

— Mereu e aşa de vorbăreaţă? o întrebă Devlin pe Rartner.

Gardiana îşi ţuguie buzele şi nu răspunse. Şi ea se afla pe statul de plată al lui Grace – cum altfel? – şi avea o sumedenie de motive de supărare faţă de instalarea poliţiştilor în Fellside.

Nimeni nu mai spuse niciun cuvânt tot timpul drumului peste ţinutul mlăştinos, până la Leeds. Şi oricum, odată ajunşi pe Oxford Row, tot nu ar mai fi putut să audă ce spun. Protestatarii ieşiseră astăzi în număr mult mai mare şi îşi fluturau bannerele şi îşi zbierau lozincile tâmpite prin care se văitau de nedreptatea existentă în lume. Probabil unde e mai uşor să faci tămbălău, decât să pui mâna să schimbi ceva, îşi spuse Devlin.

Odată intraţi în tribunal, el trecu direct la treabă.

— Trebuie să merg la budă, îi şopti el lui Ratner. Ai tu grijă de guraliva asta, bine?

Trecu prin punctul de securitate şi intră în zona restricţionată din spatele clădirii. Traversă coridorul cu paşi siguri, trecu de toaleta pentru bărbaţi şi intră în cea pentru femei. Singurul risc posibil aici ar fi fost, dar nu-l observă nimeni. Toţi ochii erau aţintiţi pe circul din faţa intrării principale.

Însă ziua începu să-i meargă prost de îndată ce se încuie în cabina din mijloc şi duse mâna în spatele rezervorului. Niciun pachet. Nu ştia ce-o fi făcut Moulson, dar acum era sigur că luase pachetul cu ea. Şi atunci, de ce nu le dăduse drogurile? Din câte ştia el, Moulson se lăsase de obiceiul ăsta – şi, chiar dacă ar mai fi consumat încă prafuri, normal ar fi fost să şterpelească puţin din pungile alea şi să spere că nu va observa nimeni. Oare să-şi fi imaginat că

ar fi putut să le vândă undeva şi să păstreze banii?

— Căcat! mormăi Devlin.

Se gândi să verifice şi în celelalte cabine. Dar nu ar fi avut rost. Rutina asta era împământenită şi mergea ceas de fiecare dată. Aici fuseseră drogurile şi acum nu mai erau.

— Căcat! repetă el, mai tare şi cu mai multă obidă.

Până în momentul ăsta fusese realmente convins că totul o să fie ca ultima dată. Că, pur şi simplu, lui Moulson i se făcuse frică să ducă treaba până la capăt, chiar dacă ştia că represaliile erau inevitabile.

Acum se vedea nevoit să aştepte până la sfârşitul zilei ca să afle adevărul şi să pună mâna pe pachet. Plus că mai trebuia să găsească şi o modalitate prin care să poată discuta cu Moulson între patru ochi sau prin care s-o externeze din infirmerie imediat ce vor ajunge la Fellside. Niciuna dintre ideile astea nu era uşor de pus în practică, fie şi fără toţi detectivii ăia din Leeds care-şi băgau nasul peste tot.

În trecut, Devlin reuşise mereu să se convingă de faptul că legătura lui cu Grace nu era cunoscută de nimeni şi că putea fi uşor negată. Dar nu mai era cazul şi acum – presupunând că fusese vreodată. Existau indicii care duceau până la el şi nu erau făcute din firimituri de pâine, ca în povestea aia cretină. Moulson era implicată. Şi Salazar. Şi Sylvie Stock. Liz Earnshaw. Puţiflenderul ăla de Lovett. Şi, evident, Grace însăşi. Trebuia să găsească o soluţie. Trebuia să-şi păstreze cumpătul şi să găsească o soluţie.

O ajunse din urmă pe Ratner. Aceasta se afla împreună cu Moulson în sala de aşteptare. Poate că ar avea la dispoziţie câteva minute s-o interogheze pe Moulson înainte de începerea procesului, dar nu o putea face acolo. Oricând l-ar putea surprinde cineva. Şi chiar dacă ar fi fost singuri, acustica sălii era uimitoare. Puteai auzi şoaptele de acolo chiar şi din celălalt capăt al clădirii.

La culme îl irita pe Diavol că se afla atât de aproape de Moulson şi nu-i putea pune întrebările care-l măcinau.

Singura lui consolare era că femeia arăta profund nefericită. Cufundată în propriile-i gânduri şi fără să observe nimic din ce se petrecea în jur.

Înseamnă că într-adevăr sperase să poată vinde drogurile alea, conchise el. Din cauza asta părea atât de speriată acum. Se întreba dacă mai avea timp să iasă din mormântul pe care şi-l săpase singură, înainte să-l umple cineva cu pământ şi s-o îngroape de vie.

Mda, îşi zise Devlin. Chiar aşa stă situaţia. Dar parcă nu era o idee prea bună s-o lase să intre în sala de judecată atât de disperată şi îngrozită. Acolo urma să găsească un public al naibii de numeros şi poate îi venea ideea să se folosească de asta. Deschise gura să-i spună ceva – s-o ameninţe, s-o avertizeze sau poate chiar să-i adreseze câteva vorbe nesincere de încurajare –, dar chiar atunci apăru grefierul.

— Suntem pregătiţi să începem, spuse el.

— În picioare, deţinut! spuse cu asprime Ratner. Haide!

Şi o conduseră în sala de judecată: Ratner în dreapta lui Moulson, iar Diavolul în stânga.

Gradenele sălii îi aminteau lui Devlin de un circ, în care spectatorii ardeau de nerăbdare să vadă clovnii şi înghiţitorii de flăcări. Galeria destinată publicului era înţesată de oameni – primele două rânduri fiind rezervate presei: reporteri cu blocnotesuri, artişti cu blocuri de desen. În spatele lor, o mulţime de chipuri împietrite. Dar setea lor de sânge atârna greu, aproape palpabil, în aer.

Moulson se opri o clipă în prag. Mai puţin de o secundă, pentru că imediat o apucară de umeri Devlin şi Ratner şi o împinseră înăuntru. Ratner o aşeză la locul ei şi-i făcu un semn din cap grefierului. *Acum e în grija ta.* După care, ea şi cu Devlin se întoarseră la posturile lor de lângă uşă.

În mod normal, sălile de judecată îl plictiseau pe Devlin. Nici aceasta nu făcu excepţie de la regulă în prima oră. Doar vorbărie fără sfârşit. Bărbaţi cu voci plângăcioase, crezând că par deştepţi dacă spun acelaşi lucru într-o sută de feluri diferite. Pritchard, avocatul lui Moulson, era o javră cu nasul pe sus. Reprezentanţii acuzării erau nişte

roboţi care se activau doar atunci când îi întreba judecătorul dacă au ceva de adăugat.

Intenţie. Sănătate mintală. Motiv. Se contura un consens şi, cu toate că le plăcea nespus să o lălăie la infinit, păreau să ajungă treptat la un acord în privinţa evidenţei.

Dar tocmai atunci Pritchard spuse ceva despre chemarea unui martor.

În curtea de apel? Ce Dumnezeu se întâmpla?

Şi grefierul strigă numele lui John Street, fostul iubit al lui Moulson. Acesta se aşează în boxa martorilor şi din momentul acela totul începu să se schimbe.

Iar în opinia lui Devlin schimbarea asta nu a fost deloc în bine.

78

Pentru Jess, a doua zi a apelului a fost mult mai rea decât prima. Ca o moarte lentă, printr-o mie de tăieturi.

Tot ce se spunea despre noaptea incendiului o făcea să retrăiască iar şi iar acele clipe şi nu voia deloc asta. În prima zi, lucrările fuseseră înfăşurate într-un strat gros, protector, de limbaj de specialitate. Iar ea fusese protejată de toate vorbele alea şi într-un mod mult mai profund: prin credinţa lui Alex în nevinovăţia ei. Acum ştia că Alex nu era Alex. Şi nu se mai putea amăgi crezând că fusese iertată de singura persoană care ar fi avut dreptul şi puterea să o facă.

Aşa că era singură în faţa loviturilor nemiloase ale amintirilor.

Depoziţia lui John Street a fost cel mai greu de suportat. Pe bărbatul acesta îl iubise, pentru ca apoi să-l urască. Bărbatul care o condusese pe drumul întunecat care se sfârşise cu moartea unui copil. O durea şi să-l privească. Simţea o ruşine chiar mai profundă decât toate mustrările de conştiinţă.

Nu-l mai văzuse de la primul proces. Şi rămase surprinsă de cât de prost arăta. I se păruse normal ca timpul petrecut în detenţie să afecteze mai tare oamenii, dar nimeni care s-ar fi uitat la John nu şi-ar fi putut imagina că acela era un om liber. Avea cearcăne adânci sub ochi şi era mult mai slab decât ţinea ea minte. Parcă ar fi dormit în picioare.

Dar mâinile arse i se vindecaseră cât de cât. Oricum, arătau mai bine decât faţa lui.

— Înţelegeţi motivul pentru care vă aflaţi aici, domnule Street? îl întrebă Pritchard, pe tonul uşor preocupat al doctorului care urmează să-ţi facă radiografia.

Street dădu din cap.

— Cu toate acestea, vă voi mai explica o dată, pentru a vă da ocazia să-mi adresaţi ce întrebări doriţi sau să vă exprimaţi obiecţiile. În procesul iniţial al Jessicăi Moulson,

aţi depus mărturie din partea acuzării. Eu, în calitate de avocat al apărării, nu am apucat să vă chestionez până la capăt. Intenţionez să o fac astăzi. Am acordul dumneavoastră în acest sens?

Era o întrebare capcană, evident. Avocaţii acuzării probabil că-i explicaseră lui Street că, în cazul în care nu îşi dădea consimţământul, ar fi urmat rejudecarea procesului. Aşa că dădu iarăşi din cap.

— Da. Dar v-am spus deja tot ce-mi amintesc.

— Sunt convins că ne-aţi spus. Totuşi, dacă nu aveţi nimic de obiectat, aş dori să revedem unele dintre punctele pertinente ale mărturiei dumneavoastră. Ca să ne asigurăm că instanţa ia cunoştinţă de însemnătatea lor.

— În regulă, spuse Street. Sigur.

Şi, pentru prima oară, aruncă o privire fugară spre Jess şi imediat îşi feri iar ochii. Dar asta nu îi provocă nicio durere. Era obişnuită ca oamenii să reacţioneze astfel când o vedeau.

— În noaptea incendiului, aţi ajuns în apartamentul domnişoarei Moulson în jur de ora 8 p.m.

— Corect.

— După ce plecaserăţi cu două ore înainte, ca să cumpăraţi nişte droguri de la o cunoştinţă, Gavin Matthews, pe care dumneavoastră şi clienta mea îl ştiaţi sub numele de Buster. Drogurile în chestiune erau pentru uzul dumneavoastră şi al domnişoarei Moulson?

— Da.

— Şi, ca să nu mai existe niciun dubiu, drogul despre care vorbim era heroină?

— Da.

— Ce cantitate de heroină, mai exact?

— Nu prea multă. Doar cât să ne ajungă pentru două doze.

Pritchard afişă o surprindere politicoasă.

— Era ceva obişnuit să cumpăraţi în cantităţi atât de mici?

— Nu, răspunse Street. Dar nu prea mai aveam credit. Doar atât am putut să iau.

— O, da, frământările şi chinurile dependenţei de droguri! spuse Pritchard plin de înţelegere şi fără pic de ironie în glas. Domnul Matthews ne-a confirmat această relatare a dumneavoastră. „Două doze sănătoase” au fost cuvintele dumnealui, ca să le citez corect. După aceea, conform mărturiei iniţiale, dumneavoastră şi domnişoara Moulson v-aţi injectat heroina. După un timp, ea s-a dus în living, iar dumneavoastră aţi rămas unde eraţi.

— Da.

— În dormitor.

— Da, în dormitor.

— Şi, la un moment dat, aţi adormit.

— Da.

— Evident că nu aveţi cum să ştiţi ora exactă la care aţi adormit, aşa că întrebarea aceasta nu-şi găseşte rostul. Atunci când omul trece din starea de veghe în cea de somn, chiar şi fără ajutorul vreunei substanţe narcotice, mintea se înceţoşează treptat. Percepţiile nu mai sunt atât de clare.

Unul dintre reprezentanţii acuzării – care până atunci scrisese cu frenezie în carneţel – ridică ochii şi bătu cu pixul în masă, de parcă el ar fi fost judecătorul, iar pixul ăla – ciocănelul judecătorului.

— Obiecţie! anunţă el.

Judecătorii se sfătuiră şi o aprobară.

— Nu-l influenţaţi pe martor cu privire la starea lui mentală din acele momente, domnule Pritchard! îl avertiză judecătoarea LePlastier.

— Îmi cer scuze, onorată instanţă, spuse politicos Pritchard. Dar să presupunem că percepţiile domnului Street au fost clare în tot timpul acelor evenimente, doar dacă nu cumva dânsul se răzgândeşte şi ne declară altceva. De fapt, aşa cum vom vedea în continuare, el dă dovadă de o precizie admirabilă în multe privinţe. De exemplu…

Şi se întrerupse ca să-şi consulte însemnările.

— …ne spune că s-a trezit la ora unsprezece. Corect, domnule Street?

— Da.

— De unde ştiţi ora exactă? Era vreun ceas în dormitor?

Nu era. I-ar fi putut spune şi ea asta. Îşi amintea cum se învârtise prin dormitor, cu o faţă de pernă în mâini, în care băgase la grămadă şi ceasul, şi boxele, şi veiozele. Era o trăsătură curentă a vieţilor lor de atunci: transformă în bani orice ai prin casă, iar apoi dă banii pe heroină.

— M-am uitat la ceasul de la mână, spuse Street, uşor iritat.

Jess avea impresia că Pritchard îl sâcâia dinadins, expunând faptele pe un ton atât de sec şi de formal.

Însă, spre mirarea ei, avocatul nu mai insistă asupra acelui amănunt.

— Foarte bine, spuse el. V-aţi trezit la ora unsprezece, în conformitate cu ce arăta ceasul de la mâna dumneavoastră?

— Da.

— Şi eraţi cu mintea perfect limpede? Sau eraţi puţin confuz? Avocaţii acuzării ridicară din nou ochii din notiţele lor, dar Pritchard făcu un semn, anticipându-le obiecţia.

— Doresc doar să zugrăvesc scena, onorată instanţă. Nu să arunc vreo umbră de îndoială asupra mărturiei domnului Street.

— Cam confuz, recunoscu acesta. În primul moment nici n-am ştiut unde sunt.

— Absolut normal. Poate am putea relua povestea din momentul acela.

Încruntându-se, Street încercă să-şi amintească.

— Nu ştiam ce se petrece, dar am simţit un miros oribil. Foarte înţepător. Ca de materiale chimice care ard. Şi după aia am văzut fumul care plutea în aer şi mi-am zis: „Dumnezeule, a luat foc casa!”

— Şi chiar aşa era?

— Da, aşa era. Bineînţeles că aşa era. Fumul ăla venea de la covor şi de la aşternuturile de pe pat. Ardeau deja, iar holul de lângă dormitor… nu… nu se vedea nimic acolo, doar fumul şi lumina asta, ca un reflector portocaliu. Tot apartamentul era în flăcări.

— Şi ce s-a întâmplat după aceea?

— Am sărit din pat şi am început să… înţelegeţi…

Şi Street întinse mâinile şi le flutură în aer.

— Aţi încercat să stingeţi focul cu mâinile goale? traduse Pritchard.

— Da.

— Şi aţi reuşit?

— M-am ars. Rău de tot.

— Rău de tot este o exprimare relativă, spuse Pritchard. Clienta mea şi-a pierdut jumătate de faţă în acelaşi incendiu. Şi, evident, Alex Beech şi-a pierdut viaţa. Ne puteţi arăta rănile dumneavoastră, domnule Street?

Street ridică mâinile.

— Acum sunt vindecate în mare parte. Zonele mai lucioase sunt cele unde mi s-au făcut grefe de piele, dar acum arată aproape normal.

— Chiar aşa, chiar aşa, încuviinţă Pritchard. Însă au fost făcute fotografii la momentul respectiv. Poate că ar fi bine să facem apel la ele, în sprijinul mărturiei dumneavoastră.

Paul Levine îi întinse avocatului principal un teanc de poze color, de douăzeci pe douăzeci şi cinci de centimetri. Pritchard se apropie de boxa martorilor şi i le arătă pe rând lui Street.

— Iată-le. Onorata instanţă a primit deja copii purtând etichete de la numărul unu şi până la nouă. Cu toate că sunt convins că nu aveţi nevoie să vă fie reîmprospătată memoria, vă rog să-mi confirmaţi, domnule Street, dacă în fotografiile acestea este prezentată starea rănilor dumneavoastră în noaptea incendiului.

— Da, aşa este.

— Arsuri de gradele doi şi trei la mâini şi antebraţe. Foarte grave mai ales pe mâna dreaptă.

Street se mulţumi să dea din cap şi nimic mai mult.

— Dar iată-vă acum aici, după multe grefe de piele. Însănătoşirea dumneavoastră este uluitoare. Aşa cum singur aţi spus-o, într-o manieră extrem de elocventă, v-aţi revenit aproape complet.

Street se gândi puţin şi păru că ar dori să răspundă

ceva, dar Pritchard tocmai ce ridicase iarăşi una dintre fotografii.

— Poza asta mă pune pe gânduri, zise el. Arsura asta foarte urâtă de aici, chiar de deasupra încheieturii de la mână. Arsura asta în formă de semilună. Ce credeţi că v-a provocat-o?

Street se holbă tâmp la fotografia din faţa lui.

— Habar n-am.

— Mă rog, este un detaliu fără importanţă. Poate v-aţi atins de ceva. Pe noi ne interesează anume această arsură pentru că se află pe o zonă neafectată. Este separată şi diferită de celelalte arsuri. Sugerează că v-aţi fi atins mâna de un obiect foarte fierbinte. Lucru perfect normal într-o casă cuprinsă de flăcări, fireşte.

Pritchard se întoarse la locul său şi puse fotografiile pe masă. Apoi se întoarse iar cu faţa la Street.

— Acestea au fost toate rănile pe care le-aţi suferit în noaptea respectivă?

— Da.

— Bineînţeles, în afara acelor răni pe care vi le-aţi provocat singur.

O clipă de tăcere consternată. Apoi:

— Nu înţeleg ce vreţi să spuneţi, zise Street, cu chipul împietrit.

— Analizele sângelui dumneavoastră au ieşit pozitive pentru heroină. În cantitate infimă, sigur că da, dar pozitiv rămâne pozitiv. Mai spuneţi-mi încă o dată, domnule Street, de câtă vreme sunteţi dependent de droguri.

— M-am lăsat.

— Scuzele mele. Câtă vreme *aţi fost* dependent de droguri?

— Aproape trei ani.

— Şi, după trei ani, cât anume poate fi considerat „o doză sănătoasă”?

— Nu ştiu. E greu de spus. Estimezi din ochi; nu trebuie s-o cântăreşti.

— Dar este mai mare decât dozele de la început?

Street râse fals.

— Doar de vreo douăzeci de ori.

— Deoarece organismul se obişnuieşte cu heroina şi este nevoie de doze din ce în ce mai mari pentru obţinerea aceluiaşi efect. Mă iertaţi, v-am întrerupt povestirea. Spuneaţi că încercaţi zadarnic să stingeţi aşternuturile de pe pat cu mâinile goale. Şi după aceea, domnule Street?

— M-am sculat şi am fugit, spuse acesta.

— Unde aţi fugit?

— La uşă. La uşa apartamentului.

— Aţi încercat s-o căutaţi pe domnişoara Moulson? Iubita dumneavoastră? Îmi închipui că aţi fost surprins când v-aţi trezit şi n-aţi văzut-o alături de dumneavoastră. Probabil că v-aţi făcut griji pentru ea, mai cu seamă când v-aţi pomenit în mijlocul acelui infern.

Street clătină din cap, dar nu pentru că ar fi vrut să-l contrazică pe avocat. Parcă nu voia să vadă ce se petrecea în propria-i minte.

— Am strigat-o, spuse el abia auzit. Iar şi iar. De multe ori. Dar n-o vedeam nicăieri. Din cauza fumului, era foarte mult fum peste tot. Şi nu mi-a răspuns. În cele din urmă, m-am gândit că ieşise deja din apartament.

— Şi dumneavoastră aţi făcut la fel.

— Corect!

— Şi apoi aţi sunat la Urgenţe. Le-aţi spus de incendiu. Le-aţi cerut să vină să-l stingă.

— Da.

— Şi după aceea?

Street nu mai răspunse. Rămase cu ochii căscaţi la Pritchard, care şi el îl privea cu un soi de politeţe interogativă. Tăcerea se prelungi. Avocatul nu reacţionă în niciun fel.

— Ce vreţi să spuneţi? îl întrebă Street în cele din urmă.

— După ce aţi dat telefonul acela, domnule Street. Ce aţi făcut apoi? Bineînţeles că ştiaţi deja că iubita dumneavoastră nu ieşise din apartament, aşa cum aţi sperat dumneavoastră. Şi este foarte logic să fi fost îngrijorat şi cu privire la starea celorlalţi locatari. Aşa că, spuneţi-ne ce aţi făcut.

Urmă o altă pauză şi nici acum Pritchard nu interveni.

— Am aşteptat, spuse Street. Am aşteptat să vină pompierii.

— Foarte corect! zise Pritchard, pe un ton încurajator. Aşa aţi făcut. Ştim asta din imaginile înregistrate de camerele de supraveghere, imagini care au fost acceptate ca probe în procesul iniţial al clientei mele. Haideţi să le privim încă o dată, de acord? Cu permisiunea onoratei instanţe…

— Continuaţi, domnule Pritchard, spuse plictisit unul dintre judecători.

— O clipă, onorată instanţă!

Unul dintre avocaţii acuzării sărise în picioare – acelaşi care obiectase mai devreme.

— Nu domnul Street este judecat aici. Dacă acest interogatoriu are intenţia de a stabili că ar fi putut face mai multe ca să reducă răul provocat prin acţiunile Jessicăi Moulson…

— Nu! îl întrerupse Pritchard. Nici vorbă să avem această intenţie. Însă stabilirea cu precizie a acţiunilor domnului Street este esenţială pentru a obţine filmul complet al evenimentelor.

Aruncă o privire spre judecător, care îi făcu semn să continue. Grefierul micşoră luminile din sală, iar ecranul coborî din tavan. Preţ de o clipă pe el apăru ecranul unui computer, cu tot cu foldere şi alte documente – pentru că imaginea era transmisă printr-un proiector de la laptopul de pe masa apărării, operat de Paul Levine. Imediat se văzură uşile de la intrarea blocului lui Jess şi strada din faţa lui. Unghiul era ascuţit, imaginile întunecate.

Dar nimeni nu l-ar fi putut confunda cu altcineva pe John Street, când ieşi în goana mare din clădire. Şi nu ajunse prea departe. Levine îngheţă imaginea de pe ecran chiar în momentul când Street se afla în pragul uşii. Prichard indică ceasul din stânga ecranului.

— 23:00:58, spuse el. Adică ora unsprezece şi un minut.

Levine porni filmul în continuare. Street ieşi în goana mare din clădirea în flăcări, dar încetini pasul de îndată ce

ajunse pe trotuar. Nu se oprise de tot, dar mergea parcă mai împleticit. Şi poziţia corpului îi era nefiresc de rigidă. Tot privea în jos, la mâinile pe care şi le ridicase la nivelul pieptului, cu palmele în sus şi degetele răsfirate. Reuşise să-şi tragă pe el o cămaşă albastră şi o pereche de boxeri roşii. Arăta ridicol, jalnic.

— Aici aţi dat telefonul la Urgenţe, spuse Pritchard, din dreapta lui Jess.

Îi acoperise câmpul vizual pentru ca să poată arăta spre mâinile lui Street din filmul de pe ecran. Mişcându-le extrem de greu şi lent, Street apăsa tastele telefonului. Bineînţeles că pielea de pe mâini era arsă. Prin urmare, îl durea îngrozitor de tare fiecare gest.

— Şi aici aşteptaţi pompierii, adăugă Pritchard, pe acelaşi ton sec folosit şi mai devreme. Apropo, domnule Street, să ştiţi că am vizionat aceste imagini de multe ori. Şi nu v-am văzut niciodată uitându-vă la ceas. Sunteţi perfect vizibil pe toată durata filmului. De aceea mi se pare un mister faptul că aţi putut fi atât de exact în privinţa timpului.

Street mormăi ceva ce Jess nu reuşi să înţeleagă.

— Poftim?

— Pe scări. Probabil că m-am uitat la ceas când eram pe scări.

— Adică atunci când fugeaţi ca să vă salvaţi viaţa? Printr-o clădire în flăcări? Ce să zic? Se prea poate. Haideţi să vedem, vreţi?

Street făcu ochii mari. Vru să spună ceva, dar se înecă de la prima silabă. Pritchard părea extrem de bucuros de reacţia pe care i-o provocase.

— Da, domnule Street. Avem veşti bune pentru dumneavoastră. Se vede treaba că nu jucaţi un rol tocmai secundar în filmul acesta.

79

Când Sally ajunse de dimineaţă la Fellside, găsi parcarea plină cu maşini de poliţie. Deja avea stomacul în gât atunci când arătă legitimaţia la poartă.

— S-a întâmplat ceva? îl întrebă el pe gardianul de serviciu?

— A fost ucisă o deţinută, îi răspunse acesta. E groasă!

Pe Sally îl luă cu ameţeală. O clipă i se întunecă privirea.

— Se ştie despre cine e vorba? mai reuşi el să îngaime.

— Loomis.

— Ma… Malaca?

— Da. Chiar ea.

Străduindu-se din răsputeri să nu alerge, Sally se duse direct în infirmerie. Dar aceasta era goală, iar el tot nu primise răspunsul la întrebarea care îl frământa.

Nu era nicio problemă că lipsea Moulson. Dacă totul se desfăşurase conform programului, înseamnă că plecase spre Leeds de o jumătate de oră. Vru să fie sigur de asta, aşa că se uită în registrul de activităţi şi descoperi că din el fusese ruptă o pagină.

Speriat, căută pagina cu pricina în coşul pentru hârtii. Nu o găsi acolo, dar dădu peste formularul de externare falsificat de Stock şi pe care – la ordinele lui Moulson – îl rupsese şi îl aruncase.

Puzzle-ul era unul uşor de rezolvat. Infirmiera rupsese foaia de hârtie doar în patru bucăţi.

80

Tura de noapte şi cea de zi se suprapuneau pe o perioadă de două ore. Sylvie Stock credea că se va putea ascunde în tot timpul ăsta în punctul de prim ajutor din blocul Franklin, la fel cum o făcuse noaptea trecută. Şi apoi va fugi acasă, nevăzută de nimeni.

Dar Sally o găsi la fel de uşor cum o găsise şi Devlin.

Îi arătă bucăţile formularului de externare.

— Uită-te la asta! ţipă el. Ce-ai făcut? Ai trimis-o înapoi în celulă!

Zbiera ca scos din minţi, supărarea fiindu-i perfect justificată. În orice altă clipă, reacţia lui ar fi amuzat-o pe Stock. În orice altă clipă când slujba şi viaţa ei să nu atârne de un fir de păr.

— Era bine mersi, spuse infirmiera pe un ton brutal, născut din ruşine şi teamă. Diagnosticul pus de tine era o aiureală. N-avea niciun traumatism. Vânătăile erau vechi.

— Sylvie, ţi-am spus…

— Nu mă înveţi tu pe mine ce să fac, Sally!

— Încercam să-i salvez viaţa. Grace voia să-i facă rău. Poate chiar s-o omoare. Singurul mod prin care…

— Ţi-am zis să nu mă înveţi tu pe mine!

Stock clocotea. Nu mai putea să se controleze. Era prea mult şi nu mai putea să îndure. Dar până acum nu avusese pe cine să-şi verse furia şi spaima. Sally era catharsisul ei sub forma unui omuleţ dolofan.

— Ce? Ţi-a frecat-o în spatele paravanului? Nu eşti Papa! Nu ai dreptul să acorzi adăpost. Şi chiar dacă ai avea, nu trebuie s-o protejezi pe ea! Asta nu, în niciun caz! Te dai de partea ei, atunci primeşti ce ţi se cuvine!

Era foarte aproape de doctor şi-i împroşcase cu scuipat obrajii şi bărbia. Mut din cauza şocului, Salazar făcu câţiva paşi înapoi. Dar îşi reveni repede.

— Primesc ce mi se cuvine? Ce înseamnă asta, Sylvie? Tu nu vorbeşti aşa. Aşa vorbeşte Dennis Devlin. El te-a pus să faci asta?

Pe Stock o epuizase deja propria-i mânie. Vru să-l dea la o parte din drum pe Sally, numai că doctorul cântărea mai mult decât ea.

— Habar n-ai cum vorbesc eu, îi şuieră printre dinţi. Nu ştii nimic despre mine, Sally. Habar n-ai de nimic şi punct.

S-ar fi putut opri aici. N-avea niciun sens să mai continue. Şi probabil că Sally s-ar fi dat la o parte ca să-i facă loc. Numai că se holba la ea cu ochii ăia tâmpi şi mustrători, de parcă ar fi avut vreun drept s-o judece. Şi atunci simţi nevoia să-l rănească mult mai profund.

— Ani în şir Dennis Devlin s-a jucat de-a ascunde cârnatul cu iubita ta Leah, îi spuse ea, dar fără să mai ţipe, ci accentuând bine fiecare cuvânt. Îşi programa în aşa fel turele ca să iasă din serviciu când intrai tu. Credeai că nevastă-ta se pişă apă sfinţită, dar vreme de zece ani ţi-ai scăldat-o în sperma lui. Asta presupunând că încă ţi-o mai scăldai.

Doctorul Salazar rămase consternat. Apoi începu să clipească des şi să-i tremure buzele când realiză că infirmiera spunea adevărul. Părea ca un personaj de desene animate căruia tocmai îi căzuse o nicovală în cap.

— Devlin! şopti el.

Pe ton de copil.

— Aha! Uite că ţi-a picat fisa! rânji cu dispreţ Stock. Te crezi un sfânt, Sally, nu-i aşa? Eşti bunul samaritean, nu? Toată lumea îl iubeşte pe bunul samaritean. Dar, săracul, el nu prea are parte de păsărică, ai observat?

Acum i-a fost uşor să-l îmbrâncească şi să plece de acolo. Parcă doctorul se împuţinase dintr-odată.

81

Imaginea de pe ecran era din nou îngheţată pentru ca Pritchard să poată explica în detaliu atât judecătorilor, cât şi reprezentanţilor acuzării la ce anume se uită.

— Fereastra de aici este de la livingul domnişoarei Moulson. Iar aceasta…

Şi atinse cu degetul ecranul, ca să nu fie niciun dubiu.

— …aceasta este de la casa scării. Vom mări imaginea într-o clipă, însă înainte de asta, aş dori să vă prezint planul locului la care vă uitaţi.

Şi ridică o fotografie decolorată, plină cu adnotările făcute de agentul imobiliar. Era o imagine a palierului din faţa uşii lui Jess, exact aşa cum acesta arătase înainte de incendiu şi cum încă mai arăta în amintirile ei. Locul acela mohorât era dominat de o oglindă uriaşă, într-o ramă cu exagerat de multe ornamente.

— Oglinda, spuse Pritchard, este amănuntul esenţial. Am să vă arăt o altă secvenţă, care începe la 22:47:13. Adică, cu treisprezece minute înainte de ora la care pretinde că s-ar fi trezit din somn martorul nostru, domnul Street. Veţi observa acum ceva foarte interesant, un detaliu care ne-a scăpat tuturor la primul proces.

Levine apăsă câteva taste de la laptop. Ecranul se făcu negru un moment, apoi reapăru aceeaşi imagine – minus John Street, care dispăruse de pe trotuarul din faţa clădirii.

Imaginea era lipsită de personaje şi de mişcare. Dar, în timp ce Levine o derulă foarte încet înainte, se văzu o lumină puternică la fereastra de la etajul al treilea, care dădea în casa scării.

— Două lucruri sunt derutante aici, spuse Pritchard. Unul este locul, celălalt – timpul. Apartamentul Jessicăi Moulson se află aici, în partea dreaptă a scării şi în afara câmpului nostru vizual. Lumina vine din partea opusă, unde este un apartament nelocuit, cu scânduri bătute în cuie peste uşă. Aveţi ceva să ne spuneţi, domnule Street?

Nu, nu avea nimic să le spună. Martorul părea bolnav şi nefericit.

— Nu? Misterul acesta se rezolvă atunci când iei în calcul oglinda Pentru că în ea se vede cum se deschide uşa de la apartamentul Jessicăi Moulson.

Pritchard se întrerupse şi aruncă o privire plină de semnificaţii spre public.

— Bineînţeles, continuă el, acum ne aflăm în faţa altui mister. De ce s-a deschis uşa Jessicăi Moulson la ora unsprezece fără un sfert? Cine a deschis-o? Ca să putem răspunde la aceste întrebări, trebuie să studiem imaginea mai de aproape.

Levine apăsă iar nişte taste. Imaginea se mări şi se reglă, se mări şi se reglă, până când fereastra umplu tot ecranul. Iar acum era posibil să se distingă o siluetă pe palier, încadrată de lumina care ieşea prin uşa deschisă a lui Jess. Detaliile lipseau în mare parte, dar cămaşa albastră şi boxerii roşii înlesneau foarte mult identificarea.

Jess căscă ochii stupefiată. N-avea niciun sens.

Street rămase pe palier aproape un minut, după care intră înapoi în apartament.

Levine îngheţă imaginea. Sala de judecată se cufundase într-o tăcere de mormânt.

— Doriţi să vă schimbaţi mărturia, domnule Street? răsună vocea lui Pritchard. Mai spuneţi-ne încă o dată la ce oră v-aţi trezit.

Avocaţii acuzării parcă voiau să obiecteze, dar renunţară şi începură să discute în şoaptă între ei.

— La ce oră, domnule Street?

— Nu-mi aduc aminte, răspunse acesta.

Tonul lui suna ca o rugăminte. Sau ca un protest. Încetase să se mai uite la ecran. Şi ochii lui rătăceau peste chipurile spectatorilor de la galerie, de parcă ar fi dorit să-i atragă de partea lui.

— Cu siguranţă că înainte de ora unsprezece. Şi uite că încă nu fugeaţi. Asta se va întâmpla mai târziu. De fapt, chiar vă întoarceţi în apartament, cu toate că – în conformitate cu propria dumneavoastră depoziţie – v-aţi

trezit din somn în mijlocul unui infern, în mijlocul unui incendiu. Dar acum nu era niciun incendiu acolo, nu-i aşa? Şi asta se va întâmpla mai târziu.

Street privi cu ochi pierduţi la Pritchard, apoi la banca acuzării, apoi iar la Pritchard.

— Să continuăm, propuse calm Pritchard.

Imaginea de pe ecran porni din nou. Omuleţul în boxeri roşii ieşi a doua oară din apartament. Acum alerga. Trecu în goană prin faţa ferestrei şi dispăru.

— Cum explicaţi asta, domnule Street? Ce anume a însemnat acea primă ieşire? De ce aţi intrat înapoi în apartament?

— Nu-mi aduc aminte, repetă Street.

— Acest răspuns mi se pare puţin cam prea convenabil pentru dumneavoastră ca să fie adevărat.

— Eram drogat. Nu mai ştiam de capul meu.

— Drogat cu heroină?

— Da.

— După ce v-aţi injectat-o la ora opt?

— Da!

— O, domnule Street, dar dumneavoastră nu v-aţi drogat în seara aceea. Prin urmare, nu acesta este adevărul.

— Obiecţie! strigă unul dintre avocaţii acuzării, sărind în picioare.

Încă de la imaginea care-l arăta pe Street revenind în apartament, avocatul respectiv stătuse încordat ca un arc, pregătit să obiecteze de îndată ce avea să găsească un motiv care să se preteze la aşa ceva.

Şi Jess obiectă, dar în intimitatea propriilor gânduri. Ce naiba făcea Pritchard? Încerca oare să spună că au minţit şi ea, şi Street? Că ar fi existat o conspiraţie între ei?

Indignat, procurorul se adresă judecătorilor:

— Rezultatele toxicologice ale domnului Street dovedesc clar prezenţa heroinei în sângele lui în noaptea incendiului.

— Voi ajunge şi aici, onorată instanţă. Pentru că rezultatele acelor analize îmi susţin argumentaţia.

Judecătorii se consultară – frunte lângă frunte, perucile

bâţâindu-se împreună.

— Continuaţi, domnule Pritchard! îl îndemnă într-un final judecătoarea LePlastier. Dar fiţi amabil şi ajungeţi mai repede la esenţă.

Pritchard făcu o plecăciune solemnă.

— Domnule Street, voi reformula afirmaţia mea şi vă voi întreba: Aţi luat heroină în noaptea aceea? Da sau nu?

Atât de tare îşi bulbucă Street ochii, încât spectatorii avură impresia că mai aveau puţin şi-i cădeau din cap.

— Eu… şi Jess singură… se bâlbâi el. Ştiţi bine ce-a spus!

— Da, ştiu. Toată lumea de aici ştie. În mărturia de la proces, a spus că amândoi v-aţi injectat drogul. Dar şi că aveaţi obiceiul să îi faceţi ei prima injecţie. De aceea declaraţia ei cu privire la ce s-a întâmplat ulterior nu poate fi sută la sută demnă de încredere.

Pritchard se întoarse cu spatele la Street. Şi la judecători. Se întoarse la masa apărării, unde îl aştepta Paul Levine cu o foaie de hârtie pregătită. Fără să se oprească din mers, avocatul principal o luă şi o flutură în aer.

Continuă, tot cu spatele la Street:

— Dumneavoastră şi Jessica Moulson aţi fost internaţi în acelaşi spital. În aceeaşi secţie de arşi. În acelaşi timp. Vi s-au făcut analizele de sânge în acelaşi timp. Amândurora vi s-a găsit heroină în organism, ceea ce, la momentul respectiv, părea un aspect deosebit de important. Însă nimeni nu s-a gândit să investigheze mai departe, să vadă dacă nu cumva exista vreo diferenţă între cantităţile de heroină găsite în sângele dumneavoastră şi al clientei mele. Aici aveţi rezultatele toxicologice la care tocmai a făcut referire distinsul meu coleg. Rezultatele dumneavoastră, domnule Street. Şi rezultatele Jessicăi Moulson. Ştiţi ce ne arată ele?

Street nu răspunse. Abia acum Pritchard se întoarse cu faţa la el. Cam exagera cu teatrul, îşi spuse Jess în colţul acela îndepărtat al minţii care încă mai putea să însăileze un gând coerent. Pentru că Jess nu mai gândea, ci doar

asculta, cu gura căscată, strângând cu putere în mâini bara din alamă din faţa ei. Şi vorbele rostite în sala de tribunal se aglomerau în mintea ei, ca un edificiu încă fără formă.

— Omorul, spuse Pritchard, lungind cuvântul, este definit drept infracţiunea deliberată şi planificată prin care se pune capăt vieţii unei alte persoane. La un moment dat am intenţionat să susţin nevinovăţia Jessicăi Moulson, argumentând că încercase să vă ucidă doar pe dumneavoastră, domnule Street, nu pe Alex Beech. Am vrut să spun că infracţiunea pe care a comis-o este doar omor din culpă, deoarece nu şi-a atins ţinta. Dar, de fapt, nu este vorba că şi-ar fi ratat ţinta, pentru că nici nu avusese aşa ceva. Dumneavoastră aţi avut.

Street clătină cu putere din cap, dar nu rosti niciun cuvânt. Un vacarm de strigăte izbucni la galerie. Dacă toată povestea asta ar fi fost un film, atunci judecătorii şi-ar fi scos ciocănelele şi ar fi început să bată ritmic cu ele. Însă nu era un film, iar judecătorii – precum şi reprezentanţii acuzării – păreau luaţi complet prin surprindere. Nici vorbă să se mai gândească să ceară linişte în sală – într-atât erau de uluiţi.

Pritchard ridică vocea ca să se facă auzit pe deasupra larmei.

— Expunerea la heroină se măsoară prin estimarea cantităţii de drog neasimilat încă de organism, explică el.

Aruncă o privire pe hârtia pe care o ţinea în mână şi îşi trecu degetul peste rânduri, încruntându-se concentrat, de parcă acum le citea pentru prima oară. Dar pentru Jess era evident că avocatul ştia pe de rost ce scria acolo.

— În cazul dumneavoastră, cantitatea de drog a fost infimă, abia vizibilă. Medicii care v-au îngrijit au raportat un nivel de 0,02 nanograme de drog neasimilat per mililitru de sânge. Termenul de specialitate pentru asta este „rezultat fals-pozitiv”. Pentru că indică administrarea substanţei într-un trecut nu prea îndepărtat. Nivelul de drog neasimilat din organismul Jessicăi Moulson a fost de 130 nanograme. Raportul dintre cele două valori, în cazul

în care nu vă pricepeţi la matematică, este de peste 50.000. Uimitor am spune, din moment ce amândoi aţi luat doze egale în acelaşi timp. Dar perfect explicabil, dacă aţi cumpărat două „doze sănătoase” şi le-aţi injectat pe *amândouă* în clienta mea.

Deşi stătea jos, Jess avu sentimentul că se împiedicase de ceva şi căzuse, lovindu-se rău. Scoase un geamăt înfundat. Nu atât de surprindere, cât – parcă – de durere. Urechile i se înfundaseră, apoi începu să audă doar un zbârnâit care astupa cuvintele. Avocaţii acuzării vociferau, contrazicându-se cu judecătorii. Judecătorii vociferau şi ei, încercând să le răspundă. Abia dacă înţelegea ce-şi spun.

— Sunteţi amabil să reformulaţi sub formă de întrebare, domnule Pritchard? îi ceru LePlastier.

— Aţi injectat întreaga cantitate de heroină în Jessica Moulson, domnule Street?

— Nu! urlă acesta. E o minciună! Ne-am drogat amândoi! Întrebaţi-o pe Jess! Amândoi ne-am drogat!

— Adică spuneţi că nu aţi vrut s-o ucideţi? Eu cred că aţi încercat.

— Obiecţie!

Acum avocatul acuzării părea un jucător de poker care încearcă să rămână în joc, deşi cărţile lui nu sunt deloc bune. Nici măcar nu se mai osteni să se ridice de pe scaun.

— Nu s-a demonstrat încă niciun motiv pentru care…

— Ooo, dar avem o mulţime de motive! spuse Pritchard. Prea multe, chiar. Domnul Street avea acum o altă relaţie, nu este aşa, domnule Street? Cu numita Nicola Saunders, cunoscută la fel de bine şi clientei mele. Negaţi că acum sunteţi amantul domnişoarei Saunders?

— Nu, dar asta… asta a fost după…

— Sunteţi sub jurământ, domnule Street. Iar lista apelurilor dumneavoastră telefonice dovedeşte că minţiţi. Dar poate sunteţi doar un bărbat care simte nevoia mai multor relaţii amoroase în acelaşi timp. Mulţi dintre noi suntem aşa. Însă eu înclin să consider că banii au constituit motivul principal. Aţi încheiat o asigurare comună de viaţă cu doar două luni înainte de incendiu.

Prin urmare, moartea clientei mele v-ar fi adus o avere. O avere de care aveaţi mare nevoie, deoarece nici măcar droguri nu vă mai puteaţi lua pe datorie.

Pritchard mergea acum drept la ţintă, abandonând complet tonul politicos de mai devreme. Se transformase într-un val de retorică a virtuţii. Street încerca să-l întrerupă, să-i conteste argumentele. Dar, dacă-i ieşea vreun cuvânt din gură, acesta nu era auzit de nimeni.

— Aşa că nu v-aţi dat bătut atunci când Jessica Moulson a refuzat să moară în urma supradozei. Prea multe erau în joc. Drept care v-aţi decis să înscenaţi un accident. Trebuie să fim cinstiţi şi să spunem că aici v-a ajutat puţin şi clienta mea. Dumneaei se afla în living, unde rupea fotografiile, încercând astfel să vă scoată din viaţa ei, impuls pe care îl pot lesne înţelege. Şi dumneavoastră ştiaţi că hârtia fotografică este inflamabilă. Deşi nu la fel de inflamabilă ca filmul neprocesat, motiv pentru care aţi fost nevoit să vă întoarceţi în apartament ca să mai aţâţaţi focul. În cele din urmă, a trebuit să apelaţi la gazul de brichetă.

— Prostii! zbieră Street. Nici măcar nu ştiam dacă mai aveam gaz de brichetă! Mă lăsasem de fumat de câteva luni!

Nimic din ce ar fi putut spune nu ar fi semănat mai mult cu o mărturisire, îşi zise Jess, minunându-se de prostia fostului ei partener.

În tăcerea încărcată care se pogorâse peste sală se auzi doar oftatul prelung al lui Pritchard. Parcă acum, când fiorii vânătorii îi trecuseră, nu mai simţea niciun fel de plăcere să ucidă vânatul.

— Ceea ce ne aduce din nou la rănile dumneavoastră, spuse el. Evident că nu vi le-aţi făcut încercând să stingeţi aşternuturile cu mâinile goale. Pentru că am dovedit că eraţi treaz şi bine mersi înainte ca focul să ajungă în dormitor, aşa că mica dumneavoastră istorioară pur şi simplu nu se mai poate susţine. De fapt, nu a fost niciodată crezută, dat fiind absenţa completă a fumului din plămânii dumneavoastră. Nu v-aţi trezit din somn într-o cameră

cuprinsă de flăcări. Această afirmaţie este pur şi simplu ridicolă. Şi necesară, în acelaşi timp. Trebuia să explicaţi cumva arsurile de pe mâini şi nu puteaţi spune adevărul – că aţi avut parte de un accident nefericit atunci când aţi turnat gaz de brichetă peste fotografiile arzânde din coşul de gunoi al Jessicăi Moulson.

— Ba nu! spuse Street. Ba nu! N-am făcut asta!

— Obiecţie! interveni unul dintre reprezentanţii acuzării – tot cel de mai devreme, jucătorul de poker. Cerem ca apărarea să reformuleze…

— Retragem ultima remarcă, se răsti Pritchard. Pentru moment. Haideţi să vorbim despre răni, domnule Street. Ale dumneavoastră au fost foarte grave. Arsuri de gradul trei, provocate de expunerea directă la foc. Leziuni extinse în stratul celular subcutanat, distrugerea terminaţiilor nervoase, evaporare completă a stratului de grăsime de sub piele. Dar la mâna dreaptă aţi avut o arsură care arăta aşa.

Şi ridică fotografia cu semnul în formă de semilună de pe încheietura mâinii lui Street.

— Vă mărturisesc cu toată sinceritatea că mi se pare o ciudăţenie. Leziunea pielii este, în mod clar, o arsură de contact. V-aţi ţinut mâna pe ceva foarte fierbinte, iar rana s-a produs doar pe zona respectivă. Plus că leziunea este una superficială, deoarece atunci când suntem luaţi pe nepregătite de o durere la care nu ne aşteptăm, din reflex întrerupem contactul cu obiectul respectiv foarte repede.

Şi urmări cu degetul rana din fotografie.

— Evident este vorba despre o porţiune a unui cerc. Marginea unui obiect. Un obiect cu raza de 28,2 centimetri, făcut dintr-un material care transmite o căldură puternică şi atunci când – încă – îşi mai păstrează forma iniţială.

Pritchard întinse mâna, iar Paul Levine îi dădu o altă fotografie.

— A existat un asemenea obiect în apartamentul Jessicăi Moulson, spuse calm Pritchard. Unul singur. Acesta.

În imagine se vedea coşul pentru hârtii al lui Jess.

— Zău că trebuie să fiţi mai atent când vreţi să incendiaţi ceva, domnule Street.

Strigăte.

Foarte multe strigăte.

Oamenii de la galerie se ridicaseră în picioare, ca şi cum ar fi vrut să se repeadă la boxa martorilor. Agenţii de pază se grăbiră să-i împiedice.

Pritchard încă mai perora, dar nu-l mai auzea nimeni.

John Street plângea. Chipul i se schimonosise şi ajunsese să semene cu partea arsă a feţei lui Moulson.

Pe ecran apăru acum Porky Pig, din seria de desene animate Looney Tunes, făcând cu mâna şi bâlbâindu-se „A-a-a-asta-i tot, oameni buni!” Această glumă inoportună a lui Paul Levine nu a fost văzută decât de Jess, cu o clipă înainte să închidă ochii.

Nu era un leşin. Jess leşinase cu adevărat atunci când auzise de moartea lui Alex Beech. Acum a fost altceva. Închise ochii şi lumea dispăru. Era singură. La fel cum fusese în abisul de dincolo de lumea nocturnă înainte s-o salveze Alex. (Ba nu, nu Alex. Fantoma. Fantoma care nu era Alex.)

Însă nu mai trăise niciodată acest fel de singurătate.

Parcă nici ea nu mai exista. Doar neantul. Avea sentimentul că ieşise din propria-i viaţă, lăsând în urmă absolut tot ce ştiuse până acum, ca o reptilă care şi-a lepădat vechea piele.

Dacă incendiul a fost o minciună, dacă Alex a fost o minciună, atunci la fel era totul. Întregul ei trecut era anulat şi ea s-a născut chiar în momentul acela.

Bineînţeles că ceva atât de pur nu avea cum să dureze. Şi, chiar dacă se afla în vidul acela anonim, Jess ştia că niciodată nu va putea fi spălată de păcate. Aidoma lui Ianus, şi ea avea două feţe. Partea arsă a chipului ei va fi mereu întoarsă înspre trecut.

Ţiuitul din urechi o făcu să-şi mai revină. Stătea aplecată peste bara de alamă a boxei acuzaţilor, pe care se vedea o amprentă. O amprentă foarte bine conturată, însă care nu-i aparţinea. La fel ca urma de picior de pe insula lui Crusoe.

Asta însemna că se întorsese într-o lume populată de oameni.

Inspiră adânc. Şi încă o dată. După care totul deveni mai uşor.

În boxa martorilor, John Street plângea în hohote. Paul Levine zâmbea spre ea. *Ce ţi-am zis?* Femeia de lângă el, stagiara, începuse deja să strângă teancurile de hârtii în dosare şi cutii din carton.

Pritchard discuta aprins cu judecătorii şi avocaţii acuzării despre termene. Locuri. Proceduri. Toţi dădeau din cap, dar nu spuneau prea multe. După cum arătau lucrurile, păreau de acord cu tot ce zicea Pritchard. Jess nu-l putea auzi din cauza vacarmului din sală. Toată lumea vocifera. Dar, stai, parcă se auzeau şi nişte suspine. Oare plângea cineva din public?

— Astăzi, spunea Pritchard pentru a treia oară. Acum. Sunt convins că toată lumea înţelege cum funcţionează *habeas corpus*[37]. Odată condamnarea anulată, nu mai aveţi niciun drept s-o reţineţi.

Nu. Nu nu nu. Nu putea să permită una ca asta. Nu voia să fie liberă când Alex încă mai era prizonier în Fellside – închis în spatele altui chip şi nume. Îi promisese. Dacă ea nu se întorcea, atunci el va fi din nou singur şi pierdut, probabil pentru totdeauna.

Acum judecătorii se consultau, dar vorbeau prea încet şi ea nu-i auzea. Acum i se decidea soarta. Trebuia neapărat să spună ceva, dar nu adevărul – pentru că adevărul se fărâmase şi nu-i mai era de niciun folos.

Dar poate că reuşea să recupereze nişte bucăţi din el. Să se ajute cu ele.

Se ridică pe picioare nesigure.

La început nu o observă nimeni. Apoi o văzu unul dintre judecători – femeia –, dar nu spuse nimic. Doar atunci când toţi cei trei judecători şi reprezentanţii acuzării şi Pritchard se întoarseră să se uite la ea, parcă se mai stinse zarva din sală atât cât să se poată face auzită. Dar nu

[37] *Habeas corpus* (lb. lat.) – drept care garantează libertatea individuală şi îngrădeşte reţinerea arbitrară a persoanei (n.tr.).

complet. Şi nu din prima clipă. Când deschise gura şi îşi drese glasul, amuţiră şi ultimele câteva voci. Dar plânsetele acelea se mai auzeau. Plânsete de femeie. Jess nu se întoarse. Ştia cine plângea: doamna Beech.

— Pot să vorbesc? întrebă ea. Aş vrea să spun ceva, dacă mi se permite. Este relevant. Pentru caz.

Judecătoarea LePlastier îi acordă permisiunea.

— Mi se pare că măcar atâta lucru vă datorăm, spuse ea.

Tonul era trist sau poate doar obosit. Meseria pe care şi-o alesese avea destule surprize şi nu din cele mai plăcute.

Jess dădu din cap în semn de mulţumire. Însă avu nevoie de câteva momente ca să-şi găsească cuvintele. Şi când vorbi, propria-i voce i se păru mult prea răguşită şi străină.

— Nu credeam că voi vedea vreodată… asta, spuse ea. Nu mi se părea posibil. Credeam şi eu ce credea toată lumea. Că eu am provocat incendiul şi l-am omorât pe Alex. Şi mi se părea corect să fiu închisă.

Se văzu nevoită să se oprească şi să inspire adânc din nou. Îşi imagina că vorbele ei vor declanşa alte strigăte, alte proteste şi blesteme. Dar nu se auzea nimic. Aproape niciun sunet. Până şi plânsetele femeii încetaseră.

— Oamenii au spus că sunt un monstru şi eu… eu mi-am imaginat că au dreptate. Multă vreme mi-am imaginat asta. După care, am început să mă gândesc că se înşală, dar niciodată n-am crezut…

Clătină din cap. N-avea nici cap şi nici coadă ce spunea, dar trebuia să continue. Voia ca Pritchard şi Paul Levine – mai cu seamă Paul – să înţeleagă ce avea de gând să facă.

— Niciodată nu mi-am închipuit că adevărul va fi… că cineva îl va scoate vreodată la lumină. Şi sunt atât de recunoscătoare – foarte, foarte recunoscătoare – domnului Pritchard şi domnului Levine pentru că au dovedit… Am crezut că făcusem un lucru de neiertat, dar nu l-am făcut. Şi acum m-am eliberat de povara aceasta.

Îi aruncă o privire lui Paul. O ultimă privire, o privire imploratoare. Acum îl va răni. Dar voia ca el să ştie că nu o făcea cu inimă uşoară.

— Dar eu *sunt* o criminală. Noaptea trecută m-am

încăierat cu o altă femeie. O deţinută de la penitenciarul Fellside. Am omorât-o în bătaie. I-am spart capul cu un extinctor. Aşa că trebuie să mă trimiteţi înapoi la Fellside. Vă rog. Acolo este acum casa mea, acolo este locul meu.

Nu mai avea nimic de spus. Se aşează şi aşteptă să se dezlănţuie iadul. Acum nu se mai uita la Levine, temându-se de ce îi va citi pe chip. Din nefericire, privirile i se opriră asupra lui Dennis Devlin, aflat în cealaltă parte a sălii de judecată.

Gardianul-şef stătea cu braţele încrucişate pe piept. Dar ridică încet degetul mare de la mâna dreaptă, trecându-şi-l de-a curmezişul gâtului.

Eşti moartă.

82

Când în sfârşit s-a terminat totul – când toate discuţiile aprinse şi toată demagogia şi toate târguielile au fost treptat reduse la un acord comun, dezamăgitor pentru toată lumea cei doi gardieni au scos-o pe Moulson din sală. Paul nu făcuse niciun gest în tot timpul acesta. Era stupefiat, incapabil să proceseze cele întâmplate.

Moulson trecu pe lângă el cu capul în pământ, dar tânărul aproape putea să jure că o văzuse zâmbind.

Şi se ridică în picioare.

— Aş avea nevoie de ceva ajutor cu astea, îi spuse Susannah Sackville-West, arătându-i teancurile de hârtii.

Dar Paul nu o luă în seamă. Şi traversă grăbit sala de judecată, spre uşa pe care tocmai ieşise Moulson.

— Jess! o strigă el.

Femeia gardian se întoarse şi-l ţintui cu privirea. Paul trecu pe lângă ea. Probabil că bărbatul se dusese înainte ca să se asigure că-i aştepta duba penitenciarului.

Alergă cei câţiva paşi care-l despărţeau de Moulson.

— Bună, Paul! şopti ea.

Ochiul sănătos îi era plin de lacrimi. Celălalt era uscat.

— Spune-mi de ce, îi ceru el, abia acum dându-şi seama câtă furie simţea.

Şi lui îi venea să plângă.

— După tot ce am făcut, tu ai… de ce? Ţi-e frică, Jess? Ţi-e frică de libertate? Despre asta este vorba?

— Nu, răspunse ea, clătinând din cap.

Dar nu se întoarse să-l privească şi nici nu se opri din drum. Ajunseră la uşă şi ieşiră în curtea unde aştepta duba închisorii. Gardianul se apropie repede şi puse o mână pe umărul lui Paul, ca să-l îndepărteze de deţinută. Avocatul se răsuci şi se smulse din strânsoarea lui.

— Vrei să mă agresezi? îl întrebă el.

Gardianul era mult mai înalt decât Paul şi părea foarte puternic, însă nimic din toate astea nu mai conta în momentul acela.

— Sunt avocat. Sunt avocatul *ei.* Lasă-mă în pace sau rămâi fără slujbă.

Şi, fără să aştepte vreun răspuns, se întoarse spre Moulson.

— Şi acum?

Jess părea cumplit de nefericită, dar el nu-şi putea da seama dacă din cauza ei sau a lui.

— Am nişte lucruri de făcut acolo, spuse ea, atât de încet, încât abia dacă reuşi s-o audă. În Fellside. Dacă ies acum, nu ştiu dacă mă voi mai putea întoarce.

— Lucruri de făcut?! exclamă el consternat. Poţi să-ţi iei la revedere prin poştă, Jess. Sau să te întorci în zilele de vizită. Ţi-ai aruncat la gunoi…

Se bâlbâi, căutând cuvintele potrivite.

— …întreaga viaţă.

— Ba nu, zise Jess, mai calmă acum. Nu-i adevărat. Mi-ai anulat sentinţa. Acum sunt liberă. Mi-ai făcut darul ăsta. Dar n-ai niciun drept să-mi spui ce să fac cu el.

— Te iubesc, spuse el, fără să se gândească.

Auzi doar ecoul vorbelor sale plutind în aer.

— Ba nu, surâse Jess.

Era un surâs trist, chinuit, care dispăru într-o fracţiune de secundă.

— Nu mă iubeşti, slavă Domnului! De ce ţi-ai dori aşa ceva? Eu stric vieţile celor din jur şi apoi le dau foc. Dar mi-ai fost un prieten bun atunci când nu meritam asta. Aşa că am să-ţi cer un ultim serviciu.

Multe răspunsuri, majoritatea sarcastice, i se bulucirăă lui Paul pe buze. Dar nu rosti decât un singur cuvânt:

— Ce?

— Spune-i Brendei ce s-a întâmplat. Nu ştiu ce mă aşteaptă acum înăuntru. Ce o să păţesc. S-ar putea să fie ceva rău. Spune-i…

— Că eşti nevinovată.

Jess dădu din cap.

— Da. Spune-i asta. Şi că o iubesc foarte mult. Şi că… nu sunt inconştientă. Că-mi dau socoteală doar mie însămi, aşa cum mi-a zis ea. Nimănui altcuiva.

— Am să-i spun.

Jess se apropie şi-l sărută pe obraz.

Apoi se îndepărtă repede de el. Pentru totdeauna.

— Îţi mulţumesc! mai zise ea. Îţi mulţumesc pentru tot! N-am să te uit niciodată.

Se urcă în dubă şi uşa se închise între ei. Jess îşi coborî privirea, ca să nu îl mai vadă.

Tânărul avocat rămase în curte multă vreme după plecarea maşinii.

La un moment dat, lângă el apăru Brian Pritchard. Îl cuprinse de umeri.

— Bucură-te de izbândă oricând ai ocazia, domnule Levine, îi spuse el cu blândeţe. Pentru că tragedii vei întâlni la tot pasul.

— Era… începu Levine, dar renunţă.

Dacă mai spunea ceva, ar fi început să plângă în faţa şefului său.

— Clienta noastră, continuă Pritchard. Uită-te la mine!

Paul se întoarse. Bărbatul mai vârstnic îşi ridică mâinile şi le strânse.

— Caz închis, spuse el.

PARTEA A PATRA

NOI ÎNŞINE NE CREĂM LUCRURILE DE CARE AVEM NEVOIE

83

Nici chip să poată vorbi cu Moulson când şoferul se afla la un metru de ei, aşa că Devlin nici nu încercă.

Şi, oricum, nu prea ştia ce să spună acum. Sperase că va reuşi să rezolve tot căcatul ăsta, să recupereze drogurile şi să îngroape toată povestea. Dar uite că nu se mai putea. Mărturisirea lui Moulson aruncase totul în aer.

Nici măcar nu ştia unde va ajunge ea la întoarcerea în Fellside. În infirmerie? În blocul G? Într-o celulă capitonată din Dietrich? Femeia asta tocmai câştigase apelul şi imediat recunoscuse comiterea unei crime. Devlin nu ar fi vrut să fie acum în pielea directorului, pentru că, indiferent ce hotărâre ar lua acesta, cu siguranţă că va fi una proastă.

Posomorât, căzu pe gânduri, dorindu-şi din tot sufletul ca lucrurile să se fi desfăşurat cu totul altfel. Dacă Malaca Loomis i-ar fi zdrobit creierii lui Moulson, lumea ar fi fost acum un loc mult mai frumos. Plus că îşi mai dorea ca Moulson să nu-l fi văzut în celula lui Grace. Asta ar fi putut fi problema ei, dar Grace va avea grijă ca el să nu scape basma curată.

Cum mama dracului putea să scape din toată povestea asta? Probabil că detectivii din Leeds încă mai erau la penitenciar, că doar trebuiau să ia probe de ADN de pe cadavrul lui Loomis. Aşa că puteau pune mâinile lor transpirate pe Moulson imediat ce aceasta se dădea jos din dubă. Probabil că vor dori s-o scoată din Fellside şi s-o arunce într-una dintre celulele lor de arest preventiv, departe de el şi de Grace. Iar ăsta ar fi ultimul cui bătut într-un alai lung de coşciuge, cu al lui personal în frunte.

Trebuia s-o împiedice pe Moulson să vorbească. Prin urmare, trebuia să-i ofere o motivaţie ca s-o facă să-şi ţină gura. Dar habar nu avea ce anume.

Însă ieşi din starea asta de confuzie de îndată ce intrară pe porţile penitenciarului. Venise vremea să ia în mână frâiele problemei şi, poate, să salveze ce mai putea fi

salvat.

— Semnez eu de venire, îi zise el lui Ratner. Tu du-te de bea o cafea sau ce ai chef.

Ratner păru surprinsă, dar îi văzu privirea şi înţelese că nu era tocmai momentul potrivit să-şi contrazică şeful. Bolborosi repede un cuvânt de mulţumire şi dispăru. Înainte de primul punct de control, Devlin încetini pasul şi puse mâna pe braţul lui Moulson, ca s-o oblige să meargă alături de el.

— Tu chiar ţi-o cauţi cu lumânarea, nu-i aşa? îi şopti el. Spune-mi acum ce s-a întâmplat cu pachetul?

— L-am aruncat în WC şi am tras apa după el, îi răspunse Moulson, fără să se sinchisească să vorbească pe un ton mai scăzut.

Adică a tras apa de la budă peste dulciuri în valoare de cinci sau şase mii de lire. Iisuse Hristoase, apără şi păzeşte! Devlin primi lovitura în moalele capului, dar nu se pierdu cu firea şi încercă să vadă partea bună a lucrurilor.

— Atunci nu există nicio probă, zise el. Indiferent ce ai să te apuci să spui despre mine sau Grace, o să fie doar vorbe goale. N-ai să poţi dovedi nimic. Şi ai văzut cu ochii tăi de ce e ea în stare. Nicio săptămână n-ai să mai trăieşti dacă o torni la poliţie. Are prieteni şi afară, nu doar aici. Aşa că ţine-ţi gura şi facem pace. N-o să ne mai folosim de tine.

Aici a fost nevoit să se întrerupă, pentru că ajunseseră la punctul de pază. Cu minţile aiurea, îşi mâzgăli numele în registru. Cu mâna cealaltă încă o mai strângea de braţ pe Moulson, de parcă voia să-şi revendice dreptul asupra ei.

Când, de fapt, n-avea niciunul. Nici nu terminase bine de semnat, că toată haita de trepăduşi apăru în goană de după colţ. Directorul Scratchwell, frumuşeii de la poliţia din Leeds şi o echipă de jurişti de la sediul central al companiei *N*-fold. Aceştia din urmă emanau un aer de eficienţă calmă, dar cu atât mai periculoasă. Străbătură coridorul şi o luară pe Moulson cu ei. Aproape că nici nu se uitară la Devlin. Ca şi cum nici n-ar fi existat.

Aşa că acum situaţia îi scăpase de sub control. Devlin

ştia că trebuia să ajungă urgent undeva. Împinse registrul spre Marcela Robbins, funcţionara, care urmărise cu ochi mari toată scena.

— Are şi Moulson vreun amestec în toată povestea asta? îl întrebă ea.

— Eu ştiu doar ce mi se spune, se răsti Devlin, închizându-i gura cu o privire îngheţată.

Dar imediat înţelese ce-l întrebase femeia.

— În ce poveste?

— Se zvoneşte că o să fie o revoltă în Goodall. A fost o nebunie întreagă acolo toată ziua. Ni s-a cerut tuturor să rămânem peste program.

— Revoltă?

Pe Devlin îl trecu un fior ancestral la auzul acestui cuvânt, aşa cum ar fi păţit orice gardian de puşcărie. Dar se simţea şi foarte uluit.

— Din ce cauză?

— Cică un gardian ar fi omorât-o pe Carol Loomis.

— Aşa se spune?

Atât de departe de adevăr era zvonul ăsta, că se văzu nevoit să-şi înfrâneze dorinţa de a izbucni în hohote de râs.

Robbins dădu cu putere din cap.

— În Goodall aşa se ştie, da. Toate femeile alea aleargă de colo până colo ca nişte puicuţe cu gâturile tăiate. Nu vor să plece de pe pasarele şi zbiară la gardieni. Zic că vor să vină poliţia din Leeds ca să le păzească. „Salvatorul” a vrut să interzică perioada de socializare, dar s-a speriat ca nu cumva asta să le înfurie şi mai tare.

Poate că ar fi bine să dea şi el apă la moară acestui zvon fals, îşi spuse Devlin. Oricum, secretul se va afla curând.

— Moulson a omorât-o pe Carol Loomis, Marcela. Tocmai ce a recunoscut asta la tribunal.

Ochii şi gura lui Robins formară trei cercuri perfecte.

— Moulson? Dar abia se ţine pe picioare! Cum de a…

— Probabil că are talente de ninja, mârâi Devlin. În orice caz, tu eşti prima care ai aflat.

Şi se duse în Goodall. Oricum intenţia asta o avusese de la bun început, pentru că trebuia să-i raporteze lui Grace

ce se întâmplase la proces. Însă acum voia să vadă cu ochii lui ce mama dracului se petrecea acolo. Şi uite că Robbins nu exagerase. De îndată ce deschise uşa şi intră în sala de bal, parcă simţi mirosul aerului încărcat cu suspiciune şi teamă. Deţinutele se grupaseră în cete mici, gardienii se plimbau fără ţintă printre ele, ca nişte câini ciobăneşti care îşi pierduseră mirosul.

Prima gardiană de care a dat cu ochii a fost Corcoran. În calitatea ei de gardian-şef interimar, se afla exact acolo unde trebuia să fie, lângă panoul care controla uşile tuturor celulelor din clădire. Puţin probabil să le închidă pe deţinute în celulele lor, însă această posibilitate nu trebuia exclusă cu totul.

Corcoran părea epuizată, extrem de agitată şi cu nervii la pământ.

— Pur şi simplu se urcă pe pereţi, îi zise ea lui Devlin. Acţionăm cu efective duble şi Scratchwell se pişă pe el. Bună zi ţi-ai ales să te duci la tribunal, Devlin, atât pot să-ţi spun!

Devlin clătină din cap şi oftă.

— Te las singură doar câteva ceasuri…

Corcoran începu să râdă. Îi întinse cheile, numai că el nu era încă pregătit să-şi preia rolul de şef. Îi convenea de minune să se poată mişca liber până îşi va da seama ce anume va face în continuare.

— Termină-ţi tura, o sfătui el pe Corcoran. Nu-ţi strică nişte bănuţi în plus.

Gardiana puse cheile înapoi la centură.

— Aş prefera să mă lipsesc, spuse ea. Lătrau ca nişte căţele turbate când le-am deschis celulele şi tot aşa latră de atunci încoace. Moulson are un amestec în toată povestea asta, dar să nu mă întrebi cum. Ori ea a omorât-o pe Carol Loomis, ori a omorât-o un gardian şi Moulson a văzut. Nebunele cer să se întoarcă poliţiştii. Zic că nu intră în celule până când nu e acuzat cineva în mod oficial de crima asta.

— De unde a început? o întrebă Devlin serios acum.

— De peste tot, Dennis.

Şi avea dreptate, chiar aşa era. În timp ce urca spre celula lui Grace, Devlin simţi tumultul de jur împrejurul lui. Aerul era greu de emoţii adânci, fără număr. Şi îşi dădu seama că în Goodall avea să izbucnească un conflict care nu va mai putea fi ţinut sub control. Toată răutatea aia trebuia să aibă o sursă.

Jilly Fish plus o deţinută – care arăta ca o luptătoare de categorie grea, îndopată cu steroizi, purtând numele prea puţin potrivit de Ashley – le înlocuiseră pe Liz şi Carol pe coridorul din faţa celulei lui Grace. Când apăru Devlin, amândouă avură mare grijă să se uite în partea cealaltă. Exact cum îşi dorea el în momentele acelea.

— De ce ai întârziat? îl întrebă Grace.

Stătea tolănită în pat, cu un registru contabil şi un creion în mâini, lăsând impresia că se află deasupra întregului scandal şi că nu-i pasă de nimic. Însă din boxe se auzea *Für Elise.* Ca o mărturisire făcută fără de voie.

— Acum m-am întors.

Devlin sesiză behăitul împăciuitor din propriul glas. Dar se hotărî ca măcar acum să nu-i pese.

— Avem probleme, zise el pe un ton mai dur. Adică, avem probleme pe lângă ce se vede acum.

Grace înfipse creionul între filele registrului, ca pe un semn de carte, şi se ridică în capul oaselor. Gata cu prefăcătoria. Acum furia i se putea citi în privire.

— Nu l-ai luat?

— Pachetul ăla e cea mai mică dintre problemele noastre, Harriet. Moulson s-a hotărât să facă pace cu Dumnezeu şi a început prin a mărturisi în faţa întregii săli de judecată că ea a ucis-o pe Carol Malaca.

Grace clătină din cap, refuzând să accepte ideea.

— Nu ea a omorât-o pe Loomis.

— Nu mai contează acum cine a omorât-o cu adevărat. Chestia e că Moulson se află acum împreună cu directorul şi cu copoii din Leeds şi cu o pereche de piranha. Chiar în acest moment. Şi dă totul pe gură. Trebuie să ne punem de acord poveştile dacă nu vrem să fim complet distruşi.

Întinse mâna şi opri muzica. Voia s-o facă să priceapă

cât de gravă era situaţia. Totul se năruia în jurul lor pe toate planurile. Venise vremea să tragă linie. Venise vremea să tragă toate liniile pe care ar fi trebuit să le fi tras deja.

— Bine, Dennis, zise Grace, punând mâna mai întâi pe braţul lui şi apoi pe umăr.

Îl trase mai aproape de ea şi îl sărută – un sărut prelung, generos.

— Bine, repetă ea când se desprinse de el.

Îl făcu să se aşeze pe pat şi se aşeză şi ea lângă el. Îi ţinea mâinile în ale ei şi i le apăsa cu putere de coapsă.

— Ce s-ar putea întâmpla în cel mai rău caz? Doar vorbim despre Moulson. Odată scoasă din ecuaţie, nu va mai şti nimeni nimic. Absolut normal.

Ba deloc normal. Mai ales în Goodall. În Goodall, parcă venea Armagedonul. Numai că trupul lui Grace avea propria-i gravitaţie, iar glasul ei, propria-i putere. Şi Devlin începu să se mai liniştească.

— Numai să nu-i fi spus lui Sally, zise el. Dacă şi-ar pune capetele laolaltă, ar putea să facă multe legături. Sunt convins că au avut multe de povestit aseară.

— Ar face un cuplu foarte drăguţ, chicoti gutural Grace.

Da, împreună alcătuiau un tablou grotesc. Salazar, cu căpăţâna lui de barabulă şi Moulson, cu faţa ei strâmbă. Devlin începu să râdă. Grace îl mângâie drăgăstos pe umăr.

— Ăsta-i Dennis al meu!

Şi apoi discutară pe îndelete. Fiecare dintre ei ştia şi recunoştea în mod tacit că ar fi putut gestiona mai bine această situaţie, că avuseseră destule ocazii pentru a o face. Dacă, de la bun început, s-ar fi ţinut departe de Moulson, din cauza instabilităţii ei. Dacă, după primul eşec, ar fi lăsat-o în pace ori i-ar fi închis gura pentru totdeauna.

Grace îşi reproşa păcatul jumătăţilor de măsură. I se păruse că o înţelege pe Moulson mai bine decât era cazul, pe de-o parte din cauza unei asemănări absolut superficiale, a unei coincidenţe din trecutul lor. Că şi

chipul lui Grace, şi cel al lui Moulson fuseseră dezmembrate şi apoi reconstruite.

Devlin recunoştea că ar fi trebuit să rămână lângă Lizzie şi Carol cu o noapte în urmă.

Şi s-au iertat unul pe celălalt. Iar la sfârşit s-au gândit la un plan. Sigur, lucrurile erau niţel mai complicate acum, când Goodall se afla în pragul revoltei. Dar, aşa cum bine zicea Grace, şmecheria este să iei fiecare ameninţare ca pe o oportunitate.

84

Majoritatea întrebărilor au venit din partea celor doi detectivi,. Iar majoritatea răspunsurilor au fost date de juriştii de la *N*-fold. Ca prin minune, aceştia deveniseră avocaţii lui Moulson în măsura în care informaţiile oferite de aceasta afectau în vreun fel interesele şi proprietatea companiei.

Jess spuse foarte puţine lucruri. Oricum era cu minţile vraişte. Îl tot chema pe Alex în gând – folosind acest nume doar pentru că era singurul pe care îl cunoştea. Dar fantoma nu-i răspunse şi nici nu îşi făcu apariţia.

El era unicul motiv pentru care se întorsese în închisoare, refuzând darul neaşteptat al libertăţii. Dispăruse datoria pe care crezuse că o avea faţă de Alex Beech, dar încă o mai durea inima atunci când se gândea la moartea îngrozitoare a băiatului. Însă acest nou Alex, pe care ea îl capturase şi îl târâse în propria-i tragedie, fără să vrea… Datoria faţă de acesta era reală şi nu putea să scape de ea. O salvase, iar ea îl dezamăgise – *o* dezamăgise – din toate punctele de vedere. Închipuindu-şi că *o* ajută, îi furase adevărata personalitate, îi şterse chipul şi îi adusese mai multe necazuri decât avea deja. Iar aceasta era ultima ei şansă de a îndrepta lucrurile.

Însă deocamdată nu putea decât să aibă răbdare şi să aştepte plecarea detectivilor. Nu se putea apuca de treburile ei până când aceştia nu le terminau pe ale lor.

— Mai spune-ne încă o dată! îi ordonară.

Şi ea le spuse:

— Am ieşit din infirmerie, apoi din clădirea administraţiei. Probabil că infirmiera fusese chemată la o urgenţă. Şi pe coridor nu era niciun paznic.

— Cum ai putut să ieşi din clădire?

— Uşa fusese lăsată deschisă. M-am strecurat.

— Şi după aia te-ai strecurat în acelaşi fel şi în Goodall?

Ambii detectivi se uitau la ea cu un soi de politeţe sceptică.

— Da.

— Şi acolo ai găsit… ce? Două deţinute care aşteptau în întuneric, în eventualitatea absurdă că ai să treci pe acolo?

Povestea era ridicolă, dar Moulson refuză să mai adauge vreun detaliu care să o lămurească oarecum. Nu pomeni nimic nici despre Grace sau Devlin sau Lovett sau Sylvie Stock. Dar nu din laşitate şi nici măcar din milă. Nu voia decât să se asigure că-şi va petrece noaptea în Fellside, alături de Alex. Şi era convinsă că, dacă spunea adevărul – sau măcar o parte din adevăr –, acest lucru nu va fi posibil. Detectivii şi-ar fi extins ancheta şi probabil că ar fi luat-o cu ei, ca să-i asigure protecţia. Pe când aşa, poate că o vor lăsa să rămână în Fellside, făcând şi pe placul juriştilor de la *N*-hold, care-şi doreau acelaşi lucru, pentru a putea lua şi ei parte la investigaţii.

— Protejezi pe cineva? o întrebă unul dintre detectivi, adus la exasperare. Pe cineva dinăuntru?

Jess nu-i răspunse. *Mă străduiesc să protejez,* zise ea în gând. *Mă străduiesc foarte tare.*

În cele din urmă, detectivii se lăsară păgubaşi. Erau convinşi că mai aveau încă multe de aflat despre împrejurările care duseseră la moartea lui Loomis şi că trebuie să fi fost implicate şi alte persoane pe lângă Moulson. Şi mai erau la fel de convinşi că, atunci când vor interveni superiorii lor de la Departamentul de omucideri, o vor lua pe Moulson din Fellside cât ai bate din palme. Oricum, o noapte nu mai conta. Nu avea unde să fugă.

Se întoarseră în biroul directorului şi-l convinseră s-o bage pe Moulson la carceră pe perioada nopţii. Îi explicară că, dacă i se permitea să socializeze cu celelalte deţinute, exista riscul să discute cu complicele ei şi să inventeze o altă poveste. Mai bine dacă nu-i dădeau această ocazie.

Scratchwell aprobă cererea detectivilor pentru că îşi dădea foarte bine seama că era încolţit. Şi spuse că, pentru mai multă siguranţă, îi va da gardianului-şef în care avea cea mai mare încredere sarcina de a o supraveghea pe Moulson şi de a-i împiedica orice formă de comunicare cu

celelalte deţinute.

Prin urmare, îl chemă pe Devlin la el.

— Da, domnule, spuse Diavolul, pe un ton grav.

Şi apoi:

— Nu, domnule. Vă dau cuvântul meu, domnule, că deţinuta nu va intra în contact cu absolut nimeni. Mă angajez să fiu personal răspunzător pentru asta.

Pe Scratchwell îl mai liniştiră puţin asigurările lui Devlin, dar tot nu era încântat de necazul care se abătuse asupra penitenciarului său. În timp ce detectivii discutaseră cu Moulson, juriştii companiei tăbărâseră asupra lui fără milă. Îi explicaseră de-a fir a păr că, în eventualitatea în care ancheta asupra morţii lui Loomis ar fi scos la iveală nişte fapte stânjenitoare pentru firma mamă, atunci i se va cere să-şi dea demisia. Iar atunci când el spusese că ar putea să se folosească de relaţiile lui din presă ca să cosmetizeze cât de cât situaţia, juriştii îi ordonaseră fără menajamente să se ţină la distanţă de ziarişti. Şi mai ziseră că firma îşi lua toate precauţiile necesare pentru a nu se transforma într-o ţintă. Sugeraseră după aceea că, dacă Scratchwell ar fi respectat instrucţiunile iniţiale şi ar fi dat dovadă de discreţie, lucrurile ar fi stat cu totul altfel acum.

Directorul nu le spuse despre atmosfera explozivă din Goodall. Era mult prea speriat. Îşi imagina că aveau să-i ceară pe loc demisia dacă ar fi aflat că în Fellside mai erau şi alte probleme grave, în afară de moartea lui Loomis.

Una peste alta, Scratchwell scăpase deocamdată şi se ruga lui Dumnezeu pentru o noapte liniştită, sperând că Dennis Devlin îşi va respecta cuvântul.

Numai că Dumnezeu nu-i dădu ascultare. Şi nici Diavolul.

85

Devlin nici nu se osteni să-i adreseze vreun cuvânt lui Moulson atunci când o duse la carceră. Toate lucrurile pe care i le spusese mai devreme despre cum va fi lăsată în pace făceau parte din Planul A. Acum, după discuţia avută cu Grace, se concentra să pună în practică Planul B.

Drumul până la carceră a fost unul plin de evenimente, chiar dacă era foarte scurt. Apariţia lui Moulson în clădire a avut un efect dramatic asupra tuturor femeilor care au dat cu ochii de ea. Unele s-au apucat să strige la ea. Câteva înjurături, puţine acuzaţii, mai mult întrebări. Ea a făcut-o? A văzut cine a făcut-o?

— Hai, Moulson, spune-ne!

Ăsta era bocetul îndurerat al lui Marge Todd.

— Dacă-i acoperi, se vor întoarce împotriva ta!

— A avut şi directorul vreun amestec? îi strigă şi Sam Kupperberg. Nu trebuie să vorbeşti, Moulson, doar dă din cap!

— Probabil că-ţi place toată atenţia asta de care te bucuri, comentă Devlin.

Moulson îl ignoră. Abia dacă înregistra larma şi agitaţia deţinutelor din Goodall. Unica persoană pe care voia s-o vadă nu se afla acolo.

Carcera, o cutie de doi metri şi jumătate pe doi jumătate, fusese deja pregătită pentru ea. Pe patul îngust se aflau aşternuturile împachetate în hârtie – la carceră nu era voie cu celofan sau benzi din plastic, pentru că nu puteai şti niciodată ce obiect nevinovat ar putea trezi ideea suicidului. Pe fişa agăţată de uşă fusese scris numele lui Moulson.

Înainte să intre, aruncă o privire la fişa de pe uşa alăturată. ELIZABETH MARTINE EARNSHAW, 76123. Devlin o observă.

— Chiar aşa, îi zise el ironic. Vrei să aranjez să vă petreceţi noaptea împreună? Sunt convins că v-aţi distra de minune.

O îmbrânci în carceră şi încuie uşa. Celulele obişnuite se încuiau şi se descuiau de la panoul principal, iar cele de la carcere aveau propriul panou de comandă, astfel încât uşile lor să nu poată fi deschise decât din exterior.

Jess întinse un cearşaf pe salteaua groasă de doar doi centimetri şi azvârli pe jos restul aşternuturilor. Apoi, fără să se dezbrace, se întinse pe pat.

— Alex? îl strigă ea din nou.

Nu ridică vocea. Ştia că oricum o aude: distanţele nu aveau niciun înţeles în lumea lui. Dacă nu venea la ea însemna că nu voia să vină. (Tot încerca să se gândească la *el* ca la o *ea,* dar nu-i prea ieşea.)

Când se aflase în faţa lui Earnshaw, Alex văzuse ceva care-l îngrozise – şi o deconectase mai mult sau mai puţin complet de la realitate pe deţinută. Avuseseră un contact de doar o jumătate de secundă, după care amândoi s-au răsucit pe călcâie şi au luat-o la fugă în direcţii opuse.

Jess continuă să vorbească, sperând că Alex o va auzi.

— Asta te va ajuta să găseşti ce cauţi. Ştiu că eşti speriat. Ştiu că te face să te întorci în trecut, la momentul când ai fost rănit şi nu crezi că vei putea să înduri. Dar voi fi alături de tine. Vom îndura împreună totul.

Niciun răspuns.

— Trebuie să mergem acolo, Alex. Numai aşa îţi vei putea regăsi prietena.

Şi pe tine însăţi, adăugă ea în gând. *Pentru că eu ţi-am dat numele şi chipul ăsta şi cum altfel ţi le-aş putea lua?*

Tot niciun răspuns. Dar Jess avea tot timpul din lume şi nimic altceva de făcut, aşa că îşi permitea să aştepte. Carcera nu avea ferestre, iar lumina venea doar de la cele trei tuburi de neon din tavan, drept urmare nu-şi putea da seama de trecerea timpului. După o vreme, începu să aibă senzaţia că se afla dintotdeauna în cutiuţa aia. Poate că lumina asta era prea puternică pentru Alex, îşi spuse ea disperată. Poate că încă nu se oprise din fugă. Poate că în sfârşit se hotărâse să-şi petreacă vremea cu cineva de vârsta lui.

Numai că acum era greu de spus care era vârsta lui

reală. Nu era obligatoriu să fie copil, aşa cum nici băiat nu trebuia să fie.

Gândurile lui Jess începură să rătăcească prin trecut. Îşi aminti de relaţia cu John Street şi de maniera urâtă în care se terminase. O răsuci pe toate feţele, încercând s-o privească din unghiuri diferite şi să înţeleagă cât de tare o rănise. Nu prea mult. Despărţirea de el o costase jumătate din faţă, dar preţul ăsta nu i se părea atât de mare. În mod absolut ridicol, acum se simţea mai liberă. Sau mai aproape de libertate decât fusese vreodată. Mai avea o singură datorie de plătit şi gata. După aceea nimeni nu va mai putea emite vreo pretenţie asupra ei. Şi nici nu va mai putea să-i reproşeze ceva.

Ce-i aia să-ţi reproşeze?

Aproape că-i sări inima din piept, dar nu ridică privirea. Nu voia să-l sperie pe Alex, plus că, în strălucirea dezgolită a neonului, probabil că nici nu ar fi reuşit să-l vadă. *S-o vadă. Pe ea.*

— Înseamnă să mă acuze de ceva.

Ai mai fost acuzată şi înainte?

— Lumea m-a acuzat pentru ce ţi s-a întâmplat ţie.

Băiatului care a murit în incendiu.

— Da, iartă-mă. Băiatului.

Încet şi cu foarte mare grijă, Jess ridică fruntea. Fantoma abia se vedea şi era mult prea ştearsă ca să poată desluşi vreun detaliu – în afară de faptul frapant că încă mai purta faţa lui Alex. Pe care nu se putea citi nicio expresie.

— Vrei să vii cu mine? întrebă Jess.

Unde?

— Ştii unde. Să-i facem o vizită lui Liz. Femeia pe care ai întâlnit-o noaptea trecută. Cred că o ţii minte din… din trecut. De pe vremea când trăiai.

Aşa este.

— Şi ţi-e teamă de ea?

Forma aceea vagă a fantomei ridică aproape insesizabil din umeri. Urmă o tăcere îndelungată. Când Jess vru să spună ceva, Alex i-o luă înainte.

Cred că mi-e teamă să-mi aduc aminte.

Înţeleg, spuse Jess. *Ajungi să te obişnuieşti să nu mai exişti. Să nu mai ai nimic. Şi te sperie să te întorci într-un fel de viaţă. Ţi se pare prea mult.*

Pe neaşteptate, se simţi copleşită de ruşine. Tocmai ce se lăudase cu propria-i eliberare iminentă – nu din Fellside, ci de povara trecutului ei. Exact starea asta de imponderabilitate şi pustiu o aştepta ea cu atâta nerăbdare.

Da, asta-i senzaţia, încuviinţă Alex cu gravitate. *Dar este o prostie să te temi de lucrul pe care ţi-l doreşti mai mult decât orice altceva. Eu nu mi-am dorit decât să-mi amintesc şi după aia te-am întâlnit pe tine şi am vrut să fiu lângă tine. Aşa că am s-o fac. Am s-o fac. Cât timp tu eşti alături de mine, cred că n-am să păţesc nimic.*

N-ai să păţeşti nimic, îl asigură Jess.

Ieşi iar din propriul corp şi îl luă de mână. Gestul acesta i se părea acum unul perfect firesc. Nu mai simţea nicio nelinişte.

Şi alergară împreună departe de lumina crudă a tuburilor de neon, spre lumea nocturnă şi oceanul de gânduri.

86

Salazar îşi petrecuse în infirmerie, cu uşa încuiată, mare parte din ziua aceea tensionată şi dementă. Avea ore şi la clinicile din Franklin şi din Blackwell, dar nu se duse să şi le facă.

Şi nici altceva nu a făcut.

Se simţea ca şi cum patinase pe un lac îngheţat şi gheaţa se spărsese sub el şi el căzuse. Numai că toată apa aia rece era în interiorul lui. În creierul lui. Creierul lui era acum un bloc de gheaţă, incapabil să gândească coerent mai mult de una sau două secunde vâscoase, hipotermice.

Leah.

Leah şi Devlin.

(Piele cafenie, sânge negru şi lucios, hârtie igienică albă.)

Leah şi Devlin încolăciţi unul în jurul celuilalt, jumătăţi ale aceluiaşi întreg.

Propria lui voce care spunea ceva (dar nu cuvinte întregi, ci doar un fel de behăit mulţumit de sine) şi întrebarea lui Leah:

— Despre ce e vorba?

Naseem în infirmerie, dar nu pentru un consult medical. Naz nu era bolnavă. Naz era doctoria.

Despre ce e vorba?

Leah! Of, Leah!

Despre

Ce

E vorba?

Eu am omorât-o, îşi spuse Sally. Eu singur. Nu directorul. Nu Devlin şi nici Grace, deşi toţi au făcut parte din acea reacţie în lanţ care a dus la moartea ei acolo, la duşuri, călcată în picioare şi înjosită. Numai că ei nu i-au promis nimic lui Naz. Ei s-au purtat ca de obicei. Sally a fost cel care a omorât-o pentru că s-a dus acasă, la nevastă, în faţa căreia s-a făcut că o să schimbe el lucrurile, că uite ce om de seamă era el şi cât de tare îi strălucea în

întuneric simţul dreptăţii.

— Despre ce e vorba?

Şi atunci Sally a rostit un nume. Un nume pe care promisese că nu-l va destăinui nimănui. Iar Leah s-a dus şi i l-a spus lui Devlin. De ce n-ar fi făcut-o, în fond. Se petrecea ceva în blocul G, chiar sub nasul lui. Poate că l-a întrebat ce ştie despre Naseem Suresh sau dacă o crede sau dacă-i cunoştea pe gardienii ăia pe care-i acuza ea.

Şi probabil că Devlin i-a răspuns că nu, că nu-i nimic adevărat.

Şi după aia s-a sculat de lângă ea şi…

Trebuie să acţionez, îşi spuse Sally. Trebuie să fac ceva. Nu pot să stau aici până când se va sfârşi lumea. Ar dura prea mult.

Îşi simţea mâinile grele. Deschise un document din computer. Fiecare gest i se părea epuizant şi o risipă de energie. Confesiunea era lungă şi dezlânată, plină de începuturi eşuate şi de repetiţii. Făcea incursiuni haotice în timp, atât în trecut, cât şi în viitor. Nici măcar propoziţiile simple nu erau structurate. Se dezmembrau exact la fel cum se dezmembra acum şi Sally. Ataşă toate fişierele importante din folderul secret, împreună cu înregistrările video, dar uită să le menţioneze în document sau să explice la ce anume făceau referire.

Când termină de scris, sau simţi că ar fi terminat, petrecu încă o oră căutând adrese la care să îl trimită. Ziare. Posturi TV. Site-uri de ştiri. Bloguri. Cu cât mai multe, cu atât mai bine.

Apăsă „Trimite” şi în centrul ecranului apăru o dungă. Arăta 0% complet şi continuă să arate acelaşi lucru o bună perioadă de timp. După care 0 se făcu 1. Fişierele importante, de bună seamă. Erau uriaşe.

Dar nu putea să aştepte finalizarea expedierii. Avea atât de multe lucruri de făcut.

În primul şi primul rând, să semneze de plecare. Da, chiar aşa, în mijlocul turei. Marcela Robbins se uită la el bănuitoare.

— Dar… dacă începe dezastrul în Goodall? N-a zis

directorul să rămânem la posturile noastre?

— Farmacie, spuse grăbit Sally. Sânge… pansamente… hârtie igienică.

— Hârtie igienică? repetă Marcela.

Doctorul plecă mai departe, lăsând-o să se uite lung după el.

Salazar merse cu maşina la Pot of Gold, unde îşi comandă o halbă cu bere amară şi un pahar cu whisky – primele din cele multe care vor urma. Trebuia să fie beat ca să facă ce îşi propusese, dar mai existau şi beneficii colaterale. După trei halbe şi trei pahare, durerea din suflet parcă mai scăzuse.

Nu era corect să canonizezi pe nimeni, îşi spuse el, indiferent dacă persoana respectivă era în viaţă sau nu. Sau să o faci paznicul conştiinţei tale ori s-o idolatrizezi ori s-o transformi în garantul vieţii tale. Şi nu era corect nici s-o urăşti dacă nu se ridică la înălţimea aşteptărilor tale. Dacă soţia lui avusese nevoie de o consolare lungă de cincisprezece centimetri de la o brută ca Devlin, atunci asta spunea multe şi despre Sally, nu numai despre ea.

Avea sentimentul că scuipă bucăţi moarte din însăşi fiinţa lui. Datorită berii reuşea să nu le mai simtă gustul mizerabil. Începuse să se clatine pe picioare, dar nu voia să se aşeze pe scaun. Nu era deloc obişnuit cu băutura şi risca să-şi pună capul în mâini şi să adoarmă pe loc. Iar asta nu trebuia să se întâmple.

— Te simţi bine, scumpule?

Barmaniţa – o tânără în jur de douăzeci de ani – se uita la el cu milă şi îngrijorare. Sally habar n-avea ce-i poate citi femeia pe chip, dar încercă să ia o mină indiferentă şi-i spuse că se simte excelent.

Comandă încă o bere. Încă un whisky. Sorbi din pahar, privind în jur. Deşi nici nu se întunecase bine, bodega începuse să se umple. Ar fi durat prea mult să-i găsească pe cei căutaţi în mulţimea asta. Trebuia să existe o metodă mai rapidă.

Şi bineînţeles că exista.

Sally lovi în tejgheaua barului cu paharul gol.

— Fac cinste! strigă el. Plătesc eu tot ce beţi.

Câţiva oameni se uitară la el. Vreo doi izbucniră în urale. Însă reacţiile majorităţii au fost fie amuzate, fie pline de dispreţ.

— Am zis că fac eu cinste! strigă şi mai tare Sally.

Când nici acum nu reuşi să le atragă atenţia, strânse tare paharul în mână. Îl strânse şi-l strânse până când îl sparse, iar cioburile îi intrară în degete şi palmă. Durea mai tare decât se aşteptase, dar îşi atinse scopul. Acum se uitau toţi clienţii la sângele care i se prelingea pe mână şi picura pe tejghea.

Barmaniţa scoase o înjurătură şi se îndepărtă de el. Rosti un nume – probabil al şefului –, dar nu primi răspuns.

— Mi-aş dori foarte mult, spuse Sally, cu demnitate afectată, să vă fac cinste tuturor cu câte un pahar. Ar fi plăcerea mea.

Scutură uşor mâna rănită şi îşi îndoi degetele ca să scape de cioburile mici, care căzură pe bar, pe podea, pe haina lui. Trase aer în piept şi continuă:

— Am motive să sărbătoresc. O tranzacţie cu droguri. Una mare. La închisoare. Cu asta mă ocup eu acolo. Cu traficul de droguri. Le bag înăuntru. Le duc în Curie… mai ales în blocul Curie. Ăsta-i…

Şi făcu un semn din mâna însângerată.

— …rolul meu.

Toţi ochii erau îndreptaţi asupra lui. Unii dintre clienţi şuşoteau între ei, clătinând dezaprobator din capete. Câţiva îşi scoseseră telefoanele mobile şi ori formau un număr, ori filmau declaraţia lui Salazar. Barmaniţa spălase putina. Foarte bine. Pe Sally nu-l deranja să fie considerat nebun de aceia care nu pricepeau despre ce anume vorbeşte. Atâta timp cât era cineva care să priceapă.

— Harriet Grace, spuse el cu glas răsunător. Harriet Grace. Ştiţi cine e? Harriet Grace şi cu mine suntem foarte, foarte apropiaţi. Îmi destăinuieşte toate secretele ei. Dennis Devlin. Suntem ca… ca…

Încercă în zadar să-şi încrucişeze degetele. Acum sângele curgea nestingherit din mâna lui dreaptă şi picura

cu zgomot pe podeaua din lemn.

— Dennis e cel mai tare, rezumă el. El e şeful. Dacă trebuie să ne debarasăm de cineva, cum a fost cazul cu Minnie Weeks, Dennis doar dă din mână şi… se întâmplă. Mie mi-a luat mai mult timp, dar sincer cred că am ajuns la fel ca el. Important. Influent. Implicat. Până la capăt. Până în vârf. Savuraţi-vă băuturile şi vă mulţumesc pentru… pentru timpul acordat.

Suficient! îşi spuse Sally. Nu mai am ce face. Oricum, sunt un om mort, aşa că…

Merse clătinându-se până la uşă, o împinse cu cotul şi ieşi. Aerul răcoros al serii îl izbi în faţă şi i se făcu greaţă. Abia reuşi să ajungă până la marginea trotuarului, unde vărsă tot ce mai avea în stomac. Cu icnete atât de puternice, de parcă îi făcea cineva manevra Heimlich.

Sleit, se îndreptă pe trei cărări către maşină. Deschise portiera cu o mână, ţinând-o pe cea rănită în dreptul pieptului. Se aşeză pe bancheta din spate. Întreaga lume se legăna în jurul lui. Nu putea să conducă în starea asta. Şi nici în cârciumă nu se mai putea întoarce. Pantalonii şi pantofii îi erau plini de vomă. Era un jeg, o ruşine. Se gândi să-şi acorde câteva minute ca să-şi mai revină şi apoi se va duce în staţia de autobuz. Nu mai avea ce altceva să facă.

Ambele portiere din spate se deschiseră în acelaşi timp şi doi bărbaţi se urcară lângă el, încadrându-l. Unul slab ca un ogar, cu părul tuns periuţă, ca soldaţii. Celălalt era imens, cu pieptul foarte lat. Transpiraţia abundentă făcea să-i lucească ţeasta rasă ca lemnul lăcuit. Pe buze purta un zâmbet pocăit.

Cei doi blocară portierele. Slăbănogul simţi mirosul acru de vomă şi îşi încreţi nasul. Celălalt, cu mişcări precise şi fără amabilităţi inutile, scoase un brici din buzunar. Îl studie pe Sally cu ochii lui albaştri şi reci.

— Bună seara! spuse el grav. Numele meu este Kenny. Kenny Treacher.

— Pe bune? zise Sally. Şi pe mine mă doare fix în cur de numele tău.

— Chiar aşa?

— Chiar aşa.

Sally vru să clatine din cap, dar se văzu nevoit să renunţe când îl străbătu un alt val de greaţă.

— Eşti la fel de rău ca ea. Ca toţi. Otravă. Vindeţi otravă şi vă îmbogăţiţi de pe urma morţii oamenilor. Probabil că şi eu sunt la fel de rău. Dar tu eşti suficient de rău, domnule du-te-n-mă-ta Kenny Treacher? Asta-i întrebarea. Eşti suficient de rău ca să-mi fii de vreun folos?

— Ce să zic? murmură Treacher, lipind lama briceagului de gâtul lui Sally. Pot să încerc. Acum povesteşte-mi tot ce ştii despre Devlin, bine?

87

Devlin aştepta şi îşi spunea că aşteptarea era partea cea mai grea..

Mai erau trei ore până la stingere, iar în timpul ăsta trebuia să nu scape din ochi şase sute de muieri turbate. Citise odată într-o revistă de scandal că femeile care trăiesc împreună intră la menstruaţie în acelaşi timp. Şi când citise articolul ăla, îşi imaginase ceva foarte asemănător cu scena de acum din Goodall. Orice privire aruncată de vreun gardian unei deţinute era o provocare. Orice cuvânt mai nelalocul lui declanşa un scandal asurzitor.

Bine măcar că se apropia stingerea. Dar atunci cu siguranţă că va fi cel mai greu. Când vor trebui să le îndese pe turbatele alea în celulele lor, aşa cum îndeşi corăbiile în sticle. Stătea spate în spate cu Corcoran ca să poată supraveghea cât mai multe. Amândoi aveau chipuri impasibile, ca şi cum nu se întâmpla nimic deosebit. Glumeau între ei şi glumeau cu deţinutele. Mergeau printre ele şi le făceau cu mâna şi le duceau în ritm de vals până în celule. Făcând şi prezenţa în tot acest timp.

Încuiară uşile.

POC POC POC! Gata!

— Futu-i! oftă Corcoran, sprijinindu-se de un perete. Mă duc glonţ acasă şi dau pe gât o sticlă întreagă de Bacardi.

— Nişte bourbon ţi-ar prii acum? o întrebă Devlin.

Femeia dădu din cap şi el îi spuse:

— Vino cu mine!

Urcară la postul de la al doilea etaj. Şi acolo era instalată o cameră de supraveghere, dar care înregistra doar partea stângă a încăperii. Devlin trase două scaune lângă peretele din dreapta. Apoi scoase din trusa de prim ajutor sticluţa plată pe care o păstra pentru turele de noapte şi i-o întinse.

— Poftim!

Se aşezară unul lângă celălalt şi se apucară să bea.

Când Corcoran îşi dădu capul pe spate ca să înghită whisky-ul aromat, Devlin o lovi cu putere în gât. În mod normal, lovitura ar fi fost una fatală, însă el nu lovise destul de tare. În ultima clipă, mintea îl oprise să comită crima asta.

Corcoran se prăbuşi, dar încă mai respira şi începu să se zbată în strânsoarea lui atunci când înţelese ce se întâmplă. Devlin îi imobilizase braţele, dar gardiana îl izbi în faţă cu capul. Atât de tare, încât bărbatul văzu stele verzi. Multe stele verzi. Atât de multe, încât o scăpă din mâini.

Dar reuşi s-o prindă din nou, în timp ce ea se târa spre uşă. Şi acum Corcoran era întinsă pe burtă şi nu se mai putea apăra.

A avut nevoie de multă, foarte multă vreme, pentru că ea încă se mai lupta, iar el trebuia să fie atent să nu ajungă în raza camerei de supraveghere.

Asta a fost cel mai greu. Şi Devlin a plâns tot timpul cât comitea această crimă.

88

Distanţele fizice nu aveau prea mare însemnătate în lumea nocturnă. În realitatea lumii noastre, Liz Earnshaw se afla la doar câţiva metri depărtare – în carcera învecinată cu cea a lui Jess dar tot au avut nevoie de multă vreme până au dat de ea. Şi când, în sfârşit, au găsit-o, Jess s-a uitat şocată la ea, parcă nevenindu-i să-şi creadă ochilor.

Earnshaw nu era un ocean şi nici vreun turn nu era. Ci o ruină inertă şi distrusă. Frânturile minţii ei atârnau în straturi suprapuse, care nu păreau nici să se mişte şi nici să se modifice. Urma pe care veniseră până la ea Jess şi Alex avea gust de furie şi violenţă şi ostilitate, dar ruina nu avea nimic din toate astea. Era pustie din punct de vedere emoţional. Secătuită. Arsă din temelii.

Nu te mai gândi la incendiu! o avertiză Alex pe Jess.

— Scuze. Nu pot să mă abţin.

Trebuie să încerci, Jess. Dacă te gândeşti la incendiu, ai să te superi şi ai să schimbi lucrurile, aşa cum m-ai schimbat şi pe mine. Şi totul o să arate ca amintirile tale.

Jess ştia că acesta era un pericol real. Aşa că se forţă din toate puterile să se calmeze, să-şi adune toate gândurile şi emoţiile şi să le încuie în interiorul ei. Era greu.

— Poate că ar fi mai bine să te duci singur, spuse ea.

Nu!

Alex era îngrozit, avea lacrimi în glas.

Ai zis că o să fii alături de mine. Nu mă duc nicăieri fără tine!

Jess se văzu nevoită să capituleze în faţa acestui ultimatum. Alex o luă de mână – o mână pe care ea se străduia din răsputeri s-o facă să pară fermă, puternică şi reală – şi păşiră amândoi înăuntru.

Odată ce făcură acest ultim pas, odată ce ajunseră înăuntrul lui Earnshaw, se schimbă totul. De acolo, din interiorul ei, Earnshaw – la fel ca toată lumea – era imensă. Acum nu mai rătăceau printre ruine, ci printr-o altă lume.

Dar nu au rătăcit multă vreme. Earnshaw intrase în această stare de catatonie dintr-un anumit motiv, iar motivul acela era Alex. Se încleştase, aidoma unui pumn, în jurul unui lucru îngropat în adâncurile ei – o amintire, o parte din experienţa ei de viaţă. Cei doi o apucară pe singura cărare pe care o puteau vedea prin pustiul acela nemărginit şi plin de cicatrice emoţionale.

Îndreptându-se către esenţa lui Earnshaw. O umflătură uriaşă, galben-albăstruie ca o vânătaie, bătând ca o inimă pe un cer de alamă.

Împreună cu fantoma care purta chipul lui Alex Beech, Jess păşi pe cerul acela, ignorând abisul căscat sub picioarele ei, pentru că nu era adevărat şi nu merita să-i acorde atenţie. Iar acel ceva spre care mergeau ei ştia de prezenţa lor şi începu să bată aerul de deasupra lor cu nişte tentacule lungi.

PLECAŢI PLECAŢI!!!!!! le strigă la nesfârşit, cu vocea lui Liz Earnshaw.

— Nu! spuse Jess.

Unul dintre tentaculele acelea o biciui peste faţă şi explodă într-o flacără de ură şi furie. Luată prin surprindere de durerea pe care nu se aştepta să o simtă în această lume, Jess tresări cu putere şi încercă să se ferească. Primi a doua lovitură în umeri. Şi apoi a treia, în acelaşi loc. Earnshaw încerca să o arunce de pe cerul ei.

Dar Jess căpătase deja destulă experienţă în domeniul durerii. După incendiu, nenumăratele intervenţii chirurgicale pentru salvarea feţei şi după chinurile la care o supusese Stock cu acul de la seringă, devenise aproape imună la cazne – mai cu seamă la cele „imaginare” precum acestea.

— Intrăm, spuse ea, încercând să pară categorică, în ciuda tremurului din glas. Nu poţi face nimic să ne opreşti, Earnshaw, dar, dacă te împotriveşti, s-ar putea să te

rănim. Tu hotărăşti.

Umflătura zbieră şi lovi din nou – însă nu o lovea decât pe ea, observă Jess, şi nici nu se atingea de Alex. Câteva tentacule planau deasupra lui, dar nu-i făceau niciun rău. Jess ignoră loviturile, aplecându-şi capul ca sub o ploaie torenţială.

Ştia că trebuie să facă o breşă în creatura aceea uriaşă din faţa lor şi credea că descoperise o cale prin care să reuşească. Sigur, metoda era una brutală, însă n-avea niciun motiv să se poarte cu blândeţe.

— Vezi cine este cu mine, Earnshaw? strigă ea. Recunoşti acest chip? Poate că nu, pentru că s-a schimbat mult de ultima oară când ai văzut-o. Dar am să-ţi dau un indiciu. Am să-ţi povestesc cum ai omorât-o.

Acum îşi adună toate puterile şi strigă cât de tare era capabilă – dar nu doar cu vocea, ci şi cu mintea.

— I-ai retezat degetele de la mâna stângă. I-ai despicat obrazul. Obrazul…

I-ai retezat degetele de la mâna stângă. I-ai despicat obrazul. Obrazul

drept, parcă. I-ai scos ochiul. După aia ai înjunghiat-o în gât

drept, parcă. I-ai scos ochiul. După aia ai înjunghiat-o în gât

şi ai lăsat-o să moară înecată cu propriul sânge. Acum îţi aduci aminte?

şi ai lăsat-o să moară înecată cu propriul sânge. Acum îţi aduci aminte?

Alex scânci alături de ea şi i se agăţă de braţ ca un naufragiat care se agaţă de o bucată de lemn.

Jess descria rănile despre care îi povestise el în prima lor discuţie. Îi povestise şi încercase să i le arate. Ridicase mâna, îşi atinsese ochiul şi obrazul. Numai că ea începuse deja să-şi scrie propriile memorii pe imaginea pe care o vedea. Iar rănile acelea erau invizibile pentru ea deoarece nu se potriveau cu ce ştia despre moartea lui Alex.

Umflătura vânătă care pulsa deasupra lor nu avu niciun fel de reacţie, însă Jess simţi că o ascultă. Parcă era

aspirată de tăcerea din jur.

— Mi se pare, strigă ea, că i-ai făcut rău doar de amorul artei. Te-ai hotărât s-o ucizi abia la sfârşit? Sau încercai să tragi cât mai mult de timp?

Umflătura uriaşă şi întunecată se strânse şi apoi se dilată, iar şi iar, ca o pasăre monstruoasă, care încearcă zadarnic să îşi ia zborul, bătând aerul cu aripi atrofiate şi inutile.

Jess mai încercă o dată, acum folosindu-se de cuvintele lui Alex.

— Ai rănit-o cu un obiect ascuţit. Ai tăiat-o până când…

Vânătaia urlă şi se deschise. Preţ de o clipă a acoperit totul. Întreaga lume a fost potopită de furie şi durere. Apoi avu loc sistola, contracţia care trase totul înapoi. Jess simţi cum suferinţa aceea trage din ea ca dintr-o ţigară, cum îi soarbe mintea şi sufletul şi ce purta ea acum în loc de trup.

Alex! strigă ea, ca să… ca să ce?

Să-l avertizeze? Să-l liniştească? Sau doar să-i aducă aminte că îi este alături? Nu mai conta. Alex dispăruse. Curentul făcut de mişcările creaturii îi smulsese mâna dintr-a ei şi-l dusese departe.

După care dispăru şi umflătura cea vânătă. Şi Jess rămase singură în neantul lumii de noapte, pe ţărmurile nesfârşite ale oceanelor eterne.

89

Devlin lua lucrurile în ordinea priorităţilor.

Avea multe de făcut, dar trebuia să lucreze sistematic, altminteri totul i s-ar fi năruit în cap.

Singurul motiv pentru care fusese nevoit să o ucidă pe Andrea Corcoran, pe care o simpatiza la fel de mult ca pe restul lumii din Fellside (Grace constituia o excepţie) era că avea nevoie de cheile ei. Era gardian-şef interimar şi cheile alea făceau parte din funcţie. Dacă Grace nu l-ar fi trimis cu Moulson la tribunal, atunci cheile ar fi fost la el. Şi atunci nu ar fi putut să scape basma curată, pentru că toate indiciile ar fi dus la el. Acum vor duce la o femeie moartă din postul de la etajul al doilea.

Desprinse cheile de la centura lui Corcoran. Mai plângea încă şi clipea des ca să-şi alunge lacrimile din ochi. Cunoştea atât de multe asasine, care i se păreau o tagmă vrednică de dispreţ, dar în niciun caz nu-şi imaginase că era atât de greu să iei viaţa unui om.

Se duse la panoul principal şi, folosind cheile, descuie toate celulele. Lăsa pe seama firii omeneşti să facă restul. Femeile din blocul G deja făceau spume la gură. Acum făceau spume în continuare, dar erau şi libere ca păsările cerului. Probabil că în ora petrecută în celule isteria lor paranoidă dăduse deja în clocot, dar pentru a le încuraja să se lepede şi de inhibiţiile rămase, Devlin închise camerele de supraveghere.

Şi ieşi din Goodall, chiar în momentul când se declanşă haosul. De pe toate pasarelele răsunară strigăte de bucurie, furie şi spaimă, când deţinutele realizară toate implicaţiile pe care le presupunea pocnetul acela ascuţit auzit în toiul nopţii.

Mai întâi Sally, după aia Moulson. Ea nu pleca nicăieri, pentru că panoul principal nu descuia şi carcerele. Deci, acum se va ocupa de Sally.

Însă găsi infirmeria încuiată şi nici urmă de Sally şi de nimeni altcineva. Devlin nu-şi putea permite să fie văzut în

faţa uşii.

Încă mai avea cheile luate de la Corcoran, chei care descuiau şi clădirea administraţiei, nu doar blocul de celule pentru care fuseseră făcute. Se strecură în infirmerie, luă de acolo o sticlă cu alcool chirurgical, o pereche de mănuşi de unică folosinţă şi nişte pansamente sterile. Tocmai voia să plece, când îi mai trecu ceva prin minte. Sparse cu bastonul geamul de la dulapul de medicamente şi fură de acolo o mulţime de pastile de mialgin. Pentru că, atunci când îl va prinde pe Sally, îşi va închide pentru totdeauna linia asta de aprovizionare, aşa că trebuia să îşi facă rezerve cât încă mai putea.

Între timp, Moulson a fost promovată la rang de prioritate de gradul unu.

Începuseră să sune alarmele când Devlin cobora în goană scara de la infirmerie. Pe lângă el şi alături de el alergau alţi gardieni, care tocmai ce fuseseră transferaţi din posturile lor călduţe de la administraţie la centrul de gestionare a crizei.

Curtea se aglomerase. Gardienii alergau spre Goodall dinspre celelalte patru blocuri cu celule. În loc să rămână la posturile lor, cei lăsaţi să asigure ordinea în acele clădiri se buluciseră la uşi şi urmăreau toată nebunia cu un soi de fascinaţie îngrijorată. Se rezolvau dispute, se plăteau datorii. Pentru că, după ce se vor fi liniştit lucrurile, aveau să urmeze anchete care uneori puteau duce la concedieri în masă.

Directorul stătea în mijlocul curţii, zbierând ordine pe care nu le putea auzi nimeni din cauza sirenelor asurzitoare. Devlin trecu pe lângă el fără să încetinească paşii.

În Goodall era un haos satisfăcător. Coridoare pline cu gardieni încăieraţi cu femei furioase; sala de bal semănând cu un concert rock desfăşurat într-o zonă de război. Nimeni nu-l învrednici pe Devlin nici măcar cu o privire. Po Royal, care nu se mişcase suficient de repede din drumul lui, încasă în umăr o lovitură de baston pe care nu avea să o uite prea curând, presupunând că avea să scape vie din

infernul acela. În afară de acest incident insignifiant, Devlin trecu prin toată învălmăşeala aceea la fel de lin cum trece peştele prin apă.

Următorul punct din planul său era să-şi asigure spatele. Îşi croi drum până la etajul al doilea, se încuie alături de cadavrul lui Corcoran şi îşi puse mănuşile. Apoi curăţă cu tampoane îmbibate în alcool toate suprafeţele din încăpere. Ştia că lăsase amprente pe uşă, pe sticla plată, pe mânerul trusei de prim ajutor şi pe scaune. Acum amprentele lui dispăruseră. Nu-şi imagina că şi le lăsase pe gâtul gardienei, din moment ce o lovise cu bastonul, dar şterse şi pielea femeii, doar ca să stea liniştit. Va trebui să facă la fel şi cu cheile, atunci când îşi va fi terminat treaba cu ele şi va găsi un loc unde să le arunce.

Descuie uşa şi aruncă o privire afară. Sirenele încă mai urlau. Peste tot se auzeau strigăte şi răsunetul a sute de picioare care tropăiau pe pasarele.

Devlin îşi îndesă în buzunarul de la pantaloni sticla cu alcool şi pansamentele rămase. Va avea iar nevoie de ele foarte curând.

Îşi desprinse de la centură bastonul şi începu să urce scara care ducea la carcere. Ca să o ucidă pe Jess Moulson.

90

Jess era în lumea nocturnă când îl văzu pe Devlin. În locul acela, unde emoţia ţinea loc de fizică, gândurile lui, îndreptate asupra ei, formau un câmp în jurul căruia se arcuia întregul peisaj. Ea îl simţi ca pe o dislocare de forţe şi volume. Ceva se deplasa spre ea, concentrându-şi voinţa asupra ei, proiectându-şi ura şi răutatea şi scopurile criminale.

Emoţiile alcătuiau un vector pe care ea putea să-l urmeze. Jess se întoarse cu faţa la ele, ascultând atentă cu fiecare centimetru pătrat al pielii. Îşi făcu mintea să tacă şi permise acelor gânduri străine să se reverse peste ea, ca să le poată studia.

Îl recunoscu pe Devlin. Îi citi intenţiile.

Alex! strigă ea.

Însă această criză era numai şi numai a ei. Devlin nu putea face niciun rău morţilor. În schimb, putea s-o trimită pe Jess alături de ei.

Niciun răspuns. Nici urmă de Alex. Jess mai aşteptă câteva secunde, apoi o luă la fugă înapoi, spre trupul ei real.

91

Orice revoltă care are loc într-un penitenciar este un ansamblu haotic de elemente, cu tendinţă de dezmembrare, dar susţinut artificial prin dimensiunile restrânse ale spaţiului în care se desfăşoară. Poate da senzaţia că se apropie de final, că se stinge, pentru ca apoi să izbucnească din nou în violenţe imprevizibile şi nejustificate.

Devlin destupase această sticlă perfect conştient de conţinutul ei toxic. Nici nu a tresărit atunci când a păşit peste trupul lui Keith Lovett. Nici nu s-a oprit să vadă dacă Lovett era mort sau doar îşi pierduse cunoştinţa. De preferat ar fi fost să fi murit, pentru ca nici această pistă să nu poată duce nicăieri.

Pe pasarela de la etajul al patrulea, trei gardieni încercau cu disperare să împiedice un grup de femei hotărâte să ajungă la scară. Devlin trecu repede pe lângă ei, nelăsându-le timp să-i ceară ajutorul.

În cele din urmă ajunse la ultimul etaj. Aşa cum sperase, aici nu era nimeni. Deţinutele de la celelalte niveluri o luaseră în jos, către sala de bal, de îndată ce se deschiseseră uşile. Devlin se îndreptă spre cele câteva carcere. Moulson se afla în ultima, la numărul 5.

Mai aruncă o ultimă privire de-a lungul coridorului. Nimeni. Din sala de bal de la parter ajungeau până la el strigătele şi zgomotele de lovituri. Acolo, vreo şaizeci de gardieni se luptau să ţină în frâu şase sute de femei.

Devlin îşi aminti şi să verifice camera de supraveghere din colţul pasarelei, doar ca să se asigure că nu-i venise nimănui ideea să pornească la loc sistemul de înregistrare. Ledul roşu nu era aprins, deci totul era în regulă.

Gardianul-şef descuie dulapul metalic din perete şi, folosind iarăşi cheile luate de la Corcoran, descuie parţial uşile de la carcere. Pentru deschiderea completă era nevoie să se apese clanţa din exterior. Ceea ce Devlin făcu imediat şi astfel intră în celula lui Moulson.

Se miră s-o vadă că doarme. Îşi închipuia că toată larma de jos ajunsese până aici şi o trezise. Dar izolarea fonică era extrem de eficace. Imediat ce închise uşa în spatele lui, toate zgomotele exterioare se stinseră.

Moulson era ghemuită în poziţie fetală şi doar creştetul capului i se vedea de sub pătură. Nu se mişcă nici măcar atunci când Diavolul se apropie de pat. Acesta reflectase la maniera în care avea s-o omoare. Cel mai uşor şi mai rapid mod ar fi fost s-o sugrume, aşa cum făcuse cu Corcoran, însă nu voia să fie acelaşi *modus operandi.* Nimeni nu trebuia să facă vreo legătură între cele două crime. Aşa că alese cea mai puţin rea opţiune: să o sufoce.

Se aplecă şi luă perna căzută pe podea. Mişcarea aceasta îi aduse capul aproape la nivelul patului.

Jess lovi cu ambele picioare. Se întorsese doar de câteva secunde din lumea nocturnă şi abia dacă avusese timp să preia controlul asupra propriului corp. Dar ştia că se află în pericol de moarte, aşa că îşi folosi toată puterea.

Devlin primi lovitura drept în faţă şi forţa ei îl izbi de peretele opus al celulei strâmte. Simţi că i se sfărâmă ceva sub călcâiul lui Jess – poate nasul, poate o parte din maxilar. Se prăbuşi stupefiat pe podea.

În aceeaşi clipă Jess sări în picioare şi ajunse din doi paşi la uşă. Dacă Devlin ar fi închis-o de tot, nu ar mai fi avut scăpare, pentru că nu exista clanţă pe interior. Şi imediat ce gardianul îşi va fi venit în fire, ar fi făcut-o bucăţi.

Trase cu vârfurile degetelor de cantul uşii. Aceasta se deschise. Jess fugi.

Dar se opri aproape imediat. Alex era tot acolo. În interiorul lui Earnshaw, înghiţit cu totul de furia ei. În momentele acelea, Jess nu se mai gândea la lipsa de sens a kilometrilor, metrilor şi centimetrilor în lumea cealaltă; ştia doar că nu-l putea abandona acolo, mai ales după ce-i jurase că nu o va face.

Încercând să-şi stăpânească panica, apăsă clanţa de la uşa lui Liz Earnshaw. Şi uşa se deschise. Repede şi fără să facă zgomot, Jess intră în celulă. Apoi, la fel cum făcuse şi

Devlin, închise uşa, însă nu până la capăt.

Un bubuit metalic o anunţă că Devlin dăduse de perete uşa de la carcera ei şi ieşise pe coridor. Jess îşi ţinu respiraţia. Îl auzi cum trece pe lângă celula lui Earnshaw. Dar apoi încetini pasul şi se opri. Probabil că se uita în jur, încercând să înţeleagă unde s-ar fi putut ascunde ea.

Sau poate că se uita chiar la uşa aceasta şi vedea că nu era închisă de tot.

Jess auzi o mişcare din spate şi întoarse capul foarte încet, ca nu cumva să-şi trădeze prezenţa acolo.

Earnshaw se ridicase în capul oaselor şi se holba la ea. Cearşaful căzuse de pe trupul ei gol şi lumina aspră a neonului expunea vederii reţeaua de cicatrice scurte şi late care-i acopereau bustul. Îşi mişca maxilarele de parcă ar fi încercat să înghită ceva. Dar era imposibil să-ţi dai seama dacă vedea ce se află în faţa ei. Jess nu se mişcă deloc şi – amintindu-şi ca prin ceaţă că în felul acesta poţi să supravieţuieşti din confruntarea cu un animal sălbatic – îşi plecă privirea.

Earnshaw îşi dădu picioarele jos din pat. Apoi, cu greu, dar inevitabil, se ridică.

Din partea cealaltă a uşii se auzi zgomotul paşilor lui Devlin. Jess îşi adună tot curajul. Dacă va deschide uşa, ea va fi prinsă la mijloc. Tot ce mai putea face era să lupte până o doborau. Ceea ce avea să se întâmple foarte repede.

Dar auzi că Devlin trece mai departe. O secundă mai târziu, paşii lui apăsaţi răsunară pe treptele care duceau la etajul de dedesubt.

Prin urmare, acum trebuia să facă faţă unui singur criminal. Jess se uită în jur, căutând un obiect pe care să-l poată folosi drept armă. Dar cum să găsească aşa ceva într-o carceră? Tot interiorul era minimalist şi nu exista niciun lucru cu care deţinuta să-şi poată face sieşi rău sau să atace pe altcineva.

Earnshaw se apropie de ea. Jess nici nu se clinti.

— Ce i-ai făcut? o întrebă ea. Unde este?

Earnshaw o apucă de braţ cu mâna ei uriaşă şi o dădu la

o parte fără efort vizibil. Apoi deschise uşa. Jess o prinse de mână şi încercă s-o tragă înapoi în celulă. Earnshaw nici nu o luă în seamă, iar Jess, târâtă după femeie, se lovi cu umărul de cadrul uşii.

— Alex! strigă ea. Unde eşti? Spune-mi ceva!

Îi alunecară tălpile pe pasarela metalică atunci când se lăsă cu toată greutatea în partea opusă, încercând s-o oprească pe Earnshaw sau măcar s-o încetinească. Şi, în cele din urmă, deţinuta se opri.

Dar numai ca s-o îmbrâncească de lângă ea cu atâta forţă, încât Jess aproape îşi pierdu echilibrul.

Lui Jess îi reveni în minte comparaţia aceea cu un animal sălbatic pentru că exact aşa arăta Earnshaw în momentul acela: o creatură cu formă omenească, dar care nu ştie să vorbească şi care ţi-ar sfâşia beregata dacă ai îndrăzni să i te opui.

Earnshaw porni greoi mai departe, fără să se mai uite în urmă.

Jess nu mai încercă să o oprească şi doar merse la câţiva paşi în spatele ei, până la capătul pasarelei şi apoi pe scară în jos.

Ajunsă la etajul de dedesubt, înţelese de unde veneau toate zgomotele acelea. Deţinutele aruncau în sala de bal obiecte de mobilier şi bunuri personale din celulele lor şi din celulele altora. Zbierau înjurături la gardienii de acolo, care se chinuiau să pună stăpânire pe acea zonă centrală din Goodall.

Dar Earnshaw nu putea fi oprită de nimeni şi de nimic. Toate femeile care aveau ghinionul să-i iasă în drum erau împinse violent la o parte.

Jess se ţinea după ea, mergând pe lângă perete ca să nu fie văzută. Oricum nu se uita nimeni la ea. Toate femeile nu se gândeau decât la lupta lor. Însă o observă un gardian, care o recunoscu şi se gândi să-i răzbune pe toţi copiii incineraţi din lume. Se apropie de ea, cu bastonul ridicat deasupra capului. Jess îl văzu, dar nu avu la dispoziţie decât o jumătate de secundă ca să-şi ridice o mână deasupra capului, într-un gest inutil de apărare.

Atunci Lorraine Buller, apărută de nicăieri, se izbi cu toată puterea de gardian, azvârlindu-l peste balustradă, în plasele antisuicid. Făcu apoi un semn din cap spre Jess şi dispăru imediat. Un gest de curtoazie în mijlocul haosului, de la o colegă de celulă.

Jess grăbi puţin paşii. Dacă stătea mai aproape de Lizzie avea mai puţine şanse să fie atacată. Continua să-l strige în minte pe Alex, dar nu primea niciun răspuns. Şi o apucă disperarea când îşi dădu seama încotro se îndrepta Earnshaw. Nu spre sala de bal de la parter, ci spre stânga, iar apoi până la capătul coridorului de la etajul al treilea.

Spre celula lui Grace.

Cele două femei de pază în faţa celulei luară poziţii de luptă la vederea ei. Earnshaw se opri şi, preţ de o clipă, nimeni nu rosti niciun cuvânt.

Apoi Lizzie spuse:

— Trebuie să vorbesc cu ea.

Vocea îi era răguşită, groasă, dar foarte clară în toată larma de urlete şi bubuituri.

— Ne-a spus să nu lăsăm pe nimeni să intre, cu excepţia lui Dennis, zise Jilly Fish, abţinându-se să facă vreun comentariu despre goliciunea lui Liz sau despre cicatricele vechi care-i acopereau trupul de la baza gâtului şi până sub burtă.

Earnshaw îşi răsuci gâtul la stânga şi apoi la dreapta, îşi flexă degetele şi repetă:

— Trebuie să vorbesc cu ea.

— Despre ce? întrebă Fish.

— Treaba mea!

Nimeni nu mai spuse nimic. Fish studie chipul sumbru şi rigid al lui Earnshaw şi ajunse repede la o concluzie.

— Pauză de ţigară, o anunţă pe tovarăşa ei. Haide!

— Da’ Grace a zis…

Atât apucă să spună cealaltă femeie, o blondă înaltă, cu musculatura bine dezvoltată. Fish se îndepărtase deja şi acum Lizzie se apropia de ea. Blonda era la fel de înaltă ca Lizzie, dar mai grea cu zece, cincisprezece kilograme. Muşchii braţelor ei parcă erau sculptaţi în piatră.

Rămase pe poziţii până în ultima clipă, după care ridică mâinile şi se retrase.

— E treaba ta, spuse. Mi se pare corect.

Se întoarse şi o luă la fugă.

Grace era în faţa chiuvetei când Earnshaw intră în celulă. Jess se furişă în spatele ei şi se lipi de perete.

La vederea lor, Grace ridică din sprâncene, dar le întâmpină cu o mişcare ironică a mâinii. Le ocoli ca să închidă uşa, înăbuşind astfel mare parte din zgomotul de afară.

— Nu ştiu ce-i cu asta, îi zise ea lui Earnshaw, făcând un semn din cap în direcţia lui Jess. Eu tot le zic să o omoare şi ea tot vie rămâne. Te rog, Lizzie, fă-mi un hatâr. Scapă-ne pe toate de suferinţele ei.

Însă se pare că Earnshaw nu o auzise.

— Am avut… un vis îngrozitor, Grace, spuse ea cu aceeaşi voce hârâită de mai devreme.

Îşi lipi pumnul încleştat de frunte. Şi îl apăsă atât de tare, de parcă încerca să şi-l bage înăuntru şi să scoată ceva de acolo.

— Vreau să vorbesc cu tine despre… ceva de mai demult.

— Mai încolo, scumpa mea, zise Grace. Acum e o perioadă cam agitată. Haide mai întâi să ne terminăm treburile, bine?

Dar Lizzie tot nu se mişcă din loc.

Strângând din buze, Grace se întoarse către Jess.

— Îţi dau nota zece pentru curaj şi nota unu pentru minte, spuse ea pe acelaşi ton de conversaţie lejeră. Ce-a fost în capul tău? Că eşti pe val după ce ai câştigat apelul? Că mă poţi convinge să nu te omor? Ei uite că nu poţi.

Jess nu se osteni să-i răspundă. În momentul acela n-o interesa deloc Grace. Mai mult decât pentru sine, era speriată pentru Alex, captiv în inima întunecată a lui Liz. Aşa că i se adresă doar lui Earnshaw, care părea cuprinsă de o emoţie foarte asemănătoare cu panica.

— Earnshaw, spune-mi cine era! Cine era fata pe care ai ucis-o? Cum o chema?

Earnshaw nu dădu semne că ar fi auzit-o. Umerii îi tremurau.

— Te implor, Grace! gemu ea, cu vocea foarte stinsă acum, ca un fluier spart în care suflă un om bolnav de plămâni. Am visat că s-a întors. Da' acum sunt trează şi tot aici e. N-a plecat când m-am trezit.

Grace o privi nedumerită.

— Mai încolo, repetă ea. Haide, Lizzie! Nu te ajută la nimic starea în care eşti. Dă-i una în cap târfei ca să terminăm odată.

Earnshaw se întoarse şi, cu mâinile întinse, făcu un pas spre Jess. Dar se opri imediat, de parcă şi uitase ce trebuia să facă.

— Cum o chema? strigă Jess. Cine era?

— De ce? se jelui Earnshaw, cu aceeaşi voce agonizantă

— Pentru că merită să fie ţinută minte! Nimeni nu şi-o mai aminteşte acum. Nici măcar ea însăşi. Dar tu ştii cine era.

— Nu-i alegerea mea, mormăi Earnshaw.

Şi Jess înţelese că nu cu ea vorbea şi nici cu Grace. Vorbea cu vocea din capul ei.

Cu Alex.

Jess râse – sunet strangulat, plin de uimire şi uşurare. Era tot acolo, în sufletul sfărâmat al lui Earnshaw. Şi încă se lupta.

Grace se duse la Earnshaw, o apucă de umeri şi începu s-o zgâlţâie.

— Haide, Lizzie! Pentru ce te plătesc? Fă-i felul!

O clipă, Earnshaw rămase cu ochii aţintiţi asupra ei. Apoi, cu un efort uriaş de voinţă, păru să se adune. Trupul i se zgudui, străbătut de un fior. Ajunse lângă Jess din doar trei paşi.

— Spune-mi cine… începu iar Jess, dar trebui să se oprească.

Mâna uriaşă a lui Earnshaw se întinse fulgerător şi o apucă de gât. Cu cealaltă o prinse de ceafă. Pielea de acolo, la fel ca aceea de pe obrazul drept, era arsă şi reconstruită imperfect, dar chiar şi prin această barieră,

Jess tot simţi duritatea strânsorii lui Earnshaw.

Încercă să smulgă mâna deţinutei de pe gâtul ei. Dar nici nu reuşi s-o clintească. Şi o strângea acum mai tare. Earnshaw se holba la ea de foarte aproape, rigidă ca o statuie, neîndurătoare ca un judecător care pronunţă o sentinţă de condamnare la moarte.

— Aşa-i mai bine, spuse Grace. Bravo!

Earnshaw o trase pe Jess spre ea. Cu o mână o strângea de gât, cu cealaltă îi sucea capul. Jess încercă să se zbată, dar rămase curând fără aer. La fel de bine ar fi încercat să dărâme un zid cu mâinile goale.

Mi-aduc aminte! exclamă o voce, venită ca de la foarte mare distanţă şi aproape acoperită de bătăile foarte puternice ale inimii ei. Vocea lui Alex.

Jess, acum îmi aduc aminte! Poţi să vezi?

Jess credea că încă mai poate. Din ce în ce mai neclar şi mai înceţoşat. Dar nu mai putea să-i răspundă.

92

Iată ce vedea ea:

O celulă chiar de aici, din Goodall, dacă era să se ia după planul de etaj şi culori. O celulă anonimă, tristă ca toate celelalte, deşi pe unul dintre pereţi se afla un desen – un crochiu realizat cu pixul şi înfăţişând-o pe Liz Earnshaw. Liz zâmbea în portretul acesta, fapt care te făcea să te întrebi dacă artistul chiar o cunoscuse cu adevărat sau o desenase din descrierile altora. Zonele umbrite erau acoperite de multe liniuţe orizontale şi verticale. Un fel de haşurare încrucişată, ca în cărţile de benzi desenate.

Nimic altceva nu-ţi mai atrăgea atenţia în celula aceasta. Mai era o masă. Două scaune. Un closet fără colac şi cu rezervorul fixat în perete. Un spaţiu de depozitare cu două dulăpioare, unul peste altul – şi acestea fixate în perete. Pe pervazul geamului două girafe îşi împleteau gâturile lungi într-o îmbrăţişare imposibilă.

Însă îmbrăţişarea de pe pat era una reală. Liz Earnshaw, slabă şi deşirată, era încolăcită în jurul altei femei. Amândouă în pielea goală. A doua femeie era atât de scundă că, în braţele lui Earnshaw, părea un copil. Sau poate că fantoma unui copil mai zăbovea încă în imaginaţia lui Jess.

Însă nu era Alex Beech. Doar îi purtase chipul o perioadă – din momentul în care Jess o văzuse prima oară în adâncul abisului şi până în urmă cu o oră, când păşiseră amândouă în visele lui Earnshaw. Acum avea propria ei faţă. Ten măsliniu, pometi uşor ascuţiţi, ochi căprui (conturaţi cu dermatograf negru) şi un nas plat, ca o frunză. Fără cine ştie ce sâni şi fără şolduri care să merite să fie luate în consideraţie. Zâmbi şi se cuibări mai bine în braţele lui Earnshaw, cu un aer îngâmfat, de stăpână.

— Potoleşte-te! mormăi Earnshaw. Nu mă laşi să adorm.

— Păi, dacă tot nu dormi, spuse cealaltă femeie, ai putea să mă scarpini pe spate.

Earnshaw se supuse, oftând şi exclamând exasperată:

— La naiba!

— Mai jos, zise femeia.

— Dacă te scarpin mai jos, o să-mi intre degetele în gaura curului.

— Chiar te rog.

Scena se destrămă în faţa ochilor lui Jess, când creierul ei epuiză şi ultimele molecule de oxigen care-l mai alimentau. Imaginea celulei a fost înlocuită cu arcuri şi dungi în culori abstracte. Iar culorile acestea se roteau şovăitor în aer, de parcă ar fi vrut să se contopească din nou, dar le împiedica ceva.

Mi-aduc aminte! strigă iar Alex.

Acum Jess nu-şi putea închipui cum de confundase vocea aceasta cu aceea a unui băieţel. Pentru că era o voce de femeie, cu nuanţa de maturitate ascunsă în spatele frivolităţii din ton.

Abia acum Jess văzu conturul adevărului, forma lui ascuţită, intransigentă, atât de neaşteptată, că se simţi copleşită. Ar fi putut să vadă acest adevăr mult mai devreme, însă nu se gândise niciodată altfel la Earnshaw decât ca la un monstru. Uitase complet povestea pe care i-o spusese Shannon McBride. Povestea despre Naseem Suresh, despre dragostea fierbinte pe care i-o purtase Liz şi despre felul în care o afectase pe Liz moartea ei, transformând-o în ceea ce era astăzi.

Din diafragma lui Jess se ridică un hohot neîncrezător de râs, dar care se opri la jumătatea drumului. Mâna care o strângea de gât bloca totul.

Nu-i nimic de râs, Jess!

Ba era un pic. Jess se înşelase în toate privinţele. Se înşelase al naibii de tare. Văzuse o fantomă fără formă, fără amintiri şi pusese pe ea ştampila propriei vinovăţii. Şi când i-a văzut cu ochii ei identitatea adevărată, a înţeles-o fix pe dos. Fusese atât de sigură că Earnshaw era fata cea rea care-l rănise pe Alex. Însă, de fapt, era prietena lui Alex. Mai bine zis, prietena lui Naseem Suresh. Fata cea rea era…

Altcineva.

Strânsoarea din jurul gâtului lui Alex slăbi puţin. De aproape un minut plămânii ei funcţionaseră în gol, iar acum reuşiră să soarbă un firişor de aer.

Lizzie a fost iubita mea. Ursoaica mea dragă şi scumpă. Nimeni nu îndrăznea să mă atingă atunci când ea era lângă mine.

Prin urmare, fata cea rea fusese nevoită să aştepte. Până când Naseem ar fi fost singură.

Jess se prăbuşi în patru labe şi reveni în lumea reală. Clipi des să-şi limpezească ochii, sorbi aerul prin gâtlejul fierbinte şi umflat. Earnshaw îi dăduse drumul şi acum se întoarse din nou cu faţa la Grace.

— Spune-mi ce s-a întâmplat! strigă ea, cu disperare în glas. Spune-mi, Grace! Naz e aici şi te ascultă. Ce ai făcut?

— Habar n-am despre ce vorbeşti, spuse Grace. Haide, Lizzie, termină odată cu nenorocita asta! Haide, nu mă face să mă ocup eu de ea!

Ba nu a aşteptat. A pus totul la cale. A plănuit totul. Şi te-a îndepărtat ca să nu mă poţi ajuta.

— Cine? urlă Earnshaw. Cum?

Buimăcită, Jess îşi ridică privirea şi le văzu pe Earnshaw şi Grace faţă în faţă, într-o parte şi cealaltă a ei, ca doi câini care se luptă pentru acelaşi os. Numai că nu ea era osul acela, ci Alex. Naseem. Earnshaw se chinuia să afle adevărul, iar Grace încerca să i-l smulgă.

Îţi voi arăta, spuse Alex-Naseem.

Celula lui Grace se înceţoşă şi dispăru din nou. De această dată Jess se împotrivi, conştientă de primejdia în care se afla. Însă nu avea cum să se apere de visul mult prea intens al fantomei. Fire de culori se împletiră în forme. Formele se contopiră şi căpătară volum.

Acum se afla în sala de bal. Liz Earnshaw era în picioare, lângă scaunul pe care tocmai îl răsturnase ridicându-se de pe el. Dennis Devlin o tot înghiontea în piept, zbierându-i în faţa care începuse să i se înroşească de furie.

— Ştii cum să i te adresezi unui gardian. Mai încearcă o dată! Şi încă o dată!

Naseem Suresh, purtând acum treningul portocaliu cu negru – uniforma tuturor deţinutelor din Goodall – o ţinea pe Earnshaw de braţ, ca s-o împiedice să-l lovească. Dar degeaba. Alţi şase gardieni tăbărâră asupra lui Earnshaw şi o scoaseră din sală.

Imaginea se estompă şi se topi, lăsând-o pe Jess să privească lung în urma ei.

— Devlin! murmură Earnshaw, deopotrivă rătăcită şi uimită. Diavolul!

— Prezent! se auzi vocea groasă a lui Devlin.

Închise uşa după el şi înaintă spre Jess. Avea barbă de sânge. Partea inferioară a feţei îi era tumefiată.

Jess era atentă la pumnii lui încleştaţi şi nu observă lovitura de picior.

93

Sus, la carcere, Devlin avusese un plan: nu acţiona în acelaşi fel, nu lăsa cadouri pentru echipa de criminalişti, foloseşte uneltele care îţi sunt la îndemână. Dar planul ăsta îi explodase în faţă în toate sensurile. Aşa că terminase cu planurile. Acum, în faţa lui se afla Liz Earnshaw, în pielea goală şi scâncind, aşa că însemna că venise sfârşitul lumii, iar el trebuia să acţioneze în consecinţă. Mai întâi a lovit-o pe Moulson cu piciorul în burtă, trântind-o la pământ.

După care a continuat s-o lovească cu vârful metalic al ghetelor până când femeia nu se mai mişcă. Simţindu-se cât de cât răzbunat, o ridică de pe podea şi o azvârli cu brutalitate pe patul lui Grace. Aici a fost nevoit să se întoarcă la planul de mai devreme, pentru că partea asta era în regulă. Apucă perna şi o apăsă pe faţa lui Moulson.

Luptă-te, Jess! Nu-l lăsa!

Cine pizda mă-sii îi zbiera în ureche? O clipă îşi pierdu concentrarea. Vocea aia era atât de puternică şi venea de atât de aproape, încât se întoarse ca s-o alunge pe isterica aia. Dar nu o văzu nicăieri.

Moulson începuse să-şi mai revină. Îl zgârie tare pe mâini. Căcat! Înseamnă că acum are sub unghii şi sângele şi pielea lui. Iar o să aibă de lucru cu dezinfectantul.

Acum Moulson încerca să scape. Diavolul se apăsă pe ea cu toată greutatea, şuierând din cauza efortului printre dinţii încleştaţi. Şi se întrebă: Unde mama dracului am lăsat dezinfectantul?

Chiar atunci, ca pedeapsă pentru că-şi pierduse concentrarea, îl izbi ceva în cap, ca o torpilă care explodează de carena unei nave de război. Şi brusc se pomeni pe jos, fără să ştie cum ajunsese acolo. Asupra lui se aplecă o umbră uriaşă. Liz Earnshaw. Grace o atacă din lateral, dar Liz ridică doar o singură dată din umăr şi Grace se rostogoli în cealaltă parte a celulei.

Instinctiv, Devlin ridică mâinile.

Earnshaw îşi mişcă braţul dintr-o parte în alta, aidoma unui cosaş, lovindu-l cu putere în cotul drept. Gardianul zbieră de durere şi de uluire. Earnshaw îl lovise cu propriul lui baston, pe care probabil că i-l smulsese de la centură în timp ce el se lupta cu Moulson. Acum îi căra lovituri cu nemiluita, punându-şi în ele toată forţa şi toată ura.

Devlin încercă s-o lovească în picioare, dar nu nimeri. Primi o altă lovitură de baston în noadă şi, pentru prima dată, spaima se furişă în sufletul lui. Nebuna asta era în stare să-l schilodească, ba chiar să-l omoare.

Se rostogoli până sub pat. Nu mai ştia ce altceva să facă. Earnshaw îl apucă de gleznă şi-l trase înapoi, la lumină. El mai lovi o dată cu piciorul şi ea îi dădu drumul, dar numai ca să înceapă iar cu bastonul.

Devlin încerca să-şi scoată spray-ul cu piper din buzunar, dar o lovitură bine ţintită îi rupse încheietura mâinii. Gardianul nu se mai mişcă. Singura şansă de scăpare pe care o mai avea era să se prefacă mort.

94

Grace avea o minte pragmatică. Şi mai avea şi un cuţit pe care îl ţinea la îndemână pentru orice eventualitate.

Era prins cu bandă adezivă pe interiorul unui picior al patului şi avea o teacă din carton din care ieşea la cea mai mică mişcare. Grace avea sentimente contradictorii despre păstrarea unei arme în celulă. Dacă era găsită la vreo percheziţie, atunci i se adăugau încă doi ani la pedeapsă. Pe de altă parte, ştia cum să anticipeze asemenea percheziţii şi detesta ideea că ar fi fost lipsită de apărare în caz că o vizita vreo persoană cu intenţii duşmănoase sau dacă, să zicem, ar fi trădat-o vreuna dintre gărzile ei de corp.

Prin urmare, cuţitul era la locul lui.

Grace scoase lama micuţă din învelişul de carton.

Şi-i tăie gâtul lui Moulson.

95

Şi acum rămaseră doar două.

Sau trei, dar Dennis Devlin făcea pe mortul.

Sau patru, dar Moulson era atât de aproape de moarte, încât nu mai prezenta nicio importanţă. Se ţinea cu mâinile de gât. Şi îşi spunea: *De ce nu pot să respir?* Şi imediat: *Aha!*

Bine!

Dacă am socoti-o şi pe Naseem Suresh, ar însemna că în celulă erau cinci.

Însă Earnshaw nu era moartă şi nici Grace. Earnshaw îl lovea pe Devlin cu bastonul. Şi nu dădea vreun semn că ar fi avut de gând să se oprească vreodată. Descoperise în sfârşit un cămin pentru toată durerea şi amărăciunea din suflet şi acum se ocupa de repatrierea lor.

Grace îşi ridică privirea de la trupul lui Moulson. Încă mai avea cuţitul în mâna îmbrăcată acum într-o mănuşă din sânge. Rezolvase una dintre probleme, iar lista priorităţilor era deja mai scurtă.

Se repezi la Liz, care, concentrată doar la ce făcea, n-o observă.

Însă atunci se petrecu un lucru foarte ciudat. Mâna stângă a lui Liz se întinse şi-o dădu de-a rostogolul pe Grace. În momentul loviturii, aceasta avea cuţitul ridicat şi lama lui zgârie glezna lui Earnshaw. Dar imediat Grace se pomeni întinsă pe spate şi cuţitul îi scăpă din mână, rostogolindu-se pe podea.

Jess urmări întreaga scenă cu ochi din ce în ce mai stinşi, Dar înţelese. Nu Earnshaw se apărase. Ci fusese apărată de Naseem Suresh, care-i asigura spatele. În mintea lui Jess, Naz fusese doar o călătoare. În cea a lui Hannah Passmore – o hoaţă. Dar în mintea lui Earnshaw se potrivea ca o bijuterie sau ca un instrument în caseta menită a-l ţine în siguranţă. Şi se simţea bine acolo. Se simţea în largul ei.

Grace simţi gust de metal şi ridică mâna ca să-şi pipăie

buza spartă – mânjindu-şi bărbia cu sânge, cel mai mult aparţinându-i lui Jess.

Earnshaw întoarse capul şi o văzu pe Grace pe podea, la doar un metru sau doi depărtare de ea. Văzu şi cuţitul şi o văzu şi pe Moulson întinsă pe pat, cu gâtul despicat, din care îi şiroia sângele.

— Ce? croncăni Earnshaw. Ce se petrece? Naz, tu ai făcut toate astea?

Da, răspunse Naz. *Mai am ceva să-ţi arăt, iubita mea. O să te doară, dar trebuie să vezi. Şi tu, Jess.*

O altă viziune o orbi şi o asurzi pe Jess, smulgând-o din propria-i fiinţă. Numai că de această dată nu-i părea rău.

Sala de bal. Naseem, care-şi făcea loc printr-o mulţime indiferentă, încercând să nu fie văzută.

Grăbindu-se apoi pe unul dintre coridoarele de la etajele inferioare.

Ascunzându-se la duşuri. Într-una dintre cabine. Lipindu-se de faianţă de parcă ar fi vrut să se contopească cu ea. Aruncând o privire prin deschizătura perdelei din plastic, ca să se asigure că nu a fost urmărită.

Însă a fost. De pe coridor intrară trei femei, cu mişcări domoale şi nonşalante. Una dintre ele închise uşa şi se întoarse, zâmbind cu amabilitate.

— Ieşi din ascunzătoare, Naz! Nu vreau decât să vorbesc ceva cu tine.

Această femeie era Harriet Grace.

Gărzile de corp ale lui Grace – evident, o Earnshaw şi o Carol Malaca din zilele acelea – o imobilizară pe Naseem. În strânsoarea lor, ea semăna din nou cu un copil, la fel ca în îmbrăţişarea lui Earnshaw. Una dintre cele două îşi pusese braţul în jurul gâtului ei. O ţineau de câte o mână şi îşi vârâseră câte un picior printre picioarele lui Naseem, împiedicând orice mişcare. Se transformaseră într-o maşinărie umană de tortură.

Grace scoase ceva din buzunarul de la trening. Urmărind scena dintr-o perspectivă imaterială, Jess reuşi totuşi să recunoască obiectul, pentru că era acelaşi cuţit cu care îi tăiase Grace gâtul: o armă improvizată dintr-o

balama metalică de uşă, ascuţită extrem de bine şi ataşată de o bucată de lemn, probabil un băţ de tobă.

— Aşa deci, spuse Grace, voiai să vorbeşti, da?

— Lizzie o să te omoare dacă te atingi de mine.

Incredibil! Naseem părea arogantă, nu doar speriată – de parcă ar fi crezut că este imună chiar şi în momentele acelea.

— Renunţă, Grace, înainte să…

Grace îi făcu o tăietură în obraz, începând din colţul liniei de dermatograf. O lacrimă roşie se prelinse pe obrazul lui Naseem, care făcu ochii mari, dându-şi seama că, la urma urmei, nu era chiar invulnerabilă.

Acum Earnshaw scoase un urlet de durere şi se smulse din amintirea aceasta, tocmai la timp, ca s-o vadă pe Grace cum se târăşte pe podea ca să pună mâna pe cuţit.

Însă Liz ajunse la el înaintea ei. O apucă pe Grace de încheietura mâinii atunci când mai avea câţiva centimetri până la armă. Grace ridică ochii şi, când privirile li se întâlniră, parcă se întâmplă ceva între ele. O renegociere.

Spre marea ei uluire, Grace pierdu această luptă a privirilor, dar nu se lăsă.

— Eu te-am făcut ce eşti acum, îi aminti ea lui Liz printre dinţi.

Încercă să-şi smulgă mâna, dar strânsoarea era necruţătoare, ca o menghină.

— Eu te-am luat pe lângă mine când erai disperată. Viaţa ta de acum mie mi-o datorezi!

— Aşa este, şopti răguşit Liz. Ţie ţi-o datorez. Iar tu îmi datorezi ce i-ai luat ei. Ce ne-ai luat amândurora.

Grace se repezi să ajungă la cuţit cu cealaltă mâna, dar Liz îl lovi cu piciorul, îndepărtându-l de ele.

Grace încercă să-şi vâre degetul mare în ochiul lui Liz, dar aceasta îi dislocă braţul şi, fără milă, i-l scoase din umăr.

Jess nu mai reuşi să vadă prea multe din cele care au urmat. Era pe moarte. Gâtul i se umplea de sânge. Mintea i se golea de gânduri.

Dar prinse esenţa.

96

Jess se simţi ridicată în picioare de mâini puternice şi totuşi blânde. Şi mâinile acestea o cuprinseră într-o îmbrăţişare caldă şi prietenoasă, dar mai stranie decât orice simţise ea până atunci. Ca şi cum ar fi strâns-o în braţe soarele.

Şi se lăsă în voia acestor senzaţii minunate şi a eliberării de numeroasele dureri ale trupului ei. Ştia de ce dispăruseră toate durerile – pentru că-i dispăruse trupul. Murise.

Se trase înapoi, dar numai ca să se uite mai bine la Naseem. Acum era prima oară când stăteau faţă în faţă, cu toate că se cunoşteau atât de bine.

Naz avea o cicatrice pe bărbie şi o parte din pielea de pe un obraz îi era încreţită, la fel ca în viaţă. Dar atunci când zâmbea, exact aşa cum o făcea acum, toate aceste cusururi treceau dincolo de orizontul atenţiei lui Jess. La fel cum funcţiona şi alchimia propriului chip distrus, numai că în sens invers. Zâmbetul lui Naz îi uni trăsăturile într-un întreg neaşteptat de frumos.

— Bună! spuse ea.

— Bună! murmură Jess.

Duse mâna la gât ca să se asigure că era întreg. Şi se bucură să descopere că avea atât mână, cât şi gât. Se pare că tranziţia spre moarte se desfăşurase destul de bine. În fond, avea destulă experienţă.

Din reflex, se uită peste umăr, ca şi cum se aştepta să vadă celula. Să-şi vadă propriul corp. Să le vadă pe Earnshaw şi pe Grace încercând să-şi rezolve neînţelegerile. Numai că acum se afla în lumea nocturnă. Ecourile şi amintirile erau unicele ei însoţitoare.

Jess se gârbovi uşor. Dacă i-ar mai fi funcţionat plămânii, ar fi scos un oftat profund. Se simţea părăsită şi istovită, dar parcă şi uşurată. Uşurată că a murit. Că a murit şi s-au terminat toate. Dar deocamdată nu avea senzaţia că nu s-ar putea descurca în faţa acestei noi

realităţi. În fond, avea prieteni aici.

— Ai reuşit, îi spuse Naz. Nu ştiu ce ţi-aş putea spune, Jess. Ai găsit-o şi ai adus-o înapoi la mine. Sau m-ai adus pe mine la ea. Sau şi una, şi alta. Mi-am amintit tot ce am uitat. Totul este…

Şi se opri. Acum se uita la Jess cu un fel de spaimă mută.

Înseamnă că i-a picat fisa, înţelese Jess. Şi-a imaginat că am scăpat de Grace prin propria-mi voinţă. Că am reuşit cumva să scap. Acum ştie. Şi-a dat seama doar uitându-se la mine.

— Nu-i nimic, spuse ea. E bine. Mă rog, în mare parte e bine. Nu-l regret decât pe el… pe Alex. A avut o viaţă atât de urâtă. Am vrut să-l ajut. Foarte mult mi-am dorit asta. Şi acum ştiu sigur că n-am să-l mai văd niciodată.

Simţi în gât nodul lacrimilor. Îşi căută cuvintele, dar nu le mai găsi.

Şi atunci, un zgomot oribil se sparse deasupra lor aidoma unui val, făcând imposibil orice dialog. Şi zgomotul acela era deopotrivă bubuit de tunet şi urlet. Aerul se condensă şi lumea se înclină într-o dungă, de parcă gravitaţia nu era decât o balanţă şi cineva apăsase un taler cu degetul.

Pe vremea când trăia, pe Harriet Grace n-o interesase decât controlul. Aşa că năvăli în viaţa de dincolo ca un şuierat de abur scăpat dintr-o oală sub presiune. Cu gura larg căscată sub cerul acela necunoscut. Şi cu încă o gură căscată în ea şi apoi încă una, a treia. Iar furia ei titanică se manifesta acum în trei registre opuse, asurzitoare.

— Nu-mi poţi face una ca asta! Nu poţi! Nu-ţi dau voie!

Şi atunci le izbi furtuna, le doborî şi le luă pământul de sub picioare. Jess se pomeni căzând orizontal peste câmpia nesfârşită, la fel ca în noaptea supradozei.

Numai că acum ştia unde duce asta, aşa că se luptă să-şi revină. Se luptă cu o ferocitate înverşunată, tăcută.

— Nu poţi! Nu poţi! Nu poţi!

Du-ne jos! îi ceru Jess acelei lumi. Şi lumea se supuse. Pe când se rostogoleau în aer, o apucă de mână pe Naz şi o ajută să aterizeze în picioare. Îngrozită, Naz se agăţă de

ea.

— Ea e! gemu tânăra. Grace!

— Ştiu.

— Trebuie să fugim, Jess. Trebuie să ne ascundem, ca să nu…

— Nu. Nu şi de data asta.

O formă cenuşie năvălea în direcţia lor, cu ghearele întinse.

Jess îşi concentră toată atenţia asupra ei.

— Nu eşti chiar atât de mare, spuse ea răspicat.

Şi repetă în minte: *Nu eşti chiar atât de mare.*

Apoi luă gândul şi-l azvârli, lovind în plin furtuna care era Harriet Grace.

Nu ştiuse ce face atunci când îi dăduse aripi Patriciei Mackie şi chip de băiat lui Naseem Suresh. Dar mintea ei fusese capabilă să modeleze visele aşa cum se modelează lutul. Iar morţii nu erau decât nişte vise care se visau în viaţă. Poate că la fel stăteau lucrurile şi în cazul celor vii. Însă nu avea acum vreme să se gândească la asta.

Acum nu conta decât:

Nu eşti decât o firimitură. Un grăunte. Un punct. Un fir de praf care mi-a intrat în ochi.

Şi clocotul acela dement se domoli, până când din furtună nu mai rămase decât o formă neagră, nu mai mare decât o pernă.

Jess o luă în mână, mirându-se de cât de grea i se părea. Suprafaţa neregulată se zvârcolea ca un milion de viermi la un loc. Îţi era scârbă să o priveşti.

O *să te ucid, Moulson!* hohoti Grace. *O să te ucid iar şi iar şi iar!*

Naz se uita la ea cu ochii cât cepele. Jess se întoarse spre ea.

— Trebuie, spuse ea, ca şi cum i-ar fi răspuns la o întrebare. Trebuie s-o facem chiar acum.

Naz dădu din cap. Nu avea nevoie s-o întrebe despre ce anume era vorba. Amândouă avuseseră simultan acelaşi gând.

Apucă strâns în mâini forma întunecată care era esenţa

sufletului lui Harriet Grace. La fel făcu şi Jess. Şi materia aceea începu să li se zvârcolească în mâini. Grace încerca să se elibereze din strânsoarea lor. Încerca să se strecoare printre degetele lor. Jess şi Naz porniră mai întâi la pas, apoi o luară la fugă, fără să dea drumul acelei materii negre şi zbuciumate.

Dar pe amândouă le luă prin surprindere rapiditatea cu care se adapta Grace. Şi începu să riposteze. Aşa că s-au văzut nevoite să scape de ea, să o pună undeva de unde nu va mai putea face rău. Şi nu exista de un singur loc potrivit pentru asta.

Însă era mai departe decât ţineau ele minte. Şi merseră şi tot merseră prin lumea nocturnă, ţinând bine în mâini povara aceea otrăvită. Grace parcă se făcea tot mai grea, numai că aşa ceva nu era cu putinţă. Probabil unde niciuna dintre ele nu cărase nimic pe tărâmul ăsta şi nu aveau de unde să ştie care le erau limitele.

Dar nu se înşelau, îşi dădu seama Jess. Grace începuse să se transforme. Creştea chiar în mâinile lor. Jess avusese nevoie de săptămâni bune ca să priceapă mersul lucrurilor, în vreme ce lui Grace nu-i trebuiseră decât câteva minute. Înţelesese ce-i făcuse Jess şi trăsese învăţămintele de rigoare. Nu putea să atace câtă vreme avea forma aceasta comprimată. Dar începuse să se reconfigureze, să devină din ce în ce mai grea, ca să le împiedice să meargă prea repede.

Şi când vă veţi opri, când mă veţi lăsa din mâini – ei, atunci să te ţii! Îmi place locul ăsta. Cred că pot să scot ceva din el. Cred că are potenţial.

— Pe unde? ţipă Jess.

Dar chiar atunci văzu ce căuta. Se afla chiar în faţa lor. Marginea abisului.

Poate că şi Grace a văzut-o sau doar a simţit-o. Pentru că acum îşi înteţise eforturile. Plăsmuirea aceea care era sufletul ei se făcea tot mai mare cu fiecare secundă. Se mărea şi se transforma, devenind mai compactă şi mai densă. La suprafaţa ei apărură fibre de muşchi şi tendoane. Acum semăna cu un fel de embrion uman

nenăscut, dar hrănit cu steroizi vreme îndelungată. Parcă ar fi urmat să se desfacă, să se deschidă ca o floare. Şi Jess nu voia deloc să vadă ce era înăuntru.

M-am născut din nou! exultă Grace. *Şi Iisus a avut nevoie de trei zile!!!*

Îşi luară avânt ca să arunce hidoşenia aia în abis, dar marginea fugi de lângă ele. Acum era chiar lângă ele, acum nu o mai vedeau. Gura abisului se retrăgea la fel ca în efectele vizuale din filmele lui Hitchcock – mult mai repede decât înaintau ele spre ea.

O luară din nou la fugă, încercând totodată să apese cu putere forma aia neagră, s-o îndese înapoi în sine. Încercând, de asemenea să se concentreze asupra destinaţiei lor şi a distanţei pe care o mai aveau până acolo. Grace le dăduse clasă în câteva minute şi acum erau nevoite să înveţe de la ea, să înveţe că acolo unde-i voinţă există şi soluţie. În lumea nocturnă, voinţa *este* unul şi acelaşi lucru cu soluţia. Iar Grace punea în practică acest principiu cu şiretenie de erou scandinav.

Încercară să-i reziste. Se siliră din răsputeri să străbată tot drumul greu până la abis. Dar, când au ajuns acolo, când s-au opintit să arunce materia aia efervescentă peste margine, nu i-au mai putut da drumul din mâini. Li se lipise de mâini şi braţe.

Cu un strigăt de scârbă, Naz încercă să se dea înapoi. Pata neagră o ţinea în loc, prin filamente de beznă vie. Apoi acestea se rupseră şi Naz căzu pe spate. Tentaculele întunecate bâjbâiră după ea, plesniră ca nişte cabluri de ancorare în uragan, pentru ca imediat să se înfăşoare în jurul antebraţelor lui Jess şi să i se îngroape în carne.

Evident că nu era aşa. Jess nu mai avea carne.

Disperată, simţind că pierde partida, Jess se forţă să se gândească la altceva. Nu mai încercă să se elibereze. Mintea i se umplu cu râsetele vesele şi batjocoritoare ale lui Grace. Le ignoră şi se gândi la forţa de gravitaţie. La propria-i greutate, de care încercase de atâtea ori să scape.

Grace se împinse cu putere în ea, muşcă din ea, de

parcă toată masa aceea întunecată ar fi fost o lipitoare uriaşă. Acum nu mai erau decât ele două pe marginea prăpastiei fără fund. Jess îşi încolăci braţele în jurul unei părţi din materia aceea zbuciumată, mutantă, care ar fi putut să reprezinte talia lui Grace sau pieptul ei sau cu totul altceva. Indiferent ce ar fi fost, din ea crescuse un rând de cosoare zimţate ca nişte capete de harpoane. Nu contează, îşi spuse Jess. O strânse în braţe pe Grace, lăsând cuţitele să i se implânte în trup. Se ancoră în ele.

Greutate, îşi spuse ea. Despre greutate este vorba. Se aplecă în faţă, mult peste golul de dedesubt. Îşi împinse centrul de gravitaţie dincolo de punctul critic.

Şi aşa reuşi în sfârşit s-o treacă pe Grace peste marginea abisului. Cu atâta îndârjire se agăţa Grace de viaţă, că-i era imposibil să-şi imagineze că cineva ar alege propria dispariţie doar ca s-o anihileze pe ea.

Dispărură amândouă într-o bătaie de inimă.

Aproximativ. În locul acela inimile nu bat.

97

Dennis Devlin nu s-a mişcat până când nu a fost absolut sigur că Liz Earnshaw nu mai era acolo. Iar asta a cam durat ceva, pentru că Liz a stat mult timp pe unul dintre fotoliile lui Grace, vorbind singură la nesfârşit.

De fapt, nu era un monolog, ci un dialog, dar Diavolul nu avea de unde să ştie.

— Atât de dor mi-a fost de tine, Naz, spuse Liz. Cred că… am înnebunit de dor! Nu ştiam ce să mă fac fără tine.

Uite că m-am întors, îi răspunse Naseem. *Şi n-am să te mai părăsesc niciodată. Îţi promit!*

— Păi, aşa să faci!

Simţi? Te mângâi. Sunt în tine, Lizzie. Poţi să-ţi tai o mână sau un picior sau orice altă parte vrei, dar de mine n-ai să poţi scăpa niciodată, pentru că sunt cu tine mereu.

Atunci Earnshaw a început să plângă. Fiindu-i imposibil să-i vadă chipul, Devlin a crezut că plânge de durere. Dar era exact invers. Earnshaw simţea că o să explodeze de atâta fericire. Şi îşi spuse: N-am să mai fac rău nimănui câte zile mai am de trăit. Toată lumea ar trebui să fie aşa. Toată lumea ar trebui să simtă ce simt eu acum.

Ca parte a acestui proces de răscumpărare a păcatelor, care-i va ocupa întreaga viaţă de acum înainte, luă în braţe trupul lui Moulson, îl scoase din celula lui Grace şi îl duse în sala de bal. Nu i se părea în regulă s-o lase să zacă acolo, alături de duşmanii care o nenorociseră, mai cu seamă după ce Naz îi povestise toate lucrurile frumoase şi curajoase pe care Moulson le făcuse pentru ea. Şi că Moulson le unise din nou.

Intensitatea revoltei se diminua treptat, pe măsură ce tot mai multe forţe de ordine din Fellside se adunau în Goodall şi tot mai multe deţinute erau împinse pe coridoarele de serviciu, care puteau fi încuiate şi transformate în ţarcuri provizorii. Însă sala de bal încă se afla în micuţa republică rămasă liberă, iar apariţia lui Earnshaw cu trupul lui Moulson în braţe provocă ceva

senzaţie. Sau poate invers. Poate că, la vederea lui Moulson, deţinutele simţiră că li se taie tot elanul.

Consternarea care le cuprinse atunci era una stranie, având în vedere că prea puţine dintre ele îi adresaseră vreun cuvânt – incluzând aici expresiile de salut obişnuite, de genul „bună dimineaţa” sau „ce mai faci. Însă toate femeile din Goodall o visaseră şi, din cauza asta, fiecare ajunsese să creadă că Moulson reprezenta ceva important numai şi numai pentru ea. Iar acum simţeau că moartea ei era o tragedie care le afecta pe toate.

Earnshaw puse trupul pe o masă şi rămase de veghe lângă el, în timp ce deţinutele se predau gardienilor sau se întorceau în celulele lor, în aşteptarea deznodământului. Mai mult de jumătate dintre ele erau în lacrimi. Unele se îmbrăţişau, încercând să se aline reciproc. Sau se ţineau de umeri, împărtăşindu-şi durerea.

Gardienii le observau în tăcere, nedorind să spună sau să facă ceva care ar fi deviat această capitulare fortuită.

Şi totuşi Devlin reuşi să se strecoare afară. Nu i-a fost deloc uşor. O revoltă reprezintă un alibi foarte bun, dar el arăta ca naiba şi ştia că nu ar fi făcut faţă unei examinări mai atente. Avea mâna ruptă. Şi falca ruptă. Abia dacă se mai ţinea pe picioare. Era plin de sânge – sângele lui, dar mai ales al altora. Dacă îl vedeau acum şi-l duceau la spital, atunci ar fi găsit o mulţime de probe pe corpul şi pe uniforma lui, probe care ar fi făcut legătura între el şi baia de sânge din celula lui Grace.

Trebuia să iasă din Fellside pe picioarele lui, să se cureţe bine, să se sterilizeze, să scape de uniformă – ba nu, s-o ardă – şi apoi să nege absolut tot ce putea fi negat. Rănile vor fi în avantajul lui – până la un punct. Putea spune că a fost bătut. Că a plecat din penitenciar fără să ştie ce face. Că s-a pomenit acasă, fără să ştie cum a ajuns acolo. Că a leşinat din cauza rănilor. Şi că tot restul era învăluit în ceaţă.

Urmând acest scenariu, Devlin trecu pe lângă punctul de control, ignorând gardienii şi funcţionarii de acolo şi neadresându-le niciun cuvânt. Doar o singură persoană îl

văzu: Kate Mitchell. Toţi ceilalţi urmăreau revolta pe camerele de supraveghere din Goodall. (Se vede treaba că cineva le pornise din nou.) Kate îl strigă pe Devlin, atunci când îl văzu cum merge ca un zombi. Neprimind niciun răspuns, sună la Urgenţe. Oricum ambulanţele erau în drum spre Fellside – le chemase directorul chiar de la prima alarmă. Dar Kate nu-şi putea părăsi postul şi voia să se asigure că domnul Devlin va avea parte de toate îngrijirile necesare.

Gardianul-şef ieşi pe poarta principală şi se îndreptă spre parcare. Liniştea de afară era aproape perfectă, stricată doar de larma îndepărtată a sirenelor. Curând, aici vor mişuna ambulanţele, maşinile de poliţie şi de pompieri, carele de reportaj – mai multe decât muştele verzi pe un rahat –, dar deocamdată nu era nimeni şi asta era şansa lui.

Ştia că îi va fi foarte greu să conducă maşina cu o singură mână şi că va trebui să o ia pe drumuri lăturalnice, ca să nu dea nas în nas cu armada care se apropia. Plus că va trebui să meargă foarte încet, pentru că avea dureri foarte mari şi-i era teamă ca nu cumva să-şi piardă cunoştinţa.

Merse spre parcare prea repede şi pe picioare prea nesigure, pentru că nu mai avea putere să-şi controleze mişcările şi nici nu se putea echilibra întinzând braţele: mâna ruptă îl durea mult prea mult.

Doi bărbaţi apărură dintre maşinile parcate şi-l apucară strâns de braţe.

— Minnie Weeks te salută, jigodie împuţită care eşti! îi spuse Kenny Treacher.

Cei doi îl îmbrânciră înainte. Pentru că îi răsuciseră braţele la spate, lui Devlin i se opri respiraţia în gât. Şi începură să meargă mai repede, din ce în ce mai repede, ţinându-l între ei. Şi gardianul-şef se împleticea, se împiedica, îşi târa picioarele.

Până la capătul asfaltului. Până la marginea prăpastiei abrupte.

Unde cei doi bărbaţi îl îmbrânciră pe Devlin. Îl aruncară

de pe dealul Sharne. Gardianul-şef nu mai avu la dispoziţie decât vreo şase secunde şi jumătate ca să aprecieze impresionanta frumuseţe naturală a peisajului.

98

Cadavrul doctorului Salazar a fost descoperit în dimineaţa următoare. Cineva – probabil că nu doctorul – condusese maşina din parcarea de la Pot of Gold până într-un loc izolat, aflat la câţiva kilometri distanţă, în ţinutul mlăştinos. Şi acolo îl executase, trăgându-i un singur glonţ în cap.

Acest asasinat inexplicabil a fost trecut cu vederea în lumina evenimentelor mai dramatice petrecute la Fellside. Însă apoi diferite instituţii media au început să proceseze informaţiile postate de Sally împreună cu mărturisirea lui. Iar ştirile acestea au ţinut primele pagini ale ziarelor, au fost discutate în programele TV, au ocupat întregul internet.

Dezvăluirile din e-mailurile lui Sally erau pline cu divagaţii şi prea puţin coerente, dar conţineau o mulţime de detalii circumstanţiale. Acuzaţiile lui cu privire la traficul de droguri erau susţinute în mod exhaustiv de înregistrările discuţiilor purtate cu Devlin în infirmerie. Într-un fel sau altul, toţi cei implicaţi au fost amintiţi în mărturisirea lui Sally: Harriet Grace, locotenentele şi furnizorii ei, persoanele care se ocupau cu vânzarea drogurilor şi toţi gardienii corupţi din Goodall.

De asemenea, Sally a povestit şi despre supradoza de tramadol care i se administrase lui Moulson. Poate că unii ar mai fi avut îndoieli în privinţa vinovăţiei lui Stock, dacă Lovett, complicele ei, nu ar fi făcut mărturisiri complete, ca parte a negocierii pedepsei. Acesta a spus că infirmiera intenţionase s-o omoare pe Jess Moulson, nu reuşise de prima dată şi de atunci încercase de mai multe ori.

Stock a fost condamnată la minimum douăzeci de ani de închisoare şi, ca ironie supremă, a fost trimisă la Fellside ca să-şi ispăşească pedeapsa. Lovett a scăpat doar cu şapte ani, datorită înţelegerii cu procurorii. Nu se ştie dacă l-a bântuit cumva trecutul, pentru că nu a arătat-o niciodată.

Dar Sylvie Stock a început să fie bântuită foarte curând.

În prima noapte, chiar sub forma unei deţinute din Goodall, unde lucrase ea înainte. Enormitatea acestei răsturnări de situaţie i-a rămas în stomac aidoma unei bucăţi de cartilaj nedigerat şi nu a reuşit să adoarmă decât mult după miezul nopţii. A zăcut în pat, nefericită, ascultând concertul de sforăieli dat de colega ei de celulă. Când a reuşit în sfârşit să aţipească, somnul i-a fost agitat, plin de vise tulburătoare. În cele mai urâte, se opera singură pe cord deschis, într-un platou de televiziune plin cu spectatori. Şi atunci a apărut Naseem Suresh şi s-a aşezat lângă ea.

Banda cu râsete s-a oprit. Prezentatorul a tăcut, iar spectatorii şi-au plecat frunţile.

Pot să-ţi spun ceva? a întrebat-o Naseem pe Stock.

— Da, sigur, spuse Sylvie. Ne cunoaştem?

M-ai tratat odată de o infecţie la ureche. De mult. Nu mă aştept să mă ţii minte.

Stock a dat din cap şi a aşteptat-o să continue, cu toate că începuse să fie cuprinsă de presimţiri din cele mai rele. Şi atunci calitatea visului s-a modificat. Parcă era trează şi îşi dorea să nu fi fost.

I-ai făcut rău unei persoane la care eu ţin, a continuat Naz. *Nu mă dau în vânt după răzbunare, dar nu pot să ţi-o iert. Scuze.*

— N-am vrut să…

Naz a clătinat din cap şi Sylvie nu şi-a mai terminat fraza. Expresia de pe chipul celeilalte femei îi spunea că nu şi-ar face niciun serviciu dacă ar minţi.

E în ordine. Situaţia este acum mult mai bună în toate privinţele. Nimeni nu mai este ucis pentru că nu se dă după cum bate vântul.

Se uita atentă la Stock, de parcă ar fi aşteptat un semn de la ea.

Mă înţelegi, Sylvie? Dacă aş mai putea să urăsc, atunci pe tine te-aş urî. Dar nu mai pot. Nu-mi mai permit s-o fac. În lumea asta este vorba doar despre reglări de conturi şi atâta ură am strâns în noi, încât ne-am îmbolnăvit. Nu sunt

pregătită pentru aşa ceva.

S-a ridicat în picioare, a făcut un semn din mână şi a dispărut toată mobila din visul lui Stock.

Aşa că n-am să-ţi fac niciun rău. Şi nici pe Lizzie n-am s-o rog să-ţi facă. Am să fac altceva.

— Ce? a întrebat-o Stock, îngrozită dintr-un motiv pe care nu şi-l putea explica.

Nu-i deloc bine să te simţi trează în propriul vis, pentru ca apoi să apară de nicăieri cineva care să ţi-l deturneze.

— Ce ai de gând să faci?

Am să-ţi arăt ce s-a întâmplat aici – absolut totul, i-a spus Naseem. *Pentru că vreau să înţelegi bine ce ai făcut şi pe cine ai distrus. Vreau să ţi-o aminteşti aşa cum mi-o amintesc eu.*

A luat-o pe Stock de mână şi au pornit-o împreună prin amintirile femeilor din Goodall. Fiecare văzuse câte ceva, unele văzuseră foarte multe. Însă, cu excepţia lui Naz, nimeni nu văzuse totul. Aşa că, la sfârşit, au intrat, tot ţinându-se de mână, chiar în sufletul lui Naz. Pentru Stock, acesta a fost cel mai greu lucru pe care l-a făcut în întreaga ei viaţă.

Şi a ajuns să-şi amintească toate lucrurile pe care nu le văzuse niciodată. Şi-a întâlnit păcatele şi le-a regretat amarnic. Ştia că nu va putea să îndrepte niciodată răul făcut. Că va trebui să ducă această povară până în mormânt şi abia după aceea să afle dacă are vreo şansă de mântuire.

Însă răul pe care nu-l făcuse încă îi era la îndemână şi poate aşa ar putea schimba lucrurile. Cine poate şti cum funcţionează sistemul? Aşa se răzbuna Naz pe Sylvie Stock. Şi tot aşa o ierta. Iar când se va fi terminat totul, când Stock va fi trecut prin toate experienţele şi va fi pătimit, atunci Naz îşi va lua rămas-bun, îi va ura noroc şi va dispărea. Iar Stock va fi nevoită să-şi dea seama singură ce va trebui să facă în continuare. Pentru că nu o va mai vedea niciodată pe Naz.

Şi nu ştia dacă asta face parte din răzbunare sau din iertare.

99

Cutremurul din Fellside a avut mai multe replici, unele banale, altele nici măcar atât.

Scratchwell „Salvatorul” a supravieţuit revoltei două zile şi şapte ore. S-a înfipt în scaun şi a refuzat să demisioneze, susţinând că demonstrase un stil de conducere absolut superb în timpul tulburărilor şi că tocmai ce fusese pe punctul de a descoperi reţeaua de droguri a lui Grace, numai că ea apucase să moară înainte de asta. Directorii de la *N*-fold l-au concediat şi i-au retras dreptul la pensie, invitându-l să-i dea în judecată dacă se simte în stare. Nu le-a acceptat invitaţia.

N-fold a fost o altă victimă. Ca rezultat al acelei nopţi de neuitat şi a dimineţii pline de revelaţii de după, toate licenţele pe care compania spera să şi le înnoiască au dispărut ca umbrele în miezul zilei. Trei trimestre succesive de profituri negative au fost urmate de dividende zero şi de prăbuşirea catastrofală a acţiunilor. Un an mai târziu, întreaga firmă a fost înghiţită de un gigant farmaceutic din Elveţia, care, sub imperiul unui impuls de moment, hotărâse să-şi diversifice activitatea. Au lăsat-o la conducere pe succesoarea lui Scratchwell, dar aceasta trebuia să răspundă în faţa unui consiliu de administraţie, din care făcea parte, printre alţi membri, un reprezentant al Howard League[38] şi redactorul-şef al publicaţiei *The Guardian.*

John Street a primit pedeapsa pe viaţă pentru declanşarea incendiului care l-a ucis pe Alex Beech. Nicola Saunders a scris o carte despre relaţia lor, în care atât ea, cât şi Moulson erau prezentate drept victime ale farmecului malefic al bărbatului. Cartea s-a vândut destul de bine, dar au eşuat toate încercările ulterioare ale femeii de a se reinventa, printre care şi aceea de moderatoare de talk-show.

[38] ONG din Marea Britanie, care se ocupă de reforma dreptului penal (n.tr.).

Earnshaw ispăşeşte acum o condamnare pe viaţă. Au acuzat-o de uciderea lui Grace şi – pe baza unor probe mult mai îndoielnice – de cea a lui Moulson. Dar nu i-a părut deloc rău. Pentru că acum Naseem locuieşte în Fellside, iar Earnshaw se simte acasă aici. Fellside este singura casă pe care şi-o doreşte şi de care are nevoie. Dacă ar vrea vreodată s-o scoată de aici, ar trebui s-o facă cu armata.

Sunt fericite împreună. Deşi, ţinând seamă de cele întâmplate, *fericite* este un cuvânt prea palid. Naseem Suresh trăieşte în sufletul lui Liz Earnshaw. Nu se vor mai despărţi niciodată, nici în viaţa aceasta şi nici în ceea ce urmează după ea.

Toate evenimentele au schimbat-o pe Liz. Iar ea şi Naseem au schimbat totul în jur. La Liz vin toate femeile care au probleme cărora nu le pot face faţă, indiferent dacă este vorba despre renunţarea la droguri (blocul G este acum curat în proporţie de nouăzeci şi nouă la sută) sau despre dispute conjugale sau doar despre disperarea care te apucă uneori într-un loc precum Fellside. Iar deţinutele noi, care nu au auzit încă de Liz, sunt îndrumate spre ea de cele vechi. Poate de Po Royal. Sau Hannah Passmore. Una dintre femeile care au fost acolo când s-a întâmplat totul şi care ştiu cum stau lucrurile.

Vii la celula lui Liz în perioada de socializare şi aştepţi la uşă până te cheamă ea înăuntru. Apoi se aşază lângă tine, te ţine de mână şi nu spune niciun cuvânt. Iar Naz te duce în interiorul sufletului tău şi îţi arată lucruri despre existenţa cărora nu aveai habar. Chiar dacă la uşa celulei se face o coadă prea lungă, aşa cum se întâmplă în majoritatea zilelor, nu se ceartă nimeni pentru că nimeni nu vrea să-şi piardă locul. Femeile nu discută după aceea despre cele întâmplate, dar ies din celula lui Liz cu o altă perspectivă asupra lucrurilor. Mai sănătoase la minte, mai senine, mai consolate. Cam aşa ceva. Însă sentimentele lor nu pot fi etichetate.

Fantoma doctorului Salazar nu şi-a găsit niciodată drumul înapoi la Fellside. Şi nici fantoma lui Dennis

Devlin. Probabil că amândoi au fost aşteptaţi în alte locuri. În fond, Fellside este un penitenciar pentru femei.

Şi mai este şi Moulson.

Despre ea nu se mai ştie nimic din noaptea aceea plină de sânge şi nebunie.

Dar Naseem continuă să o caute. Noaptea, când Liz doarme – când doarme în adevăratul înţeles al cuvântului, nu când rătăceşte prin Locul Celălalt – Naz se desprinde din îmbrăţişarea aceea perfectă, nesfârşită. Şi se duce şi se aşază pe marginea abisului.

Niciodată nu vede nicio mişcare înăuntru, dar ştie că drumul e lung până jos. Acolo încap zile, luni, ani. Poate Moulson a reuşit să se elibereze înainte ca ea şi Grace să se izbească de fundul prăpastiei. Poate că acum tocmai se caţără spre suprafaţă şi, într-una dintre nopţi, se va ridica peste margine, se va scutura de praf şi se va întoarce acasă.

Sau poate nu. O singură dată a văzut Naz ceva în timpul plimbărilor ei prin imensitatea aceea mută. Urme de paşi. De picioare desculţe. De om. Măsura 37, după părerea ei.

S-a luat după ele de la marginea hăului până foarte departe. Numai că urmele acelea se îndepărtau de abis, se îndepărtau de Fellside, mergând într-o direcţie pe care Naz n-o cunoştea. Acolo era foarte uşor să te rătăceşti şi ei îi era teamă să rişte.

Naz n-a renunţat la veghea ei (într-o oarecare măsură se uita şi după Grace, pentru că prudenţa nu strică niciodată), dar atunci când se gândeşte la urmele acelea, îi vin în minte două lucruri.

Primul: nu-i *posibil* să laşi urme în Locul Celălalt. Trebuie să te străduieşti din greu ca să le faci. Ceea ce înseamnă că stăpânul acelor picioare – cine o fi fost el – şi-a pus urmele acolo ca pe un semnal. Ca pe un mesaj.

Ca, de dragul discuţiei, un mesaj de *rămas-bun.*

Al doilea: Jess Moulson îşi ia obligaţiile în serios. Poate că s-a dus să vadă ce mai face o persoană la care încă mai ţine. Un prieten sau o rudă apropiată.

Sau poate că este vorba despre cu totul altceva. Poate că acolo a apărut altă fantomă, de data aceasta fantoma unui băieţel, care a murit într-un incendiu când viaţa abia îi începuse. Care nu cunoaşte terenul. Care s-a rătăcit şi o aşteaptă pe ea.

La distanţă de câţi kilometri şi ani?

Şi vieţi?

Dacă acesta este adevărul, Naz speră ca Jess să-l găsească pe băiat. Îşi doreşte un final fericit pentru amândoi.

Am fost şi eu acolo unde eşti tu acum, îi şopteşte ea băiatului (iar şoapta ei străbate bezna, aşa că poate o va auzi). *Ştiu ce simţi. Noaptea se întinde la nesfârşit şi lumina din tine se stinge şi nu ai de ce să te agăţi.*

Ţine-te bine, puştiule!

Şi repetă-ţi numele până când ea va veni!

Fellside e o închisoare de maximă securitate pentru femei, situată undeva într-un ținut mlăștinos din Yorkshire.

Jess Moulson și-ar putea petrece tot restul vieții acolo, deși nu-și amintește crima pentru care e condamnată. Nu știe cum a murit băiețelul care locuia deasupra apartamentului său în seara care i-a schimbat viața, dar ziariștii s-au grăbit s-o numească „criminala de copii".

Fellside este un loc unde până și pereții șoptesc. Iar cea mai puternică este chiar vocea băiețelului omorât. Mintea îi joacă feste lui Jess sau chiar i se cere ajutorul dintr-o altă lume?

M.R. Carey îmbină un *crime thriller* întunecat cu o inedită poveste cu fantome, plină de întorsături de situație și de momente care taie respirația.

„Original, plin de suspans și extrem de puternic."
The Guardian

„O carte care te bântuie și îți frânge inima."
Vogue

SUSPANS

virtual project

nemira.ro
ISBN 978-606-43-0084-3